

Giới thiệu Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)

Nàng là một trong những sát thủ hàng đầu của thế kỷ 21 giết người không chớp mắt. Không ngờ lại bị người thân duy nhất phản booi khiến nàng bị xuyên về thế giới cổ đại, trở thành vị tiểu thư phế vật bị ám sát.

Đây là một thế giới lấy mạnh làm chủ. Để sống được trong thế giới này nàng sẽ phải trở nên mạnh mẽ. Mời các bạn đón đọc và theo dõi bước chân của nàng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Sự sống lại của ác ma

Dưới bầu trời đầy một bầu màu đen tĩnh mịch, nhưng tiếng thú vang nhỏ làm cho khu rừng càng thêm quỷ dị. Bỗng nhiên có vài tiếng sủng phá tan qua màn đêm yên tĩnh phá đi sự tĩnh mịch của bầu trời mang theo những cơn gió đầy mùi máu tanh

"Bùm.. "Phía sau những bụi cây phát ra những tiếng nổ rất lớn. Sau những tiếng nổ đó gần như chỉ còn những tiếng nói chuyện của con người mà thôi

"Tại sao.." ngay sau đó những sự đau đớn dần vật do những vết thương do súng mang lại

Dưới ánh trăng sáng hiện lên hình ảnh hai người con gái. Một người mặc quần áo bó sát toàn máu, khuôn mặt trắng bệch do những đau đớn mang lại, hơi thở càng ngày càng yếu nhưng cũng không thể che dấu được sát khí quanh người. Còn người kia có khuôn mặt giống cô gái đến 7,8 phần mang theo nụ cười khiến người khác rợn cả người

"Mộ Dung Như Tuyết, chị sao lại ngốc như thế chứ. Từ nhỏ chị đã cướp đi hết sự vinh quang của tôi, người khác chỉ coi tôi như một phế vật luôn dựa dẫm vào người khác, chưa có ai coi trọng tôi bao giờ ngay cả chị cũng vậy. Chỉ cần tôi giết chị tôi sẽ trở thành một người quan trọng được mọi người kính ngưỡng không ai dám làm trái lệnh tôi. Tôi sẽ thay thế cho chị, vậy nên chị hãy yên tâm ra đi đi.. haha.."

"Mộ Dung Quyên làm như vậy chỉ vì vinh quang thôi sao, thật buồn cười cô nghĩ như vậy gia tộc sẽ cho cô làm người đứng đầu sao. Vậy thì cô làm rồi trong gia tộc Mộ Dung có rất nhiều người giỏi hơn cô, cô nghĩ những người kia sẽ tôn vinh cô làm thủ lĩnh sao " Trong lòng Mộ Dung Như Tuyết đang đau như cắt những vết thương bên ngoài chẳng thấm vào đâu so với vết thương trong lòng. Tại sao chứ người em gái ruột duy nhất của cô lại hãm hại cô. Từ nhỏ cha mẹ cô mất sớm một mình cô đã phải cố gắng tự mình trở lên mạnh mẽ để bảo vệ cho em gái, phải vượt qua vô số trận giết chóc toàn mùi máu tanh để giữ vững vị trí trong gia

tộc, bảo vệ cho cho em gái tay không dính máu phải sống trong sự yêu thương không có cuộc sống đầy giết chóc như mình. Như vậy thì sao chứ sống cho người khác cuối cùng vẫn phải chết dưới tay chính đứa em gái mà mình yêu thương này chứ. Cô thề nếu cô mà sống lại sẽ sống cho chính mình không bao giờ sẽ sống cho người khác

"Cầm cái miệng của chị đi. Chỉ cần chị giao cho tôi cái nhẫn gia truyền ra đây thì có ai dám không nghe lời tôi chứ "

"Mơ tưởng đi cô nghĩ tôi sẽ đưa cho cô sao "

"Chỉ cần cô chết thì nó sẽ là của tôi thôi!"

Mộ Dung Quyên vừa nói xong cầm khẩu súng lục nhắm vào ngay trái tim Mộ Dung Như Tuyết. Viên đạn rơi vào ngay trái tim của Mộ Dung Như Tuyết máu từ trước tim chảy ra khắp người, máu chảy từ cánh tay đến các ngón tay rồi đến chiếc nhẫn trên tay, dòng máu tụ lại ở chiếc nhẫn từ đó tạo một vòng xoáy xoay quanh Mộ Dung Như Tuyết

Trong một khu rừng có những tiếng chim hót ánh mặt trời lộ ra sau những tán lá cây cao cành lá xum xuê. Ngay bên dưới là hình ảnh một người phụ nữ đã chết bên trong lòng có một đứa trẻ khoảng bảy hoặc tám tuổi đang thoi thóp. Lúc này đứa trẻ trong lòng người phụ nữ đã truyền ra tiếng Hừ nhẹ cái mí mắt hơi dật dật cái tay vươn nhẹ ra che đi những tia nắng chói chang trước mặt

Chủ nhân của cánh tay hơi mở mắt bề ngoài da dẻ hơi trắng bệch thiếu sức sống nhưng lại có một đôi mắt tím đầy ma mị khiến người khác như muốn xoáy sâu vào nó, mái tóc màu bạch kim rối tung nhưng không làm mất đi vẻ quyến rũ của nó

Đau. Đây là cảm giác đầu tiên khi Mộ Dung Như Tuyết tỉnh lại nỗi đau kéo dài như muốn khám sâu vào linh hồn

Lại mở mắt ra lần nữa đôi mi mông và cong như cách bướm khẽ run lại, cách tay trước mắt lại chịu sự chi phối của mình làm Mộ Dung Như Tuyết thần thờ một hồi lâu. Mãi sau mới cho tâm tình mình ổn định trở lại

cố gắng nhớ lại mình tại sao lại ở lại đây thì trog đầu lại xuất hiện một loạt hình ảnh giống như một bộ phim quay chậm làm đầu đau như búa bổ

"Người này cũng cùng tên với mình sao,là linh hồn xuyên không sao?"Ồn định lại tâm trạng xem những dữ liệu trong đầu.Như thế mà lại xuyên không giống như trong tiểu thuyết vậy hóa ra lại là thật.

"Ha..Ha..cuối cùng ông trời cũng cho ta một cơ hội sống lại lần này ta sẽ sống cho bản thân mình,ích kỷ vì mình một lần

Hóa ra đây là thế giới cường giả vi tôn a.Thế giới này kẻ nào mạnh kẻ đó đứng đầu giết người không đèn mạng,không có pháp luật cấm chế. Chỉ cần người đủ mạnh để địch lại

Nơi này gọi là Thương Khung đại lục khác hẳn thế giới của chúng ta đang sống,là một đại lục không biên giới diện tích rộng lớn không đếm hết được mà người sống trên đại lục này khoong đếm hết được.Bên cạnh những nơi đông người chính là những khu rừng rậm nơi mà những ma thú sinh sống thực lực khó lường.Trên Thương Khung đại lục chia làm 3 phần Tây Đại Lục,Trung Đại Lục,Đông Đại Lục

Ba đại lục được ngăn cách nhau bởi những dãy núi già bên trong được người khác canh giữ để tránh cho những đại lục mạnh xảy ra chiến tranh và được ký những hiệp ước với nhau không xâm phạm lãnh thổ của nhau.Đã có lần 1 đại lục i vào sức mạnh dẫn đội quân hàng vạn binh mã xâm chiếm 1 đại lục khác cuối cùng đã bị những người canh giữ cản lại sau đó bị ma thú giết sạch không còn lại một mống.Từ đó họ không dám xâm phạm nhau nữa

Ở đây là khu rừng giáp với Đại La thành một thành nhỏ thuộc Vân Trung Đế Quốc,một trong 5 đế quốc của Đông đại lục.Tuy nói Đại La thành là một thành nhỏ nhưng ở đây có vị trí thuận lợi gần sườn ma thú của Vân Trung Đế Quốc cho nên đây là nơi mà những người dùng để đi mạo hiểm,một trấn nhỏ nổi tiếng với gần sườn mạch của ma thú.Nơi này đã trở thành vùng đất mà Vân Trung Đế Quốc không thể bỏ qua

Thân thể này cũng thuộc người của Mộ Dung thế gia.Là một trong ba đại gia tộc đứng đầu của Vân Trung Đế Quốc có lịch sử lâu đời

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Giới thiệu về Thương Khung đại lục

Ở đây được chia thành các nghề nghiệp khác nhau ma pháp sư,kiếm sĩ,luyện khí sư,luyện dược sư,thuần thú sư,triệu hồi sư

ma pháp sư ngay từ khi sinh ra đã có các nguyên tố khác nhau tương ứng với sắc màu sắc khác nhau:thủy, hỏa, thổ, phong,lôi,âm,quang tương ứng với các màu là lam,đỏ,vàng,xanh,tím,đen,trắng

Nếu như không có nguyên tố thì mọi người sẽ tu luyện kiếm sĩ

Luyện khí sư và luyện dược sư là hai nghề có thể kiếm được nhiều tiền nhất.Tuy nhiên đi cùng với nó thì người tu luyện phải có tinh thần lực mạnh mẽ và sự kiên trì.Trong hai nghề thì người không ai dám đắc tội nhất đó là luyện dược sư.Đắc tội với luyện dược có nghĩa là bạn đã đắc tội với không chỉ luyện dược sư mà tất cả nhưng người luyện dược sư cứu chữa

Ma pháp sư được mọi người kính trọng thì triệu hồi sư sẽ được mọi người tôn quý.Triệu hồi sư khác với ma pháp sư ở chỗ họ không chỉ là một ma pháp sư mà họ còn gọi được ma thú mà có sức chiến đấu phần thắng sẽ nâng cao hơn nhiều mà ma thu khi được khế ước sẽ cùng chủ nhân song tu sức mạnh sẽ tăng hơn nhiều Đây gọi là làm chơi mà ăn thật

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Thiên phú nghịch thiên 1

Sau khi tiếp nhận hết được tẩy cả thông tin hóa ra thân thể này lại là một phế vật không thể tu luyện ma pháp sư hay kiếm khí.Trong gia tộc chuyên bị bắt nạt các biểu ti,biểu muội chuyên đánh đập mà ngay cả nha hoàn cũng vậy chuyên cắt xén thức ăn.TRong mắt bọn họ Mộ Dung Như Tuyết chỉ là đứa trẻ nhu nhược không dám tố cáo với những người khác,nếu không có cha mẹ và người anh trai lớn hơn hai tuổi này bảo vệ thì đã chết từ lâu rồi.Anh trai của Mộ Dung Như Tuyết tên là Mộ Dung Như Lâm anh tuần phóng khoáng thiên phú cực cao mới được 10 tuổi nhưng lại là ma pháp sư cấp 4 thủy nguyên tố được rất nhiều trưởng lão, người trong gia tộc chú ý đến

Còn Mộ Dung Như Tuyết thì ngược lại được cha mẹ và anh trai yêu chiều nên bọn họ càng ghen ghét hơn. Mộ Dung Như Tuyết còn có một đứa em gái cùng cha khác mẹ nữa là Mộ Dung Như Anh kém Mộ Dung Như Tuyết một tuổi tuy mới 7 tuổi nhưng đã là ma pháp sư cấp 1 hỏa nguyên tố.Tuy tính tình bên ngoài hiền lành nhưng bên trong lại là một con rắn độc giống như mẹ của cô ta Y Lạc.

Nhân cơ hội cha Mộ Dung Hàn đi vắng bọn họ đã thuê sát thủ giết hai mẹ con Mộ Dung Như Tuyết. Mẹ của Như Tuyết đã dùng thân bảo vệ con gái mình nhưng cuối cùng cũng không thể thoát khỏi cái chết. Sau khi đã tiếp thu toàn bộ kỉ ức xong Đồi mắt của Mộ Dung Như Tuyết vốn nhắm mắt bỗng dưng mở ra cô thề "Nếu như đã sống lại thành Mộ Dung Như Tuyết thì ta sẽ sống tốt phần đời còn lại của cô, trả thù cho cô cứ yên tâm ra đi"

Sau khi chôn song mộ mẹ Mộ Dung Như Tuyết đứng trước mộ hồi lâu không biết từ bao giờ hai hốc mắt tuôn ra như dòng suối chảy không ngừng giống như khóc nỗi lòng mình từ nhỏ cô đã mất cha mẹ từ sớm không cảm nhận được tình cảm của cha mẹ đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được thế nào là tình mẫu tử, nhưng dù chỉ là một khoảnh khắc hiếm hoi mà thôi, cô đã tự nhủ với lòng mình rằng sẽ trở lên mạnh mẽ đảm đàng nên tất cả

"Mẹ người yên tâm đi con sẽ trả thù cho người con sẽ cho bọn chúng xuống địa ngục sống không bằng chết"

Mỗi người tổn thương đến người của tôi thì đừng hòng sống yên thân

Bỗng nhiên từ đâu phát ra một giọng nói

"Tiểu tử khá lắm "Mộ Dung Như Tuyết đang chìm đắm bỗng dưng đặt mình quan sát xung quanh xem có ai không. Nhưng điều lạ là chẳng thấy ai cả

"Đừng tìm xung quanh nữa ta không có ở đó đâu" ông già nói bằng giọng điệu rất đùa cợt vang lên. "Hãy nhắm mắt lại đi" Mộ Dung Như Tuyết chậm rãi nhắm mắt lại bên trong không gian tinh thần hiện lên những hình ảnh mơ hồ rồi dần rõ ràng. Trong đây giống như một căn phòng lớn, bên trong có một tủ sách và một cái bàn nhỏ, xung quang có rất nhiều cánh cửa khác nhau nhưng hình như đã lâu chưa được mở. Vừa quan sát xung quanh Mộ Dung Như Tuyết vừa cảm nhận được ngay sau lưng mình có người, nhưng cô không cảm nhận được sát khí trong đó nên chậm rãi quay đầu lại. Bất gặp được hình ảnh của một người tóc bạc trắng nhưng da dẻ hồng hào không vì tuổi già mà da quá nhiều nếp nhăn. Ông không kiêng nể gì mà thoải mái cho Mộ Dung Như Tuyết chậm rãi đánh giá mình một cách ung dung và thản nhiên như không có chuyện gì

"Ông là ai?" Mộ Dung Như Tuyết nheo mắt đánh giá trên dưới một lần nữa

"Ta là Tan Lạp Tây Á"

"Là ông đưa tôi đến thế giới này phải không?"

"Phải thì sao. Ngươi vốn thuộc về nơi đây do vài sơ sót nhỏ lên ở thế giới kia mà thôi. Ta chỉ đưa ngươi về đúng vị trí của ngươi thôi"

"Về đúng vị trí "Mộ Dung Như Tuyết nhìn ông về mặt đầy nghi ngờ "Vây đây là đâu?"

"Đây là không gian chỉ giới của chiếc nhẫn này "

"không gian chỉ giới sao! không thể nào "Theo như trong trí nhớ của thân thể này thì đó là không gian riêng có thể bỏ ra bỏ vào tùy theo kích thước của không gian giống như cái túi nhưng rất khác biệt ở chỗ nhỏ hơn và nhẹ hơn nhiều giống như hình dạng của chiếc nhẫn. Điều đáng nói là nó rất đắt ở Mộ Dung gia tộc chỉ có cha của Mộ Dung Như Tuyết là trưởng lão và một số trưởng lão, gia chủ mới có được một cái nhưng không gian chỉ nhỏ bằng cái túi quần áo nhỏ hơn đây rất nhiều lần

Trong lúc Mộ Dung Như Tuyết đang mải suy nghĩ thì Tan Lạp Tây Á đang dò xét tinh thần lực của Mộ Dung Như Tuyết. Nhưng điều kì quái là tại sao một cường giả vi tôn như ông lại không dò xét được giới hạn tinh thần lực của tiểu nha đầu này. Trên đại lục này người có tinh thần lực rất ít mà người có tinh thần lực cường đại lại ít đến có thể đếm trên đầu ngón tay. Còn người ngay cả một cường giả vi tôn cũng không dò sét được thì chính một yêu nghiệt không có người thues hai có được tinh thần lực như vậy. Nếu như mà để các đại gia tộc biết được thì tuyệt đối sẽ tranh giành bằng được để có được tiểu nha đầu này

"Tại sao ông lại ở trong không gian chỉ giới này. Nếu tôi nhớ không lầm thì chỉ có những vật chết mới vào đây được thôi mà"

"ha..ha.." "Tiểu nha đầu hỏi rất hay ta đã bị giam ở trong đây hơn một trăm năm rồi, ta cần ngươi đưa ta thoát khỏi đây"

"Người không phải muốn báo thù sao, để báo thù người phải trở nên thật mạnh mẽ phải chống đối được Mộ Dung gia tộc lớn như vậy, ngươi tưởng họ sẽ để ngươi giết hai mẹ con họ sao một mầm non tốt và một phế vật ngươi xem họ sẽ chọn bên nào, dù cho ngươi có trở về tố cáo mẹ con Mộ Dung Như Anh có làm sai thì sao chứ. Trên thế giới này họ cần thực lực không phải phế vật ngươi về đó sớm muộn cũng bị hai mẹ con họ hoặc người trong tộc thù tiêu thôi vì họ không muốn chỉ vì ngươi sẽ làm cho họ mất mặt, vì danh dự gia tộc họ sẽ làm tất cả. Ngươi nghĩ xem cha và anh trai ngươi liệu có thể ngươi suốt đời sao chỉ cần họ vắng mặt thì ngươi chưa chắc đã bảo toàn được mạng sống của mình"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Thiên phú nghịch thiên 2

Mộ Dung Như Tuyết suy nghĩ một lúc lâu bỗng mở miệng nói "Vây làm sao tôi có thể giải trừ phong ấn cho ông?"

"Chỉ cần cô đặt đến mức cao nhất của đại lục này triều hồi sư cấp Đế thì lúc đó ta sẽ giải được phong ấn thôi "

"Ông tin tưởng tôi sao.Không chắc tôi có thể làm được đâu" Mộ Dung Như Tuyết nói giọng như đang đùa rồn nhưng đang rrats nghiêm túc suy nghĩ việc này

Ông già đột nhiên khuôn mặt bỗng nghiêm túc không cười cợt nữa như trước thốt một câu gần như chắc chắn "Ta tin ngươi có thể làm được"

Mộ Dug Như Tuyết nói ccau khác cũng không kém phần khí thế "Được chúng ta hợp tác"

"Ha...ha""chúng ta hợp tác" nói xong bỗng xoay người đi đến trước một cái bàn quay lại nói với Mộ Dung Như Tuyết "Đi theo ta "

Mộ Dung Như Tuyết đi theo đến đó,khi đến trước cái bàn nhìn kĩ trên một cái bàn đó có một quả thủy tinh cầu.Theo như chỉ nhớ trước kia đó là thủy tinh cầu khảo hạch thiên phú nguyên tố xem sau này có thể tu luyện nguyên tố gì.Thân thể này trước kia cũng từng tham gia khảo hoạch nhưng thủy tinh cầu lúc đó không phát sáng,nhưng lúc trước khi bị sát hại mới biết là do mẹ con Mộ Dung Như Anh không bay trò gì khiến thân thể này trở thành phế vật bị người khác coi thường.Từ lúc khảo hạch 5 tuổi thì Mộ Dung Như Tuyết chưa thử lại lần nào

"Hãy rót tinh thần lực của ngươi vào đây đi thử xem người sẽ tu luyện được nguyên tố gì" ông già vừ nói vừa chỉ tay vào quả thủy tinh cầu trên bàn

Đi đến chỗ cạnh bàn Mộ Dung Như Tuyết dơ tay chạm vào quả cầu rót tinh thần lực lên quả cầu.Đợi một lúc quả cầu vẫn tối đen như cũ nhưng nàng không từ bỏ vì báo thù cho người thân nàng nhất định phải làm được

Quả thủy tinh cầu bắt đầu từ từ chuyển màu sắc từ từ ngả sang màu vàng

"Thổ nguyên tố "lão già gật đầu nhưng khuôn mặt có vẻ chưa hài lòng lắm với loại nguyên tố này.Loại nguyên tố nguyên tố phòng ngự rất nhiều người có và cũng là nguyên tố phòng ngự

Nhưng chưa dừng ở đó thủy tinh cầu từ màu vàng chuyển dần sang màu xanh

"phong nguyên tố " lão già gật đầu hài lòng,thiên phú không tệ.Phong nguyên tố đại diện cho tốc độ,sự nhanh nhẹn trong chiến đấu rất cần thiết nó có thể còn liên quan rất lớn đến thăng lợi

Quả thủy tinh cầu vẫn chưa chịu dừng lại từ từ chuyển sang màu tím

"Lôi nguyên tố "Dù hơi bất ngờ nhưng ông cũng không biểu hiện ra mặt.Ông biết người trẻ tuổi rất hay tự cao tự đại i vào thiên phú nên trẻ nãi việc tu luyện nên không biểu hiện ra mặt để cho đứa trẻ biết cố gắng hơn.Tuy nhiên phải công nhận rằng nó thiên phú cực tốt lôi nguyên tố là nguyên tố rất mạnh để tu luyện

Tiếp tục như vậy quả thủy tinh cầu bắt đầu chuyển sang màu lam mang theo nhiệt độ không khí giảm theo làm cho người khác cảm thấy hơi ớn lạnh

"Thủy nguyên tố biến dị "khuôn mặt ông từ từ trở lên cứng ngắc,phải biết rằng thủy nguyên tố biến dị là nguyên tố chỉ có trong truyền thuyết rất ít người có thể có được,nó có thể đóng thành băng giảm nhiệt độ xuống mạnh hơn thủy nguyên tố khác rất nhiều. Sở hữu Bốn nguyên tố,ông trời thật là không công bằng mà

Màu lam vẫn chưa dừng lại từ từ chuyển sang màu vàng kim

"Hỏa nguyên tố của phượng hoàng "Bây giờ khuôn mặt ông chuyển từ cứng ngắc sang đơ toàn tập.Hỏa nguyên tố không giống như các loại nguyên tố khác nó được chia thành các cấp bậc khác nhau tương ứng với độ mạnh dần của chúng lần lượt là đỏ, đỏ lam,trắng,vàng,vàng kim.Trong đó hỏa nguyên tố màu vàng kim là màu vàng ở bên dưới bên trên ngọn lửa có chút sắc đỏ như màu máu tượng trưng cho ngọn lửa của phượng hoàng loài vật cao quý

Màu vàng kim vẫn chưa dừng lại chuyển dần sang màu trắng rồi màu đen

"Quang nguyên tố và ám nguyên tố "Đôi chân bắt đầu run run rồi sụp đổ xuống.Trong đầu ông đang suy nghĩ viễn cảnh vừa rồi,ông trời ơi ông còn để cho người ta sống không đây.Đó là thất hệ đầy toàn năng các hệ.Ông cảm thấy ông trời đang rất thiên vị cho nhà đầu này,ở trên đại lục này các ma pháp sư hầu như chỉ có một hệ,hiếm lắm sẽ xuất hiện song hệ ma pháp sư,tam hệ ma pháp sư càng hiếm gặp hơn sẽ được người khác tôn quý đến vua cũng phải nể mặt 3 phần.Nhưng nhà đầu này thì sao đây thất hệ toàn năng người duy nhất trong đại lục có đầy đủ các hệ, chiếm hết thiên phú của người khác.Đúng là lớp trẻ bây giờ càng ngày càng có thiên phú cao

"Tam được" Mộ Dung Như Tuyết vẫn đang trong tình trạng suy nghĩ làm thế nào cho mình mạnh hơn,có nguyên tố cho mình tu luyện là được rồi

"Ngươi nói cái gì " Ông dần phục hồi lại bình tĩnh đứng lên "Ngươi có biết câu nói của người khiến cho biết bao người chửi rủa không thiên phú như ngươi sẽ khiến cho người ta tranh giành lẫn nhau kể cả đồ máu cũng phải có được ngươi"Bên ngoài nói thế nhưng trong lòng không ngừng chửi rủa nhà đầu không biết sáu hồ thiên phú yêu nghiệt như thế mà dám nói là tam được khiến người ta tức đến hộc máu

"Nhưng ông có biết là thiên phú như thế sẽ khiến cho những người khác sinh lòng ghen ghét sống không yên thân không.Có khi sự ghen ghét ấy khiến ta khi chưa đủ mạnh đã chết từ lâu nếu không lựa chọn chỗ dựa vững chắc.Nhưng ta muốn tự đứng lên bằng chính đôi chân của mình không dựa dẫm vào ai,không để ai lợi dụng để đạt được mục đích của họ "Mộ Dung Như Tuyết nói ung dung và bình thản không hề sợ hãi một chút nào

"Ha..Ha..Nha đầu người nói rất đúng trên đời này là thế đấy có ai thiên phú cao mà không mang nhiều tai vạ cho mình chứ trước khi trở lên cường đại phải che giấu thực lực của mình đi" ông đánh giá rất cao nha đầu này không i vào thiên phú yêu nghiệt mà huênh hoang tự đắc

"Đúng vậy " Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục quan sát kĩ lại nơi này.Đi đến sau cái bàn mở ngăn kéo ra.Bên trong có 7 bộ quần áo và áo choàng che kín cả khuôn mặt từ đầu tới chân tương đương với 7 màu khác nhau của các nguyên tố

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Bắt đầu vào rèn luyện thân thể

Sau khi Mộ Dung Như Tuyết ra khỏi không gian chỉ giới cầm gói hành lí bên trong có chứa chút lương khô và ít tiền và quần áo do trước khi chết người mẹ của thân sắc này chuẩn bị vào không gian chỉ giới,đi ra bên ngoài rừng vì cô biết trong đây có rất nhiều ma thú nguy hiểm không chống trả nổi,theo phương châm không đánh lại thì chạy là phương châm của cô không ngu gì mà đánh tiếp như các anh hùng hảo hán có câu quân tử trả thù mười năm chưa muộn nếu chết ngay lúc đó thì làm sao mà trả thù được cơ chứ.Bán sông bán chết mà đánh lại dù cho mình không thắng thì chính là lỗ ngu

Sau khi đi ra khỏi khu rừng Mộ Dung Như Tuyết ngồi xuống ở dưới gốc cây lấy đồ ở trong không gian chỉ giới ra ăn,vừa ăn vừa suy nghĩ kế hoạch rèn luyện của mình sao cho hiệu quả.Buổi tối ngủ bên ngoài khu rừng rậm nhưng năng cũng không giám ngủ sâu chỉ chợp mắt dùng tinh thần lực để quan sát xem xung quanh có ai không.

Trời tờ mờ sáng giống như đồng hồ sinh học Mộ Dung Như Tuyết chậm rãi mở mắt cảm giác được cái lạnh xung quanh nhưng Mộ Dung Như Tuyết không biểu hiện lên rên rết nhiều năm làm sát thủ đã khiến cho Mộ Dung Như Tuyết chôn dấu mọi chuyện ở trong lòng khiến cho người khác khó mà nắm bắt cảm xúc của mình

.Nàng lấy ra từ không gian chỉ giới một cái áo khoác màu đỏ của thân thể này và cũng là ột trong những màu nàng thích nhất bên trên có thêu hoa văn tinh tế tuy là phế vật nhưng cha là trưởng lão dù người ngoài có bót đi khẩu phần ăn uống đi bao nhiêu nhưng cũng không giám để lộ ra bên ngoài nên vẫn được ăn mặc ra dáng một tiểu thư,thật buồn cười chỉ có vẻ ngoài bên trong là một ke sáo rỗng.Tùy ý ăn chút đồ ăn liền buộc vài viên đá vào hai bên chân đã tìm thấy tối qua có hình dáng cao và đẹp có sức nặng không nhỏ để buộc vào chân bên hông đeo thêm một thanh sáo ngọc mà nàng đã tìm được vào không gian chỉ giới ngày hôm qua lúc còn sống ở thế giới kia nàng cũng hay thổi sáo.Tuy nó chỉ là một thanh sáo trúc nhưng ngoài tác dụng để thổi nó còn có chất liệu không kém bệ ngoài sắc sảo bên trong còn có một cơ quan,chỉ cần bật cơ quan đó đuôi sáo sẽ lập tức bật ra mỗi lưỡi đao sắc bén chỉ cần cứa một nhát cũng có thể gây ra chết người.nàng đúng là đã kiểm ra một bảo bối ha..ha.

Đi vào con đường vào trong núi cho dù không có linh hạch của ma thú,không thể tự tập vũ kỹ,nàng cũng có thể luyện tập một thân thể dẻo dai như của kiếp trước.Đem kĩ sáo ám sát kinh công võ cổ kiếp trước ra luyện tập

Kiếp trước nàng từ bé đã phải luyện tập trực tiếp quăng vào hoang đảo,tập luyện ma quỷ như địa ngục ngày thứ ba bị quăng vào một căn phòng đầy sói đối với một cái bụng rỗng đã mấy ngày chưa được ăn gì với một cái chùy thủ.Sau khi giết tất cả hết toàn bộ sói nàng được đem đi bồi dưỡng tiếp để vài năm sau được đem đi giết một người to béo gấp mình hơn hai lần mà khi đó nàng mới 11 tuổi

cho nên nàng quyết định dù không luyện kiếm khí cũng phải rèn luyện thân thể để có sức dẻo dai.Tuy một ma pháp sư cấp thấp hơn chiến sĩ một hai cấp thì chưa chắc đã thua vì ma pháp sư có thể điều khiển nguyên tố ở sa còn chiến sĩ thích hợp với cận chiến nên ma pháp sư có lợi thế hơn rất nhiều.Nhưng đối với những nơi cận chiến thì thân thể ma pháp sư yếu ớt làm sao có thể chống lại chiến sĩ,không có thời gian ngưng tụ nguyên tố nên ma pháp sư rất bất lợi cho việc này.Nên theo nàng tốt nhất tu luyện cả hai

Mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm có bao nhiêu trở ngại nàng nhất định sẽ vượt qua trở thành một cường giả chân chính đứng trên vạn người

Tất cả cơ thể dồn lên hai chân sử dụng bộ pháp ra sức chạy dưới chân vào trong rừng bởi vì thân thể này thật sự quá gầy yếu còn mang theo sức nặng của đá mỗi bước đi đều đầy gian nan,Nhưng Mộ Dung Như Tuyết mỗi bước đi đều đầy kiên định dù cho đau đớn khổ sở vẫn kiên quyết không dừng lại vì nàng biết chỉ kẻ yếu thế mới bị bắt nạt và nàng không muốn làm người đó chút nào. Đa số những người bằng tuổi nàng sẽ thỉnh thoảng luyện tập sẽ không giống như nàng luyện tập ma quỷ như bây giờ.Làm sát thủ khiến cho nàng có giác quan nhạy bén hơn người thường vừa chạy vừa quan sát xung quanh xem như là nâng cao các giác quan vậy

Ở trong khu giáp rừng này thường có những ma thú cấp thấp sinh sống thích hợp cho các đại đệ tử của các đại gia tộc lịch lãm.Bên trong sâu hơn nữa đó là nơi các dong binh đoàn đi làm nhiệm vụ.Nơi này thường xuyên xuất hiện những đàn lợn rừng hay lui tới. bây giờ đối với nàng mà nói tùy tiện nói ra một con thôi cũng đủ mình liều chết chiến đấu.Trên thế giới này tùy tiện tìm một con ma thú cũng sẽ có thuộc tính chiến đấu cùng lực công kích riêng.Tuyệt đối không thể cậy mạnh đi về phía trước

Phân loại heo này thường kết đôi hoặc ba con đi với nhau lúc đó nếu bắt gặp trước tiên phải chạy chối hết.Nàng vẫn tôn thờ nguyên tắc cũ đánh không lại thì chạy sau này đủ mạnh rồi sẽ đánh tiếp

Sau một thời gian chạy dài vì quá mệt mỏi dẫn đến trạng thái choáng váng,tứ chi gầy gò phát run.Làm từng ngụm khí sâu chậm rãi di chuyển đến một cây đại thụ ngồi xuống.Tuy bản thân mệt mỏi nhưng không làm hao tổn khí chất của nàng.Phía sa truyền theo tiếng nước chảy lại cúi đầu nhìn bộ dáng mệt mỏi của mình bộ dáng toàn thân ướt đầm mồ hôi,xưa nay nàng là người thích yêu sạch sẽ không bao giờ để bùn trên mặt dẫn xuất hiện cảm xúc chán ghét

Đi đến bên trong dòng nước rửa qua cái mặt.Ồ mà hình như từ lúc xuyên qua đến giờ nàng vẫn chưa xem qua bộ dạng của bản thân mình.Đột nhiên tò mò nàng cúi đầu xuyên qua mặt nước ngắm nghía hình dáng của mình.Ngây đại đây là điều đầu tiên sau khi nàng nhìn ngắm bộ dạng của mình.Giống như không tin tưởng vào điều ấy nàng nhéo thử má của mình

"Đau " Đây chính là trạng thái đầu tiên mình cảm giác được rút cuộc cũng đã xác nhận được đây chính là mình.Bởi vì thiếu dưỡng chất nên mái tóc chỉ để lộ ra màu bạch kim nhàn nhạt, da dẻ trở nên trắng bệch thiếu sức sống,khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt như sắc nền hai má hồng hồng vì vừa mới tập luyện vất vả.Nhưng nàng không chỉ đặc biệt ở mái tóc màu lam tượng trưng cho đại gia tộc Mộ Dung mà còn có một ddoicon người màu tím giống y hệt mẹ nàng và anh trai ngoài ra không có người nào có được ở đại lục phía Đông này

Thôi không nghĩ nhiều nữa nàng dù sao nàng cũng đã tiếp nhận chính thân thể này sẽ có một ngày nàng tìm ra bí mật thực sự của nó

Trong ấn tượng của nàng mẫu thân là một người dịu dàng nhưng thân thể càng ngày càng bị suy ngược dần dần trở lên rất yếu nên không có qua tâm đến thân thể này lắm.Nàng giám cá là thân thể của mẫu thân sẽ không có tự nhiên mà dần dần trở lên yếu đuối như vậy sau này nàng nhất định phải điều tra cho được chuyện này nhất định là vậy

Nhìn kĩ lại thân thể này lon lôn nhất định sẽ là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành

Đi xuống hạ nguồn của con suối đi xuống hạ nguồn của con suối vừa đi vừa phải quan sát xung quanh xem có ai hay không.Nhờ đâu ở quanh đây lại có một con ma thú thủy hệ thì sao bây giờ chưa trả thù xong nàng làm sao có thể để mình chết được chứ.Đến nơi mà có thể thuận lợi rửa qua chân tay nhưng nàng không giám cời quần áo thứ nhất vì nếu tự nhiên xuất hiện một con ma thú thì chẳng phải lại phải bỏ lại cái quần áo mà chạy trần truồng ra khỏi khu rừng này,thứ hai là nơi này rất không an toàn nhờ có ai tới đây thì sao tuy thân xác này của một đứa trẻ tám tuổi nhưng dù di thì trí óc cũng là của người gần 30 tuổi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Bắt đầu tu luyện

Sau khi rèn luyện sức khỏe nàng bắt đầu vào tu luyện ma pháp nàng nhất định phải tu luyện thật tốt

"Lão gia hòa bắt đầu đi " Từ khi ra khỏi không gian chỉ giới nàng thường xuyên nói chuyện với ông già này,hình như đã lâu không có ai nói chuyện với ông nên ông rất vui .Hôm nay là ngày nàng bắt đầu luyện ma pháp cũng do ông già này chỉ dẫn

"Tiểu nha đầu hãy nhắm mắt,lại đi cảm nhận những nguyên tố xung quanh ngươi"Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu nhắm mắt lại phát ra không gian tinh thần lực cảm nhận mọi nguyên tố xung quanh

"Ngươi có nhìn thấy tất cả các màu không "

"Có"

"Rất tốt hãy tiếp tục cảm nhận"Ông già hài lòng gật đầu,lần đầu tiên có thể cảm nhận được hết tất cả các nguyên tố xung quanh là rất tốt.Tuy nói rằng thất hệ rất nhiều người mong muốn nếu như đầu với người cùng cấp phần thắng sẽ rất lớn nhưng có ai biết rằng nó còn khó tu luyện gấp bảy lần bình thường

Lão gia từ bắt đầu giảng dạy bài học cho Mộ Dung Như Tuyết làm thế nào để trở thành ma pháp sư.Trước khi bắt đầu phải học cách nắm giữ các nguyên tố biến nó từ vô hình thành hữu hình.Mới bắt đầu Mộ Dung Như Tuyết tạo được những ngọn lửa nho nhỏ trên lòng bàn tay,rồi sau đó là những tia chớp,những con gió nhỏ,đóng băng từng thứ một xung quanh,tạo ra từng chùm ánh sáng,di chuyển được một chút đất,tạo ra những chùm đen trên bàn tay, cuối cùng Mộ Dung Như Tuyết cũng đã trở thành ma pháp sư cấp 1 .Suốt cả buổi chiều Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu tập nắm bắt các nguyên tố từ gượng giu dần trở lên thuần thục tạo ra những thứ đó nhanh hơn.Ngay cả Tan Lạp Tây Á cũng phải bất ngờ về con nha đầu này,Người bình thường phải mất gần hai năm để có thể trở thành ma pháp sư cấp 1.Người nào có thiên phú hơn người thì mất gần một năm còn con nha đầu này thì sao đây.Nó mất chưa đầy một ngày để trở thành ma pháp sư cấp 1 nếu để cho người khác biết nó có được tốc độ tu luyện này e chỉ sợ người ta phải thổ huyết đậm chân tại chỗ kêu rằng ông trời thật không công bằng.Nha đầu này không chỉ có tinh thần thần lực khủng bố,thiên phú yêu nghiệt,tốc độ tu luyện khác người.Phải nói rằng nha đầu này tuyệt đối là một tên đại biến thái

Ban đêm Mộ Dung Như Tuyết không ngủ mà nàng nhắm mắt bắt đầu tu luyện hút tất cả những nguyên tố ở xung quanh vì nàng muốn nhanh chóng tiến bộ nên không có bỏ qua bất kì thời gian đáng quý nào.Nếu như có người nào chú ý thì sẽ cảm thấy rõ tất cả các nguyên tố ở trong không khí như có một lực hút mạnh vô hình nào đó cuốn vào trong cơ thể Mộ Dung Như Tuyết giống như dòng thác chảy cuộn cuộn không ngừng nghỉ

Qua một đêm Mộ Dung Như Tuyết mở mắt ra không cảm thấy tinh thần mệt mỏi,mà ngược lại cảm thấy tinh thần cảm thấy thực sáng khoái,hoạt bát hơn thường nàng lại tiếp tục chạy bộ ,rèn luyện sức khỏe thỉnh thoảng gặp một số ma thú cấp thấp có thể rèn luyện,ma pháp và một số loại võ thời trước nàng đã học

Cứ thế ba tháng trôi qua Mộ Dung Như Tuyết sống ven khu rừng ngày ngày ăn thịt một số ma thú nhỏ giết được và lấy ma hạch của ma thú đem cất vào

không gian chỉ giới,tuy chỉ là ma hạch cấp thấp nhưng ở đây ma hạch cực kì chân quý rất có lợi cho việc tu luyện ma pháp,luyện kim sư, ma thú càng cường đại thì ma hạch càngล้ำ tiền.Tuy nhiên Mộ Dung Như Tuyết cũng không có ý định dựa vào ma hạch để nâng cao tu vi mà phải dựa chính sức mình, đáng về đã thay đổi cực lớn chỉ có đôi mắt màu tím hân dữ nguyên, mái tóc màu bạch kim không còn sơ sác nữa mà thay vào đó là một mái tóc bạch kim dài óng mượt được búi đơn giản trên đầu.Không còn nước da xanh xao như ngày trước nữa mà là một làn da hồng hào mịn màng trơn như nước,chiếc mũi thẳng thanh nhã cộng với cặp môi đỏ tự nhiên nhưng cũng làm cho người ta ngẩn ngơ.Tuy còn nhỏ tuổi nhưng đang trở mĩ trở lên xinh đẹp tuyệt trần

Ba tháng làm cho con người ta có sự thay đổi lớn Mộ Dung Như Tuyết đã từ một ma pháp sư cấp 1 trở thành ma pháp sư cấp 3.Khi Tan Lạp Tây Á nghe xong cũng phải ngất một khi chắc lưỡi trong đầu đang coi nàng như một tên đại biến thái,tốt nhất đừng có ai gây sự với tên tiểu ma nữ này sẽ không có gì tốt đẹp.Ba tháng qua ông sống cùng với tiểu nha đầu này cũng hiểu rõ một phần con người nàng.Nàng là người có thù tất báo,khi chiến đấu với ma thú vẫn luôn ung dung bình tĩnh cầm sáo ngọc trong tay tao nhã và nhẹ nhàng chém giết ma thú.Một nhất dứt khoát không dài dòng đó chính là cách làm việc của nàng ,chứng kiến những cánh máu me be bét thì không giống với những thiếu nữ khác sợ hãi hay run sợ mà nở nụ cười quý dị giống như thêm khát máu người khiến người khác phải run sợ,ón lạnh hết cả sống lưng

"Tiểu nha đầu bây giờ người đã sử dụng ma pháp thành thục,bây giờ là đến bước quan trọng nhất đó chính là lĩnh ngộ khế ước chi trận. Điều này thì ta không thể giúp người được,người phải tự lĩnh ngộ thôi"

"Được ta có thể tự làm được"

Một ngày này Mộ Dung Như Tuyết đứng im một chỗ tiếp xúc với những nguyên tố xung quanh không gian thông qua mấy tháng này tinh thần lực của nàng ngày càng hòa hợp với các nguyên tố,chi thấy trong đầu ánh lên thứ gì đó khó hiểu tinh thần lực của nàng dần dần bao quanh các nguyên tố mà các nguyên tố không phản kháng hài hòa đến quý dị,cánh tay khẽ động tinh thần lực trào ra bên ngoài bao vây từng nguyên tố một

"Xem ra khế ước tri trận của nha đầu này bắt đầu được hình thành rồi.."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Khế ước tri trận xuất hiện .Khế ước ma thú đầu tiên quot;Lôi Trán quot;

Mộ Dung Như Tuyết vẫn nhắm mắt các nguyên tố xung quanh dần tĩnh lặng,các nguyên tố xung quanh được tinh thần lực bao phủ dần nghe lời,không hề vùng vẫy.Tinh thần lực của nàng dần dần thêm thuận lợi càng ngày càng vây chặt lấy,bị bao quanh ở chính giữa do tinh lực tạo ra mà lúc này nàng cảm nhận tinh thần lực đang tiến hành dung hợp nguyên tố

Thời gian trôi qua rất lâu Tây Lạp Á ở trong không gian chỉ giới không giám quấy giầy chỉ đứng một bên xem nếu kinh động thì chẳng biết bao giờ mới xong.Các nguyên tố dần dần nhỏ đi mà bên trong không gian tinh thần lực của nàng dần dần xuất hiện những màu sắc khác nhau đầu tiên là màu vàng sau đó đến màu xanh, màu tím,màu đỏ,màu lam,màu trắng,màu đen.Những màu sắc dần dần vây xung quanh nàng cuối cùng vỡ nứt hết ra sau đó dung nhập vào cơ thể nàng rồi hình thành lên trận pháp hình thất giác mỗi nguyên tố đứng một góc vây quanh nàng lại

Đúng lúc này nàng rút cuocj cũng lĩnh ngộ được khế ước tri trận thì, bỗng nhiên chưa kịp thu trận pháp thì có một thứ đầy lông lá chạy với tốc độ sét đánh nhảy vào trong trận pháp cùng khế ước với Mộ Dung Như Tuyết

Trong khế ước tri trận là khế ước mà mỗi loại nguyên tố chỉ được khế ước với một ma thú,khế ước tri trận được chia làm 2 loại khế ước đó chính là khế ước bình đẳng:Khế ước này là khế ước giữa ma thú và chủ nhân,nhưng khế ước này không có lợi cho tu luyện ma thú và chủ nhân mỗi người tự tu luyện cho riêng mình nếu chủ nhân cần giúp đỡ thì ma thú sẽ giúp nhưng ưu điểm của nó là nếu như chủ nhân muốn giải trừ khế ước thì sẽ không ảnh hưởng đến mình và ma thú.Còn khế ước chủ tớ là khế ước ngược lại chủ nhân và ma thú cùng tu luyện cấp bậc sẽ ngang hàng nhau nhưng nếu như muốn giải trừ khế ước thì ma thú và chủ nhân sẽ tổn thương cực kì nghiêm trọng có thể dẫn đến cái chết

"Cái quái gì đây" Tan Lạp Tây Á với thốt lên ông rõ ràng đã quan sát xung quanh xem có ai không mà tại sao tự dung lại xuất hiện một con vật xù lông tự dung xông vào trong khế ước thể này.Theo ông biết ma thú rất tự cao mà nó sẽ không dễ dàng chịu khế ước chung với con người bao giờ tại sao lại như vậy

Trong khế ước chi trận dần dần chuyển sang màu tím ở chính giữa bên ngoài có các nguyên tố khác bao bọc xung quanh tạo thành một quả cầu lục sắc đẹp mắt xung quanh

"Khế ước chủ-tớ khế" Dù nàng không biết làm sao mà cái con đầy lông lá này nhảy vào đây hưng có lẽ là do duyên trời định đi.Nó là ma thú đầu tiên của nàng nên nàng cũng không có ý định đổi lại nữa

Ánh sáng trong trận pháp vây quanh hai người và thú dần kết thúc cuối cùng trên tay Mộ Dung Như Tuyết có một chiếc nhẫn màu tím bên trên có những hoa văn nhỏ khác nhau.Nàng cảm thấy không gian giao động tinh thần lực của mình hình như là tăng cấp từ cấp 3 ma pháp sư lên cấp 6 ma pháp sư.Sao không có ai cho nàng biết khế ước ma thú lại tăng cấp sao

"Ma pháp sư cấp 6,tầng 3 cấp sao lại có thể như vậy chứ "Tan Lạp Tây Á nói giọng đầy tò mò từ trước đến nay ông chưa thấy trường hợp này bao giờ "Từ trước đến giờ ta chỉ thấy ma thú và chủ nhân tu luyện cùng tăng cấp chứ chưa bao giờ có chuyện là kẻ ước ma thú mà tăng cấp nhiều như vậy chứ" Tan Lạp Tây Á nhướn mày hỏi Mộ Dung Như Tuyết bằng giọng đầy nghi hoặc "Tiểu nha đầu à không tiểu quái vật nguoi kẻ ước như thế nào mà lại tăng cấp vậy "

"Nguoi đừng có nhìn ta như vậy,điều này ta làm sao biết được ta còn phải hỏi nguoi mới đúng "Mộ Dung Như Tuyết nhướn mày hỏi lại Tan Lạp Tây Á

"Ta làm sao mà lí giải chuyện của nguoi được chứ " chậm rãi bỏ suy nghĩ trong đầu "Như vậy cũng tốt thời gian tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều"

"Ma thú lỗi nguyên tố sao " Mộ Dung Như Tuyết cúi người xem kĩ con vật xù xì đầy lông lá này.Bé nó lên đùi ngồi xem xét nó,nàng chớp mắt nó cũng chớp mắt lại.Nàng thăm cau mày vật nhỏ này cuối cùng là thứ gì mà có thể đuổi kịp mình thu lại trận pháp có vẻ như tốc độ tu luyện của nó rất nhanh,còn nó tại sao lại kẻ ước với nàng rõ ràng là ma thú rất cao ngạo không phải sao

Thứ trên đùi nàng cả người toàn màu nông màu tím thân tròn vo như một quả cầu thịt cả người màu nông tím mềm mại cái đuôi cọ cọ vào chân nàng,phát hiện nàng nhìn nó mắt xiu xiu chớp chớp mũi nhỏ hít hít,cái chân ngắn ngủn cũng lấy ra cào cào làm nũng

"Lão gia hòa ông chắc chắn nó là ma thú chứ không phải ma sùng chứ.Ta trông nó có vẻ rất giống như ma sùng"

"Người nói gì vậy nó chắc chắn là ma thú.Nguoi thấy triệu hồi sư nào đã kẻ ước với ma sùng chưa "Tan Lạp Tây Á nói với giọng điệu đầy tức giận cũng giống như là đang lên án

"Lão gia hòa,vậy ông nhìn xem kĩ đây là ma thú gì vậy" Mộ Dung Như Tuyết hỏi thử Tan Lạp Tây Á xem liệu ông có biết không nàng trông nó rất lạ mắt hình như giống loài này chứ từng thấy

"Ta cũng không biết nhưng trông nó rất quen dường như đã trông thấy nó ở đâu vậy " Nói xong ông chợt bừng tỉnh "A có rồi mau vào trong đây " Mộ Dung Như Tuyết dùng không gian tinh thần lực trực tiếp vào không gian chỉ giới nhục cầu cũng đi theo

Khi vào bên trong thấy hình ảnh Tan Lạp Tây Á đang lục lọi mấy cuốn sách trên tủ sách.Dường như đang tìm thứ gì đó nàng cũng ngại hỏi

Một lúc lâu sau Tan Lạp Tây Á bỗng nhiên thốt ra một câu dồn sự chú ý của Mộ Dung Như Tuyết

"Đây rồi chính là nó "Vừa nói Tan Lạp Tây Á vừa chỉ vào một trong những cuốn sách mà ở trên giá sách chỉ cho Mộ Dung Như Tuyết xem. Mộ Dung Như Tuyết nhìn vào trong cuốn sách thấy một bóng dáng y như con vật xù xì lông lá này bên cạnh nó là một bức tranh có một con vật có vẻ đầu lân,thân gấu toàn thân được bao bao bọc bởi lớp vảy như rồng, trên đầu có hai cái sừng tên gọi là Tỳ Hưu

Đây là loại Tỳ Hưu có dáng vẻ uy phong, bụng và móng to, miệng rất rộng trên đầu có 2 Sừng. Thức ăn chính của nó chính là ma hạch của ma thú khác

Mộ Dung Như Tuyết nghi ngờ nhìn Tan Lạp Tây Á "Ông đừng nói là đây chính là hình ảnh của nó khi lớn lên nhớ"

"Đúng vậy "Tan Lạp Tây Á gật đầu tỏ vẻ đồng ý

"Trông chẳng giống gì cả.Ông chắc chắn mình không nhầm đấy chứ " Mộ Dung Như Tuyết vừa nói vừa nhìn lại con vật đầy lông lá trên tay mình tỏ vẻ đầy nghi ngờ

"Ta chắc chắn nó bây giờ đang là ấu thú >Nhưng lớn lên chắc chắn sẽ như vậy "

".Sao nguoi vận cứt chó mà may mắn vậy tiểu nha đầu " Con mẹ nó ông không muốn nhưng cũng phải chịu tục.Nha đầu này tự dung không đâu nhặt được vật báu trên trời rơi xuống mà bao nhiêu người mơ ước không có được mẹ nó nha đầu này có phải vận may quá tốt hay không thật không công bằng mà

Mộ Dung Như Tuyết tỏ vẻ gật đầu rồi nhìn kĩ lại con vật đầy lông lá này "Vật được rồi trước hết gọi nguoi là Lôi Trấn đi"

"Nha nha " Hai mắt của Lôi Trấn sáng lên có vẻ như nó rất hài lòng với cái tên này.Khẽ cọ vào lòng Mộ Dung Như Tuyết tỏ vẻ nũng nịu

Mắt Tan Lạp Tây Á dật dật,làm sao mà nó lại là ma thú thượng cổ được chứ,có ai đem tôn nghiêm của ma thú vất ra đăng sau đầu,dùng sức đi nịnh nọt chủ nhân của nó không nếu không tận mắt thấy ông có chết cũng không tin

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Tiến vào bên trong khu rừng rậm 1

Chơi đùa với Lôi Trần một lúc Mộ Dung Như Tuyết mới để ý đến cái nhẵn lúc này mình chưa kịp chú ý cẩn thận. Đây có thể nói là giấy chứng minh chân thực nhất cho việc nàng là triệu hồi sư. Nhưng mà nàng vẫn chưa muốn để lộ chuyện này nên tạm thời cất kỹ vào trong không gian chỉ giới còn Lôi Trần hình như nó cũng không thích vào không gian ma thú nên nàng sẽ để cho nó leo lên thân mình, nếu có gặp người khác thì cũng sẽ coi nó là một ma sủng thôi mà ai sẽ coi nó là một ma thú thượng cổ chứ nghĩ đi nghĩ lại thật buồn cười

"Nha đầu sao không đeo nhẵn để cho mọi người biết người là triệu hồi sư lúc đó người sẽ được tôn vinh" Tan Lạp Tây Á thắc mắc hỏi thường thì những triệu hồi sư khi có nhẵn khế ước thì sẽ đeo ngay biểu hiện cho thân thể tôn quý của mình còn nha đầu này thì sao, tại sao nó lại cất đi

"Phiên phức " Mộ Dung Như Tuyết vừa nói vừa quay người đi bởi bây giờ nàng đang rất đói, cần phải nường một chút thức ăn để trong không gian chỉ giới đã. Cái không gian chỉ giới này rất có ích nó có thể lưu giữ thức ăn một cách lâu dài mà không cần bảo quản

"Cái gì mà phiên phức người có biết bao nhiêu người mơ ước thành triệu hồi sư không " Tan Lạp Tây Á nổi giận đùng đùng như người bị nói chúng tìm đến là ông

"Ông không cảm thấy bây giờ ta không đủ mạnh để bảo vệ mình sao" Mộ Dung Như Tuyết ngay lập tức phản bác lại lời của Tan Lạp Tây Á hiển nhiên không cho là đúng

"Cũng đúng " Giọng của Tan Lạp Tây Á nhỏ lại cảm thấy mình có chút sấu hổ khi biết mình không suy nghĩ cẩn thận bằng một đứa trẻ con

Sau khi Mộ Dung Như Tuyết nướng thịt xong, mùi thịt nướng tỏa ra thơm phức nhưng vì không có chút gia vị gì nên Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy hơi nhạt nhẽo nhưng rất may là nàng không kém ăn, nhưng quyết định sau một ít ngày nữa sẽ quyết định vào trong thành để rèn luyện thêm và mua một ít đồ cùng với gia vị. Mùi thịt nướng thơm phức như thế nhưng cũng có người không thèm chú ý đó là Lôi Trần. Ở nàng quên mất là nó chỉ ăn ma hạch của ma thú chứ không ăn thịt của ma thú

Từ trong không gian chỉ giới lấy ra một ma hạch thô nguyên tố cấp 1 cho Lôi Trần hai mắt Lôi Trần lập tức phát sáng lên như ngọn đèn soi đường trông đáng yêu làm sao. Chưa kịp đưa cho nó lập tức có một bóng dáng nhẹ nhàng nhanh nhẹn cướp mất ma hạch trong tay Mộ Dung Như Tuyết. Sững sờ một lúc mới hoàn hồn nhìn thứ cướp ma hạch trong tay nàng là ai. Vâng không ai khác đó chính là ma thú duy nhất của nàng bây giờ Lôi Trần. Mà Lôi Trần mới vừa cướp được ma hạch trong tay Mộ Dung Như Tuyết liền nuốt vào bụng chỉ nghe thấy tiếng răng rắc viên ma hạch đã không còn thấy đâu nữa. Nhưng có vẻ chưa đủ với Lôi Trần nó vuốt ve cái bụng tròn xoe của mình ánh mắt khao khát nhìn Mộ Dung Như Tuyết như có vẻ tung đây vẫn chưa đủ với nó

"Nha nha"

"Đồ phá của " Mộ Dung Như Tuyết dật dật khóe miệng không nghĩ một viên ma hạch cấp 1 đối với nó chẳng thấm vào đâu. Nếu mà nàng không đi săn ma thú thì có lẽ sẽ sạt nghiệp mà nuôi con vật này này mất.

Vậy nên bây giờ nàng phải rèn luyện cho nó ăn được thịt ma thú nếu không mỗi ngày nó ăn tung tủy ma hạch thì nàng không biết phải giết biết bao nhiêu ma thú nữa. Phải biết ma thú trên Thương Khung đại lục này có hạn, ma hạch rất trân quý còn phải dùng cho nhiều việc khác nếu cứ dùng thế này biết bao nhiêu ma hạch với đủ

Người ta có câu “Có công mài sắt có ngày nên kim” quả thật không sai suốt ba tháng trời nàng dụ dỗ Lôi Trần ăn thịt ma thú cuối cùng nó cũng ăn với vẻ thích thú tuy không bằng dáng vẻ thích ăn ma hạch nhưng như vậy nàng có thể chấp nhận được với khả năng kinh tế của mình.

Nhưng đối với nàng bây giờ mà nói luyện tập bây giờ ở bên ngoài rừng đã không đủ rồi nên nàng sẽ phải đi sâu vào trong khu rừng hơn nữa nàng phải tìm thêm ma thú để khế ước, nên trong rừng chắc chắn sẽ có ma thú mạnh để nàng khế ước

Vào bên trong khu rừng Mộ Dung Như Tuyết đưa tinh thần lực bao bọc xung quanh mình bắt đầu tản đi ra xung quanh. Cảm nhận được rất nhiều nguyên tố khác nhau chủ yếu là màu vàng, màu xanh và màu lam không có màu trắng, màu đen và màu tím nhưng cảm nhận được màu sắc nguyên tố dao động đó rất nhạt. Tan Lạp Tây Á vừa nói với nàng khi gặp những ma thú cấp thấp hơn mình thì nguyên tố trên người ma thú đó rất nhạt

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 9: Tiến vào trong khu rừng rậm 2 ,

Mộ Dung Như Tuyết nhìn nửa ngày, không biết nên lựa chọn thể nào, khế ước một ma thú, hay là thu phục hết tất cả các ma thú mình có thể khế ước?. Vì bởi trước đó nàng chưa thu phục ma thú là do Lôi Trần tự nhảy vào khế ước tri trận của nàng mà

“Tiểu nha đầu, năng lực Triệu hồi sư cường đại, nhưng không được tham lam, chất lượng quan trọng, tuy năng lực của người trác tuyệt, nhưng thực tế phải học bỏ trước thì mới đi được.”

Mộ Dung Như Tuyết nghe xong, lập tức kim nén kích động, đúng như vậy, mọi việc phải lấy căn bản làm gốc, nếu không có cơ bản thì có nhiều năng lực đến đâu cũng chỉ vô dụng, đến cuối cùng không thể đi đến đỉnh cao, chỉ có thể ở trạng thái không cao không thấp, nàng không thể biến thành như vậy

Cảm nhận được hơi thở hỗn loạn của Mộ Dung Như Tuyết đã ổn định, Tan Lạp Tây Á vừa lòng nở nụ cười, nhận tính và nhẫn lực của tiểu nha đầu này cũng không tồi, nếu đổi thành người khác, có được năng lực siêu phẩm như thế đều kiêu ngạo tự mãn, từng bước đi phải cẩn thận mới có thể phát triển mạnh nhất trong tương lai

“Triệu hồi sư phân rõ cấp bậc ma thú là y dựa theo cấp bậc của mình, nếu cấp bậc ma thú ngang hàng với Triệu hồi sư, như vậy màu nguyên tố lực trên người ma thú sẽ rực rỡ nhất, nếu cấp bậc thấp hơn Triệu hồi sư, màu sắc sẽ âm đạm, nếu cao hơn Triệu hồi sư, sẽ không cảm ứng được nguyên tố lực của ma thú, chính xác là, Triệu hồi sư chỉ có thể khế ước ma thú cùng cấp hoặc thấp hơn mình.”

"Vậy nên người hãy lựa chọn ma thú phù hợp với chính bản thân của mình"

Ma thú ngoài khu rừng không được, xem ra tiểu nha đầu cần ma thú ở bên trong.....”

Ánh mắt Mộ Dung Như Tuyết xuyên qua màu xanh rực hướng đến sâu trong khu rừng, lời Tan Lạp Tây Á cũng khiến Mộ Dung Như Tuyết khẽ nhíu mày, Khu rừng này liên và thông với sườn núi ma thú, bên ngoài đã là phạm vi hoạt động lớn nhất của nhân loại, về phần xâm nhập, cũng chỉ có người ngoài thất cấp mới dám xâm nhập, ma thú ngủ đông trong đó thế nào không thể hiểu hết, có nhiều nguy hiểm chỉ tưởng tượng thôi cũng không đủ.

"Nha đầu người có dám đi không " Tan Lạp Tây Á khẽ dò hỏi thái độ của Mộ Dung Như Tuyết

"Đi chứ,ta cần tìm một ma thú mạnh mẽ chứ không phải một ma thú yếu đuối,ta không sợ nguy hiểm ông sợ sao"Mộ Dung Như Tuyết trả lời một cách ung dung như không có gì lo lắng cả

"Người không sợ ta sợ gì chứ đi thì đi ai sợ chứ "Tan Lạp Tây Á nói bằng giọng đầy tức giận xem kia tại ông lo cho nha đầu kia nhưng nó thì sao nói ông sợ chỉ với ma thú cấp 10 trở xuống có gì phải sợ chứ chỉ tại ông không ra ngoài được thôi

Mộ Dung Như Tuyết cười cười, cước bộ kiên định rảo bước tiến lên trước, động tác của nàng phải nhanh, nếu màn đêm buông xuống, cho dù thiên phú của nàng cao tới đâu, mạnh mẽ như thế nào, nàng cũng sẽ vào được mà không ra được khu rừng này vì ban đêm ở sâu trong rừng này rất nguy hiểm,có rất nhiều ma thú kiếm ăn vào trong đêm nguy hiểm hơn nhiều so với bên ngoài ven khu rừng

Nếu đã hạ quyết tâm, thì đừng cảm đi tới, mặc kệ phía trước có chông gai thế nào, chỉ cần bước qua, cho dù máu chảy, cũng không ngại ngần gì!

Khu rừng này,là nơi giáp trực tiếp giữa Đông Đại Lục và sườn núi ma thú, nơi này có số lượng ma thú chưa rõ, mà khu rừng này cũng bởi vì ma thú nhiều cấp bậc cùng sống ở một khu vực nên chia thành ba bộ phận.

Bên ngoài là tầng thấp nhất của khu rừng, từ ma thú đến tứ cấp, ma thú này cũng thường xuyên bị con người bắt giết, năng lực tứ cấp của chúng có chút kém cỏi, rất ít ma thú sống ngoài khu rừng có thực lực tới ngũ cấp, ở vòng ngoài này chúng có thể coi như trùn, nhưng ở sâu trong rừng, tất cả đều ẩn mình, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Trung bộ khu rừng là ma thú ngũ cấp đến thất cấp, thực lực ma thú này đối với nhân loại mà nói trừ phi là có thực lực cao cấp, bằng không con người thấp hơn cao cấp chỉ có thể trở thành món ngon trong bụng ma thú.

Ma thú tuy tính tình hung tàn, nhưng lại không dễ xâm chiếm nhân loại, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, bằng không lấy năng lực của ma thú nhân loại không có khả năng trở thành chủ nhân trên Thương Khung Đại Lục.

Ma thú ngũ cấp ngoài khu rừng cũng muốn đến thành Đại La tàn sát một phen, nhưng có gan nghĩ mà không có gan làm, nghe nói trước kia khu rừng có một ma thú lục cấp tự tiện tập kích nhân loại, cuối cùng lại bị nghiêm trị, từ đó về sau, không còn có ma thú nào dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Ma thú hành động như vậy cũng không có nghĩa chúng sống hòa bình với con người, hai bên thường xuyên giao chiến, mà khát vọng của con người với sức mạnh của ma thú cũng chưa bao giờ biến mất.

Chỗ sâu nhất khu rừng đều là ma thú cường đại, chưa ai đi qua đó, cũng không ai dám đi vào trong đó, đại đa số nhân loại đều hoạt động ngoài khu rừng, tiến vào trong chỉ có nhân tài thực lực cao mới dám xâm nhập, mà chỗ sâu nhất rừng, ngay cả nghĩ cũng chẳng dám, không chỉ có nhân loại, cho dù là ma thú chỉ cần nghĩ đến mấy vị sống ở chỗ sâu nhất, đều đã sắc mặt đại biến, cả người run rẩy.

Một thân ảnh nhỏ như gió xuyên qua trung bộ khu rừng, tốc độ xuyên qua kinh hách đến một số ma thú ăn cỏ bậc thấp, ngay cả con thỏ nhỏ tốc độ nhanh nhất cũng không thể thấy rõ bóng đen này là gì, chỉ “Vút!” một tiếng đã lướt qua mình.

Bóng đen này là Mộ Dung Như Tuyết, xuyên qua khu rừng, Tinh thần lực của Mộ Dung Như Tuyết vẫn trào ra như thủy triều, tinh thần lực theo bản năng tiến hành tiếp nối với nguyên tố trong không khí, bất tri bất giác, Mộ Dung Như Tuyết lại lĩnh ngộ thêm một cách khác về điều khiển nguyên tố

Vừa rồi, nàng thử trực tiếp lợi dụng phong nguyên tố, không ngờ thật sự thành công, phong nguyên tố trực tiếp bị dung hợp vào bên trong tinh thần lực, mà thân hình Mộ Dung Như Tuyết dưới sự trợ giúp của gió, lại nhanh hơn đến mức nàng phải kinh ngạc.

“Tiểu nha đầu,cuối cùng người cũng đã lợi dụng được phong nguyên tố để đạt được tốc độ nhanh nhất.” Tan Lạp Tây Á nói xong, Mộ Dung Như Tuyết mới hiểu, hóa ra động tác vừa rồi của mình đã khiến mình lợi dụng được phong nguyên tố, nói cách khác, ma pháp phong nguyên tố đã tồn tại trong Tinh thần lực của Mộ Dung Như Tuyết

Tốc độ của Mộ Dung Như Tuyết lại tăng thêm, gần như có thể vượt qua ma thú ngũ cấp Điện Tử Báo, thân hình như vậy không khỏi làm ma thú cấp

thấp hơn cảm thấy sợ hãi, lại thu hút chú ý của mấy ma thú ngũ cấp ngoài khu rừng

Ngoài khu rừng là địa bàn của ma thú ngũ cấp, tuy không ngừng có nhân loại xâm nhập nhưng mấy ma thú ngũ cấp này cũng không thêm đề ý, bởi vì loài người chỉ lướt qua lướt lại bên ngoài khu rừng mà thôi, nhưng sau khi Mộ Dung Như Tuyết xuất hiện, chúng đột nhiên cảnh giác, chưa nói đến thực lực của Mộ Dung Như Tuyết chỉ cần mục đích Mộ Dung Như Tuyết đi tới khiến cho chúng chẳng dám động đến nàng, nơi nàng đi đến chẳng phải đâu xa lạ, chính là trung bộ khu rừng

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Đụng độ với ba ma thú cấp 5 -1

Khu rừng này tuy không chia thành ba phần rõ rệt, nhưng đã hình thành một cơ chế vô hình, trên thực tế bên ngoài khu rừng có thể coi là một bình phong, mấy ma thú ngũ cấp không thể tùy tiện đi lên, ngoài ra còn có tác dụng phòng nhân loại xâm nhập vào trong rừng, nếu có con người dám xâm nhập trung bộ chỉ có bị, giết!

Mấy năm nay không biết có bao nhiêu người xưng là cao thủ chết bởi móng vuốt ở đây, cho nên khi Mộ Dung Như Tuyết không ngừng chạy như bay lên phía trước, mấy ma thú ngũ cấp này đã liên hệ với nhau, vài nơi ngoài khu rừng đột nhiên xuất hiện các bóng đen, bóng đen bí mật mang theo uy áp và tức giận, khiến các ma thú cấp thấp hơn đều sợ hãi chạy về tổ, không dám thò đầu ra ngoài.

Mấy bóng đen xuyên qua phía ngoài khu rừng, tất cả mục tiêu đều nhắm ngay một, Mộ Dung Như Tuyết

Mộ Dung Như Tuyết không ngừng chạy lên trước, biến tinh thần lực gắn vào khu vực xung quanh, nguyên tố năng cảm ứng được đã ngày càng ít, có thể thấy ngoài những con thú tứ cấp thì không còn nữa, trong lòng Mộ Dung Như Tuyết dần vui sướng, xem ra đã đến cuối khu vực ngoài rừng rồi, đi thêm đoạn nữa là nàng sẽ tiến vào trung bộ khu rừng này

Nghĩ đến đây, tốc độ của Mộ Dung Như Tuyết không khỏi lại nhanh hơn vài phần, không biết chạy về phía trước bao lâu, Tan Lạp Tây Á ở trong không gian tinh thần bỗng nghiêm mật, mảy mui chặt.

“Tiểu nha đầu, rắc rối của ngươi đang đến rồi cẩn thận.”

Ông vừa dứt lời, trong phạm vi bao trùm của Tinh thần lực của Mộ Dung Như Tuyết liền đột nhiên xuất hiện vài nguyên tố lực, Mộ Dung Như Tuyết cẩn thận cảm ứng, sắc mặt không khỏi trầm xuống, ba nguyên tố lực, lại đều là ngũ cấp!

Tốc độ dưới chân không dám chậm trễ, ngược lại chạy nhanh hơn, nhưng Mộ Dung Như Tuyết phát hiện, mặc kệ tốc độ của mình nhanh thế nào, tốc độ của mấy nguyên tố lực kia vẫn vượt qua mình, hơn nữa đang không ngừng chạy đến gần mình!

Mộ Dung Như Tuyết nhăn mày, ba thú ngũ cấp, đối với mình hiện tại mà nói sẽ đến mức nguy hiểm tính mạng, đằng nào cũng không thoát khỏi dù gì cũng nhất định phải khổ chiến, một đường đi tới, không cảm ứng được ngũ cấp, xem ra chúng đều ẩn nấp ngoài khu rừng, mục tiêu của chúng là mình, một trận chiến này, không thể trốn thoát! Phải biết rằng là một ma pháp sư cấp 6 đối kháng với một ma thú ma thú cấp 5 là tương đối khó khăn, sức lực của con người không thể so được với ma thú mà nếu như tinh thần lực không đủ để thu phục nó thì chỉ còn con đường chết

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Như Tuyết đột nhiên dừng lại, không đi tiếp nữa, mà mấy ma thú ngũ cấp đang chạy như bay này lại cảm nhận được Mộ Dung Như Tuyết đột nhiên ngừng lại, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng việc đã đến nước này, chúng nó cũng không thể để con người này sống được, nàng chạy tới ngoài khu rừng, phòng chừng trung bộ đã cảm ứng được hơi thở của nàng, nếu chúng nó không thể giết nàng, kẻ chết sẽ là chúng nó!

Ba ma thú ngũ cấp bỗng bật phát lực lượng, quanh thân ngập tràn nguyên tố lực trong chớp lát, hóa thành các luồng sáng, chạy thẳng đến chỗ Mộ Dung Như Tuyết.

Mộ Dung Như Tuyết lẳng lặng chờ ở tại chỗ, không đến mấy chục giây ba ma thú kia sẽ đến, Tinh thần lực của Mộ Dung Như Tuyết vẫn đang thăm dò xung quanh, lại phát hiện ngay thời gian này, tất cả ma thú bên cạnh nàng lại biến mất không còn dấu vết, một nguyên tố lực cũng không cảm ứng được.

"Xem ra hôm nay gặp khó khăn rồi" Mộ Dung Như Tuyết nở một nụ cười đầy khát máu

"Nếu hôm nay gặp nguy hiểm mà không thể chạy trốn thì phải dùng hết sức mình để giết bọn chúng thôi!" Mộ Dung Như Tuyết giờ hai tay lên ngưng tụ tinh thần lực sẵn sàng để tiếp đón

"Vù " "Vù " "Vù "Ba âm thanh cùng kéo đến một lúc, ba con ma thú ngũ cấp đều tụ tụ ở đây > Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu dùng tinh thần lực để kiểm tra thực lực của chúng

Phong Lang Sói, Điện Tử Báo, Hỏa Vân Sói, ba ma thú thì hai là ngũ cấp sơ kỳ, một là ngũ cấp cao nhất, Mộ Dung Như Tuyết không dám sơ ý, nếu như đều là ngũ cấp cao nhất nàng chỉ có trốn thoát mới tìm được đường sống nhưng thật may cả ba con thì chỉ có một con ngũ cấp cao nhất không thì chỉ có con đường chết

Không cần phải làm một dũng giả mà còn muốn thành một trí giả, biết xem thời thế, nếu chỉ biết ý mạnh làm liều, người khác sẽ chẳng thấy y dũng cảm, chỉ thấy y ngu xuẩn.

Ba ma thú nhìn nhau, ba đôi mắt đã thú nhìn chăm chăm Mộ Dung Như Tuyết, nhưng kỳ quái là, ba ma thú lại không có hành động gì, ngược lại giằng co với Mộ Dung Như Tuyết nhưng nàng vẫn bất động, ba ma thú cũng vậy.

Ma thú đến giai đoạn cao cấp mới có thể nói tiếng người, nhưng ma thú dưới cao cấp trí tuệ cũng rất thông minh, chúng nó không ngốc, Mộ Dung Như Tuyết có thể một mình xâm nhập đến loại địa phương này, chứng minh nàng có thực lực nhất định, khi ba ma thú nhìn thấy Mộ Dung Như Tuyết cũng vô cùng kinh ngạc, chúng nó chẳng thể nào ngờ người có thể xông vào đây lại là một đứa trẻ nhai ranh!

Ma thú thận trọng hơn con người nhiều, dù kinh ngạc trước hình dạng của Mộ Dung Như Tuyết, nhưng cũng không dám lơ là, nguyên tố lực vây toàn thân ba ma thú, chúng đang thăm dò, ma thú tuy không e ngại nhân loại, nhưng lại vô cùng e ngại một loại người sinh ra trong nhân loại, Triệu hồi sư!

Đụng tới Triệu hồi sư cường đại, ma thú căn bản không thể đào tẩu, bị Triệu hồi sư khế ước, trở thành công cụ nhân loại có thể tùy ý sử dụng, đối với ma thú là vô cùng nhục nhã! Không biết có bao nhiêu ma thú làm thủ hạ của Triệu hồi sư, ma thú bị Triệu hồi sư khế ước sẽ bị tất cả ma thú khác nhạo báng, bởi vì nó lại đi phục tùng con người bé nhỏ!

Ba ma thú sờ dĩ chưa hành động, là bởi vì hoài nghi Mộ Dung Như Tuyết có phải Triệu hồi sư hay không, bởi vì con người tiến vào khu rừng này đều ôm ý niệm giống nhau trong đầu, diệt sát ma thú! Nhưng ba ma thú chạy thẳng đến đây, lại không phát hiện ra mùi máu tươi, đủ để có thể thấy được, tiểu oa nhi này vào khu rừng này không phải để giết chóc, nếu không phải thì Triệu hồi sư, còn ai vào đây!

Sống lâu ở Đông Đại Lục, ở khu rừng này, ma thú ở đây có thể coi là may mắn nhất, Đông Đại Lục có rất ít Triệu hồi sư, có thể nói hiện tại chỉ đếm trên đầu ngón tay chức nghiệp Triệu hồi sư, cho nên các ma thú cũng không phải lo lắng đề phòng bị nô dịch, bởi vì Đông Đại Lục hiện tại rất ít có Triệu hồi sư!

Nhưng Mộ Dung Như Tuyết bỗng xuất hiện ở đây, khiến ba ma thú đang nhón nhor bỗng căng thẳng, Đông Đại Lục không phải chưa từng có Triệu hồi sư cường đại, nhưng đã là chuyện trăm năm trước, nếu xuất hiện thêm một Triệu hồi sư nhất định sẽ xuất hiện ở khu rừng này, bởi vì ma thú của khu rừng này vô cùng có sức hấp dẫn với Triệu hồi sư.

Ba ma thú căng người đầu mắt với Mộ Dung Như Tuyết, ba ma thú đều không ngừng nói thầm trong lòng, cuối cùng có phải Triệu hồi sư không, nếu là thật thì có nên giết không?

Hỏa Vân Sói ngũ cấp cao nhất, hỏa nguyên tố tràn ngập cả người, từ xa như thấy một ngọn lửa không ngừng bùng lên, trào vuốt sắc nhọn tản ra từng luồng nhiệt, đôi mắt đỏ lóe ngời rực cùng khó hiểu.

Ba ma thú vẫn hoài nghi, bé gái trước mắt này không có dao động của tinh thần lực, một Triệu hồi sư nhiều hay ít thì cũng phải xuất hiện dao động tinh thần lực, nhưng trước mắt lại chẳng thấy gì, cho dù như thế, ba ma thú cũng không yên lòng, cảm thấy tiểu oa nhi trước mắt này có bị móng chụp phải thì cũng không gặp nguy hiểm gì.

Trực giác ma thú là chuẩn xác, năng lực điều khiển nguyên tố của Mộ Dung Như Tuyết gần đã đạt tới hoàn mỹ, nếu nàng nguyên ý, thoải mái bị khế ước, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, Mộ Dung Như Tuyết muốn giấu tinh thần lực, cho dù là ma thú cũng không cảm thấy.

Ba thú một người cứ nhìn nhau quý dị như thế, Mộ Dung Như Tuyết không hề lo lắng, ngược lại thoải mái đứng đó, như chờ ma thú chủ động ra tay, trong lòng ba ma thú đều bồn chồn, chúng rất muốn lui lại, bởi vì tiểu oa nhi trước mắt này rất quý dị, quý dị khiến cả người chúng cũng không thoải mái! Nhưng nghĩ đến hậu quả chúng thả tiểu oa nhi vào trung bộ, cuối cùng ba ma thú chặt đứt ý niệm lui lại trong đầu.

Cho dù nàng là Triệu hồi sư, tuổi của tiểu oa nhi này có thể nắm giữ mấy phần nguyên tố lực! Làm sao có thể là đối thủ của ba đứa nó! Nếu có thể giết nàng như thế, có lẽ có thể bớt đi một Triệu hồi sư, là đại công với ma thú nhé! Nếu không phải Triệu hồi sư, càng không có uy hiếp đối với chúng nó, chiến sĩ và ma pháp sư căn bản không khiến chúng sợ, huống hồ lần này là ba ngũ cấp, cho dù trước mắt là một kẻ thất cấp, cũng nên nghĩ cách mà trốn đi.

Trong lòng đã quyết, khí thế của chúng đột nhiên tăng vọt, ba màu đỏ, xanh, lam đột nhiên tràn ra, ma thú ngũ cấp vận sức chờ phát động!

Mộ Dung Như Tuyết thấy vậy, chẳng những không có chút hoảng sợ, ngược lại môi đỏ mọng từ từ cong lên, nhìn ba ma thú tràn đầy sát ý trước mặt, Mộ Dung Như Tuyết tiện tay phui áo mình.

“Vừa vận cần kiểm tra năng lực của ta một chút, thử dùng các nguyên tố xem có thực lực như thế nào vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Đụng độ với ba ma thú cấp 5 -2

“Rống –!!!!” Một tiếng rống nổi giận vang vọng ra ngoài khu rừng, tất cả ma thú cấp thấp hơn run cầm cập trong tổ, cho dù là tiếng rống giận dữ truyền đến từ rất xa, cũng đủ khiến chúng sợ hãi, bên ngoài khu rừng giờ phút này ngoài Mộ Dung Như Tuyết, gần như không thấy một ma thú, toàn bộ đều ẩn nấp.

Ranh giới của khu vực ngoài và trung bộ khu rừng, ba ma thú ngũ cấp đã bắt đầu công kích, Hỏa Vân Sói ngũ cấp cao nhất, giữa đôi mắt đỏ bén nhọn là đồng tử đen thẳng đứng, có vẻ tà tứ dị thường, gầm lên giận dữ rồi, thân hình sắc lửa đỏ bí mật mang theo sóng nhiệt mạnh mẽ đánh tới Mộ Dung Như Tuyết, móng vuốt sắc nhọn mang theo nguyên tố đỏ rực cháy chụp đến vai Mộ Dung Như Tuyết!

Mộ Dung Như Tuyết nhắm mắt, cơ bắp và tế bào trong cơ thể mảnh khảnh bỗng tăng trưởng, lực lượng và phòng ngự phát huy tới cực điểm, nhìn móng vuốt sắc nhọn đang lao đến, Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng như không, trong chớp mắt Hỏa Vân Sói đánh xuống, chỉ bằng một tay nắm chặt mang theo sức mạnh của chiến sĩ ngũ cấp đánh mạnh vào sườn Hỏa Vân Sói! Đây chính là kết quả mà nàng luyện tập mỗi buổi sáng, kết quả khá tốt so với mong đợi của nàng

“Grào!” Một tiếng dã thú kêu lên đau đớn, ánh sáng đỏ bị Mộ Dung Như Tuyết đánh bay sang bên, đập mạnh vào thân cây, cây rung lắc mạnh, “Rắc!” Khi Hỏa Vân Sói từ từ rơi xuống, cái cây bị nó va vào cũng gãy làm đôi.

Hỏa Vân Sói té chập vạt trên mặt đất, tứ chi và thân thể khẽ run rẩy, ánh mắt màu đỏ lộ ra kinh hãi, nó muốn đứng lên, nhưng thân mình bị trúng đòn, lại phá mất tuyến phòng ngự nguyên tố của nó, trực tiếp hấn vào cơ thể!

Thân thể ma thú mạnh hơn con người rất nhiều, không chỉ vì chúng có thể dùng nguyên tố lực bao quanh mình để phòng vệ, mà thân thể của chúng cũng rất cường tráng, nếu như quyền vừa rồi của Mộ Dung Như Tuyết đánh vào con người, thế thì con người kia giờ chỉ còn là thịt vụn.

Một quyền, giải quyết một!

Điện Tử Báo và ma thú còn lại nhìn cảnh thảm thương của Hỏa Vân Sói thì há hốc mồm, Hỏa Vân Sói có thực lực mạnh nhất trong chúng, đã tới ngũ cấp cao nhất! Nhưng..... Lại bị tiểu oa nhi này một quyền đánh bệt! Người này là chiến sĩ, nhưng chiến sĩ sao có thể có lực lượng khủng bố như thế!

Hay..... Nàng là chiến sĩ cao cấp? Chỉ có chiến sĩ cao cấp mới có thể đạt tới cường độ khủng bố như thế, Hai ma thú liếc nhau, không biết nên khóc hay cười vì phỏng đoán này, tiểu oa nhi trước mắt mới mấy tuổi, chiến sĩ cao cấp? Ngay cả ma thú chúng nó cũng sẽ không có biến thái như vậy, huống chi là nhân loại nhỏ bé!

Oa nhi này nhất định có bí pháp có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng thực lực, nhất định là như vậy! Hai ma thú vốn muốn nhìn Hỏa Vân Sói thu thập tiểu oa nhi này, lại không ngờ Hỏa Vân Sói bị người ta một quyền thu phục, hai ma thú không khỏi có chút buồn bực, nhìn ánh mắt Mộ Dung Như Tuyết trở nên khát máu.

“Xem ra, ta vẫn bị coi thường.” Mộ Dung Như Tuyết cảm nhận được hai ma thú không lùi mà tiến tới, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, giết gà dọa khỉ lại vô dụng vừa rồi nàng đã dùng hết sức mình bây giờ rất khó chống đỡ nếu hai chúng nó cùng lên, hai ma thú vẫn không sợ chết lao đến, một khi đã như vậy, nàng sẽ chơi cùng chúng.

Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng vung tay, hỏa nguyên tố màu vàng kim trong tay hóa thành ngọn lửa như dải lụa đỏ. Hai ma thú ngây ngất tiểu oa nhi này là ma, pháp, sư cư nhiên lại là song tu

Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười, giống như một tiểu ác ma, chờ con mồi tự đại tự động chui vào, hỏa nguyên tố trong tay phát ra từng trận sóng nhiệt, hỏa nguyên tố bạo ngược, lực công kích lại kinh người, Liệt Hai ma thú như đã nghĩ đến kết cục, rất nhanh xoay người đổi hướng, nhưng Mộ Dung Như Tuyết làm sao có thể bỏ qua cho nó!

Chúng nó có thể cảm nhận được ngọn lửa này mạnh hơn rất nhiều ngọn lửa của Hỏa Vân sói không chỉ có sức mạnh khác nhau mà màu sắc cũng không giống nhau. Ngọn lửa dần dần quấn chặt hai ma thú rồi bắt đầu chúng nó đã ngửi thấy mùi cháy khét từ bộ lông của chúng nó

Hỏa Vân Sói giờ phút này nằm trên mặt đất là một mảnh tuyệt vọng, cũng hối hận mình lỗ mãng, sớm biết rằng như vậy cho dù mạo hiểm bị bên trên xử phạt cũng chẳng dám liều mình ra đây, bên trong trung bộ còn nhiều ma thú lợi hại, cho tiểu oa nhi đi vào, cũng chẳng có mạng ra ngoài, ôi, cho dù là hối hận cũng chậm rồi.

Hỏa nguyên tố trong tay đột nhiên bay lên, bỗng biến thành một đầu thú thật lớn, hỏa mục nhắm chặt đột nhiên mở, nơi đó là đôi mắt ngập sát khí! Hai ma thú muốn chạy trốn, nhưng đã không còn đường trốn, đầu thú hỏa diễm mở miệng rộng, một miếng liền nuốt cả người hai ma thú, lúc đó, hai ma thú ngay cả cơ hội gầm rú cũng không có liền biến thành một đồng tro tàn, chỉ còn lại một ma hạch màu xanh và lam rơi xuống.

Ba ma thú ngũ cấp, một ngã trên mặt đất, nửa chết nửa sống, hai hoàn toàn biến thành tro tàn. Mộ Dung Như Tuyết nâng mắt, nhìn thoáng qua Hỏa Vân Sói hoàn toàn hóa đá, Hỏa Vân Sói vừa thấy ánh mắt Mộ Dung Như Tuyết đảo đến, lập tức dùng hết sức cho dù có đau đớn cong đuôi chạy, điên cuồng trốn vào trong khu rừng, Hỏa Vân Sói run rẩy, đứng đây ngoài chờ chết còn có thể làm gì! Đó căn bản không phải tiểu oa nhi con người, nhất định là cao thủ biến hóa, nhất định thế!

Hỏa Vân Sói liều mạng chạy trốn, nháy mắt không còn bóng dáng, Mộ Dung Như Tuyết không khỏi bật cười, đánh không lại bỏ chạy, coi như thông minh. Cúi người nhặt ma hạch màu xanh và lam, Mộ Dung Như Tuyết nhìn, ma hạch ngũ cấp hẳn là có thể bán giá tốt, không tệ. Đưa ma hạch vào chiếc nhẫn, Mộ Dung Như Tuyết từ từ tiêu sái đi vào sâu bên trong

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Khế ước với Hỏa Sư Vương "Liệt Hỏa";-1

Càng vào sâu hơn trong nữa Mộ Dung Như Tuyết càng gặp rất ít ma thú nhưng sức mạnh của chúng cũng lớn dần lên thu hoạch của nàng hôm nay cũng khá tốt, được hai viên ma hạch cấp 5 bán được khối tiền nhưng với điều kiện phải cắt ki không để cho Lôi Trần ăn được. Đối với nó có lẽ viên ma hạch cấp 5 này có thể thỏa mãn nhưng bây giờ nàng rất nghèo a. Phải kiếm chút tiền để vào thành mới được. Bỗng nhiên nàng cảm nhận được hỏa nguyên tố nồng đậm rất chói mắt bên dưới theo

Trung bộ khu rừng rất ít khi có nhân loại tiến vào, bởi vì ma thú sống ở đây đại bộ phận đều là trình độ ngũ cấp đến thất cấp, ma thú ngang cấp với con người cũng đã mạnh đến mức tạo uy hiếp rất lớn cho con người, cho dù là chiến sĩ thất cấp, gặp phải ma thú cấp 6 cũng không tin tưởng có thể chống lại được, nếu gặp ma thú cấp 7 thì chỉ có đường chạy trốn.

Không ai lường đoán tới nơi này để cam nguyện trở thành cơm trong bụng ma thú, cho nên người có thể vào đây ngoài số ít để tìm tới tiền tài, chỉ có một loại người không quan tâm đến sinh tử, Triệu hồi sư!

Nhưng Triệu hồi sư xuất hiện rất ít, không đến tỷ lệ một phần vạn, cho nên ma thú sống trong khu rừng là thoải mái nhất, đã không có Triệu hồi sư uy hiếp, kẻ khác thì chẳng đáng kể, nếu thật sự có kẻ đến thì cũng chỉ có mấy tên cao cấp, chỉ cần mấy vị ở sâu trong khu rừng động ngón tay, thì cũng đủ kinh sợ rồi.

Các ma thú trong rừng sống rất thích ý, không giống ma thú cấp thấp bên ngoài lo sợ bị con người săn giết, ở trong này, chúng nó rất an toàn.

Khi một bóng đen xuyên qua rừng, tiếng lá cây xào xạc, một vài ma thú hiền lành ăn cỏ cả kinh ngẩng đầu, nhìn bốn phía xung quanh, trong đôi mắt to hồn nhiên của chúng lướt qua một chút hoảng sợ, vừa rồi là cái gì đi qua, sao không thấy rõ lắm!

Mấy ma thú ăn cỏ cảnh giác nhìn khắp nơi, cuối cùng ngừng ăn cỏ, chạy trốn ra ngoài, tiếng lá cây “soàn soạt” vang lên, mấy ma thú ăn cỏ đã không còn bóng dáng.

Thời gian tiếp theo yên lặng lan tràn, bởi bóng đen kia bắt đầu bị rất nhiều ma thú phát hiện, trong lòng ma thú đều sợ hãi vì chúng có thể ngủ thấy, trên người bóng đen kia không có hơi thở của ma thú, nếu không phải ma thú, thì chính là nhân loại! Có con người xông vào sâu trong rừng!

Nhất thời trong rừng rậm tăng thêm một tầng u ám, nhân loại xâm nhập vào rừng rậm sương mù chứng tỏ cái gì, người này hoặc là một cường giả, hoặc chính là Triệu hồi sư! Nghĩ đến có thể là Triệu hồi sư, tất cả ma thú run rẩy, không muốn bị Triệu hồi sư khế ước, không muốn mất đi tự do!

Các ma thú trong khu rừng đều có chút run sợ, Mộ Dung Như Tuyết mang vẻ mặt bất đắc dĩ xuyên qua bóng cây, phong nguyên tố khiến tốc độ của nàng có thể sánh với gió, nhưng tốc độ này, lại không đuổi kịp hỏa nguyên tố kia, cho dù nàng dùng toàn lực, cùng lắm là duy trì khoảng cách không đổi với đối phương, nhận thức này khiến nàng cảm thấy có điểm thất bại lại kèm theo hưng phấn, không đuổi kịp có nghĩa ma thú kia rất lợi hại, ma thú cường đại đứng là điều Mộ Dung Như Tuyết cần!

Thân hình không khỏi nhanh hơn vài phần, hóa thành một dải màu xanh đi tới, thời khắc cảm nhận được hỏa nguyên tố kia, Mộ Dung Như Tuyết không dám ngừng lại, đột nhiên –

“Hừ? Nó dừng?” Mộ Dung Như Tuyết cảm nhận được hỏa nguyên tố không di động nữa thì bắt đầu ngờ vực, lo lắng của Tan Lạp Tây Á cũng khiến Mộ Dung Như Tuyết lập tức cảnh giác, chỉ số thông minh của ma thú không kém nhân loại, hơn nữa ma thú còn có thể càng thêm狡 hoạt, chẳng lẽ..... Minh bị phát hiện!

Nghĩ đến khả năng này, Mộ Dung Như Tuyết lập tức thu tinh thần lực lại, nhưng vẫn tản ra một ít dùng để tra xét vị trí của ma thú, thân hình cũng không đi cấp tốc như trước, không thể lại phát ra tiếng vang gì, nếu ma thú đã dừng lại, giống như không có dấu hiệu muốn di động, việc hiện tại nàng có thể làm chính là: Lặng lẽ tới gần!

Thân hình nhẹ nhàng như mèo, thân thể qua đợt rèn luyện vừa rồi công dụng cường đại, Mộ Dung Như Tuyết phát hiện thân thể cường đại không chỉ là lực lượng mạnh mẽ, quan trọng hơn là cảnh giới nắm chắc lực lượng đã đạt đến tầm cao khác, nói cách khác, một chiến sĩ có thể một quyền đánh nát một viên cự thạch, nhưng cũng có thể vững vàng bám trên một chiếc lá mỏng, vừa nhẹ vừa nặng, tự do tùy ý.

Hiện tại Mộ Dung Như Tuyết đúng là đã cảm nhận được sự kỳ diệu này, thân mình nhẹ nhàng dị thường, thậm chí đi lên phía trước không hề có tiếng động, điều này khiến Mộ Dung Như Tuyết khẽ có chút yên tâm, ma thú có thính lực rất tinh, cho dù tiếng gió thổi cỏ lay cũng đủ khiến chúng cảnh giác, Triệu hồi sư muốn khế ước một ma thú cường đại ngang cấp, căn bản không có khả năng khiêu chiến trực diện, phương pháp hữu hiệu nhất chính là đánh lén!

Mộ Dung Như Tuyết từ từ tiến lên, trên đường thấy mấy ma thú đang ăn cỏ, ma thú ăn cỏ căn bản không phát hiện ra nàng, khiến Mộ Dung Như Tuyết hoàn toàn yên lòng, cứ như vậy từ từ rút ngắn khoảng cách, may mắn là ma thú hỏa hệ kia thật sự không di động, mà thành thành thật thật đứng tại chỗ.

Rất nhanh, Mộ Dung Như Tuyết liền cảm thấy hỏa nguyên tố tảo bạo dao động, cho dù ngừng tinh thần lực nàng cũng có thể phân rõ vị trí của ma thú, cảm nhận được hỏa nguyên tố, Mộ Dung Như Tuyết kích động vạn phần, ma thú này rất mạnh!

“Tiểu nha đầu quá may mắn, nguyên tố dao động như thế, hẳn là ma thú mạnh nhất ngang cấp.” Tan Lạp Tây Á khiến Mộ Dung Như Tuyết rất vui vẻ, đã khế ước tự nhiên là muốn khế ước kẻ mạnh nhất, bằng không khế ước này cũng không có ý nghĩa gì! Ở trong lòng Mộ Dung Như Tuyết nàng không muốn đổi ma thú, một khi khế ước thành công, ma thú sẽ là vật tương ứng với mình, cho dù ma thú không có tình cảm tốt với con người, nhưng qua thời gian, tự nhiên sẽ có cảm tình.

Mộ Dung Như Tuyết thông thả tới gần, khi nhìn rõ ma thú kia mới ngừng lại, im lặng đứng sau bụi cỏ rậm rạp, cẩn thận quan sát.

Nếu muốn đánh lên cần cẩn thận quan sát ma thú, tìm ra nhược điểm, nếu không có chuẩn bị mà đánh lên thì chẳng khác gì tự sát.

Khi thân hình của ma thú ánh vào mi mắt của Mộ Dung Như Tuyết, nàng không khỏi khẽ mở to hai mắt, trước mặt nàng là một thân sư tử màu đỏ xen lẫn chút vàng nhạt, kia đúng là Hỏa Sư Vương

Hỏa Sư Vương đã thuộc là giống hiếm trong ma thú, bởi vì số lượng hỏa hệ thường lớn nhưng Hỏa Sư Vương rất ít, so với ma thú khác, Hỏa Sư Vương vẫn có đặc thù riêng, nhưng chưa đến mức hi hữu. Nhưng Hỏa Sư Vương trước mặt này lại khác, không giống Hỏa Sư Vương khác sắc đỏ trên người nó tỏa sáng chói mắt, Mộ Dung Như Tuyết không nhớ lắm, nhưng trước mặt này lại –

“Tiểu nha đầu, đây không phải Hỏa Sư Vương con đúng là quá may mắn, đây là Hỏa Sư Vương biến dị nhưng rất hiếm, một trong một vạn cũng đã là quá hiếm rồi.”

Mộ Dung Như Tuyết chắc lưỡi, Hỏa Sư Vương biến dị! Nàng lại có thể gặp ma thú biến dị! Vận khí quá tốt!

Trong ma thú cũng tồn tại giống biến dị, nhưng giống biến dị lại vô cùng hiếm có, giống như Triệu hồi sư của loài người, không phải người muốn là được, ma thú biến dị cũng như thế, giống biến dị hi hữu và trân quý khiến Triệu hồi sư mê luyện không thôi, một Triệu hồi sư có thể khế ước một ma thú biến dị, đó chính là thiên đại vinh quang! Không chỉ có cường đại của ma thú biến dị, còn có tôn quý và kiêu ngạo của ma thú biến dị!

Nhưng giống biến dị sao có thể dễ dàng bị Triệu hồi sư gông xiềng, trước mắt, ngoài đời Triệu Hồi Sư trên đại lục từng khế ước ma thú biến dị, chưa có ai từng thành công.

Lực công kích của ma thú biến dị kinh người, đặc điểm càng rõ rệt là, nguyên tố lực của chúng không phải một loại, mà là nhiều loại! Ma thú thường chỉ thuộc một hệ, Hỏa Sư Vương thuộc hỏa hệ, nhưng trước mặt Mộ Dung Như Tuyết này hoàn toàn bất đồng!

Ánh đỏ rực rỡ trên thân sư tử còn lẫn với vài điểm sáng, điều này khiến nó nhìn từ xa mang vẻ quang minh chính đại, tự cao, khí thế kinh người, nhiệt độ tỏa ra mạnh hơn 3-4 lần so với Hỏa Sư Vương bình thường.

Mộ Dung Như Tuyết xem có chút run sợ, nàng đã sớm phát giác Hỏa Sư Vương biến dị này không chỉ có thuộc tính hỏa, còn có thuộc tính quang!

Thuộc tính ám, thuộc tính hiếm như thế! Vân Phong cong môi, cảm thấy vui vẻ vì vận may của mình, đang lúc nàng nghĩ nên xuống tay thế nào, bên chân truyền đến cảm giác khác lạ, trên mặt Vân Phong biến đổi, lại có thứ gì lặng lẽ đến gần mà mình không nhận ra!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Khế ước với Hỏa Sư Vương;Liệt Hỏa

Mộ Dung Như Tuyết có kiên nhẫn đợi thật lâu, nàng đang đợi một khắc Hỏa Sư Vương kia thả lỏng, cho dù Hỏa Sư Vương không phát hiện ra nàng, nhưng hỏa nguyên tố quanh thân nó hoạt động dị thường, có thể thấy được ma thú này vô cùng cảnh giác xung quanh.

Mộ Dung Như Tuyết dần dần phát hiện, Hỏa Sư Vương đang nhìn rẽ cây nào đó, hơn nữa thông qua trình độ hỏa nguyên tố sinh động trên người nó, tâm tình nó hình như có chút kích động, hỏa nguyên tố sinh động hơn trước rất nhiều, hay là..... Nó đang muốn bắt cái gì?

Mộ Dung Như Tuyết nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy sóng nhiệt nghênh diện đánh tới, hỏa nguyên tố trên người Hỏa Sư Vương trong khoảnh khắc đột nhiên tăng vọt! Mộ Dung Như Tuyết cả kinh, nghĩ đến Hỏa Sư Vương phát hiện ra nàng, vừa muốn lui lại, chỉ cảm thấy thứ trên đuôi đột nhiên buông lỏng, trước mắt nhoáng lên một, một bóng đen lại bay nhanh ra ngoài, Mộ Dung Như Tuyết ngẩn người, giờ mới phát hiện, hóa ra là Lôi Trấn!. Vì vừa nãy đến giờ nàng không để ý đến nó. Không phải nó định đi khiêu khích Hỏa Sư Vương đó chứ ời không

Mộ Dung Như Tuyết muốn bắt Lôi Trấn về, nhưng lại kinh ngạc phát hiện tốc độ của nó nhanh đến mức không bắt được có lẽ là nhanh hơn trước khi nàng khế ước với nó, chỉ thấy một đạo bóng đen hiện lên trong không trung, Lôi Trấn dĩ nhiên là hướng đến Hỏa Sư Vương!

Mộ Dung Như Tuyết xem đến mở to mắt, biến hóa này khiến nàng chẳng ngăn kịp, “Rống!!!!!!” Chỉ thấy Hỏa Sư Vương đột nhiên ngửa mặt lên trời tê rống giận dữ, nguyên tố đỏ sậm quanh thân lực lập tức bùng lên, như đã xảy ra chuyện khiến nó tức giận.

Mộ Dung Như Tuyết biết giờ phút này không thể ngảy người ở trong này, tuy không rõ Lôi Trần làm gì, nhưng cũng không cho Mộ Dung Như Tuyết thời gian suy nghĩ, phong nguyên tố đột nhiên dung hợp vào tinh thần lực, thân hình Mộ Dung Như Tuyết xoay tròn, nàng không biết được chuyện gì đã xảy ra!

“Vút –!!!” Vật đen lao đến, Mộ Dung Như Tuyết căn bản không thể thấy rõ ràng đó là cái gì, trong nháy mắt, điểm đen đã đến trước mặt!

“Nha nha!” Lôi Trần đưa đôi mắt nhỏ nhìn Mộ Dung Như Tuyết, vừa phát ra tiếng kêu, vừa kéo trái cây trong suốt đỏ tươi dị thường từ trong móng ra, Mộ Dung Như Tuyết có thể cảm thấy rõ ràng là năng lượng hóa nguyên tố tinh thuần!

“Ngũ sắc linh ung quả, cư nhiên là ngũ sắc lung linh quả hóa nguyên tố ‘Tan Lạp Tây Á’ đang cố kìm nén kích động không rơi lệ. Con mẹ nó nha đầu này cư nhiên không có làm gì mà có ngũ sắc lung linh quả hóa nguyên tố, ngũ sắc lung linh quả hóa nguyên tố rất có ích cho ma pháp sư và ma thú hóa nguyên tố nó có thể làm cho con người hoặc ma thú dễ dàng tăng một cấp bậc một cách dễ dàng nhưng với điều kiện là người đó ở cấp chín trở xuống còn với người cấp lớn hơn chỉ có thuận lợi khi tăng cấp mà thôi. Đó là điều mơ ước của biết bao ma pháp sư mà ma thú khiến cho ngũ sắc lung linh quả đã hiếm lại càng hiếm làm cho người ta chân quý

“Nha nha!” Lôi Trần đưa móng vuốt nhỏ đến, thân mình tròn vo nhảy lên vai Mộ Dung Như Tuyết, cả người màu tím cọ cọ trên mặt Mộ Dung Như Tuyết, nàng thật sự là dở khóc dở cười, vật nhỏ này đang làm gì, chẳng lẽ là nó..... Lấy lòng mình?

“Rống –!” Hỏa Sư Vương giận dữ rống lên, Mộ Dung Như Tuyết căng thẳng, thân hình đột nhiên lui mấy chục bước, chỉ cảm thấy trước mặt sóng nhiệt cực nóng đánh úp lại, vị trí vừa rồi mình đứng bị một móng sư tử chụp mạnh đến, Mộ Dung Như Tuyết tránh đi, ngẩng đầu lên, vừa vận chống lại mắt Hỏa Sư Vương!

Mộ Dung Như Tuyết cả kinh, không phải hai mắt lửa đỏ, mà là màu vàng, thuần quang!

Hỏa Sư Vương thấy mình không chụp trúng người, mắt thú màu vàng khẽ nheo lại, cảm thấy dao động trên người Mộ Dung Như Tuyết rồi, mắt thú đen tuyền xẹt qua một tia dữ tợn.

“Triệu hồi sư?” Hỏa Sư Vương nói tiếng người, Mộ Dung Như Tuyết kinh ngạc, hóa ra ma thú biến dị ở cấp 6 đã có thể nói tiếng người, hơn nữa dễ dàng liên nhìn thấu thân phận Triệu hồi sư, quả thật là cường đại.

Ma thú oán hận Triệu hồi sư, Mộ Dung Như Tuyết lập tức cảm thấy trên người Hỏa Sư Vương truyền đến dao động cực mạnh, nàng có lý do tin tưởng, Hỏa Sư Vương biến dị rất muốn giết chết mình.

Nhưng Mộ Dung Như Tuyết khê cong khoe môi, Hỏa Sư Vương ngăn ra, nó thật ra không ngờ dưới uy áp, nhân loại này lại còn có thể cười nhạt, chẳng hề e ngại như thế!

“Hỏa Sư Vương biến dị, ngươi là sẽ là của ta đừng mong trốn thoát.” Mộ Dung Như Tuyết mang theo tươi cười tự tin, chiến đấu mới có thể tăng lên lực lượng, mới có thể khiến mình được tiến bộ vượt bậc, mà Hỏa Sư Vương biến dị trước mặt chính là đối thủ tốt nhất! Nàng muốn khế ước nó, muốn nó trở thành ma thú khế ước tiếp theo của mình!

“Nhân loại, chỉ bằng ngươi sao! Mau trả ta ngũ sắc lung linh quả mau lên trước khi ta giết ngươi!” Hỏa Sư Vương ngửa mặt lên trời rống giận, cả người hóa nguyên tố còn có quang nguyên tố lập tức trào ra, trong khoảnh khắc liền bao vây quanh Hỏa Sư Vương, độ ẩm trong không gian đột nhiên gia tăng, cỏ cây và cây cối bắt đầu bốc cháy.

“Nhân loại, nhận lấy cái chết!” Miệng sư tử mở lớn, bên trong lộ ra hàm răng trắng sáng, trong khoảnh khắc, hỏa cầu đỏ sậm nóng rực bắn ra từ miệng Hỏa Sư Vương, giống như đạn pháo liên tiếp, bắn thẳng đến chỗ Mộ Dung Như Tuyết, ầm ầm nổ ở chỗ nàng!

“Đừng. Đừng. Đừng!!!” Tiếng hỏa cầu nổ mạnh vang vọng trong rừng rậm, hỏa cầu nổ mạnh tiếp đến sóng nhiệt dâng trào, nhanh chóng lan ra cây cối, “Răng rắc, răng rắc, răng rắc!” Bỗng, cây cối quanh Mộ Dung Như Tuyết cùng Hỏa Sư Vương đều mỗi một ngã xuống, sau đó bị ngọn lửa thiêu đốt, rừng cây xanh rì vừa rồi giờ biến thành mảnh đất trụi lụi.

Hỏa Sư Vương hí đôi mắt thú nhìn chỗ Mộ Dung Như Tuyết, nó rõ ràng biết uy lực hỏa cầu của mình, cho dù nàng là cường giả trên cấp 7, cũng khó có thể ngăn cản, huống chi là con nhóc như thế!

Mùi thuốc súng và mùi cỏ cháy mãi không hết, dưới sương mù mờ mờ, mắt Hỏa Sư Vương trừng lớn, chỗ đó có điểm lạ!

Tại sao, làm sao có thể!

Chỗ Mộ Dung Như Tuyết ngoài mặt đất khô cằn không còn gì khác, ngay cả cây cỏ bên nàng cũng không may mắn tránh thoát, nhưng sau khi sương khói tản đi, Mộ Dung Như Tuyết vẫn đang đứng ở kia, ngay cả di động cũng không!

Mộ Dung Như Tuyết giờ phút này xung quanh thân thể bao trùm một tầng bảo vệ màu lam nhạt mang theo hơi se lạnh, trên đó còn có vẩn nước dao động, hỏa cầu vừa rồi của Hỏa Sư Vương đã bị binh phong màu lam ngăn cản, vừa rồi, Mộ Dung Như Tuyết đã lĩnh ngộ một ít thủy nguyên tố!

Hỏa Sư Vương ngờ ngác nhìn lớp bảo vệ màu lam kia, màu đỏ sậm trên người đang dao động mãnh liệt lại nhạt bớt vài phần, ma pháp sư, hơn nữa là

một ma pháp sư cấp 6! Hề..... Làm sao có thể! Nhóc con kia đã là ma pháp sư cấp 6!

Hỏa Sư Vương khiếp sợ, bất luận là nhân loại hay ma thú đều khó có thể tương đương Mộ Dung Như Tuyết yêu nghiệt thế nào, không đến mười tuổi là ma pháp sư lục cấp, không chỉ như thế, sức mạnh ngang chiến sĩ cấp 5, lại không chỉ như thế, nàng là một Triệu hồi sư!

Hỏa Sư Vương lại lần nữa nheo mắt, ánh mắt nhìn Mộ Dung Như Tuyết không khinh bỉ như vừa rồi, hỏa điểm đỏ lần chút màu sáng trên người lặng lẽ bình ổn, Hỏa Sư Vương cảm thấy kinh ngạc, khi nào thì con người lại có nhân vật cỡ này!

“Nhân loại, báo tên của ngươi!”

Chỉ có những người khiến ma thú cảm thấp là đối thủ mới được hỏi tên, nhưng tình huống này cũng cực ít, con người vốn nhỏ bé trong mắt ma thú, một chủng tộc cường đại sao có thể đề ý tên của chủng tộc yếu đuối, nhưng cường giả trong con người là ngoại lệ!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Khế ước với Hỏa Sư Vương;Liệt Hỏa; -3

"Mộ Dung Như Tuyết " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết nở nụ cười.Một nụ cười khiến người khác lạnh sống lưng

"Mộ Dung Như Tuyết....." Mắt Hỏa Vân Sói đột nhiên co lại, dường như nhớ kỹ cái tên này,móng vuốt lấp lánh ánh lửa khẽ thu hồi, lớp bảo vệ thủy hệ màu lam nhạt không hề thay đổi, tuy là tình thế bất buộc nhưng Mộ Dung Như Tuyết hiểu được, trước mặt ma thú biến dị Hỏa Sư Vương, vừa rồi song phương giao thủ tuy ngắn ngủn, nhưng vị trí của hai bên đã thay đổi hoàn toàn

Rừng cây xanh um bỗng hóa thành một mảnh đất khô cằn!

Lôi Trần trên vai như không sợ, thân mình mềm mại liên tiếp cọ lên mặt, Mộ Dung Như Tuyết thật sự là dở khóc dở cười, bây giờ nàng đang quyết đấu cùng một ma thú biến dị, nhưng sao Lôi Trần này vẫn thoải mái tự tại, đều là ma thú, hay là nó không sợ ma thú biến dị? à mà chắc nó là ma thú thượng cổ nên không sợ

“Nha nha!” Lôi Trần lại phát thành tiếng kêu, Mộ Dung Như Tuyết càng căng thẳng, bây giờ mình không thể bị phân tâm, Lôi Trần này..... đặt sang bên có vẻ tốt hơn.

Mộ Dung Như Tuyết hạ quyết tâm, một tay kéo Lôi Trần đang không ngừng cọ xát, tâm niệm vừa động, tay Mộ Dung Như Tuyết tùy tay, Lôi Trần đã bị ném vào không gian ma thú của Triệu hồi sư, sau đó Lôi Trần biến mất không thấy.

Hỏa Sư Vương và Vân Phong lẳng lặng nhìn nhau một lát, song phương đều đang không ngừng suy tính thực lực của đối thủ, trong lòng Hỏa Sư Vương trăm chuyển ngàn hồi suy tính, chuyện tiêu bất điểm trước mặt này là ma pháp sư cấp 6 thật vô cùng xác thực vạn phần, nếu ma pháp hợp lại, có lẽ mình không phải là đối thủ của nàng, nhưng nếu bị gồng xiềng sẽ thật sự mất đi tự do, nghĩ đến đây, Hỏa Sư Vương lại cẩn thận hơn.

Triệu hồi sư giống ma pháp sư, song phương đều là đối thủ tinh thần lực cao cường, Hỏa Sư Vương nghĩ đến đây, mắt sói hiện lên mưu kế, ma pháp không bằng nhưng vật lộn thì sao, tiêu bất điểm chính là bại tướng dưới tay mình, quá chắc chắn rồi!

Miệng Hỏa Sư Vương từ từ cong lên, Mộ Dung Như Tuyết cũng thản nhiên tươi cười, tâm tư ma thú biến dị làm sao nàng có thể không biết, dùng thân thể sao, ha ha, nếu là Triệu hồi sư hoặc ma pháp sư khác, phương pháp này thật đúng là vết thương trí mạng, nhưng đối với nàng, lại nhất định khiến Hỏa Sư Vương thất vọng rồi.Nàng kiếp trước là ai cơ chứ dù kiếp này mới tập luyện mấy tháng nhưng ở đây không khí vô cùng tốt làm cho sức mạnh tăng phân nửa đối với vận lộn cùng với con sư tử này thì sao chứ cùng lắm sức không đủ thì kết hợp với thổ nguyên tố phòng ngự chắc chắn sẽ tăng hơn nhiều

“Tiêu bất điểm! Ngươi đã muốn khế ước ta, ta liền cho ngươi cơ hội này, cùng chơi với ngươi một trận!”

Mộ Dung Như Tuyết nghe đến đó, trong lòng hiện lên ý cười, nhưng trên mặt không có biểu hiện, lớp bảo vệ màu lam nhạt vẫn chưa biến mất, đối mặt với ma thú, không thể nói lòng cảnh giác, trừ phi ngươi thấy mạng mình quá dài.

“Chơi với ta ư? Tốt, ngươi thích chơi thế nào.”

Hỏa Sư Vương thấy Mộ Dung Như Tuyết không phản đối, biết tiêu bất điểm đã mắc câu, trong lòng thêm đắc ý, “Chúng ta không dùng ma pháp chiến đấu, nếu ngươi có thể tiếp ba đòn của ta, ta cam nguyện bị ngươi khế ước, thế nào?”

Mộ Dung Như Tuyết nở nụ cười, vui vẻ nở nụ cười, Hỏa Sư Vương như thế đều trong kế hoạch, như vậy cũng tốt, kẻ địch tệ đại rồi thì cho đòn phủ đầu, như vậy hiệu quả càng cao!

“Được, không thành vấn đề.”

Mộ Dung Như Tuyết sáng khoái đáp ứng khiến Hỏa Sur Vương vui sướng dị thường, tiểu bắt điểm này vừa đúng là kẻ chưa hiểu sự đời, chẳng biết đây chính là một điều kiện bất bình đẳng, nhưng Hỏa Sur Vương sợ Mộ Dung Như Tuyết hối hận, nếu bị tiểu bắt điểm này phát hiện tâm tư của mình, ma pháp đánh bừa thì tỷ lệ mình thủ thắng cũng không lớn.

“Tiểu bắt điểm, triệt hạ phòng ngự bên ngoài của ngươi, ta cũng triệt hạ nguyên tố của ta.” Hỏa Sur Vương triệt hạ hỏa nguyên tố bao vây thân thể trước, chẳng qua triệt hạ hỏa nguyên tố xong thân thể vẫn đỏ sáng rực, bộ lông đỏ xen đen tỏa sáng đến mê người.

“Được.” Mộ Dung Như Tuyết gật đầu, cũng bỏ lớp bảo vệ thủy hệ trước mặt mình, một người một thú, vứt bỏ tất cả ma pháp, chỉ bằng thân thể, dùng cách giải quyết nguyên thủy nhất!

Hỏa Sur Vương nhìn chiếc khiên màu lam nhạt bị Mộ Dung Như Tuyết triệt hạ, mắt sói ánh lên mũi nhọn, tiểu bắt điểm này nhất định sẽ phải trả giá vì sự khinh địch của mình, cũng vì sự ngu xuẩn của mình!

“Chờ đã!” Hỏa Sur Vương đang phát động công kích khế sừng sốt, liếc mắt nhìn Mộ Dung Như Tuyết, nằng thân nhiên mở miệng, “Các hạ phải nhớ, chỉ cần ta đón được ba kích của ngươi, ngươi sẽ tự nguyện bị ta khế ước.”

Hỏa Sur Vương vừa nghe, trong lòng xẹt qua quái dị, nhưng lại nghĩ, tiểu bắt điểm trước mắt này là ma pháp sư, ma pháp sư yếu ớt đừng nói ba đòn, một kích cũng chết dưới tay mình thôi, đến lúc đó mình chụp chết nó rồi, điều kiện này cũng coi như chẳng còn.

“Nói được thì làm được!” Hỏa Sur Vương nói xong, chân sau đột nhiên nhún xuống, cơ bắp cường tráng nháy mắt hiện ra, khiến thân mình đã thú tràn ngập sức mạnh cuồng dã! “Tiểu bắt điểm, tiếp chiêu!”

Ám phong thổi qua trước mắt, Mộ Dung Như Tuyết chỉ cảm thấy sóng nhiệt đánh úp lại, ánh mắt khê có chút không mở ra được, chớp mắt, trào sắc bén nhọn mang hàn quang đánh đến.

Hỏa Sur Vương nhảy lên như tên bắn, như ánh sáng phóng đến chỗ Mộ Dung Như Tuyết, cùng với một tiếng gào rống, năm trào sắc bén cào trên không trung!

Tiểu bắt điểm, nhận lấy cái chết!

Hỏa Sur Vương mang theo lực lượng mạnh mẽ hung hăng chụp đến, ánh mắt nhìn Mộ Dung Như Tuyết mang theo một tia thương hại, tiểu bắt điểm này nhất định sẽ biến thành thịt vụn!

Mắt Mộ Dung Như Tuyết hơi trầm xuống, thân mình không trốn, dùng tư thái thẳng tắp không sợ chết đón nhận, Hỏa Sur Vương thấy vậy hóa điểm trong lòng càng sâu, đúng là một kẻ cuồng vọng, lại vọng tưởng lấy thân thể mình thừa nhận một kích, nếu thích chịu chết, vậy cho ngươi như nguyện!

“Ầm!” Một tiếng vang nổ trong không khí, Hỏa Sur Vương dĩ nhiên chụp được, mà Mộ Dung Như Tuyết bị lực mạnh mẽ áp đảo mấy phần! “Phụt!” Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng Mộ Dung Như Tuyết, rơi xuống mặt đất cháy lên là nhiều điểm đỏ chói mắt.

Giờ phút này trong mắt Mộ Dung Như Tuyết lộ ra vạn phần quật cường và bướng bỉnh, thân thể chấn động lớn, thiếu chút nữa vỡ lực phủ ngũ tạng, ma thú biến dị lực cấp quả nhiên không phải ngồi không, nếu không phải thân thể của mình bị cải tạo huấn luyện khổ sở, biến thành mạnh mẽ dị thường, cho dù bây giờ nàng là một chiến sĩ cấp 6, chỉ sợ cũng bị một trào này chụp thành thịt nát!

“Tiểu nha đầu, ngươi thế nào!” Tan Lạp Tây Á quan tâm nói, Mộ Dung Như Tuyết miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, thế nào, nàng chỉ cảm thấy thân thể sắp nứt ra rồi, một kích của Hỏa Sur Vương mình miễn cưỡng tiếp như thế, còn có hai đánh, xem ra mình đã đánh giá cao lực lượng của bản thân.

Dù vậy, trong lòng Mộ Dung Như Tuyết cũng không có ý từ bỏ, Hỏa Sur Vương biến dị, là nàng bị ép!

Tinh Thần lực Mộ Dung Như Tuyết tán ra hào quang, Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy không chống cự được nữa, chỉ cảm thấy thổ nguyên tố dừng mảnh tràn vào thân thể của mình, giống như một loại cường lực nuôi dưỡng, sức lực của Mộ Dung Như Tuyết dần phục hồi. Hỏa Sur Vương chỉ nói không sử dụng trong chiến đấu chứ có phải là phòng ngự đâu, như thế chắc cũng không phạm luật đâu nhỉ

Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy mừng rỡ, tin tưởng không khỏi đề cao gấp trăm lần, trong mắt thậm chí mang theo ý cười, Hỏa Sur Vương thấy một trào chẳng làm nàng tổn thương một chút, không khỏi tức giận. Tiểu bắt điểm quả nhiên có chút cổ quái, một kích lại thương tổn một chút bên ngoài chỉ bước ít gia ngoài ra trong cơ thể hình như không có một chút nào! Không vội, còn hai cái nữa, nó nhất định phải giải quyết nàng!

Không cho Mộ Dung Như Tuyết chút thời gian thở dốc, móng vuốt khác của Hỏa Sur Vương đánh tới, thân hình Mộ Dung Như Tuyết chột lóc, khôi phục tốc độ như lúc đầu, ngăn cản kích thứ hai của Hỏa Sur Vương.

Đòn thứ hai, vẫn chưa tổn hại!

Hỏa Sur Vương đột nhiên trừng lớn mắt, đồng tử cũng co lại, trong mắt tán ra ác độc, hiển nhiên Mộ Dung Như Tuyết không có tổn hại đã làm tổn thương lòng tự trọng to lớn của nó.

“Còn một kích nữa, các hạ thỉnh.” Mộ Dung Như Tuyết thân nhiên mỉm cười, có thổ nguyên tố cung cấp lực lượng phòng ngự cường đại, đừng nói ba kích, cho dù cùng nó chiến đấu cả một ngày, nàng cũng sẽ không sầu lo! Một trận chiến này, nàng, tất thắng!

Chỉ có thể nói là Mộ Dung Như Tuyết dùng thổ nguyên tố bảo vệ mình nếu không cái đánh còn lại kia nàng không chịu nổi

“Rống!!!!” Hỏa Vân Sói Hoàn toàn bị chọc giận ngửa mặt lên trời rống giận, đuôi sói màu đỏ sậm đột nhiên quét đến, từng trận gió nổi lên, cái quét này, khiến cát bay đầy trời, trước mắt Mộ Dung Như Tuyết lập tức ngập sương mù, thị giác mờ mờ, nhưng cảm quan vẫn rõ ràng, Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng bước một bước, thân mình linh hoạt liền như hạt cát bay theo gió, Hỏa Sư Vương vừa thấy nàng thoải mái tránh thoát ba kích, cảm thấy kinh hãi, lập tức hiểu được mình đã đụng phải bàn sắt.

Mất sự từ khê nheo lại, cuối cùng chân sau nhún xuống, hóa thành luồng sáng đỏ lùi về phía sau! Nực cười, nó sẽ không chôn vùi tự do vì điều kiện buồn cười đó, bị con người khế ước, mơ đi!

Mộ Dung Như Tuyết nhìn luồng sáng kia, khóe miệng cười lạnh, muốn chạy trốn? Phong nguyên tố trong khoảnh khắc bị tinh thần lực dung hợp, thân ảnh Mộ Dung Như Tuyết cũng đột nhiên chạy khỏi màn cát, đuổi theo chùm sáng kia!

Hỏa Sư Vương một đường chạy như điên, tốc độ nhanh đến gần như không nhìn thấy người, vừa chạy vừa kinh dị, tiểu bắt điểm kia đến tột cùng là ai, ma pháp sư có mạnh mẽ như vậy? Nói nhảm à! Là quái thai sao!

Cảm thấy hơi thở đuổi theo phía sau, thân mình Hỏa Sư Vương cứng đờ, vừa muốn gia tốc lần nữa chỉ cảm thấy tứ chi từ từ cứng ngắc, “Rống!!” Không cam lòng điên cuồng hét lên thành tiếng, Hỏa Sư Vương chỉ nhìn thấy chỗ dưới mình tản ra ánh sáng, trận pháp hoa văn tinh thần lực phức tạp xuất hiện, bao vây kỹ càng toàn thân Hỏa Sư Vương, khiến nó không thể động đậy!

Mộ Dung Như Tuyết lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn Hỏa Sư Vương đã bị Khế Ước Chi Trận chặt chẽ vây khốn, rồi mới từ từ cong khóe miệng, khẽ quát một tiếng, “Khế Ước Chi Trận, mở!”

Hào quang bắn ra bốn phía! Tinh thần lực khủng bố trào ra, như con sóng gió động trời thổi quét bên trong khu rừng, trong giây lát, tất cả ma thú cao cấp đều kiêng kị ngẩn đầu, nhìn một chỗ, mắt lóe ra kinh hãi và khủng hoảng!

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Khế ước với Hỏa Sư Vương;Liệt Hỏa

quot;-4

Mộ Dung Như Tuyết bên này không biết hành vi của mình đã khiến cho khu rừng này khủng hoảng một trận, cũng kinh động mấy ma thú ở sâu trong khu rừng, trước mắt Mộ Dung Như Tuyết, Khế Ước Chi Trận thất sắc chuyển động lưu quang đầy màu, lóe ra bảy loại ánh sáng chói mắt.

“Thất sắc tiểu bắt điểm này chính là một tên biến thái mà ” Hỏa Sư Vương kinh ngạc thốt lên một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần dù sao nó cũng là một ma thú muốn thoát khỏi xiềng xích không muốn bị con người khế ước

“Khế ước chi khế ước, hiện!” Khi Mộ Dung Như Tuyết quát khê một tiếng, sáu màu sắc trong Khế Ước Chi Trận thất sắc từ từ biến mất, năng lượng hỏa hệ màu vàng kim tràn ngập khế ước trận, mà Hỏa Sư Vương trong tâm trận giống như một khối thú, hỏa nguyên tố màu vàng kim tràn ngập xung quanh nó, giống như chiếc lưới vô hình chắn tất cả đường lui của nó.

“Rống! Rống!” Hỏa Sư Vương tuy bị hỏa nguyên tố vây quanh, nhưng vẫn không buông tay, cứ như vậy bị một nhân loại gông xiềng, nó không cam lòng! Nó là ma thú biến dị, sao có thể cam chịu, nhân loại đáng giận!

Nhìn Hỏa Sư Vương điên cuồng, Mộ Dung Như Tuyết lạnh lùng cười, mình và nó rõ ràng đã có ước định, chỉ cần tiếp được ba đánh nó liền tự nguyện bị khế ước, nhưng lại không nghĩ rằng nó định trốn!

Nếu phương thức ôn hòa không được, vậy phải mạnh bạo!

Tay Mộ Dung Như Tuyết đột nhiên vung lên, Khế Ước Chi Trận thất giác đột nhiên trào ra xiềng xích mỗi nguyên tố một màu, cả vật thể màu đỏ, như một hỏa long phóng vào Hỏa Sư Vương trong tâm trận!

“Grào!” Một tiếng nước nổ, Hỏa Sư Vương đã bị xiềng xích lửa đỏ cuốn chặt lấy, thân mình cũng không tự chủ bị đè xuống, kể cả nó có mạnh mẽ bao nhiêu, trừ phi có người ngoài cản trở, nếu không khó thoát khỏi vận mệnh bị khế ước!

Hỏa Sư Vương trong Khế Ước Chi Trận đã xiềng xích ép chặt, ma thú biến dị cường hãn lúc này cũng có vài phần chật vật,

Hoàn thành khế ước, hơi thở mạnh bạo của Hỏa Sư Vương từ từ chuyển thành ôn hòa, oán giận trong mắt cũng dần dần tiêu tán, hỏa năng lượng thông thả chảy ra từ người Hỏa Sư Vương, cùng quang mang hỗn loạn, bay tới hướng Mộ Dung Như Tuyết.

Hỏa năng lượng va chạm vào ngón tay Mộ Dung Như Tuyết, trong khoảnh khắc liền vòng quanh ngón tay ngưng kết thành hình chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đỏ có vài vết trắng nhỏ, vầng vàng trên ngón tay Mộ Dung Như Tuyết. Ngay sau đó Mộ Dung Như Tuyết cảm nhận được tinh thần lực của mình giao động mạnh mẽ. Nhắm mắt lại kiểm tra thử hình như nằng lại tăng cấp

"Tiểu nha đầu hình như nguoi lại tăng cấp rồi " Tan Lạp Tây Á cũng đã cảm nhận được tinh thần lực của Mộ Dung Như Tuyết nha đầu này lại trực tiếp tăng 3 cấp hiện giờ cũng là ma pháp sư cấp 9 rồi thật là biến thái khế ước ma thú mà cũng có thể tăng cấp làm cho Hỏa Sư Vương và Lôi Trần cũng tăng cấp theo

"Hình như nhẫn khế ước này hơi khác của Lôi Trần" Mộ Dung Như Tuyết nhìn nhẫn trên tay, Khế Ước Chi Trận từ từ biến mất, khi xiềng xích biến mất Hỏa Sư Vương cũng đi ra, tiêu sái đến bên người Mộ Dung Như Tuyết, "Chủ nhân."

Hỏa Sư Vương bị khế ước cũng không đánh mất trí tuệ vốn có, chỉ là không cãi lời Mộ Dung Như Tuyết nữa, đây là tác dụng cưỡng chế của khế ước chủ tó, ma thú sẽ phục tùng trăm phần trăm mệnh lệnh của Triệu hồi sư, cho dù là bảo nó tự sát, ma thú cũng không có chút do dự.

Mộ Dung Như Tuyết gạt đầu, tầm mắt còn tập trung ở chiếc nhẫn trên tay, mặt ngoài có khắc dấu hiệu lửa, "Tiểu nha đầu mỗi ma thú khi bị khế ước sẽ có màu sắc riêng, đặc trưng riêng của ma thú đó." Tan Lạp Tây Á vui vẻ nói.

"Chủ nhân, tại sao khi khế ước với ngài ta lại tăng cấp nhưng theo ta biết khi ma thú khế ước thì không tăng cấp vậy nha "

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Tiến vào Đại La thành

Hỏa Sư Vương thắc mắc hỏi nó rất hiểu kì nha vì sao trước đây chưa có ai nói đến chuyện này nha. Nếu nó biết khế ước sẽ tăng cấp thì nó đã sớm tìm Triệu hồi sư tăng cấp rồi phải biết rằng nó đã kẹt ở ma thú cấp 6 mấy năm nay rồi

"Ta cũng không biết "Mộ Dung Như Tuyết thản nhiên trả lời rồi xoa người đi

"Từ nay gọi nguoi là Liệt Hỏa đi " Mộ Dung Như Tuyết cuối cùng cũng tìm được cái tên thích hợp cho Hỏa Sư Vương

"Vâng thưa chủ nhân" Hỏa Sư Vương tuân lệnh nói thật ra nó thấy cái tên này rất hợp với nó nha. Nhưng thấy Mộ Dung Như Tuyết đang đi xuống núi nó thắc mắc tò mò hỏi

"Chủ nhân ngài đi đâu vậy " Hỏa Sư Vương thắc mắc đi theo

"Vào trong thành a. Ta muốn xem thử một chút Đại La Thành rút cuộc có bộ dạng gì " Mộ Dung Như Tuyết vừa đi vừa men theo con đường xuống núi

Trước khi xuống núi Mộ Dung Như Tuyết đã cho Liệt Hỏa vào trong không gian ma thú nếu như để bộ dạng của nó xuất hiện sẽ khiến rất nhiều người sợ hãi và để ý phải biết là nằng còn chưa đủ mạnh để xuất hiện với thân phận của Triệu hồi sư này mà Liệt Hỏa còn phải tăng một bậc nữa mới có thể tùy ý biến thành ma sủng. Còn Lôi Trần có vẻ như nó cũng không thích đi vào thì thôi đi dù sao trông nó cũng giống một ma sủng tuy đã tăng cấp nhưng chỉ có bộ lông màu tím đẹp, mượt mà hơn trước, còn một vấn đề rất nghiêm trọng nữa đó là nó có thể nói chuyện được nhưng nó có vẻ rất thích thú với điều đó suốt ngày nài nhai không ngừng khiến Mộ Dung Như Tuyết đau cả đầu. Cuối cùng nằng phải lấy ma hạch ra dụ dỗ nó mới im cái miệng vào

Đang đi bỗng nhiên Mộ Dung Như Tuyết nhớ cái gì đó bất chợt dừng lại khiến cho Lôi Trần đứng trên lưng Mộ Dung Như Tuyết suýt ngã nhào vào lòng đất mẹ, vội vã bám vào vai Mộ Dung Như Tuyết thắc mắc hỏi

"Chủ nhân nguoi lại làm sao vậy làm ta suýt ngã "Lôi Trần cố đứng lên bám vững trên lưng Mộ Dung Như Tuyết

"Có chuyện gì sao hả chủ nhân "Liệt Hỏa ở trong không gian ma thú cảm nhận được Mộ Dung Như Tuyết đang đi bỗng dừng lại nôn nóng hỏi

"Tiểu nha đầu nguoi lại có chuyện gì vậy "Tan Lạp Tây Á cũng thắc mắc hỏi

Mộ Dung không để ý lời của ba bọn họ tiếp tục nhìn kĩ mái tóc của mình đó là đặc trưng của Mộ Dung gia tộc vừa nhìn là biết mình là người của Mộ Dung gia tộc còn cộng với đôi mắt tím này nữa nhìn là biết ngay thân phận. Ở Đông Đại lục này người có đôi mắt tím chỉ có hai người. Người thứ nhất là Mộ Dung Lâm, còn người còn lại chính là nằng đây a. Phải làm sao để giấu không cho mọi người phát hiện bây giờ. Nếu họ mà phát hiện thì có thể đem chính tính mạng mình mạo hiểm

Đang mải suy nghĩ bỗng một lúc sau trong đầu Mộ Dung Như Tuyết bỗng nhiên lóe ra một ý kiến. Từ trong không gian chỉ giới lấy ra một chiếc áo choàng màu tím cùng bộ quần áo nữ trang mặc lên người mặc lên người. Nằng mặc màu tím như vậy chủ yếu để ăn nhập so với Lôi Trần như vậy có phải rất đẹp đôi hay không a. Thật may là nằng đã phát hiện được trong ngăn tủ đó có quần áo và áo choàng tương ứng với bảy màu sắc. Như vậy mặc lên sẽ

không bị phát hiện nữa

Sau khi Mộ Dung Như Tuyết tìm một nơi kín đáo mặc quần áo xong, liền lập tức đổi nữ trang đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đem mũ màu tím đội ở trên đầu, nhìn tóc cùng mắt mình một màu bạch kim và màu tím, Mộ Dung Như Tuyết khẽ nhủ nhủ mấy phải khiêm tốn làm việc, đúng là không phải chuyện dễ dàng,

Chân bị xong nàng tự tin bước vào trong thành. Trong thành náo nhiệt mọi người đang bày bán đồ ăn xung quanh và một số những cửa hàng chuyên buôn bán những thứ đồ dành cho chiến sĩ và ma pháp sư. Trông những người này buôn bán như thế cũng không khác nàng tưởng tượng là mấy giống y như mấy bộ phim thời coormaf nàng đã từng xem. Lôi Trần cũng không đánh đổi nó ngó nhìn hết mọi thứ xung quanh giống như đứa trẻ ngày đầu tiên ra khỏi nhà vậy thật buồn cười thật may là nàng trước kia đã dặn nó không được nói chuyện nếu có gì muốn nói thì phải nói chuyện qua không gian tinh thần nếu không mọi người sẽ bị dọa mất không phải sao

Tuy nhiên Mộ Dung Như Tuyết mặc bộ quần áo màu tím cùng chiếc mũ chùm đầu này không ai có thể nhìn thấy mặt nàng có rất nhiều người thắc mắc không biết trong mũ chùm đầu này khuôn mặt sẽ như thế nào. Nhưng không ai dám tiến lên vạch ra xem bởi vì họ hiểu rằng nếu đụng phải một cường giả thì không phải họ sẽ mất toi mạng sao. Họ không ngu như vậy đâu

Mộ Dung Như Tuyết đang đi dạo trên đường ngắm mọi thứ xung quanh. Thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi

"Nha đầu thôi ngươi đứng lại cho ta "Một tiếng hét to từ đằng sau truyền đến

Mộ Dung Như Tuyết vẫn như cũ ung dung đi tiếp không để ý đến dù sao nàng cũng không để ý đến chuyện của người khác

"Ta gọi ngươi đây cái con nha đầu mặc áo tím kia " Tiếng nói đằng sau truyền đến mang theo vẻ mặt kiên nhẫn cùng với một chút giận giữ

Mộ Dung Như Tuyết chợt ngừng bước một chốc lát nhưng cũng không dừng lại. Nàng ghét nhất là những người coi thường nàng tốt nhất là cô ta lên cầu nguyện cho cô ta không khiến cho nàng dừng lại đi nếu không cô ta chết chắc...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đụng độ

"Người đầu mau bắt con nha đầu thôi kia lại cho ta "giọng nói có vẻ không còn kiên nhẫn nữa và xen vào đó là một chút giận giữ

Đám người theo sau ngay lập tức chạy lên bao vây Mộ Dung Như Tuyết lại để không cho nàng chạy thoát

"Ngươi chết chắc rồi "Đây là câu nói trong lòng của Mộ Dung Như Tuyết nàng đã không muốn nổi bật cây muốn rừng mà gió chẳng ngừng vậy nàng sẽ cho lũ này sống không bằng chết. Quay đầu lại, mũ đội đầu che được hơn nửa khuôn mặt của nàng nhưng không che được cái miệng chum chim như anh đào. Nó một nụ cười dịu dàng nói:

"Ti ti ngươi gọi ta sao" Giọng nói thanh thúy như tiếng ngọc vang cộng thêm non nớt thốt lên làm cho mọi người cảm thấy nàng thật dễ thương

Mộ Dung Như Tuyết quay đầu lại nhìn người vừa này không biết sống chết gọi mình. Là một thiếu nữ khoảng mười hai hoặc mười ba tuổi mặc một chiếc áo màu đỏ đậm khiến người khác cảm thấy nàng hơi diêm dúa và lẳng lơ. Khuôn mặt trắng toát đôi môi đỏ chót có lẽ do bôi nhiều phấn, chiếc mũi mảnh khảnh đôi mắt híp nhỏ, lông mày thanh tú. Nhưng có lẽ cô ta không trang điểm hoặc trang điểm nhẹ hơn thì có lẽ sẽ được người khác coi là thanh tú. Nhưng bộ dạng như thế này làm cho nàng cảm thấy dùng ba từ chính xác nhất để hình dung cô ta có lẽ là gái kĩ viện

Sau khi giọng nói vang lên bên xung quanh bắt đầu tùm vào bàn luận chuyện chủ yếu là tiếc cho tiểu cô nương này

"Hóa ra là một tiểu cô nương, cũng phải nhìn dáng người này chắc khoảng tám chín tuổi "

"Thật đáng tiếc "

"Đúng vậy thật đáng tiếc, còn trẻ như vậy mà đã hài" Thở dài

Một người đi ngang qua vì lần đầu tiên y đến đây lên cũng không biết thấy họ nói vậy thắc mắc hỏi

"Có chuyện gì vậy "Sau đó quay mặt nhìn bọn họ nói tiếp "Sao mọi người không can ngăn "

"Tiểu huynh đệ ngươi mới đến đây lên không biết đấy thôi. Ngươi mà đang ba vây tiểu cô nương kia tên là Mộc Thanh Hoa. Là người của Mộc gia tộc một trong ba gia tộc đứng đầu trong thành này. Mà cô ta cũng được coi là người có thiên phú trong gia tộc mười ba tuổi là hỏa pháp sư cấp 3 lại còn thuộc trực hệ lên được gia chủ và các trưởng lão rất yêu quý lên sinh ra bản tính kêu căng ngang bướng chỉ cần cái gì thích là lấy cho bằng được. Chỉ những gia tộc lớn còn lại là Dương gia và Thụy gia mới giám đối đầu với cô ta, còn lại người trong thành Đại La này ai mà giám đối đầu với cô ta chứ

"Ngươi đó dừng lại rồi nói tiếp "Xem ra số phận của tiểu cô nương không may mắn rồi.Ra đường lại gặp phải ngay Mộc Thanh Hoa cơ chứ "

"Ồ hóa ra là như vậy "

Những lời vừa rồi của bộ họ Mộ Dung Như Tuyết đã nghe thấy hết.Hóa ra là như vậy bị nuông chiều quá thành hư.Vừa rồi nàng đã dùng tinh thần lực tra xét bộ họ,tất cả có khoảng 10 người trong đó có bốn tên là chiến sĩ cấp hai sơ kì,ba tên là chiến sĩ cấp hai cuối cấp,hai tên là chiến sĩ cấp 3 sơ kì còn một người đứng đầu kia họ vừa nói tên là gì đấy nhỉ.À Mộc Thanh Hoa là ma pháp sư hòa nguyên tố cấp ba sơ kì.Thế mà còn gọi là thiên tài không bằng anh của ngành a.Có lẽ cô ta là người mạnh nhất rồi.Tuy chiến sĩ và ma pháp sư có lẽ sẽ ngang cấp với nhau nhưng trong chiến đấu ma pháp sư rất có lợi thế.Một ma pháp sư có thể đấu với ngay cả một chiến sĩ cao hơn mình hai cấp vẫn cơ hội thắng.Như thế ma pháp ở đại lục này quý giá như thế nào hèn chi tiểu cô nương này được yêu chiều như vậy.Đối phó với những người như vậy một ma pháp sư cấp chín trung kì như nàng như vậy chỉ là một chuyện cón con

"Ta gọi ngươi đó nha đầu thối "Mộc Thanh Hoa găng giọng lên quát thật to " Ngươi chính là cái đồ tai diếc "

"Ồ ư gọi ta sao.Ta không biết đấy "Mộ Dung Như Tuyết trả vờ như không nghe thấy gì nói tiếp "Nhưng mà ta không phải tên nha đầu thối mà,tên ta là Tuyết Nhu.Ở đây có ai tên là nha đầu thối hay sao,có phải ti nhìn lầm hay không vậy "Mộ Dung Như Tuyết giờ giọng đáng yêu. Nói xong Mộ Dung Như Tuyết nhíu mày nhìn xung quanh vừa nhìn vừa nói "ở đây có ai tên là nha đầu thối hay không có người gọi nè "

Nghe Mộ Dung Như Tuyết nói xong hầu như tất cả mọi người đều che miệng cười nhưng không dám cười trước mặt một số không để ý trực tiếp cười to

Khuôn mặt của Mộc Thanh Hoa từ màu trắng chuyển thành màu đỏ.Tức tối lên quát "Ngươi cảm niệmng ngay lại cho ta "

Mộ Dung Như Tuyết lập tức quay người lại nhìn khuôn mặt vì tức đỏ bừng của Mộc Như Hoa vui vẻ nói

"Ồ khuôn mặt ti sao lại đỏ như thế nha.Phụ thân ta thường nói chỉ có tắc kè hoa mới đổi màu như vậy có phải ti giống như tắc kè hoa hay không "Mộ Dung Như Tuyết thân nhiên nói

Mọi người ở xung quanh lần này không nhìn được cười nữa mà trực tiếp cười to.Đúng như Mộ Dung Như Tuyết nói vì Mộc Như Hoa suốt ngày bôi phấn môi màu đỏ, mắt màu xanh,mắt màu trắng lên mọi người thường gọi nàng sau lưng là tắc kè hoa nhưng không ai dám gọi trước mặt cả.Lần này thì tốt rồi tiểu cô nương này đụng đúng chỗ hiểm của Mộc Như Hoa rồi lần này tiểu cô nương này chết chắc

Lần này khuôn mặt của Mộc Như Hoa đã đỏ như máu hai mắt đỏ rực lên đã sắp không khống chế nổi mình nữa chỉ còn lại tia lí trí cuối cùng nữa đe dọa Mộ Dung Như Tuyết

"Nếu không muốn chết ngươi cảm niệmng thối của ngươi lại cho ta "

"Ồ đừng nóng,đừng nóng cẩn thận ti lại thổ huyết ra đấy " Mộ Dung Như Tuyết có vẻ như không biết điều vẫn ngây thơ nói

Mộc Như Hoa đã tức thật rồi tia lí trí cuối cùng đã gần như là mất.Nhưng nàng cũng không quên tra xét thực lực của Mộ Dung Như Tuyết,tuy nàng ngông cuồng nhưng cũng không tới mức phải đâm đầu vào chỗ chết.Sau khi tra xét thực lực của Mộ Dung Như Tuyết,Mộc Như Hoa không cảm nhận được bất kì nguyên tố nào giáp động trên người Mộ Dung Như Tuyết lên đã sớm coi nàng là phế vật lên lúc này cười tươi

"Ha..Ha..Đồ phế vật như ngươi lại dám đối đầu với ta ngươi hết chắc.Vốn bốn tiểu thư chỉ muốn mua lại ma súng của ngươi nhưng ngươi đã chọc giận bốn tiểu thư như vậy.Được rồi bốn tiểu thư sẽ cho ngươi 200 đồng tiền an ủi nhưng trước khi đi ngươi phải bỏ lại ma súng của ngươi và chui qua hàng này bọn ta mà đi " Mộc Thanh Hoa tự tin nói

(Mình sẽ giới thiệu cho các bạn về giá trị tiền ở đây nha

100 đồng=1 hào, 100 hào =1 tệ,100 tệ=1 kim tệ,100 kim tệ=1 thủy tinh lạp)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Sự đùa giỡn của ác ma

Trong lúc Mộc Như Hoa cười đùa giỡn thì trong lòng Mộ Dung Như Tuyết thầm cười lạnh đúng là một lũ ngu.Từ trước khi xuống núi vì không muốn quá nổi bật Tan Lạp Tây Á đã dạy nàng bí pháp giấu đi hơi thở làm người khác nhìn nàng trên người không có nguyên tố giao động.Làm cho họ nghĩ rằng nàng là một phế vật sẽ không chú ý đến nàng nhưng ai ngờ nàng vẫn rất nổi bật nha

"Chủ nhân mau giết chết bọn hắn đi " Liệt Hỏa ở trong không gian ma thú tức giận nói.Giám coi thường chủ nhân của nó còn bắt chủ nhân của nó bò qua hàng người khác mà người đó lại là một ma pháp sư cón con thật quá mất mặt.Nếu để nó ra bên ngoài nó sẽ nhai họ thành mảnh vụn ăn cho đỡ tức

"Đúng vậy chủ nhân cho bọn chúng biết tay đi. Thèm muốn ta đúng là muốn chết " Lôi Trấn cũng sẵn sàng hòa theo truyền lời vào trong không gian tinh thần của Mộ Dung Như Tuyết. Muốn nó bọn họ nằm mơ đi

"Nha đầu người muốn làm sao" Tan Lạp Tây Á thắc mắc hỏi ông cũng rất hiếu kì xem Mộ Dung Như Tuyết xử lí làm sao. Phải nói vấn đề này khá rối rắm nếu không cẩn thận sẽ đụng vào người mình không chống lại được

"Các người hãy chờ đi kịch hay còn dài a" Mộ Dung Như Tuyết vẫn mỉm cười

Mọi người xung quanh nhìn thấy nụ cười của Mộ Dung Như Tuyết thì đều hóa đá. Thật muốn chửi con mẹ nó vào lúc nước sôi lửa bỏng này mà vẫn cười được đúng thật là muốn chết mà

Mộc Thanh Hoa lúc này không còn kiên nhẫn được nữa lớn giọng quát

"Nha đầu thối mau đưa súng vật của người ra đây nếu lấy lòng bản tiểu thư, hôm ta sẽ tha cho người con đường sống " Mộc Thanh Hoa hùng hồn nói

Nhưng Mộ Dung Như Tuyết nàng là ai cơ chứ sao có thể vì những lời lẽ này mà run sợ cơ chứ

" Nhưng ma súng này là của ta cơ mà sao ta lại phải đưa cho ti " Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục giả bộ ngoan hiền nói tiếp

"Ai bảo là nó là của người trên đầu của nó có dán chữ sao. Ai mạnh hơn là của người đó thôi " Mộc Thanh Hoa lí lẽ hùng hồn nói

"Không phải là cướp ư "Mộ Dung Như Tuyết ngây thơ vô số tội nói

"Tất nhiên là không phải rồi ai lấy được là của người đó thôi " Mộc Thanh Hoa tin tưởng vào lời của chính bản thân mình vì trước đây nàng cũng như vậy mà thứ gì nàng muốn mà chẳng được

"Vậy được rồi "Mộ Dung Như Tuyết đưa tay từ từ lên vai vuốt ve Lôi Trấn nó có vẻ đang rất tức giận nếu nàng không trấn an nó thì có lẽ nó sẽ xông lên cắn chết họ mất. Nàng cũng không muốn giết người đâu a nàng hiền mà (Vâng nàng quá hiền, hiền đến mức khiến người ta lạnh hết cả sống lưng -Lời của tác giả)

Mộc Thanh Hoa nghe được những lời vừa rồi của Mộ Dung Như Tuyết trong lòng cảm thấy vui vẻ không ngờ con nha đầu này lại ngu đến vậy

Trái lại với sự vui vẻ của Mộc Thanh Hoa người ở xung quanh lại cảm thấy thương xót cho Mộ Dung Như Tuyết thật là một nha đầu tội nghiệp không biết định nghĩa được từ cướp không biết ở trong thế giới cường giả vì tôn này sống làm sao đây

Đang trong bầu không khí căng thẳng thì phía sau chuyển ra một giọng nói

"Mộc Thanh Hoa sao người có thể vô liêm sỉ cướp trắng trợn giữa an ngày như vậy " Người ở xung quanh trực tiếp nhường đường cho người vừa mới nói chuyện. Trong lòng lại cảm thán nha đầu này đúng là may mắn lại gặp phải ngay đối thủ của Mộc Thanh Hoa

"Đương Lan Vân người đừng có xen vào chuyện của người khác " Mộc Thanh Hoa tức giận nói Chuyện đang sắp thành công rồi tự nhiên con nha đầu này lại xen vào khiến cho nó rắc rối thêm

" Ta xen vào chuyện của người khác sao. Sao ta không cảm thấy vậy nhỉ, người đứng giữa đường cướp ma súng của người ta. Đương Lan Vân ta chỉ thấy chuyện bất bình ra tay tương cứu thôi, ai nói ta là xen vào chuyện người khác chứ "Đương Lan Vân cũng không kém cạnh mạnh mẽ phản bác lại

Từ lúc nghe được tiếng nói Mộ Dung Như Tuyết đã nhìn chăm chú vào người này, nàng cũng khoảng mười hai mười ba tuổi trên người mặc một bộ quần áo màu xanh da trời nhạt, bởi vì đang tức lên nước da trắng chuyển dần thành hồng, khuôn mặt to tròn, đôi mi thanh tú cái miệng tuy không có son phấn nhưng rất đẹp nhìn một cái đã thấy yêu không như ai đó son phấn lòe loẹt

Xung quanh mọi người đang chờ xem kịch hay bỗng có người lên tiếng

"Đó là ai vậy "

"À đó chính là Đương Lan Vân người của Đương gia. Hai nha đầu này từ nhỏ đã đối đầu nhau một mất một còn. Vị trí trong gia tộc của Đương Lan Vân cũng giống như Mộc Thanh Hoa nhưng tính cách thì hoàn toàn trái ngược nhau giống như nguyên tố thủy và hỏa nguyên tố hai người sở hữu vậy. Trước đây rất nhiều người bị Mộc Thanh Hoa bắt nạt thì đều được Đương Lan Vân bảo vệ "

Người đó hình như vẫn chưa thoát khỏi tò mò lại hỏi tiếp "Vậy ai mạnh hơn vậy "

"Đại khái là họ bằng nhau "

" Đúng vậy bao nhiêu năm rồi vẫn thế "

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Ác ma ra tay

Trong lúc mọi người đang bàn luận thì cuộc tranh cãi giữa Dương Lan Vân và Mộc Thanh Hoa càng dữ dội hơn

"Mộc Như Hoa ngươi không xứng đáng là người của tam đại gia tộc này thật mất mặt " Dương Lan Vân chửi xối xả nói

"Ngươi mới là đồ không phải có ai như ngươi chứ.Đây là thế giới của kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu.Nếu nha đầu thối đó không bảo vệ được sủng vật của mình thì trách được ai chứ "Mộc Thanh Hoa dương dương tự đắc nói giống như mình có lí lẽ hùng hồn đúng với sự thật chính là vậy

"Ngươi "Dương Lan Vân thật hết cách nói với cô ta nhưng lời cô ta cũng có phần đúng đây là thế giới của cường giả vì tôn người mạnh nhất là người có quyền nhưng không phải là từ bóc lột kẻ khác như vậy không công bằng nàng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra với tiểu cô nương có giọng nói đáng yêu này.Nghĩ xong xoay người cầm lấy tay của Mộ Dung Như Tuyết để nàng lùi lại phía sau mình ra phía trước đối mặt với Mộc Thanh Hoa giọng trở lên lạnh lùng nói

"Ta sẽ không để cho ngươi bắt nạt tiểu nha đầu này.Ngươi đâu có xứng đáng để bắt nạt người khác,ngươi chính là cái đồ ỷ vào có chút thiên phú dựa vào gia tộc mình chống đỡ hung hăng làm cản ai sợ ngươi chứ

,ngươi đừng tưởng mọi người ở đây không có ai dám đụng vào ngươi "

"Ha..Ha..Ta dựa vào gia tộc này thì sao chứ bởi vì ta có quyền,ta có thiên phú không giống như tiểu nha đầu nào đó là một phế vật ngay cả một chiến sĩ cũng không bằng.Nếu như ngươi muốn bảo vệ tiểu nha đầu này ư.Được ta cho ngươi cơ hội nhưng liệu ngươi hôm nay có đánh lại ta hay không à quên không nói còn có 9 người này nữa .Tốt nhất ngươi lên ngoan ngoãn giao ra nha đầu đó cho ta có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống nha " Mộc Thanh Hoa vừa khoanh tay ở trước ngực vừa nói

Xung quanh đám người đi theo Mộc Thanh Hoa cũng cười thật to.Thật tốt cho bọn chúng hôm nay bắt nạt được người của Dương gia.Phải biết hai gia tộc này đã tranh chấp với nhau rất nhiều năm chỉ đợi thời cơ bùng ồ thôi

"Ngươi" Dương Lan Vân tức giận đến đỏ cả mặt.Nếu như có mỗi Mộc Thanh Hoa thôi thì nàng còn đầu được nhưng 9 người còn lại thì làm sao đây lúc này nàng thua chắc

Mộ Dung Như Tuyết dường như cảm nhận được sự bất an của Dương Lan Vân bỗng mỉm cười nhân cơ hội này nàng sẽ thuận nước đẩy thuyền a

"Muội thấy Mộc ti ti nói rất đúng "buông tay Dương Lan vân ra đi lên bên trên Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục nói tiếp "Chỉ có kẻ mạnh mới có thể lấy những thứ mình mong muốn đúng không Mộc ti ti " Mộ Dung Như Tuyết giờ giọng ngọt ngào nói

"Đúng vậy a.Nha đầu thối hóa ra ngươi cũng có chút thông minh " Mộc Thanh Hoa vu vơ nói hóa ra hôm nay nàng lại gặp được một kẻ rất biết tự lượng sức mình

"Ngươi "Dương Lan Vân cảm thấy nha đầu này có chút ngu ngốc.Minh đang bảo vệ nó mà nó lại sa lưới kẻ muốn bắt nạt mình

"Ha..ha..Như vậy đó cũng không phải cướp đúng không " Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ hỏi

Khuôn mặt Mộc Thanh Hoa bắt đầu trở lên cứng ngắc,nàng cảm nhận được nụ cười của nha đầu này rất khiến người khác lạnh hết cả sống lưng.Nhưng như vậy thì sao chứ phế vật thì vẫn mãi là phế vật thôi làm sao phải sợ cơ chứ ,nàng là một thiên tài cơ mà sao lại so sánh mình với một phế vật được chứ

"Phải thì sao " Mộc Thanh Hoa mạnh dạng trả lời

"Tốt thực tốt a " Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ nói tiếp "Như vậy thì hãy giao hết tiền và trang sức của các người ra đây ta sẽ tha mạng cho các người "

Nếu như họ muốn cướp của nàng thì nàng sẽ cho họ cướp a.Nhưng trước tiên phải bước qua sác nàng đã.Mới cả tình hình kinh tế của nàng thật khó khăn nha hình như trong không gian chỉ giới chỉ còn đúng một tệ lên nàng phải nhanh chóng kiếm tiền mới được nếu không nàng sẽ không chống chịu nổi ở thế giới này a

"Phốc " Tiếng cười từ khắp mọi nơi chuyển đến có vẻ như đang rất coi thường lời nói của nàng a

"Nha đầu ngươi đúng là thật to gan nha.Từ trước đến nay chưa có ai từng cướp đồ của ta đâu " Mộc Thanh Hoa nở nụ cười trêu chọc

"À hóa ra là vậy.Vậy thì thử xem " Mộ Dung Như Tuyết lập tức nở ra nụ cười quỷ dị.Cùng năm thì đánh nhau thôi chứ sao kiếp trước nàng còn giết người dễ như trở bàn tay kiếp này thì đã coi là gì

"Được vậy thử xem sao " Mộc Thanh Hoa nở nụ cười tự tin chắc thắng

Vừa nói dứt lời bốn chiến sĩ cấp 2 sơ kì tiến lên nhắm về hướng Mộ Dung Như Tuyết mà đi.Vừa đi vừa phát huy tán ra hơi mát của chiến sĩ cấp 2 màu vàng nhạt bao bọc xung quanh giống như đang uy hiếp Mộ Dung Như Tuyết

Trái ngược lại bọn họ Mộ Dung Như Tuyết lại ung dung lấy từ ngay bên hông một cây sáo ngọc ánh sáng xanh lục vừa nhìn thấy đã biết ngay là ngọc quý

"Ha..Ha..Khô thân chưa kìa ngay cả binh khí cũng không có mà nói muốn đánh với bọn ta sao.Tiểu nha đầu thối ngươi cũng quá ngu hay không " Xung quanh tràn đầy tiếng cười nhạo chừ ột ít người thương cảm

"Muốn chết " Lần này nàng sẽ ra tay thực sự.Vung sáo ngọc lên khởi động cơ quan bí mật.Một lưỡi đao nhỏ ở đuôi cây sáo hiện ra dùng những chiêu thức mà nàng đã học ở kiếp trước cộng với phong nguyên tố giúp tốc độ nàng nhanh hơn.Khiến cho mọi người nếu không có con mắt tinh tường thì sẽ không nhìn rõ được nàng chỉ thấy tàn ảnh lướt qua mà thôi

Máu bắn tung tóe lên cùng lúc đó chín ngón tay cái ở tay phải cầm kiếm của các chiến sĩ bao vây quanh Mộ Dung Như Tuyết rơi xuống.Máu tuôn trào ở bàn tay,một nhát chém đứt khoát và rõ ràng

"Ngươi "Mộc Thanh Hoa run sợ nói.Nàng chưa gặp ai như vậy.Nhìn những người đi theo nàng đang nằm bò xuống đất kêu đau kia,máu bắn tung tóe lên trên người của bọn họ bộ dáng thật là thảm hại

"Ta không ngại để các ngươi chảy hết máu đâu " Quay đầu lại nhìn những người vừa rồi còn vui vẻ nhưng bây giờ đã nằm quằn quại dưới đất kêu đau thê thảm.Nhìn những dòng máu đỏ tươi từ người của bọn họ từ từ chảy xuống đường.Cái miệng không được mũ đội đầu che lại nở ra một cười khát máu

"Máu đỏ này thật đẹp nha.Nếu để chảy nhiều thêm một chút nữa thì đúng là một tác phẩm tuyệt đẹp " Mộ Dung Như Tuyết vừa cười vừa nói

Tất cả mọi người ở đây đều lạnh hết sống lưng trong lòng bọn họ chỉ có hai chữ có thể hình dung Mộ Dung Như Tuyết bây giờ đó chính là Ác Ma.Ngay cả Dương Lan Vân cũng cứng ngắc người,lần này thì Mộc Thanh Hoa gặp phiền phức lớn rồi.Không Chỉ có tất cả mọi người bàng hoàng mà ngay cả Mộc Thanh Hoa cũng đứng không vững té gã xuống mặt đất.Không ý thức được cảnh tượng như vậy có đến mức nào sâu ho

Trong lòng Mộc Thanh Hoa đang rất bàng hoàng không biết như thế nào mà nàng lại chọc một ác ma như vậy.Có thể một nhát khiến họ như thế này ít nhất phải là chiến sĩ cấp 5 trở lên mới làm được như vậy.Nhưng độ tuổi của nha đầu này chỉ khoảng 8 hoặc 9 tuổi tại sao có thể làm được vậy chứ.Một ý nghĩ lóe lên trong đầu không chỉ có Mộc Thanh Hoa mà còn cả những người xung quanh

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Sự trừng phạt

"Nha đầu này dùng thuốc cải lão hoàn đồng "

Mọi người đều có một đáp án như vậy.Cải lão hoàn đồng là một loại thuốc được luyện được sư điều chế ra một số người hay dùng.Nó có thể cho mình trẻ như trẻ con nhưng chỉ trong nhất định trong 4 hoặc 5 canh giờ sẽ hết hiệu lực.Chi phí của nó thì không rẻ chút nào rất đắt đỏ là đằng khác chỉ một số cường giả có tiền mới dùng được

Khỏe miệng Mộ Dung Như Tuyết dật dật.Đùa gì chứ nàng trẻ trung như thế này mà người khác lại bảo nàng dùng loại thuốc đó mà cho dù có già nàng cũng sẽ không dùng loại thuốc đó,nàng rất yêu thương khuôn mặt này nha

"ha..Ha " Lôi Trấn và Liệt Hỏa cùng nhau cười trộm nhưng chúng nó không giám cười to chỉ sợ lúc chúng nó cười chủ nhân sẽ làm thịt chúng nó mất

Để chứng thực cho sự suy đoán đó,trong đám đông có một người sinh trưởng trong gia đình khá giả đã lấy ra một ma hạch kiểm tra độ tuổi.Ma hạch này là một loại ma hạch có thể kiểm tra được chính xác được độ tuổi của bạn dù cho bạn có uống thuốc gì đi chăng nữa nó vẫn hiện rõ độ tuổi chính xác của người bị kiểm tra.Nâng ma hạch lên chiếu vào người của Mộ Dung Như Tuyết trên ma hạch đã phát sáng hiện ra số tuổi của Mộ Dung Như Tuyết làm cho người đó phải thốt lên

"Con mẹ nó mới có 8 tuổi.Không phải uống thuốc à "

"Ngươi nói cái gì 8 tuổi đùa ta à.Có phải ma hạch của ngươi có gì nhầm lẫn hay không " Một người khác đứng bên cạnh thấy vậy chen vào nói

"Ngươi mới là người mất mù.Đồ lão tử mua toàn là đồ tốt sao lại có đồ dỏm được " Người đó phản bác lại nói

Xung quanh bắt đầu có những trận ồn ào bàn luận không dứt nhưng cũng không làm cho không khí bớt căng thẳng

Mộc Thanh Hoa bây giờ đang hồi hận đến cực điểm,sao ban đầu mình lại chọc vào ác ma này chứ.Nhưng không sao cùng lắm nha đầu này là chiến sĩ cấp 5 chứ gì.Dù sao nàng cũng đường đường là một ma pháp sư dù có chênh nhau hai cấp đi nữa nàng vẫn có cơ hội thắng chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh là được (Trường bờ).Như vậy Mộc Thanh Hoa đứng lên hai tay bắt đầu tụ hòa nguyên tố.Hòa nguyên tố to dần lên,tụ thành một quả cầu giống như một quả cầu lửa có sức nóng rất lớn nếu không may mắn thoát được có lẽ phải dẫn đến cái chết.Hai tay đan lại vào nhau Mộc Thanh Hoa quát:

"Hỏa vũ đầy trời"

Như có sinh mệnh những quả cầu lửa trực tiếp bay về hướng Mộ Dung Như Tuyết. Mộ Dung Như Tuyết khẽ cười muốn đấu với nàng muốn chết

Mộ Dung Như Tuyết cũng bắt đầu tụ lại phong nguyên tố. Đối với những người cùng cấp thì họ sẽ dùng đấu kỹ để phân biệt thắng thua đấu kỹ càng mạnh thì tỉ lệ thắng càng cao. Hầu như người đến cấp quân chủ người đó mới có thể sáng tạo được đấu kỹ vì ở cấp đó sức mạnh sẽ tăng lên rất nhiều lần còn cấp dưới hầu như đều luyện tập những vũ kỹ đã có nhưng đối với nàng thì khác, bởi vì tinh thần lực dồi dào lên nàng có thể sáng tạo ra mọi chiêu thức đấu kỹ mà nàng muốn lên hôm nay nàng sẽ sử dụng Mộc Thanh Hoa làm thí nghiệm cho đấu kỹ mới của nàng (Đúng như vậy lần này Mộc Thanh Hoa được làm chuột bạch rồi)

"Phong lốc xoáy, đi " Mộ Dung Như Tuyết khẽ quát

Chỉ thấy một cơn cuồng phong mạnh mẽ nổi lên gần muốn như cuốn bay đi tất cả mọi thứ, giống như một cơn lốc xoáy không có điểm dừng. Khi hai nguyên tố hỏa và phong va chạm nhau thì phong nguyên tố giống như một cơn cuồng long nuốt trọn ngọn lửa vào từ từ thuần hóa nó bay về phía Mộc Thanh Hoa không chút lưu tình

Vây xem tất cả mọi người suýt chút nữa đem con người trừng đi ra, còn có mấy người càng là không thể tin được xoa xoa con mắt

"Tiểu nha đầu này không phải chiến sĩ sao? Làm sao biến thành đấu ma pháp sư!" Không biết là ai trước hết hoàn hồn, chửi bới, một mặt oan ức, thật giống là ở kẻ ra ông trời bất công

"Con mẹ nó là ai nói là chiến sĩ và ma pháp sư không song tu được vậy thì trước mắt lão tử là gì đây "

"Hình như hơi thở này là ma pháp sư cấp 9 sơ kì "

"Nha đầu là ma pháp sư cấp 9 "

"Con mẹ nó Mộc Thanh Hoa mười hai tuổi là ma pháp sư cấp 3 đã được gọi là thiên tài còn nha đầu này mới tám tuổi đã là ma pháp sư cấp 9 thì gọi là gì đây "

"Biến thái "

"Đúng chính là vậy " Người bên cạnh gật đầu đồng ý với bọn họ

Mộc Thanh Hoa vẫn không thể tưởng tượng nổi tại sao lại như vậy. Nhân cơ hội nó chưa bay đến chỗ mình chạy đi trước nhưng lần này lại không may mắn như vậy. Khi cơn lốc lửa bao vây quanh người của Mộc Thanh Hoa thì chỉ nghe được tiếng hét thảm của cô ta

"Á..." Một lúc sau cơn lốc lửa này mới dừng lại. Mọi người mới nhìn rõ được tình trạng của Mộc Thanh Hoa. Thân hình của Mộc Thanh Hoa đã không đứng nổi ngồi sụp xuống. Quần áo trên người đã chấp thành một mảnh đen thui. Tóc đã cháy gần như là hết chỉ để lại cái đầu xù như tổ quạ. Những vết cháy lộ ra thân hình như ẩn như hiện qua những lớp quần áo rách. Nhưng lớp da này không phải trắng hồng nữa mà lại là một mảng đen thui. Khuôn mặt chỉ nhìn rõ được đôi mắt đầy nước mắt, hình dung hai từ thảm hại để chỉ Mộc Thanh Hoa

"Hôm nay ta tha chết cho ngươi nhưng tốt nhất giao hết tiền ra đây. Nếu không ngươi không chỉ thảm hại như vậy đâu ngươi nhìn thấy bọn họ rồi đó " Mộ Dung Như Tuyết vừa nói vừa chỉ những người nằm dưới đất quần quai kia

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Mộ Dung Như Tuyết thật sự rất hiền nha

Bọn người phía dưới sau khi nghe Mộ Dung Như Tuyết nói như vậy liền cả khuôn mặt tái xanh, mặt giống như bị cắt không còn một giọt máu

"Ngươi như thế không phia cướp trắng trợn sao " Mộc Thanh Hoa vừa ru rầy vừa nói

"Không không không ngươi hoàn toàn sai lầm rồi ta đây không phải là cướp. Mà như những gì ngươi đã nói đó là kẻ nào mạnh thì thứ đó thuộc về kẻ đó sao, chưa gì đã nuốt lời rồi chỉ nhớ thật nhanh quên nha " Mộ Dung Như Tuyết giả vờ tức hận nói

"Ngươi " Đúng như vậy vừa nãy nàng đã cảm thấy có gì không ổn rồi luôn cho rằng là nha đầu này quá ngốc. Không biết chính mình đã tự cho mình vào bẫy nhưng bây giờ nàng bắt đầu hối hận rồi

"Mau giao tiền ra đây nếu không đừng trách ta tàn nhẫn "

"Nếu như ta không giao ra thì sao "Mộc Thanh Hoa run rẩy nói

"Vậy thì càng đơn giản a chỉ một chữ thôi CHẾT " Mộc Dung Như Tuyết bình thản nói giống như bữa sáng nay ăn gì vậy. Vốn dĩ nàng không muốn giết người bởi vì nàng chưa chắc đã thắng được chỗ dựa của Mộc Thanh Hoa hơn nữa nàng vẫn chưa muốn có giấc đời đầu bởi vì nàng cảm thấy rất phiền. Mà nàng lại rất lười giải quyết nha. Lên nàng đã cho nàng ta cơ hội sống mong Mộc Thanh Hoa hãy trân trọng mà giữ lấy đừng để nàng ra tay

"Người dám người có biết nếu người đụng vào ta gia tộc Mộc gia ở đại La thành này nhất định sẽ không tha cho người lúc đó ta sẽ chờ xem người chỉ có con đường chết " Mộc Thanh Hoa mạnh mẽ nói. Nàng tin tưởng rằng Mộc Dung Như Tuyết sẽ không giám động vào gia tộc của nàng

"Ồ ta tất nhiên là biết chứ. Nhưng mà có điều trước khi người thấy ta chết không biết người còn có thể thấy ngày mai không đây a. Mà ta chưa chắc đã chết nha không biết người có muốn thử trước hay không nha ta đây rất sẵn lòng phục vụ"

Mộc Dung Như Tuyết vừa nói xong xoay người bước về hướng của Mộc Thanh Hoa còn mạng heo thanh sáo ngọc ở bên dưới còn có lưỡi dao dính máu của đám người vừa nãy chảy từng giọt từng giọt. Nha đầu này thật đúng là không biết điều nàng đã muốn tha cho còn cứ cố tình ngang ngạnh chống đối như vậy chỉ có con đường chết

Mộc Thanh Hoa bắt đầu sợ rồi không biết ngày hôm nay nàng tại sao lại đụng vào một ác ma như vậy chứ nhưng trên đời này lại không có thuốc hối hận. Quan trọng nhất bây giờ là nàng chưa muốn chết, nàng muốn sống bây giờ phải tìm cách thoát ra đã có gì nàng phải cho cô ta chết không nhắm mắt

"Được ta đưa cho người " Mộc Thanh Hoa cắn hận nói. Nói xong từ trong đồng quần áo rách vụn trên người lấy ra một túi tiền. Đây là số tiền nàng phải dành dụm bao nhiêu tháng muốn mua một viên ma hạch muốn nhanh chóng tăng cấp bậc để đi thi đại hội ti võ của thành nhưng bây giờ đã không còn kịp rồi đành phải cắn răng ra đưa cho Mộc Dung Như Tuyết

Mộc Dung Như Tuyết vừa nhận lấy tiền vừa mỉm cười "Ài sao ta lại nhân từ thế không biết nếu như người khác trong những trường hợp như vậy thì đã sớm giết rồi hãy cảm ơn cho số phận của cco đi nha " Mộc Dung Như Tuyết nói xong rồi xoay người đi để lại những người còn há hốc mồm ở đó

Dương Lan Vân vẫn cứng đờ người một lúc nhưng sau đó nhanh chóng hồi phục lại cười to vui vẻ nói

"Mộc Thanh Hoa ơi là Mộc Thanh Hoa hôm nay người cũng có ngày hôm nay a. Không trừu tượng ai lại trừu tượng phải một ác ma thật đáng tiếc cho người nha "Nói xong không đợi Mộc Thanh Hoa phản ứng lại bắt đầu tiếp tục cười to. Hôm nay nàng làm sao có thể bỏ qua cơ hội này để cười nhạo Mộc Thanh Hoa

Khuôn mặt Mộc Thanh Hoa đỏ bừng lên

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Gây phiền phức muốn chết -1

Khuôn mặt Mộc Thanh Hoa đỏ bừng lên không còn lời gì phản bác tức giận nói

"Người Dương Lan Vân cầm miệng lại cho ta. Đừng xía vào chuyện của người khác nếu không muốn rước họa vào thân tốt nhất người lên yên phận cho ta. Nha đầu đó nhất định sẽ có ngày ta giết chết nó "Mộc Thanh Hoa khẽ lườm Dương Lan Vân sau đó tức giận sai người đi

Dương Lan Vân trái ngược lại vui vẻ nói "Ta sẽ chờ xem"

Mộc Dung Như Tuyết sau khi rời khỏi đám đông hẳn còn ngờ ngác thì đi vào trong một ngõ hẻm không có người mở cái túi của Mộc Thanh Hoa ra xem nàng thực sự sững sờ

"50 tệ nha đầu này thật giàu có nha "Mộc Dung Như Tuyết tự mình lăm bắm nếu cộng với 10 tệ trước đó thì nàng hiện giờ đang có 60 tệ cũng đủ cho nàng chi tiêu một thời gian nhưng nàng phải nhanh chóng kiếm thêm tiền để mua những thứ cần thiết

Đi ra ngoài đường lớn tìm mua một số đồ ăn và gia vị cần thiết để mang theo khi đi trên đường nàng mất khoảng 3 tệ nhưng trên đường đi nàng phải cầm theo đồ nếu không để người khác biết nàng có không gian chỉ giới lúc đó sẽ rất phiền phức lên nàng tìm một chỗ kín rồi mới cho vào. Bây giờ cần kiếm một chỗ nghỉ chân trước đã sau đó ngày mai sẽ mang một ít ma hạch của ma thú nàng bắt được mang đi bán

Mộc Dung Như Tuyết dừng chân ở một quán trọ có cái tên rất đặc biệt Bồng Lai ngo nhìn vào trong xem thử bên trong có rất nhiều người dừng lại ở đây để ăn cơm tiếng ồn ào ào nhiệt xung quanh. Nếu hỏi chỗ nào là nơi có thể nắm bắt mọi tin tức nhanh nhất thì người ta có thể nghĩ ngay đến quán trọ ở nơi đó mọi người tụ tập với nhau để ăn uống cùng tán vốc với những đồng bạn của mình lên có thể cung cấp cho rất nhiều người thông tin hữu dụng mà mình cần thiết

Vào trong quán Mộc Dung Như Tuyết thấy được mọi thứ xung quanh dùng toàn được làm bằng gỗ trạm khắc khá tinh xảo từ những cái bàn đến quầy thu ngân. Cùng với đó là những tiếng người ồn ào nói chuyện cùng với đó là những tiếng cười xung quanh làm cho không khí trở nên náo nhiệt hơn bao giờ

hết.Mộ Dung Như Tuyết cũng không để ý lắm dù sao nàng cũng không quan tâm đến những cái đó cái mà nàng quan tâm đó là những tin tức có lợi cho mình.Ngồi ở cái bàn chỗ khuất nhất đợi tiểu nhị lên

Tiểu nhị ngay khi nhìn thấy Mộ Dung Như Tuyết đã cảm thấy tò mò nhưng lại không dám hỏi dù gì thì đó chỉ là khách hàng nhưng từ trên xuống dưới hầu như toàn bộ đều che kín thế kia chắc chắn phải là một cao nhân nào đó nếu không cẩn thận đụng phải thì e rằng cái mạng này của mình sẽ không còn.Nhẹ nhàng tiến lên hỏi

"Xin chào tiểu thư người muốn ăn gì " Tiểu nhị dè dặt hỏi

"Cho ta ba món mặn,một món canh à phải rồi đặt hộ ta một phòng trọ tốt một chút ta muốn tắm rửa " Mới xong Mộ Dung Như Tuyết khéo léo từ trong không gian chỉ giới lấy ra 5 tệ

" Vâng thưa tiểu thư xin người chờ ta một chút " Tiểu nhị vui vẻ nhận lấy tiền không ngờ vị tiểu thư này lại là một người có tiền a

Trong lúc Mộ Dung Như Tuyết đang mãi nghe ngóng tin tức xung quanh bỗng nhiên nàng nghe được tin tức của chính mình

"Này người có biết sáng nay có chuyện gì xảy ra ở gần cổng thành không " Người nọ ra vẻ huyền bí nói

" Có cái gì sao " Người khác tò mò hỏi

" Tất nhiên là có chuyện rồi không thì sao ta lại nói với người chứ " Người nọ tỏ vẻ khinh bỉ nói

" Kể đi kể đi "

"Người có biết sáng nay Mộc Thanh Hoa cháu gái trực hệ của Mộc gia xảy ra chuyện gì không "

"Chắc lại ra tay bắt nạt ai đó chứ gì " Người bên cạnh lại chen vào một câu

" Người hoàn toàn sai lầm rồi là Mộc Thanh Hoa bị đánh thảm hại "

"Cái gì là ai dám đụng vào Mộc gia không sợ chết sao " Người đó tỏ vẻ ngạc nhiên nói

" Tất nhiên là không người đó còn dọa giết Mộc Thanh Hoa nữa cơ.Chuyện là thế này sáng nay ta đi qua.....(mình không kể lại nữa nha)"

" Trời ơi là ma vũ song tu còn là ma pháp sư phong nguyên tổ sao thật là biến thái nha "

"Đúng vậy nha ta thật là hâm mộ,chỉ muốn được một phần thiên phú như nàng " Người nọ ánh mắt như sao sáng nói

Ở rong một góc tối khoe miệng Mộ Dung Như Tuyết dật dật.Quả thực là oan cho nàng nha nàng chỉ có thiên phú một chút thôi sao người ta ai cũng gọi nàng là biến thái hết vậy.Tan lap Tây Á,Lôi Trấn,Liệt Hỏa dường như hiểu được trong lòng Mộ Dung Như Tuyết nghĩ gì thầm khinh bỉ nếu như người không gọi là biến thái thì những người đó lẽ nào gọi là phế vật nha

Từ trên lầu hai dần dần bước xuống một thân ảnh đàn ông.Người đàn ông mặc một bộ quần áo màu trắng tinh khiết ngũ quan thanh tú đôi lông mày đậm cương nghị nổi bật trên màu da màu đồng khỏe khoắn khuôn mặt lạnh băng không chút biểu cảm khiến người ta hơi khiếp sợ.Khi đi xuống thân ảnh này làm hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh không dời khỏi

Bên dưới bắt đầu có những tiếng bàn luận xôn xao

" Đó không phải đại công tử của Thụy gia Thụy Văn Phong sao "

"Đúng vậy nha sao hôm nay không biết tại sao Thụy công tử lại xuất hiện ở đây nhỉ "

"Người hỏi ta thì làm sao ta biết "

Trong lúc mọi người bàn luận xôn xao thì Mộ Dung Như Tuyết cũng quan sát rõ Thụy Văn Phong.Người này khoảng mười năm mười sáu tuổi đã là ma pháp sư cấp 5 cuối kì thủy nguyên tổ.Không tài thiên phú này cũng được coi là thiên tài đi

Ngay phía sau Thụy Văn Phong liền có một thiếu nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi mặc quần áo lòe loẹt trang điểm giống như Mộc Thanh Hoa đi sau còn có hai tên bảo vệ nữa nhẹ nhàng gọi Thụy Văn Phong

"Phong ca ca "

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 23: Gây phiền phức muốn chết -2

"Ồ đó không phải là Mộc Thanh Loan chị ruột của Mộc Thanh Hoa hay sao "

" Đứng vậy nha chắc chắn lại bám theo Phong công tử rồi "

Mộ Dung Như Tuyết hơi nhú mày lại gặp phải ngay người thân của Mộc Thanh Hoa chứ không phải số nàng quá may mắn hay sao,mong là sẽ không gây phiền phức giống như cô em của cô ta Mộ Dung Như Tuyết mong là như vậy

Khi nghe được tiếng gọi của Mộc Thanh Loan, Thụy Văn Phong cũng không dừng lại chỉ hơi nhú mày hắn không thích cô ta giống như bao phụ nữ khác luôn quấn lấy hắn.Hơn nữa Thụy gia từ trước đến giờ luôn giữ vững lập trường bình đẳng không xen vào chuyện của Mộc gia và Dương gia đầu đá lẫn nhau,bây giờ Mộc gia đang cố ý lôi kéo Thụy gia theo.Người được chọn để lôi kéo đó chính là hắn,chi cần có cuộc kết thân này hai gia tộc sẽ cùng một phe.Lên hắn càng không muốn dính líu một chút nào người của Mộc gia tộc này. Vẫn sẽ giữ nguyên lập trường của gia tộc hắn đó chính là Trung lập

" Người chờ ta với Phong ca ca " Mộc Thanh Hoa dịu dàng e lệ nói.Nàng đã thích Thụy Văn Phong từ lâu rồi nhất là nhân cơ hội này mộc gia muốn có được sự giúp đỡ của Thụy gia lên nàng mới thuận nước đẩy thuyền nói với gia tộc muốn cưới Thụy Văn Phong. Gia chủ và các trưởng lão liền vui vẻ đồng ý lên nàng nhất định sẽ theo đuổi được THụỵ Văn Phong

Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy nha đầu này rất tự tin nha biết người ta không thích mình nhưng vẫn cố theo đuổi đúng là điểm người khác ngưỡng mộ nhưng mà theo đuổi như thế này lại làm cho người khác sinh ra một cảm giác chán ghét.Đứng vậy chính là vậy.Trong lúc Mộ Dung Như Tuyết đang xem kịch hay miễn phí thì ở bên ngoài lại có một người vào.Người này chắc là bằng tuổi với THụỵ Văn Phong mặc bộ quần áo màu đen hai cái ống tay gần như là sát lách để lộ ra cơ bắp cuộn cuộn khiến người khác thêm muốn.Đôi lông mày rậm kết hợp với khuôn mặt lúc nào cũng bùng bùng sát khí khiến cho không ai dám lại gần hay trêu chọc có vẻ như là một chiến sĩ mới vừa vào trong rừng luyện tập bởi vì Mộ Dung Như Tuyết thấy được bộ dạng nhem nhuốc từ quần áo đến hơi thở chứa đầy mệt mỏi

Người đó đang đi vào cửa không may đụng trúng Mộc Thanh Loan làm nàng ta nhanh chóng ngã xuống.Mộc Thanh Loan đang cố ra vẻ yếu đuối,ngẩng mặt lên đôi mắt rung rung như sắp khóc nhìn THụỵ Văn Phong mong được Thụy Văn Phong đỡ lên.Đôi mắt ấy hầu như khiến mọi người phải siêu lòng thương hoa tiếc ngọc nhưng không đứng với một số người

Ngược lại với suy nghĩ trong lòng Mộc Thanh Loan,Thụy Văn Phong chỉ lướt nhìn một cái rồi xoay người đi không thương hoa tiếc ngọc.Mộc Thanh Hoa từ ngỡ ngàng trở nên xấu hổ không nghĩ rằng Thụy Văn Phong lại Không đỡ nàng mà tiếp tục đi tiếp không thèm quan tâm.Nhìn bóng người THụỵ Văn Phong đi hết chắc chắn là Thụy Văn Phong không nhìn thấy được tính cách thật của nàng mới dám phui bụi đứng lên

" Cô không sao chứ " Thẩm Thanh Hải bối rối hỏi.Hắn không quen tiếp xúc với phụ nữ giờ đụng pía làm người ta ngã không biết phải ứng xử ra sao trong lòng rất bối rối.Khuôn mặt của Thẩm Thanh Hải đỏ ửng lên để che bớt chút ngượng ngùng hắn để tay ra sau lưng rất giống một đứa trẻ phạm tội chờ cha mẹ tha thứ

Mộ Dung Như Tuyết nhìn thấy cảnh này đang uống nước chờ thức ăn lên suất nữa sặc.Đùa gì thế chứ trông bề ngoài rất hung dữ không ngờ sâu trong nội tâm là một đứa trẻ ngây ngô nha

" Ngươi mắt mù sao không thấy ta đang đi à " Mộc Thanh Loan lớn giọng quát

" Ta thành thật rất xin lỗi " Thẩm Thanh Hải cúi đầu xuống xin lỗi rất chân thành

" Ngươi tưởng xin lỗi là xong sao ngươi đụng vào bản cô nương đây tưởng thoát dễ dàng lắm sao "

" Vậy ngươi muốn thế nào " Bớt đi giọng hỏi lỗi Thẩm Thanh Hải giọng lạnh đi vài phần.Có lỗi không chỉ có mỗi mình hắn mà còn cả tiểu cô nương trước mặt này.Hắn đã xin lỗi trước rồi còn không bỏ qua muốn gây sự không có dễ thế đâu

" Rất đơn giản a ngươi cho ta đánh người cho đã rồi bản cô nương ta đây sẽ bỏ qua cho ngươi " Mộc Thanh Loan nói giọng đùa cợt nói

" Đánh cho đã ngươi rõ ràng là muốn gây sự " Thẩm Thanh Hải lớn giọng quát

" Đứng vậy thì sao ai dám gây sự với bản cô nương chứ " Mộc Thanh Loan cũng tỏ ra không yếu thế lớn giọng quát.Dù gì nàng cũng là một ma pháp sư cấp 4 trung kì há nào có thể sợ một tên chiến sĩ còn con chứ

" Nếu như ta không đồng ý thì sao " Lần này giọng của Thẩm Thanh Hải hoàn toàn lạnh lùng

" Vậy thì người đầu đánh cho ta " Mộc Thanh Hoa quay lại nói với hai tên chiến sĩ đứng phía sau lấy giờ

Hai tên kia lúc thấy nghe thấy nhắc đến mình thì đều đồng thanh hô " Dạ ".Nói xong nở một bộ mặt nham hiểm quay về phía Thẩm Thanh Hải cùng lúc đó trên người hai tên đó cũng tản ra uy hiếp của chiến khí cấp 4 sơ kì

Thẩm Thanh Hải cũng không yếu thế.Từ sau lưng rút một thanh guom ra từ sau lưng mình trên người cũng bắt đầu tản ra chiến khí cấp 5 trung kì đàn áp hai tên chiến sĩ cấp 4 sơ kì làm cho bọn họ gục xuống đến nổi thổ huyết.Trong thế giới này chênh lệch một cấp có sự khác nhau rất lớn.Cường giả cũng có thể tự toát ra uy áp của mình để đàn áp cấp bậc của người thấp hơn làm cho bọn họ run rẩy

Quyển 1 - Chương 24: Gây phiền phức muốn chết -3

Đôi mắt của Mộc Thanh Loan trừng lớn trong lòng thầm phi nhô đám người này thật vô dụng chưa đánh mà đã quỳ xuống trước mặt người khác thế kia đúng là một lũ vô dụng chỉ có một chiến sĩ mà ba tên cộng lại cũng không đánh được (thử xem nếu là người liệu có đầu lại một ma pháp sư cấp 5 không chứ tác giả âm thầm phi nhô)

Mộc Thanh Loan tức giận quát " Các người cút hết ra cho ta. Một lũ vô dụng nuôi các người chỉ ăn hại "

"Dạ " Ba tiếng đồng thanh như một bọn chúng không giám trái lệnh để đại tiểu thư giải quyết. Dù sao bọn chúng bị ăn mắng nhiều lên cũng quen rồi

"Hôm nay bốn tiểu thư sẽ cho người biết đụng vào bốn tiểu thư đây sẽ có kết cục thế nào " Vừa nói hai bàn tay của Mộc Thanh Hoa vừa điều động hòa nguyên tố thành những ngọn lửa nhỏ giống như đang muốn trêu đùa với Thẩm Thanh Hải vậy

Thẩm Thanh Hải trong lòng bất an thầm hô to ma pháp sư cấp 4 trung kì. Rất khó đánh lại nha dù hắn đã là chiến sĩ cấp 5 trung kì chênh nhau hẳn một cấp nhưng mà đầu ở một nơi mà ma pháp sư rất có lợi thế hơn nữa nếu không cẩn thận phải lửa của nha đầu này chẳng phải gay to sao lúc đó không cẩn thận cháy rụi thì sao. Nhưng bây giờ nếu không đánh thì hắn chính là người chịu nhục, tính cách của hắn xưa nay vẫn thế không chịu được kẻ lớn ra tay ức hiếp kẻ nhỏ mà nha đầu này rất quá đáng hắn đã xin lỗi rồi thì thôi đi nay lại bắt hắn chịu nhục. Nam tử đại trượng phu có chết cũng không quỳ xuống vật thì chỉ có cách chiến đấu thôi dù sao hắn cũng cần phải rèn luyện thêm cơ hội để chiến đấu. Trong lòng như quyết định được điều gì đó Thẩm Thanh Hải cả người phát động ra chiến khí cấp 5 trung kì chuẩn bị đối kháng Mộc Thanh Loan

Những người xung quanh đang ngồi ăn hay đang xem kịch vui giống như chạy nạn vậy nhanh chóng tránh thật xa chỗ này chạy đến bên ngoài cửa hay lập tức lên lầu hai để xem tiếp đánh nhau. Bọn họ thật không muốn thấy cảnh trâu bò đánh nhau rồi muối chết đâu

Chỉ trong chốc lát dưới lầu chỉ còn Mộ Dung Như Tuyết đang nhàn nhã uống trà xem kịch hay, Lôi Trần từ vừa lấy đang ngủ cũng mở đôi mắt to tròn của nó ra xem hai người đang đối chiến hăng hái. Trong lúc ánh mắt mọi người đều tập trung trên người của Thẩm Thanh Hải và Mộc Thanh Loan thì ở nơi mà mọi người không chú ý đến đã có một cô bé khoảng năm hoặc sáu tuổi mặc quần áo màu vàng nhạt, nước da trắng hồng nhìn bề ngoài có vẻ hoạt bát đáng yêu đang len lỏi qua đám đông trực tiếp len lỏi vào bên trong chốn vào dưới gầm bàn để được quan sát kĩ hơn tất cả chỉ vì cái tính hiếu kì của trẻ con

Trận đấu chính thức bắt đầu người phát động đầu tiên chính là Mộc Thanh Loan

"Hòa vũ đầy trời " Ngay lập tức có rất nhiều quả cầu lửa san sát nhau bay về phía của Thẩm Thanh Hải làm cho người ta âm thầm chặc lưỡi

Nhưng Thẩm Thanh Hải cũng không kém nhờ vào kĩ nghiệm chiến đấu trong mấy năm qua Thẩm Thanh Hải dễ dàng né tránh tuy rằng bề ngoài có chút chật vật nhưng vẫn thoát được không chút bị thương nào dần dần đang tiến gần đến Mộc Thanh Hoa. Nếu như mọi người chỉ xem bên ngoài thì sẽ có thể thấy hình dáng hơi chật vật của Thẩm Thanh Hải và dáng vẻ giống như nữ vương phía sau sa sa điều khiển nguyên tố của Mộc Thanh Loan thì hầu hết mọi người sẽ nghĩ rằng Mộc Thanh Loan có cơ hội thắng rất cao nhưng trong suy nghĩ của Mộ Dung Như Tuyết nàng lại cảm thấy ngược lại. Nàng cảm nhận được tuy bề ngoài Thẩm Thanh Hải có chút chật vật nhưng kĩ thuật tránh né rất cao cộng với dường như đã có kĩ nghiệm chiến đấu đang hướng về phía của Mộc Thanh Loan đi tới. Còn Mộc Thanh Loan có vẻ không sao cả nhưng nàng cũng là ma pháp sư cảm nhận được tinh thần lực của Mộc Thanh Hoa đang dần cạn kiệt phải cảm thấy tinh thần lực của nàng may mà đủ dùng. Nếu như Tan Lạp Tây Á biết được trong lòng Mộ Dung Như Tuyết nghĩ như vậy thì sẽ quát thật to con mẹ nó người nói người chỉ đủ dùng thôi sao vậy thì những người có tinh thần lực mạnh mẽ một chút coi là phế vật trong mắt người chẳng tuy nhiên đây chỉ là những lời trong lòng thôi. Theo như nàng đoán thì Mộc Thanh Loan sắp không chịu nổi rồi

Đúng như lời của Mộ Dung Như Tuyết đoán quả thật Mộc Thanh Loan đã sắp không chịu nổi rồi lên càng ngày càng ra tay âm độc hơn. Trong lúc đó Thẩm Thanh Hải cũng cảm nhận được Mộc Thanh Loan càng ngày càng ra tay thâm độc hơn lên càng nằng nặc càng né tránh nhanh hơn

Khi chuẩn bị áp sát mục tiêu thì một sự việc bất ngờ xảy ra. Đang trong lúc Thẩm Thanh Hải chuẩn bị ra tay thì cảm nhận được chân bàn đang trốn có người, lúc đó Thẩm Thanh Hải đang trong tư thế nửa ngồi nửa quỳ lên dễ dàng nhìn qua bên cạnh xem bên đó có gì hóa ra là một đứa bé trốn trong gầm bàn

Nhưng tại sao đứa bé này lại ở đây không biết cha mẹ của nó đâu rồi nó không biết đây là nơi rất nguy hiểm hay sao. Đang lúc Thẩm Thanh Hải mãi suy nghĩ thì trong mắt của Mộc Thanh Loan đã lóe lên một mưu kế nào đó âm thầm nở nụ cười gian xảo

"Sao người lại ở đây " Thẩm Thanh Hải quay đầu hỏi đứa bé

"Ta sao không được ở đây ở đây rất vui nha còn có thể nhìn thấy rất rõ nữa "

"Người có biết rất nguy hiểm hay không. Để ta đưa người ra khỏi chỗ này " Chưa để đứa bé phản ứng lại Thẩm Thanh Hải đã bế đứa bé lao vụt ra bên ngoài

Đúng như những gì đã dự tính Mộc Thanh Loan liền hướng về phía Thẩm Thanh Hải hướng tới quăng một quả cầu gần như là dùng hết toàn bộ tinh thần

lực của mình

Thảm Thịnh Hải đã cảm nhận được quả cầu kia mạnh hơn nhiều quả cầu lửa trước nhưng chung quy vẫn không tránh né nếu như hấn tránh ra lúc này đứa bé này sẽ có thể chết còn hấn nếu đỡ thì cùng lắm bị hương nặng thôi không sao cả còn hơn đứa bé này bị thương

Mộ Dung Như Tuyết cũng thật không ngờ thảm Thịnh Hải không có buông đứa bé ra mà ôm chặt trong lòng mình bảo vệ cho nó bỗng dưng nàng lại nhớ lại hình ảnh người mẹ của thân thể này dù có chết vẫn ôm con bảo vệ trong lòng

Không biết có phải đụng trúng nỗi lòng Mộ Dung Như Tuyết hay không mà tay của nàng bỗng dưng vươn ra cầm vào ngay cái ghế bên cạnh ném ngay vào phía của quả cầu lửa đang đi đến

(Bình luận cho mình nha để truyện được hay và hoàn thiện hơn)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Gây phiền phức muốn chết -4

Một kết quả mà không ai dự đoán được chiếc ghế đó bay về phía quả cầu kia mang theo một chút phong nguyên tố của Mộ Dung Như Tuyết nhưng làm cho chiếc ghế bay nhanh hơn đuổi kịp quả cầu kia. Khi hai vật đụng vào nhau ngọn lửa đã đứng lại không chạy về phía của Thảm Thanh Hải nữa chậm rãi tắt dần còn chiếc ghế kia thì chỉ còn mảnh vụn ma thôi trong tiếng hít thở của mọi người

Thảm Thanh Hải đang chờ đợi con đầu đến đến nhưng hấn đợi mãi không thấy quay người lại thì không thấy quả cầu lửa kia đâu chỉ thấy những vụn gỗ đã cháy tàn đang không biết chuyện gì xảy ra

Còn Mộc Thanh Loan chứng kiến cảnh này thì vô cùng tức giận đã sắp thành công rồi mà có người phá hỏng thật là chó chết mà. Quay lại nhìn xung quanh xem là ai lớn giọng quát

"Là ai đã giúp đỡ hấn ta " Vừa nói Mộc Thanh Loan vừa nhìn xung quanh xem kẻ nào dám to gan cản trở công việc dạy dỗ người của nàng từ trước đến nay chưa ai dám làm như vậy

Đôi mắt của Mộc Thanh Loan lướt qua lướt lại qua đám người ai cũng không dám ngăn đầu lên. Nhưng lướt qua một người bỗng dưng dừng lại bởi vì quanh người nàng ta có rất nhiều ghế rất dễ động thủ. Người này chắc khoảng tám đến chín tuổi, từ trên xuống dưới đều mặc màu tím những hoa văn chấm nhỏ li ti càng làm nổi bật lộ rõ vẻ quý phái nhàn nhã mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều rất nhẹ nhàng thảnh thơi phong thái này những gia tộc lớn nhất ở đây vẫn rất khó được. So với Mộc Thanh Hoa thì nàng ta biết cách nhìn người hơn nhiều biết đụng vào người nào lên đụng không lên đụng vào người nào. Nhưng điều làm nàng ta hiếu kỳ đó chính là tại sao nhà đầu a lại đội mũ đội đầu chẳng hề khuôn mặt của nàng ta quá xấu hay sao không biết dưới mũ khuôn mặt thế nào ta. Phải quan sát đối thủ trước đã dùng tinh thần lực quan sát Mộ Dung Như Tuyết, điều mà nàng ta cảm thấy bất ngờ đó chính là không cảm nhận được nguyên tố giao động trên người nhà đầu này hơn nữa ngay cả chiến khí cũng không có thì chắc chắn là phế vật. Nở nụ cười lạnh chỉ là phế vật mà thôi tưởng gì chắc là sinh gia trong một gia tộc giàu có đó nhưng mà phế vật thì sao phải quan tâm chứ

Nàng ta nghĩ như vậy nhưng có một điều nàng ta không nghĩ đến một người như Mộ Dung Như Tuyết là một phế vật nhưng tại sao có thể đỡ được đòn giáng chiêu của nàng ta như vậy chứ đó cũng là điều làm cho nàng ta hối hận cả đời. Nhưng điều này nói sau đi dù gì cũng là sau này. Mộc Thanh Loan tiến dần về hướng của Mộ Dung Như Tuyết lớn giọng hỏi

" Là người giúp hấn đúng không "

Lúc này Mộ Dung Như Tuyết mới nâng đầu lên, bên cạnh Lôi Trần vẫn đang ngồi trên bàn nghe được tiếng của Mộc Thanh Loan bỗng nhảy phắt lên lưng của Mộ Dung Như Tuyết trừng mắt nhìn Mộc Thanh Loan bằng đôi mắt giống như ý muốn nói nếu ngươi dám lên ta sẽ giết chết ngươi

Điều đầu tiên khi nhìn thấy Mộc Thanh Loan nhìn thấy Lôi Trần thì chỉ có miêu tả bằng ma sủng này thật đáng yêu để hình dung nhưng khi nhìn thấy đôi mắt như muốn giết người của nó thì nàng cảm thấy bản thân mình hoàn toàn như ớn lạnh lên không dám đặt sự chú ý vào nó

" Ta giúp đỡ thì sao " Mộ Dung Như Tuyết vừa uống trà vừa nói, trực tiếp khẳng định từ trước đến giờ nếu không phải trường hợp bắt đắc dĩ thì nàng làm nàng sẽ nhận

Hiển nhiên Mộc Thanh Loan không ngờ tới Mộ Dung Như Tuyết sẽ nhận chính mình làm không từ chối. Trước đến giờ chưa từng có ai dám xen vào chuyện của nàng bởi vì họ không dám hơn nữa các trưởng lão và gia chủ chỉ khuyên giải nàng mà thôi chuyện này chỉ có thể nói Mộ Dung Như Tuyết là người đầu tiên

" Ngươi giám " Mộc Thanh Loan tức giận quát

" Ngươi phá hỏng bữa ăn của ta bây giờ ngươi lại hỏi ta có giám không. Muốn biết ngươi thử xem sao " Mộ Dung Như Tuyết vừa nói vừa lấy từ sau lưng ra vũ khí quen thuộc của mình thanh sáo ngọc tinh tế và trang nhã

"Nếu ta thử thì sao " Mộc Thanh Loan vênh vênh tự đắc nói một phé vật như vậy nàng sợ gì chứ

Trong lúc đó trên người của Mộ Dung Như Tuyết cũng tản ra uy áp của ma pháp sư cấp 9 sơ kì trực tiếp hướng về phía của Mộc Thanh Loan hạ uy áp

Khuôn mặt của Mộc Thanh Loan trắng bệch hiển nhiên không thể tin nổi lại đụng vào ma pháp sư cấp 9. Nhưng chưa kịp phản ứng lại Mộ Dung Như Tuyết đã phóng uy áp về phía mình khiến chân nàng như muốn nhũn ra trực tiếp không đứng vững mà ngã xuống. Máu trong người của Mộc Thanh Loan giống như đang muốn sôi trào lên chảy ra ngoài nhưng nàng đang kiềm chế chính mình để không cho mình trực tiếp thổ huyết ở đây máu giồng lên cổ họng khiến nàng cảm giác được một trận tanh ngòm nơi cổ họng mình mãi mới áp chế được

" Gây phiền phức muốn chết " Mộ Dung Như Tuyết lạnh giọng nói. Vốn nàng chỉ muốn cô ta nghe lời bỏ đi mà thôi nay không nghe lời chỉ trách đầu óc cô ta quá ngốc mà thôi

Trái tim của Mộc Thanh Loan run cầm cập bây giờ nàng thật sự hối hận rồi. Đang muốn làm sao thoát thân thì nghe thấy tiếng của Mộ Dung Như Tuyết quát lớn

" Còn không mau cút "

" Được ta cút " Vừa nói đám người vừa này đứng sau lưng của Mộc Thanh Loan đỡ nàng ta dậy đi ra khỏi quán trọ. Mà Mộc Thanh Loan không giám quay đầu lại bởi vì bây giờ nàng biết nàng có bao nhiêu mất mặt

Chương tiếp:Người bạn đầu tiên

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Người bạn đầu tiên

Sau khi Mộc Thanh Hoa và đám người rời đi mọi người hẳn còn chưa hết bàng hoàng xung quanh là những tiếng bàn tán rôm rộ

"Trời ạ là ma pháp sư cấp 9 sơ kì nha "

" Hình như ta thấy người này gặp ở đâu rồi thì phải "Một người ở trong đám người dơ tay lên gãi đầu để cố nhớ mình gặp vị thiên tài này ở đâu

"Bốp " Một cú trời giáng cho anh chàng này. Người đánh đó trực tiếp quát " Người đứng là ngu ngốc mà "

"Sao ngươi lại đánh ta " Người bị đánh quay lại hỏi

" Ngươi nhìn lại đi có thấy rõ cái cây sáo ngọc và bộ đồ kia không " Người đó đang cố nhắc cho bạn mình nhớ

Người bị đánh đó đang suy nghĩ một lúc bỗng nhiên trong đầu hiện lên một số hình ảnh giúp anh ta nhớ lại kích động nói

"Đó không phải là người lúc sáng chúng ta gặp sao "

"Vậy sao.." Mọi người xung quanh quây lại ồn ào hỏi

" Các ngươi có nhớ vừa nãy ta kể có người dám đụng độ với Mộc Thanh Hoa không là người đó đó "

"Ồ vậy là tiểu nha đầu này không chỉ đắc tội với một mà là hai người của Mộc gia sao "

"Đúng vậy nha không biết kết cục sẽ thế nào đây "

"Đúng vậy nha ta rất mong chờ kết quả nha "

Mọi người xung quanh cũng rối rít gật đầu phụ họa theo

Thẩm Thanh Hải mới đặt đứa bé đó xuống. Ngay lập tức đứa bé đó chạy ra ngay phía mẹ mình. Người mẹ đó cũng chạy ra đón lấy đứa bé ngẩng mặt lên nhìn Thẩm Thanh Hải với ánh mắt cảm ơn mà Thẩm Thanh Hải khuôn mặt nghiêm túc cũng chỉ cười đáp lại

Thẩm Thanh Hải quay về phía của Mộ Dung Như Tuyết hai tay chấp trước mặt trịnh trọng nói

" Cảm ơn người vừa nãy cứu ta " Từ trước đến nay Thẩm Thanh Hải luôn là người rất rõ ràng có ơn nhất định sẽ trả còn có thù nhất định sẽ nhớ

"Không cần cảm ơn ta chỉ không muốn ai quấy gậy bữa ăn của mình thôi " Từ trước đến nay nàng không phải người hiền lành chỉ đồng tình mà thôi mà nàng không muốn cho mọi người thấy được vẻ yếu đuối của mình lên nàng ở trước mặt người khác sẽ không bao giờ để lộ bộ mặt đồng tình ở thế giới này đôi khi giúp người khác sẽ là điểm yếu của mình

Nghe được lời của Mộ Dung Như Tuyết Thắm Thanh Hải càng khẳng định Mộ Dung Như Tuyết không phải giống như một số người huênh hoang tự đắc muốn người khác trả ơn mình mà cứu giúp họ.Càng có hảo cảm hơn với Mộ Dung Như Tuyết muốn cùng nàng kết bạn

" Dù sao cũng cảm ơn người "Nói xong Thắm Thanh Hải soay người đi tìm chỗ ăn uống cho mình những người vừa rồi vây quanh cũng nhanh chóng tiến vào bàn của họ để ăn uống.Nhưng có lẽ vì sắp diễn ra đại hội ti võ của thành lên mọi người tập trung ăn uống ở đây rất nhiều lên rất khó tìm được bàn trống để ngồi.Đang định đi tìm quán trọ khác thì Thắm Thanh Hải nghe thấy tiếng từ đằng sau truyền đến

" Nếu không có chỗ thì người ngồi xuống đây đi đằng nào ta cũng ngồi một mình "

Không ngờ Mộ Dung Như Tuyết nói như thế Thắm Thanh Hải nhanh chóng xoay người lại nở nụ cười

"Được.Cảm ơn người"

Nhanh chóng tiến về phía bàn của Mộ Dung Như Tuyết ngồi xuống sai tiểu nhị gọi một số món ăn

Ngay một lúc sau tiểu nhị mang thức ăn lên có vẻ như không giám để Mộ Dung Như Tuyết chờ lâu.Với dáng vẻ khúm núm khiến cho Mộ Dung Như Tuyết xuyt nửa bật cười .Sao phải sợ nàng như thế chứ nàng có làm gì đâu (Vâng chị không làm gì)

Lời Trần cũng không thèm để ý đến người bên cạnh trực tiếp nhảy xuống lưng của Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng đến đĩa thức ăn tỏa ra mùi thơm ngát bắt đầu vào công việc chính của mình là ăn uống không thèm để ý đến người xung quanh nó

Mộ Dung Như Tuyết thấy vậy thì mỉm cười có vẻ như đây chính là thành quả mà nàng mấy tháng nay dạy dỗ nó nhưng hình như có vẻ nó ăn ngày càng nhiều và có hứng thú hơn chỉ cần nó không ăn cho nàng sập nghiệp là được rồi.Không giống như Mộ Dung Như Tuyết,Thắm Thanh Hải hơi sững sốt không ngờ có người lại chiều ma sủng đến vậy để cho nó ngồi trên bàn ăn cùng với mình

"Người tên gì vậy "Đang ăn bỗng dung Mộ Dung Như Tuyết mới nhớ đến hình như mình chưa có hỏi tên của người bên cạnh

"Người hỏi ta a.Ta tên Thắm Thanh Hải " Đường như còn điều gì muốn hỏi nữa nhưng mãi một lúc sau Thắm Thanh Hải mới dám hỏi " Còn người "

Trước sự ngập ngừng của Thắm Thanh Hải,Mộ Dung Như Tuyết mới bật cười nói tên mình ra

"Tuyết Nhu " Không phải là nàng muốn dấu điểm nhưng nàng bây giờ còn không muốn ai biết thân phận của nàng hiện giờ nếu không sẽ rất bất lợi.Đường như còn thấy Thắm Thanh Hải còn e sợ hỏi thẳng luôn

" Người sợ ta sao "

"Không phải " Thắm Thanh Hải ngượng ngùng trả lời "Ta từ trước đến giờ không quen tiếp xúc với con gái"

Lần này Mộ Dung Như Tuyết thật không nhịn cười được nữa rồi khoe miệng co cấp để không cười ra tiếng làm xấu mặt của Thắm Thanh Hải đang cúi đầu kia trả lời với giọng nghiêm túc

" Thật ra người cũng không cần coi ta là con gái đâu.Coi ta như là một người đàn ông là được người cứ như vậy với bọn con gái là được dù gì thì họ cũng không phải đối tượng kết hôn của người không phải sao cần quan trọng gì đến giới tính chứ "

" Thật sao như vật cũng có thể được sao "Đường như chưa tin Thắm Thanh Hải hỏi lại cho chắc

"Tất nhiên rồi " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười trả lời

"Vậy ta có thể làm bạn với người không "Câu hỏi đó đường như không phải là một câu hỏi thực sự mà giống như dò hỏi thái độ đối phương

Hơi sững sốt một chút Mộ Dung Như Tuyết nhìn vào đôi mắt đầy chân thành của Thắm Thanh Hải từ trước đến giờ đều không có bạn bè hầu hết chỉ độc cô lai vãng lợi dụng lẫn nhau để cần mục đích thực sự của mình chứ chưa bao giờ có bạn bè thực sự cả.Ngay cả thân thể này cũng vậy.Nếu đã như vậy kiếp này nàng đã quyết định sống cho chính mình chắc chắn phải có bạn bè có lẽ người này là người bạn đầu tiên của nàng đi a

Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười nói " Được "

"Người thật sự đồng ý sao" Thắm Thanh Hải thể hiện sự ngây ngô ngay trên mặt có vẻ như không tin lại hỏi tiếp "Nhưng ta rất yếu không mạnh bằng người "

Giọng của Mộ Dung Như Tuyết lạnh đi vài phần " Ta không nói lại lần thứ hai.Nếu người là ta người có chấp nhận kết bạn với ta không "

" Tất nhiên là có rồi " Không suy nghĩ Thắm Thanh Hải lập tức thốt và ngay

" Vậy là được rồi " Một nụ cười chân thành hiếm có của Mộ Dung Như Tuyết nở ra nàng thật sự rất mong chờ vào tình bạn này

Chương tiếp: Tham gia vào đại hội tỉ võ

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Tham gia vào đại hội tỉ võ

Thẩm Thanh Hải đoán rằng Mộ Dung Như Tuyết đến đây tham gia vào đại hội tỉ võ lên bỗng nhiên hỏi

"Tuyết Như người đến đây tham gia đại hội tỉ võ của thành sao "

Đôi tay gấp thức ăn của Mộ Dung Như Tuyết hơi ngừng lại nhưng vẫn cúi đầu gấp tiếp, tiếp tục hỏi

"Đại hội tỉ võ sao không biết "

Hơi sùng sốt một chút Thẩm Thanh Hải hoàn toàn không biết Mộ Dung Như Tuyết lại không biết việc này cứ nghĩ rằng Mộ Dung Như Tuyết đến vì việc này hóa ra là không phải nếu như Mộ Dung Như Tuyết tham gia thì tỉ lệ thắng rất cao

" Vậy người hãy tham gia đi dựa vào người chắc sẽ có phần thắng " thẩm Thanh Hải đang cố thuyết phục Mộ dung Như Tuyết tham gia

"Ta không có hứng thú " Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng trả lời từ trước đến giờ nàng không có hứng thú với những thú hào quang chói lóa đôi khi như vậy cũng không phải việc tốt đem lại rất nhiều phiền phức. Nhưng nàng vẫn muốn biết một chút về cuộc tỉ thí này có gì sẽ đi xem để học hỏi

"Đó là gì vậy "

Thẩm Thanh Hải rất sẵn lòng giải quyết thắc mắc cho người bạn mới quen của mình

" Đại hội tỉ võ là do ba người đứng đầu của tam đại gia tộc Mộc, Thủy, Dương gia cùng với thành chủ tạo lên cứ 10 năm sẽ tỉ võ một lần tìm ra người danh giá nhất. Người có độ tuổi từ 7 đến 25 tuổi. Người tham gia không chỉ có người trong tam đại gia tộc mà còn có tất cả mọi người tham gia để bàn luận với nhau nói cách khác đánh đấu nhau giành giải nhất. Họ lập ra đại hội này chủ yếu để tìm người tài hậu như mỗi năm đều là người của tam đại gia tộc giành giải nhất điều đó cũng là chuyện ngầm xếp đặt vị trí của các gia tộc. Năm ngoái hình như là Mộc Trần Dương giành giải nhất năm nay hẳn cũng tham gia nghe nói năm nay cũng là năm cuối cùng mà hẳn có thể tham gia. Ta nghe thấy mọi người nói hẳn đã là ma pháp sư cấp 9 cuối kì "

"Ồ hóa ra là vậy "Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu hứng thú. Bây giờ nàng cần người giúp nàng rèn luyện kĩ thuật chiến đấu mà người này lại là cấp bậc ngang mình

Nói quá dài Thẩm Thanh Hải cảm cốc trà lên uống một ngụm rồi nói tiếp

"Đúng như vậy a cũng có một số người không vì danh lợi mà vì tiền mà bị kéo đến để giành giải nhất tuy nhiên số đó cũng rất ít "

Thẩm Thanh Hải vẫn không biết đang nói chúng chỗ hiểm của Mộ Dung Như Tuyết vẫn nhàn nhả nói tiếp không dừng lại nhưng Mộ Dung Như Tuyết nghe vẫn không vẻ trong đầu vẫn đang suy nghĩ câu nói vừa rồi của Thẩm Thanh Hải (Vì tiền mà kéo đến).Đột nhiên Mộ Dung Như Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Thanh Hải giọng tỏ vẻ mờ mịt hỏi lại

" Người vừa nãy nói một số ít bọn họ vì tiền mà kéo tới là tiền thưởng sao "

Thẩm Thanh Hải đột nhiên không ngờ Mộ Dung Như Tuyết sẽ hỏi như vậy hơi dật mình trả lời theo bản năng

" Đúng vậy có chuyện gì sao "

" Vậy tiền thưởng là bao nhiêu " Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng hỏi lại trong đôi mắt dưới mũ đội đầu lóe lên tinh quang chớp ngoáng. Nhưng không có ai có thể phát hiện được

"800 TỆ "Thẩm Thanh Hải trả lời

Mộ Dung Như Tuyết trong lòng chợt tính toán nếu có 800 tệ này nàng có thể làm rất nhiều việc khác nhau. Suy nghĩ một chút Mộ Dung Như Tuyết cuois cũng cũng đưa ra quyết định của mình

"Được ta sẽ tham gia " Ở trong lòng Mộ Dung Như Tuyết âm thầm nói tiếp nhất định sẽ thắng

"Ồ sao người tự dung thay đổi quyết định vậy" Thẩm Thanh Hải thắc mắc hỏi

Mộ Dung xoay người đứng dậy bỏ lại hai chữ làm cho Thẩm Thanh Hải mờ mịt Lôi Trần cũng tự động nhảy lên lưng của Mộ Dung Như Tuyết tìm chỗ thích hợp làm một giấc ngủ sau khi đã ăn lo

" Vì nguoi "

Thẩm Thanh Hải thấy Mộ Dung Như Tuyết xoay người đi như vậy đặt tiền lên trên bàn nhanh chóng đuổi theo hỏi

" Nguoi đi đâu vậy "

"Bán ma hạch " Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng trả lời

" Ở vậy ta đi cùng nguoi ta cũng muốn bán một ít ma hạch cấp thấp "

Trên đường đi Liệt Hỏa và Tan Lạp Tây Á từ trước đến giờ vẫn luôn im lặng mờ lờ với Mộ Dung Như Tuyết

" Chủ nhân tại sao người lại đồng ý đi "

" Đúng vậy vì sao người lại đi đầu tiên người không đồng ý cơ mà " Tan Lạp Tây Á nhanh chóng phụ họ

" Vì tiền " Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng trả lời thông qua hông gian tinh thần mà ai cũng không thể nghe thấy được

Liệt Hỏa cùng Tan Lạp Tây Á nghe thấy vậy đều khinh thường nói

" Chủ nhân người cao cao tự đại sao có thể làm như vậy giống như đám nguoi kia như vậy chứ " Tôn nghiêm của ma thú làm cho nó chẳng coi tiền vào mắt cái thứ đáng khinh như thế làm sao có thể xứng với chúng nó được chứ

" Ta đồng ý " Lần này Tan Lạp Tây Á cũng gật đầu phụ họa

Mộ Dung Như Tuyết nghe vậy chỉ mỉm cười phản bác lại " Vậy không có tiền nguoi có thể muốn ăn ngon sao "

Ngay lập tức thái độ của Liệt Hỏa lập tức thay đổi 360 độ thành chân chó dưới chướng của Mộ Dung Như Tuyết lập tức đổi giọng nịnh nọt nói

" Làm sao có thể như vậy chứ chủ nhân ta sai rồi tiền là rất cần thiết nha không có tiền là không được chủ nhân ta sẽ ủng hộ nguoi "Đùa gì chứ làm sao hần có thể không ăn ngon được vừa nãy thấy Lôi Trần ăn như vậy hần đã thèm giỏ dài rồi nếu như chủ nhân không bắt hần ở không gian ma thú thì hần đã chạy ra tranh ăn của Lôi Trần rồi làm sao cho tiêu từ thối đó ăn một mình được

Chương tiếp: Bán ma hạch

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Bán ma hạch

Ở trong không gian chỉ giới sau khi Tan Lạp Tây Á nghe được những lời của Liệt Hỏa nói thì suýt nữa tức chết,sự cao ngạo của ma thú đâu rồi ở đâu hết rồi sao ông không nhìn thấy một chút gì cả.Ở trước mặt ông đây không phải là hình ảnh cao ngạo của một ma thú biến dị mà à hình ảnh của một con chó vẫy đuôi mừng chủ thì đúng hơn âm thầm phi nhỏ trong lòng

" Liệt Hỏa người hãy ra dáng vẻ của ma thú cho ta xem nào "Tan Lạp Tây Á tức giận quát

Nhưng càng làm ông tức giận hơn đó là Liệt Hỏa này lại không biết hồi cái phán một câu xanh rời

"Ta mới không cần " Nói xong Liệt Hỏa ại tiếp tục đi xu nịnh Mộ Dung Như Tuyết

Không chỉ có Liệt Hoa làm Tan Lạp Tây Á tức chết ngay cả Lôi Trần cũng vậy.Đang ngủ ngon ngay sau khi nghe được từ ăn của Mộ Dung Như Tuyết thì lập tức Lôi Trần tỉnh giấc mở đôi mắt to tròn trong veo ra để lấy lòng của Mộ Dung Như Tuyết sau đó cọ cọ vào má ý là muốn nói cũng phải cho nó ăn

Trong lúc Tan Lạp Tây Á đang tức giận thì Mộ Dung Như Tuyết thì ngược lại đang âm thầm thờ dài không biết mình nuôi ma thú hay là bị chúng nó ăn cho đến phá sản đây

Sau một lúc đi thì Mộ Dung Như Tuyết và Thẩm Thanh Hải cuối cùng cũng đã đến nơi mà mình cần đến "Bảo Lâu Trai " nơi mà chuyên bán và thu mua

các ma hạch của ma thú ở đây. Vừa đến ngay ngoài cửa đã có tiểu nhị đến tiếp đón hai người bọn họ

" Xin chào khách quan mời vào trong " Tiểu nhị là tay chào đón mời hai người vào trong không có một chút kiêu ngạo hay thất lễ nào khi nhìn vào quần áo hai người một người thì kì dị (ý là mũ đội đầu ấy), một người thì ăn mặc có chút thô kệch

Điều này làm Mộ Dung Như Tuyết khá hài lòng với việc phục vụ khách ở nơi đây

Vào bên trong ở bên trên bưng bày những ma hạch khác nhau được để trong những ô vuông nhỏ giống như cái tủ sách lớn chỉ khác là cái tủ sách này bề ngang không bằng phẳng mà hơi nghiêng đi giúp người khác nhìn rõ hơn ma hạch được trưng bày. Hai bên đường đi vào có rất nhiều ma hạch được trưng bày khác nhau mà Lôi Trần trên lưng Mộ Dung Như Tuyết đôi mắt sáng lên nhìn ma hạch thêm gio dãi. Nếu không phải trước đó nàng cảm cho nó không được đựng vào ma hạch nếu không sẽ không cho nó ăn ma hạch một năm thì có lẽ tên tiểu tử này đã sớm phóng xuống mà ăn ngay rồi

Khi dừng lại thì trước mặt Mộ Dung Như Tuyết là một người đang tính toán sổ sách còn người bên cạnh đeo kính bên cạnh còn có một cái kính giống như kính lúp thời hiện đại vậy nàng đoán chắc là người xem hàng

Nghe được tiếng động của bọn họ người đang tính toán sổ sách ngẩng đầu lên nhìn kính trọng hỏi

" Hai vị đến đây là bán ma hạch hay mua ma hạch " Vừa nói vừa quan sát hai người này

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29: Bán ma hạch (tiếp)

" Bán ma hạch " Mộ Dung Như Tuyết cùng với Thẩm Thanh Hải đồng thời trả lời với nhau không ai hẹn trước

"À vâng mời các vị ngồi xuống "Người đàn ông đó dơ tay về mấy chiếc ghế ngồi phía trước một cách cung kính. Đối với người ở đây quan trọng nhất không phải là người mua bởi vì rất có nhiều người mua ma hạch vào các việc khác nhau như luyện kim sư, ma pháp sư đó là hai ngành nghề cần nhiều ma hạch nhất. Còn người bán thì hầu hết đều là cường giả mới giảm đi săn bắt ma thú, dong binh đoàn hoặc người của những đại gia tộc, học sinh đi luyện dịch. Ở đây hầu hết chỉ có ma hạch của ma thú từ cấp 1 đến cấp 3 là nhiều nhất, ma hạch ma thú cấp 4 thì đã là trân quý rồi chứ đừng nói đến là ma hạch của ma thú cấp 5 gần như là hàng hiếm ở trong tiệm này chỉ có đúng một viên duy nhất nhưng đã có rất nhiều người tranh mua

" Xin hỏi các vị muốn bán ma hạch cấp mấy " Quản trưởng hỏi bằng giọng ân cần

" Ta muốn bán 5 viên ma hạch cấp 2 và 3 viên ma hạch cấp 3 " Thẩm Thanh Hải từ trong tay nải lấy ra 8 viên ma hạch màu sắc khác nhau tượng trưng cho mỗi hệ khác nhau

" À vậy mời công tử " Quản sự hai mắt sáng lên nhất thời phấn khích không ngờ thiếu niên trẻ tuổi như vậy mà đã săn được ma thú cấp 2 cấp 3 không hổ là nhân tài a

Sau khi đưa cho người xem hàng bên cạnh chắc chắn là hàng thật hẳn còn nguyên vẹn thì quản sự mới thanh toán tiền cho Thẩm Thanh Hải

"Vâng được rồi chúng ta sẽ giả theo giá thị trường 5 viên ma hạch cấp 2 là 30 tệ một viên còn 3 viên ma hạch cấp 3 là 50 tệ một viên. Tổng cộng của công tử là 300 tệ đổi thành 3 kim tệ công tử cảm thấy cái giá này như thế nào " Quản sự nhìn thẳng vào khuôn mặt cương nghị của Thẩm Thanh Hải hỏi

" Được rồi ta đồng ý " Thẩm Thanh Hải gật đầu đồng ý rồi quay sang phía của Mộ Dung Như Tuyết

" Tuyết Như ngươi không bán sao " Thẩm Thanh Hải tò mò hỏi

" Tất nhiên là bán rồi ngươi hỏi thừa vậy " Rồi quay sang tên quản sự hỏi một chút

" Thật ngại quá ta muốn hỏi một chút người có thể thu mua một số lượng lớn ma hạch không "

Mắt quản sự đã bắt đầu sáng hơn cả ban nãy gật đầu đồng ý

" Tất nhiên là có rồi bao nhiêu cũng mua hết xin tiểu thư mang ra đây " Với ánh mắt mong chờ. Khả năng lần này hẳn gặp phải vận may rồi đạo này rất ít người bán đi ma hạch chủ yếu là để lại cho luyện kim sư

"Vâng được rồi " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết khéo léo chuyển ma hạch từ không gian chỉ giới cho vào trong tay áo mà không người nào biết lấy ra gần một nửa số ma hạch mà nàng khi vào trong khu rừng rậm bắt được, còn phần còn lại nàng sẽ cho Lôi Trần làm đồ ăn vật

Từ trong tay áo móc ra một đồng ma hạch với rất niều màu sắc khác nhau rất nhiều cái có đường vân chỉ rõ cấp độ của ma hạch khá cao

Quán sự và mấy người bên cạnh đều cơ hồ ngồi ghế bắt đầu không vững muốn rớt xuống.Trời ơi phải giết bao nhiêu ma thú mới có được đồng ma hạch này đây nhưng nghĩ lại có lẽ là người trong gia tộc lớn cả đám đi săn mới được tung đây mấy người đó mới kim nên kích động kiểm chế không coi Mộ Dung Như Tuyết là thần.Nếu như họ mà biết được tung đây chỉ là gần một nửa mà Mộ Dung Như Tuyết có được liệu có học máu mà chết không đây ha

Thẩm Thanh Hải cũng chỉ hơi bất ngờ dù sao thì hắn cũng biết Mộ Dung Như Tuyết đã là ma pháp sư cấp 9 sơ kì.Nhưng hắn lại không ngờ Mộ Dung Như Tuyết có nhiều ma hạch như vậy

Thoát khỏi sự bất ngờ quán sự đã bắt đầu đếm ma hạch với niềm sung sướng khó tả

" Thừa tiểu thư ngài tổng cộng có 50 viên ma hạch cấp 1 là 20 tệ một viên,40 viên ma hạch cấp 2 là 30 tệ một viên,20 viên ma hạch cấp 3 là 50 tệ một viên,10 viên ma hạch cấp 4 là 100 tệ một viên còn 2 viên ma hạch cấp 5 là 200 tệ một viên tổng cộng của ngài là 4600 tệ đổi ra là 46 tệ ngài có đồng ý với giá tiền này không tiểu thư " TRường quân dò hỏi với sự mong đợi và lo lắng

" Được cứ vậy đi " Mộ Dung Như Tuyết sáng khoải đáp với hai ánh mắt thấy tiền như thấy đồ ăn của Lôi Trần và Liệt Hỏa ở không gian ma thú

Nhanh chóng nhận được số tiền của mình và Thẩm Thanh Hải hai người nhanh chóng rời khỏi cửa hàng đi về quán trọ

Vừa đi Mộ Dung Như Tuyết vừa cảm thán bây giờ nàng cũng là người có tiền nha tuy không phải thuộc loại giàu xụ nhưng số tiền này nàng có thể sống một tời gian dài không lo nghĩ nhiều tuy nhiên đối với nàng càng nhiều tiền càng tốt nàng không có chê đâu nha.Trong sự vui mừng của Mộ Dung Như Tuyết thì hai con ma thú bên cạnh nàng đang tính kế xem nịnh nọt Mộ Dung Như Tuyết như thế nào để có thể cho chúng nó ăn no một bữa còn phải tính xem ăn những món nào với số tiền này (Khổ thân chị này quá)

Trên đường trở về quán trọ Tan Lap Tây Á cuối cùng cũng lên tiếng sau những cục tức mà hai con ma thú gây ra

" Người có định tham gia đại hội ti thí nữa không tiểu nha đầu "

" Có chứ" Mộ Dung Như Tuyết truyền lời ở trong không gian tinh thần sáng khoải đáp

" Chẳng phải ngươi bây giờ đã có tiền rồi sao " Tan Lap Tây Á thắc mắc hỏi

" Ta không bao giờ chê tiền nhiều hơn nữa đâu "

" NGười đứng là nha đầu tham tiền " Tan Lap Tây á tức giận nói hắn đã quen biết với những ai vậy đây một đám ma thú chỉ biết ăn bỏ đi lòng tự tôn của ma thú còn có một nha đầu tham tiền hết chỗ nói ài đúng là số hắn vốn khổ mà

Chương trước của mình bị nhảy chương lên đăng thiếu chương này viết bù nên chương sau mới là " Âm mưu của tam đại gia tộc "NHÉ

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Âm mưu của tam đại gia tộc -1

Trong lúc Mộ Dung Như Tuyết đang mài chuẩn bị cho đại hội ti thí rồi thì những nơi khác hoàn toàn trái ngược với tình cảnh ở đây

Mộc gia tộc

Trong một căn phòng chính ở Mộc gia được bày biện khá là sang trọng chính giữa có một cái bàn to xung quanh có bảy đến tám người ngồi đó không phải ai khác đó chính là các trưởng lão của Mộc gia tộc ngồi ở chính giữa ghế chủ vị chính là gia chủ của Mộc gia tộc Mộc Trần Hưng.Phong thái uy nghiêm,khuôn mặt nghiêm nghị không có một nụ cười rất có phong thái của Mộc gia chủ.Bên cạnh confcos ba người đứng đằng sau nữa không ai khác đó chính là hai người đụng độ với Mộ Dung Như Tuyết mấy ngày trước Mộc Thanh Hoa,Mộc Thanh Loan còn người còn lại chính là người có thiên phú cao nhất trong gia tộc Mộc gia Mộc Trần Dương

Mộc Trần Dương dáng vẻ cao lớn thanh nhã,da hắn thực trắng, ngũ quan tuấn mỹ thoạt nhìn liền cảm thấy hấp dẫn,Dùng mỹ nam tử để hình dung hắn tuyệt không quá, thân gầy, trường bào màu xanh quần áo thêu lam văn, mái tóc đen được búi gọn gàng trên đỉnh đầu, đỉnh tinh xảo bạch ngọc bên trên

Nhưng Mộc Thanh Hoa cùng Mộc Thanh Loan như trật vật như trước nữa mà đã chỉnh trang lại tuy trên người còn mấy vết thương chưa khỏi

"Mấy ngày vừa rồi các ngươi đã xảy ra chuyện gì nói ra xem " Mộc Trần Hưng tức giận đập bàn quát.Mà chiếc bàn khi gánh cục tức của Mộc Trần Hưng đã lung lay giống như sắp gãy

"gia chủ người nhất định phải làm chủ cho chúng con,ra đường bị người khác bắt nạt vậy thật không coi Mộc gia tộc chúng ta là gì mà " Mộc Thanh Hoa vừa khóc vừa nháo nói

"Đúng vậy gia chủ người không thể để yên chuyện này như vậy, không chỉ chúng ta mất mặt như vậy mà còn có Mộc gia mất mặt theo nữa người không thể để yên như vậy được " Mộc Thanh Loan phụ họa thêm nói

" Hai người hãy kể lại toàn bộ sự tình cho ta nghe xem " Mộc Trần Hưng kiên nhẫn nói

Nói đến đây hai họ đều cứng đờ người nếu nói là bọn họ gây sự trước thì bọn họ thật không dám nói như vậy chỉ còn cách bịa chuyện ra mà thôi

" Gia chủ người có biết không khi ta trên đường đi dạo nhìn thấy ma sủng của nha đầu kia muốn mua lại nhưng nó không bán thì thôi còn đánh ta thành như thế này ô..ô..số ta thật khổ mà " Mộc Thanh loan vừa nói vừa khóc (Đúng là nước mắt cá sấu mà chắc chắn)

" Đúng vậy ta cũng như vậy đụng vào người khác mà hấn còn không xin lỗi mà nha đầu kia còn ra tay đánh con " Tiếp theo là Mộc Thanh Loan dờ dờ

" Không thể chịu được nha đầu đó đúng là không cho Mộc gia ta mặt mũi mà " Tam trưởng lão lớn giọng quát

" Đúng vậy phải cho nha đầu đó biết sự lợi hại của Mộc gia chúng ta " Tứ trưởng lão cũng gật đầu phụ họa theo đồng ý với quyết định của tam trưởng lão

" Đúng vậy ". Các trưởng lão cũng đồng thanh như một ủng hộ theo

"Im lặng hết cho ta "Mộc Trần Hưng quát lớn. Từ nhỏ đến giờ không phải ông không biết tính cách của hai nha đầu này điều ngoa tùy hứng các nàng không trêu vào người ta thì người ta trêu vào các nàng sao. Nhưng ông cũng không thể để mất mặt mũi của gia tộc được lên không giám mạng hai tiểu nha đầu kia làm không tốt

" Biểu ca " Mộc Thanh Loan lên tiếng mong được sự giúp đỡ của Mộc Trần Dương. Nàng không phải người ngốc người mà gia chủ sủng nhất chỉ có Mộc Trần Dương mà Mộc Trần Dương lại luôn cho là mình có con mắt tinh đời luôn thấy bộ dạng yếu đuối của nữ tử sẽ động lòng

Mộc Trần Dương thấy hai biểu muội của mình không nở đành lòng lên tiếng

" Cha người nhất định phải lấy lại công bằng cho biểu muội người xem biểu muội tội nghiệp như vậy "

" Để ta xem xét đã " Mộc Trần Hưng nhẹ giọng nói đứa con này là đứa con ông huy vọng nhất và cũng là đứa mang lại vinh dự cho ông nhiều nhất lên ông rất sùng nó

"Đó là ma pháp sư sao " Mộc Trần Hưng suy nghĩ một lát hỏi

" Vâng đó là ma pháp sư phong nguyên tố " Mộc Thanh Hoa giống như nhận được một tín hiệu sẽ có người trả thù cho mình nhanh chóng trả lời

" Ma pháp sư sao cấp mấy " Mộc Trần Hưng nhanh chóng hỏi không thể để Mộc gia đắc tội với những người không lên đắc tội được nhưng ông đoán nếu là mấy người trong trấn nhỏ này may ra có thể trả thù được

" Ma pháp sư cấp 9 sơ kì " Mộc Thanh Loan nhỏ giọng đáp

Giọng của Mộc Thanh Loan tuy nhỏ như vậy nhưng thính giác của người học võ nhạy cảm hơn người thường làm sao có thể không nghe rõ những lời của Mộc Thanh Loan lớn giọng quát

" Người nói cái gì ma pháp sư cấp 9 sơ kì cái mà người gọi là một tiểu nha đầu đây hả rõ ràng đây là một cao thủ mà người dám động vào người rút cuộc có mất không hả " Thực là tức chết ông mà

" Nhưng rõ ràng là nha đầu đó mới 8 tuổi mà " Mộc Thanh Hoa phản bác lại

" Người nói cái gì nha đầu đó mới có 8 tuổi rút cuộc là yêu nghiệt gì đây. Chắc chắn là người của đại gia tộc lớn " Mộc Trần Hưng lớn giọng quát

Mà bên dưới các trưởng lão không còn lớn giọng như vừa nãy nữa cũng không dám động đến người của đám gia tộc lớn hơn mình

Mộc Trần Hưng quay về phía hai nha đầu kia tuyên bố cảnh cáo

" Các người tốt nhất lên yên phận cho ta đừng để đụng vào nha đầu đó hậu quả các người có lẽ không gánh nổi đâu "

" Dạ vâng " Hai người một lời tuy bọn họ không cam lòng nhưng cũng không dám ở trước mặt gia chủ phản bác lại bởi vì một điều đơn giản HỌ SỢ

" Cha " Mộc Trần Dương đang định phản bác ma pháp sư cấp 9 sơ kì thì sao chứ hấn không sợ dù gì thì hấn cũng là ma pháp sư cấp 9 cao cấp việc gì phải sợ một tên ma pháp sư cấp 9 sơ kì chứ hấn còn chẳng thêm đặt vào trong mắt nữa đâu

"Trần Dương à bỏ qua chuyện này đi tốt nhất người hãy về phòng chuẩn bị cho việc ti thi đi " Mộc Trần Hưng nhẹ nhàng khuyên bảo

" Nhưng mà " Mộc Trần Dương còn chưa kịp nói tiếp thì Mộc Trần Hưng đã lên tiếng phản bác lại

" Người còn không mau đi " Mộc Trần Hưng lớn giọng quát

"Vâng" tuy không cam lòng nhưng Mộc Trần Dương đành phải nghe theo không thể làm gì khác

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Âm mưu của tam đại gia tộc -2

Dương gia tộc

Ở trong căn phòng này hoàn toàn có cách bày trí giống như Mộc gia chỉ khác đó là không khí ở trong đại sảnh của Dương gia không khí hoàn toàn ngược lại với Mộc gia. Mọi người ở đây đều có vẻ rất là vui mừng với việc này

Ở chính giữa là gia chủ của Dương gia Dương Thánh Ân với khuôn mặt đang tràn đầy vui vẻ khi nghe bọn họ báo cáo lại những tin tức vừa rồi xảy ra ở Mộc gia tộc. Người đứng ngay bên cạnh là Dương Lan Vân đang tường thuật trực tiếp lại sự việc mấy hôm trước các trưởng lão xung quanh cũng với vẻ hả hê khi người gặp họa

"Lời người nói có thật không" Dương Thánh Ân không chắc hỏi lại

"Dạ thưa gia chủ đúng là như vậy" Dương Lan Vân cung kính đáp không có vẻ gì là nịnh hót

"Nếu như vậy thì rất tốt. Xem ra Mộc gia tộc huênh hoang tự đắc đắc tội với một yêu nghiệt rồi" Dương Thánh Ân cảm thán nói

"Nhưng mà gia chủ tuy nhà đầu đó đã là ma pháp sư cấp 9 sơ kì nhưng Mộc gia tộc vẫn có người tu vi cao hơn" Đại trưởng lão thắc mắc hỏi

"Người nghĩ nhà đầu đó là người tầm thường sao tu vi biến thái như thế có lẽ là một trong những đệ tử tinh anh trực thuộc gia tộc lớn được bồi dưỡng. Tu vi như vậy chắc chỉ có mình nó người nghĩ gia tộc đứng đằng sau sẽ để yên cho Mộc gia tộc muốn làm gì thì làm sao"

Đại trưởng lão giống như đã hiểu được gì đó cười lớn nói

"Ha..Ha.. Đúng vậy vẫn là gia chủ nói phải lần này Mộc gia tộc gặp phải phiền phức lớn rồi"

"Đúng vậy" Bên dưới các trưởng lão cũng phụ họa theo cảm thán lần này Mộc gia tộc gặp phải phiền phức lớn rồi

Thụy gia tộc là một trong ba gia tộc lớn ở Đại La thành, chiến sĩ và ma pháp sư của THụy gia rất đông, mỗi một đời đều xuất hiện một hai nhân tài, khiến Thụy gia có địa vị rất lớn ở Đại La thành, bất luận là tài phú hay thực lực đều hoàn toàn xứng đáng

Tuy là ba đại gia tộc lớn mạnh nhất của Đại La thành này nhưng khác biệt rất lớn. Mộc gia và Dương gia mấy trăm năm nay đều đấu đá lẫn nhau mà Thụy gia sẽ là người theo dõi lên mới có thể giữ vững được thế cục bây giờ. Nếu như Thụy gia quyết định theo một trong hai gia tộc kia thì gia tộc còn lại chắc chắn sẽ lui bại lên từ trước đến nay Thụy gia luôn là người theo dõi hai gia tộc còn lại

Điều này cũng khiến Thụy Gia tồn tại được ở Đại La thành

Công bằng, trung lập, Thụy Gia tin rằng không dính đến rắc rối, chỉ làm người đứng ngoài mới có thể bình tĩnh nhìn mọi chuyện, sẽ không vì cảm xúc nhất thời mà làm hỏng việc lớn.

Nhưng Thụy gia bây giờ, sau khi có được tin tức Thụy Văn Phong mang về, không thể ngồi im được nữa.

"Phong Nhi, con nói đều là thật?" Ở chính sảnh Thụy gia, chủ tọa là gia chủ đời này của Thụy gia, gia gia của Thụy Bách tuy đã lớn tuổi, nhưng lão nhân vẫn cường tráng, tinh thần sáng suốt, thực lực chiến sĩ cấp quân chủ tẩn ra làm cho ai cũng không giám lại gần

Bên cạnh Thụy Bách có ba bốn nam nhân đang ngồi, đều là trưởng lão của Thụy gia, phụ thân Thụy Văn Phong, còn có mấy thúc thúc bá bá, thần sắc của họ có chút lo lắng, mày nhíu chặt, ánh mắt đều dừng ở thiếu niên đứng trong sảnh.

Thụy Văn Phong gật đầu, nói thật nếu không phải chính mắt nhìn thấy hắn cũng sẽ không tin, nếu như hôm đó hắn khi nghe thấy tiếng động liền quay lại thấy được cảnh này

Thụy Văn Phong khẽ xả ra nụ cười chua xót, hắn năm nay 14 tuổi đã đột phá đến ma pháp sư cấp 5 cuối kì, tuy còn chưa củng cố tốt thực lực, nhưng hắn tự coi như thiên tài so với cùng lứa, nhưng ở trước mặt nhà đầu đó, Thụy Văn Phong lại phát hiện mình quá tự đại.

Nếu mình là thiên tài, thì nhà đầu đó là gì? Thiên tài trên thiên tài? Người cao hơn người, thật sự là tức chết.

Thấy Thụy Văn Phong gật đầu, thần sắc mọi người không khỏi đều trầm xuống, nha đầu đó dám đối đầu với Mộc gia tộc hơn nửa thiên phú kinh người! Nha đầu đó năm nay mới mấy tuổi, 8 tuổi, thực lực đã vượt qua Thụy Văn Phong! Phong nhi đã đột phá đến ngũ cấp cuối kì, vượt qua hẳn nha đầu đó sẽ yêu nghiệt cỡ nào!

"Bây giờ chúng ta phải làm sao đây gia chủ" Thụy Văn Phong nhìn về phía của Thụy Thánh Ân hỏi

"Cứ chờ xem đi. Tốt nhất việc này chúng ta không lên xem vào kéo lại đụng vào người không lên đụng"

"Vâng thưa gia chủ"

"Nhưng mà gia chủ chúng ta có lên giúp đỡ nha đầu đó không" Thất trưởng lão tò mò hỏi

"Không lên chúng ta tốt nhất không lên phá vỡ thế cục hiện nay nếu chúng ta bây giờ giúp đỡ nha đầu đó thì cũng đồng nghĩa với việc là giúp đỡ Dương gia từ đó Mộc gia sẽ đi vào đường cùng đến lúc đó trong thành này chỉ còn hai gia tộc mà thôi điều đó là Dương gia và Thụy gia sẽ đối đầu trực tiếp với nhau lên chúng ta vẫn lên đứng về phía trung lập thì hơn"

(Sẽ có ngày mấy người này nhất định phải hối hận

"Vâng thưa gia chủ ta biết rồi"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Đại hội tỉ võ

Mấy ngày hôm nay Mộ Dung Như Tuyết vẫn ở trong phòng của mình tu luyện bất kể ngày hay đêm đối ở thế giới này thực lực càng cao thì không cần phải ăn nhiều như người thường lên Mộ Dung Như Tuyết cũng không lo lắng về vấn đề ăn uống nhìn ba bốn ngày đối với nàng không có vấn đề gì. Bây giờ đối với nàng quan trọng nhất là giữ vững thực lực hơn nữa nàng cũng không muốn ra ngoài gây rắc rối mà Thẩm Thanh Hải cũng ở trong phòng tu luyện chiến khí. Còn Lôi Trần cũng bị Mộ Dung Như Tuyết không thương tiếc vất vào không gian ma thú

Nhưng hôm nay lại khác nó là một ngày rất quan trọng đó là đại hội tỉ võ diễn ra vào ngày hôm nay. Qua một đêm tu luyện trời vừa sáng đôi mắt đang nhắm nghiền của Mộ Dung Như Tuyết lập tức mở ra để lộ đôi con ngươi màu tím mà mí dưới mũ đội đầu. Bước xuống giường suốt một đêm nàng luôn trong tư thế ngồi tu luyện nhưng không cảm thấy mệt mỏi hơn nữa lại cực kì sáng khoái đầu óc

Điều đầu tiên của Mộ Dung Như Tuyết đó chính là triệu hồi Lôi Trần ra mấy ngày nay nó ở trong không gian ma thú đã bức tức sắp chết rồi. Vừa ra khỏi không gian ma thú Lôi Trần ngay lập tức chạy nhảy xung quanh rồi chung ra cho Mộ Dung Như Tuyết bộ mặt đầy bị thương của nó như đang tố cáo việc làm ác nhân của Mộ Dung Như Tuyết vậy

Nhận được ánh mắt đầy ai oán của Lôi Trần, Mộ Dung Như Tuyết lại thần nhiên nói

"Nếu ngươi cứ muốn ở trong không gian ma sùng thì cứ nhìn ta như vậy đi". Nói xong Mộ Dung Như Tuyết xoay người về hướng cửa

Lôi Trần nghe thấy vậy lập tức thay đổi bộ mặt ngọt ngào gọi

"Chủ nhân" Sau đó ngay lập tức nhảy phắt lên bả vai của Mộ Dung Như Tuyết chỗ quen thuộc của mình

Mấy ngày trước qua lời của Thẩm Thanh Hải Mộ Dung Như Tuyết cũng biết được chút ít nội dung thi đấu của đợt thi lần này chẳng khác gì thách đấu. Ở đại hội này người ta cũng không cần đăng kí trước chỉ cần người có thể thắng được người ở trên lôi đài và những người thách thức người đến lúc không ai giám thách đấu nữa khi đó người sẽ dành phần thắng chuyện này đối với nàng cực kì đơn giản chỉ cần vượt qua Mộc Trần Dương là được rồi hơn nữa nàng sẽ tham gia cuối cùng lúc đó sẽ không tốn nhiều sức lực. Quy luật ở đây chính là đấu tới khi nào người nhận thua mới thôi hoặc là mất đi toàn bộ sức chiến đấu

Vừa ra khỏi cửa Mộ Dung Như Tuyết đã gặp ngay Thẩm Thanh Hải cũng vừa mới ra khỏi cửa đang đứng đợi nàng

"Xin chào" Thẩm Thanh Hải ngượng ngùng mở lời trước

"Đi thôi" Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười nói

"Được đi thôi" Thẩm Thanh Hải cũng gật đầu

Đi ra ngoài đường hôm nay khác hẳn mọi khi con đường thường xuyên tấp nập người qua hôm nay lại vắng vẻ giống như không một bóng người có lẽ họ đã đi đến Đại hội tỉ võ thật rồi

Vừa đi Mộ Dung Như Tuyết thỉnh thoảng lại hỏi Thẩm Thanh Hải vài câu

"Người đến đây để luyện tập chiến đấu sao "Mộ Dung Như Tuyết hỏi

"Ừ đúng vậy ta đi chỉ để luyện tập thôi không chủ yếu lấy tiền như người " Thẩm Thanh Hải mấy ngày hôm nay đã quen thuộc với Mộ Dung Như Tuyết nên những câu đùa vui này chỉ là chuyện thường

"Đúng vậy ta không hứng thú với những cuộc tranh đấu như vậy ta thấy hứng thú với thú hơn con người nhiều " Mộ Dung Như Tuyết nói thật nàng thấy mà thú có sức lực hơn con người nhiều vậy nên đấu với thú nàng sẽ có cảm giác hứng thú hơn

"Người " Thẩm Thanh Hải hết lời nói với Mộ Dung Như Tuyết

Cứ như vậy người một câu ta một câu cuối cùng hai người đã đến đại hội ti vũ này nơi đây là một nơi rất rộng rãi lồi đài khá to lớn đã được bố trí xong bên xung quanh cách 4 -5 mét là những dãy ghế dành cho người đến xem và người thách đấu mà chỗ ghế ngồi gần như đã kín hết rồi

Đang muốn tìm một chỗ ngồi xuống thì đám người mà Mộ Dung Như Tuyết đã dạy dỗ mấy ngày trước đã kéo đến trước mặt nàng

"Tuyết Như người mau đứng lại cho ta " Mộc Thanh Hoa lớn giọng quát hôm nay đã có biểu ca ở đây nàng còn sợ gì chứ

"Biểu muội người cờ ta với chứ " Mộc Thanh Loan nhanh chóng đuổi kịp Mộc Thanh Hoa

Nhưng đi sau Mộc Thanh Loan còn có một người khác nữa đó chính là Mộc Trần Dương biểu ca của hai người này

"Có chuyện gì " Mộ Dung Như Tuyết lạnh lùng lên tiếng

"Ta thật lòng xin lỗi người vì đã to tiếng làm hỏng bữa ăn của người " kết hợp với đó là khuôn mặt với đôi mắt đã sớm long lanh chỉ thiếu có điều tràn ra của Mộc Thanh Loan (Đúng là nước mắt cá sấu mà tác giả phi nhỏ)

Nhìn khuôn mặt đáng thương như vậy ai mà chả động lòng nhất là người chuyên nhìn về ngoài đoán mặt của Mộc Trần Dương.Hắn bỗng nhiên cảm thấy biểu muội của mình thật yếu đuối thật đáng thương

Nhưng mà Mộ Dung Như Tuyết nàng làm sao mà bị lừa được chứ chỉ có đưa ra lời cảnh cáo với Mộc Thanh Loan

"Người nhớ thì tốt đừng để ta tốn công nhắc nhở người" Mộ Dung Như Tuyết lạnh giọng nói

Thẩm Thanh Hải khi nghe được những lời của Mộc Thanh Loan nói bỗng nhiên rung mình nhớ lại vài ngày trước Mộc Thanh Loan đối xử với mình như thế nào rồi lại nhìn lại bộ mặt của Mộc Thanh Loan ngày hôm nay trong lòng không khỏi cảm thán Mộc Thanh Loan đúng là người hai mặt.Nếu như không cho hắn thấy bộ mặt mấy hôm trước của Mộc Thanh Loan e rằng lần này hắn cũng bị lừa rồi

Nhưng người như Mộc Trần Dương làm sao mà hiểu rõ nội tình bên trong như Thẩm Thanh Hải.Ngay khi nghe thấy Mộc Thanh Loan đã xin lỗi trước mà Mộ Dung Như Tuyết còn nói như vậy bèn nổi giận bảo vệ biểu muội của mình

" Tuyết Như người cũng đừng quá mức tự đại biểu muội ta đã cố tình xin lỗi người trước mà người còn dám đối xử với biểu muội ta như vậy sao thật quá đáng mà " Mộc Trần Dương lớn giọng quát

"Người như người vốn sẽ không hiểu " Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng nói vừa tìm được một chỗ ngồi trong góc khuất rất dễ quan sát nàng vốn không muốn giải thích cho những người như Mộc Trần Dương đơn giản vì nàng lười giải thích hơn nữa hắn chưa chắc đã tin nàng nói thật

Nhìn Mộ Dung Như Tuyết đi như vậy Thẩm Thanh Hải cũng ddxddi theo sau trước khi đi cấp cho Mộc Trần Dương ánh mắt thương hại,thương hại vì đã bị lừa âm thầm cũng cảm thấy may mắn vì mình đã phát hiện được

NGay khi Mộc Trần Dương nhìn thấy ánh mắt kia của Thẩm Thanh Hải thì cảm thấy rất tức giận đang muốn đi lên đánh bọn họ thì đã bị Mộc Thanh Loan ngăn lại

" Biểu ca hôm nay bọn họ đến đây chắc để thi đấu huynh hãy để mặc bọn họ đi muội không sao đâu " Vừa nói Mộc Thanh Hoa vừa rũ mắt xuống tỏ vẻ đáng thương nhưng trong khuôn mặt khi cúi đầu xuống lại để lộ nụ cười mà khiến người ta khó phát hiện được

"Biểu muội người đừng có tốt như vậy chứ như vậy sẽ rất dễ bị ức hiếp " Mộc Trần Dương thờ dãi nói

" Ta không sao " Mộc Thanh Loan nhẹ giọng nói nhưng trong lòng thầm khinh bỉ Mộc Trần Dương sao lại ngu như vậy chứ người không biết tí lên võ đài đánh cho bọn họ sống dở chết dở cho ta sao thật là ngu ngốc mà

"Biểu ca tí nữa người hãy lên lôi đài đánh cho bọn họ biết mặt để trả thù cho ta và tí ti đi "Mộc Thanh Hoa từ vừa nãy đến giờ đều bị bỏ quên lớn giọng nói

" Được " Mộc Trần Dương về mặt kiên định nhìn về phía của Mộ Dung Như Tuyết với ánh mắt oán hận

Nhưng hẳn thật không biết là cả Mộc Thanh Hoa và Mộc Thanh Loan đang cùng nở một nụ cười đắc ý sau lưng hẳn

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Mộc Thanh Hoa Dương Lan Vân

Chuẩn bị bắt đầu đại hội ti võ giống như bao nhiêu các cuộc họp hoặc cuộc thi mà Mộ Dung Như Tuyết đã tham dự ở thời hiện đại bao giờ cũng là người chủ trì Thành chủ thành Đại La lên phát biểu và tuyên bố quy cách và giải thưởng của cuộc thi làm cho Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy phát chán. Nhưng mà lần này thì lại khác vừa nghe xong câu này của thành chủ hai mắt Mộ Dung Như Tuyết liền sáng lên giống như bóng đèn dưới mũ đội đầu

"Năm nay khác với mọi năm vì năm nay là năm kỉ niệm đại hội ti võ vừa tròn 100 năm lên năm nay tiền thưởng sẽ tăng gấp đôi đó chính là 1600 tệ "

Trong lòng của Mộ Dung Như Tuyết cũng âm thầm quyết định bữa nay nàng phải thắng bằng bất kì giá nào

Hôm nay người mở đầu cuộc thi không biết tên là gì nhưng hình như là một chiến sĩ nàng cũng không để ý lắm dù sao cũng chỉ là những trận đấu ban đầu khiến cho Mộ Dung Như Tuyết nhàm chán muốn ngáp ngủ phải kiềm chế lắm nàng mới không ngủ gật vì đơn giản nó rất nhàm chán

Nhưng sau khi người đó bị đá xuống thì chính là Mộc Thanh Hoa lên thay thế lên nàng để tâm một chút

"Người cút xuống cho ta " Mộc Thanh Hoa vừa nói vừa ra tay dẫm đạp không thương tiếc tên chiến sĩ dưới chân một cách tàn nhẫn

"Ta nhận thua " Tên chiến sĩ bất buộc phải nhận thua vì không muốn bị sỉ nhục nữa đôi mắt nhìn chằm chằm Mộc Thanh Hoa mang theo vô vàn oán hận

"Người biết điều là tốt " Nói xong không đợi tên chiến sĩ phản ứng lập tức đá ngay xuống dưới lòi đài một cách không nhân nhượng

Sau khi mọi người thấy một cảnh như vậy cũng không có ai dám đứng lên đánh với Mộc Thanh Hoa không đánh lại được thì bị sỉ nhục như vậy ai mà giám lên nữa chứ làm cho Mộc Thanh Hoa càng ngày càng đắc ý

Nhưng không được đắc ý bap lâu thì người luôn đối đầu với Mộc Thanh Hoa cuối cùng cũng xuất hiện (Chắc mình không nói các bạn cũng biết là ai rồi chứ còn ai khác ngoài Dương Lan Vân đây)

"Mộc Thanh Hoa người đừng đắc ý sớm như vậy hôm nay ta sẽ đấu với người "

"Người cũng dám xúng sao " Mộc Thanh Hoa bốn cọt nói

"Thử hay không biết liền " Vừa nói tay Dương Lan Vân vừa tụ hội thủy nguyên. Một quả cầu thủy nguyên tố được hình thành trực tiếp đánh vào người của Mộc Thanh Hoa. Khiến Mộc Thanh Hoa chưa chuẩn bị gì đang há miệng lên nói khoắc còn chưa kịp hoàn hồn thì bị quả cầu đó đá trúng

Nhưng may mà quả cầu đó chỉ là do Dương Lan Vân trêu đùa Mộc Thanh Hoa mà thôi lên không có lực sát thương gì chỉ khiến cho từ trên xuống dưới trên người Mộc Thanh Hoa đều ướt sũng. Cơ thể bị ướt như vậy khiến cho Mộc Thanh Hoa bực tình khi nhìn mọi người xung quanh đang nhìn mình thì Mộc Thanh Hoa mới nhìn lại mình toàn thân ướt sũng những đường cong cứ thế để lộ ra dưới lớp áo ướt tuy đang trong thời kì phát dục nhưng thân hình của Mộc Thanh Hoa cũng coi là bình thường như mọi chàng lứa nhưng khi bị ướt như vậy thì tấm áo yếm sau bao nhiêu lớp vải như ẩn như hiện khiến một số nam nhân không đứng đắn phát thèm

"Các nười ai dám nhìn ta se chọc mù mắt các người " Mộc Thanh Hoa đe dọa quát

Nhận được lời đe dọa của Mộc Thanh Hoa không ai còn dám nhìn nữa. Nhưng ngược lại với mọi người Dương Lan Vân lại rất vui vẻ nói

"Mộc Thanh Hoa người có muốn thử xem nữa không " Dương Lan Vân trêu chọc nói

"Người Dương Lan Vân người là cái đồ đánh lén " Mộc Thanh Hoa tức giận quát

"Chỉ là người ngu ngốc không chú ý mà thôi " Dương Lan Vân đang vui vẻ khi trả được thù

"Được người hãy đợi đây " Vừa nói Mộc Thanh Hoa vừa vận dụng hỏa nguyên tố vây quanh người khiến cho quần áo đã được khô gần hết

Ngay sau đó Mộc Thanh Hoa giống như sả nổi tức lập tức bày vũ kĩ lợi hại nhất của mình mới học được

"Vạn tiễn xuyên thủng " Vừa nói xong trên tay của Mộc Thanh Hoa những đốm lửa nhanh chóng tụ thành nhiều mũi tên lửa nhanh chóng bay về phía của Dương Lan Vân

Nhưng Dương Lan Vân cũng không phải dạng vừa lập tức bày ra vũ kĩ để tránh những mũi tên lửa nóng rực kia

"Thủy lá chắn" Theo lời của Dương Lan Vân xung quanh bắt đầu có xuất hiện những đảo chắn ngăn bằng thủy nguyên tố vây quanh Dương Lan Vân chặn mũi tên lửa của Mộc Thanh Hoa

Khi hai thứ lửa và nước kia chạm nhau chỉ có thể nghe thấy tiếng nước bốc hơi xung quanh làm không khí trở lên mờ ảo

"Lên" Lần này Mộc Thanh Hoa dùng gần như toàn bộ tinh thần lực trong cơ thể mình để điều khiển mũi tên lửa

Khi cảm nhận được mũi tên lửa của Mộc Thanh Hoa đang từng bước xâm nhập đảo chắn của mình thì Dương Lan Vân cũng không trong tình thế tốt hơn vận dụng mọi tinh thần lực của mình để bao bọc lấy ngọn lửa làm cho nó không xâm nhập được lá chắn

Thấy tình thế như vậy Dương Lan Vân cảm nhận được mình không thể chịu được lâu nữa quyết định dùng chút tinh thần lực cuối đánh lại Mộc Thanh Hoa. Dương Lan Vân khẽ quát

"Mũi tên nước lên" Theo lời nói của Dương Lan Vân một mũi tên nước xuất hiện ngay ở lòng bàn tay phi thẳng về phía của Mộc Thanh Hoa xuyên qua thủy lá chắn và mũi tên lửa hướng thẳng đến hướng của Mộc Thanh Hoa mà tới

Mộc Thanh Hoa cơ bản đang chuyên tâm để ý vào sự tấn công của mình khi nghe được lệnh triệu hồi thủy nguyên tố của Dương Lan Vân mới bừng tỉnh nhưng đã không kịp nữa rồi

Ngay khi mũi tên nước chạm vào cơ thể của Mộc Thanh Hoa lập tức làm Mộc Thanh Hoa không có phòng bị gì ngã xuống lồi đài một cách thảm hại làm người xung quanh nhin cười trong lòng thầm nghĩ Mộc Thanh Hoa đáng đời không một chút xui thương hại nào nhưng mà bọn họ làm sao dám nói trước mặt ả ta chứ dù sao cũng là người của Mộc gia tộc

"Ngươi" Mộc Thanh Hoa tức giận nói nhưng mà nàng bây giờ không còn chút khí lực nói nữa. Ngay lập tức Mộc Thanh Hoa trong miệng phun ra một ngụm máu tươi ngắt đi. Có lẽ Mộc Thanh Hoa lần này bị thương khá nặng

"Người đâu đưa biểu tiểu thư về" Mộc Thanh Loan hơi sốt ruột ruột của mình lập tức ra lệnh cho đám gia đình mang tiểu muội về

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Dương Lan Vân Mộc Thanh Loan

Bên trên ghế chủ trì có bốn người ngồi lên trên đó không ai khác đó chính là gia chủ của tam đại gia tộc và thành chủ Đại La Thành Lôi

Nhìn khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng của Mộc Trần Hưng, Dương Thánh Ân vui vẻ nói

"Ai nha năm nay Vân nha đầu này cuối cùng cũng thắng được Hoa nha đầu" Dương Thánh Ân nói điều đó giống như là đương nhiên

"Dương Thánh Ân ông đừng vui mừng quá sớm đằng nào năm nay giải nhất cũng thuộc về chúng ta mà thôi" Mộc Trần Dương có kiềm chế mình khỏi con tức giận cũng chỉ vì Mộc Thanh Hoa quá tự phụ nhưng cũng không sao còn có Mộc Thanh Loan nữa

"Ông đừng tự tin quá đáng" Dương Thánh Ân tức giận nói

"Không tin chúng ta chờ xem" Mộc Trần Hưng dương dương tự đắc nói

"Được chúng ta chờ xem"

"Được"

ở trên lồi đài cũng không đợi Dương Lan Vân hồi phục bộ dáng chật vật thì đã có người lên thách đấu đó không ai khác chính là Mộc Thanh Loan

Mộc Thanh Loan nhìn thấy cảnh này tương đối tức giận khi nhìn tiểu muội của bị bắt nạt thảm như vậy nàng không đành lòng, nàng nhất định phải cho nha đầu này sống không bằng chết thảm hơn tiểu muội của mình rất nhiều lần

Sát khí trong mắt của Mộc Thanh Loan, Dương Lan Vân cũng đã cảm nhận được nhưng mà nàng không sợ dù sao nàng cũng đã có kế hoạch rồi

Bên dưới mọi người cũng đang bàn luận sôi nổi làm sao có thể bỏ qua chuyện này được

"Ngươi nói xem Dương Lan Vân có bị Mộc Thanh Loan đá xuống thảm hại không"

"Đúng vậy ta cũng nghĩ như vậy" Người nọ hoàn toàn đồng ý với ý kiến này

"Tất nhiên là vậy rồi người nghĩ xem nhìn tiểu muội của mình thế thảm vậy người nữ sao "

" Đúng vậy lần này Dương Lan Vân chết chắc rồi "

Mọi người bên dưới cũng đồng ý như vậy không ai phản bác ý kiến này dù gì hai bọn họ chênh lệch hẳn một cấp như vậy rất khó có cơ hội thắng trừ phi Mộc Thanh Loan tự động đầu hàng

Bên trên lời đài Mộc Thanh Loan đã tỏ rõ sát ý tràn ngập lời đài nhưng Dương Lan Vân vẫn thản nhiên

" Dương lan Vân hôm nay ta sẽ thách đấu với ngươi " Mộc Thanh Loan nhẹ nhàng nói

" Được thôi " Dương Lan Vân thản nhiên nói

Ngay khi Mộc Thanh Loan chuẩn bị tự đấu khí thì bên trên ghế chủ trì Dương Thánh Ân đột nhiên nói

"Vân nha đầu hôm nay chơi đến đây thôi ngươi xuống đi "

" Vâng thưa gia chủ " Dương Lan Vân vui vẻ nói may mà trước đó gia chủ đã đề phòng trước chuyện này

" Ngươi không thể đi được ngươi chưa đấu với ta " Mộc Thanh Loan cố hết sức ngăn cản Dương Lan Vân không cho nha đầu kia đi dù sao nàng hẳn chưa trả thù cho muội muội

"Nhưng mà ta đã chịu thua rồi mà ngươi không nhớ quy tắc trò chơi sao.Chỉ cần ngươi nhận thua thì ngươi có thể không đấu tiếp " Dương Lan Vân vui vẻ nói

" Ngươi " Mộc Thanh Loan lần này thật sự tức giận thật không ngờ Dương Lan Vân giám bỏ cuộc giữa chừng

" Ta đi đây " Dương Lan Vân vừa nói vừa nhảy xuống lời đài một cách thản nhiên

Ở đây mọi người thật bất ngờ với quyết định của Dương gia tộc ngay cả Mộc Dung Như Tuyết và Thẩm Thanh Hải cũng thấy vậy

"Ngươi có cảm thấy Dương Lan Vân quá hèn nhát không Tuyết Như " Thẩm Thanh Hải hiếu kì hỏi Mộc Dung Như Tuyết

" Sẽ không " Mộc Dung Như Tuyết từ tốn trả lời

" Tại sao vậy " Thẩm Thanh Hải hiếu kì hỏi

" Ngươi liệu có giám đấu với người mà ngươi chắc chắn sẽ thua hơn nữa người đó còn muốn nhục mạ mình hơn nữa muốn dồn mình vào con đường chết không " Mộc Dung Như Tuyết không trả lời mà hỏi lại Thẩm Thanh Hải

"Sẽ không " Thẩm Thanh Hải thẳng thắn đáp

" Vậy người biết lý do rồi đấy " Mộc Dung Như Tuyết mỉm cười nói

"Đúng vậy " Thẩm Thanh Hải gật đầu dường như đã hiểu được điều gì đó

Trên lời đài Mộc Thanh Loan đang dương dương đắc ý vì không có ai dám thách đấu.Mộc Trần Dương đã nhận lời với nàng nếu ai không tranh giành với nàng hẳn sẽ để cho nàng thắng trận năm nay quả là không mất công nàng dùng một thời gian dụ dỗ Mộc Trần Dương

" Sao không có ai giám lên sao,đúng là đồ hèn nhát " Mộc Thanh Loan dương dương tự đắc nói

Mộc Thanh Loan dương dương tự đắc như vậy khiến khán giả cho họ tức thấu xương nhưng không có ai giám lên vì bọn họ không đánh lại hơn nữa đằng sau lưng Mộc Thanh Hoa còn có Mộc Trần Dương mà pháp sư phong nguyên tố cấp 9 cuối kì ai còn giám động nữa chứ

Cảm nhận được xung quanh không có ai giám lên một lần nữa Mộc Thanh Loan hướng ánh mắt của mình về phía góc khuất nhất của võ đài nơi đó là chỗ ngồi của Mộc Dung Như Tuyết và Thẩm Thanh Hải nhưng chỉ có mỗi Thẩm Thanh Hải đang nhìn nàng còn Mộc Dung Như Tuyết đang thoải mái uống trà giống như không nhận được ánh mắt nóng bỏng như chứa sát khí này.Ánh mắt đó khiến cho Lôi Trần đang ngủ cũng cảm thấy gì đó không đúng mở mắt to nhìn về phía của Mộc Thanh Loan trừng mắt khiến cho Mộc Thanh Loan rung mình không giám đưa mắt về phía đó nữa

Quả thật là Mộc Thanh Loan đang cố tình khiêu khích Mộc Dung Như Tuyết để cho nàng lên sau đó sẽ để cho biểu ca của nàng trả thù giúp.Một pháp sư sơ kì và pháp sư cuối cấp tuy cùng cấp nhưng mà có sự khác biệt với nhau rất lớn càng cấp cao hơn thì sự chênh lệch càng nhiều như vậy Mộc Dung Như Tuyết làm sao có cơ hội thắng được biểu ca của nàng chứ

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Mộc Thanh Loan Thăm Thanh Hải Mộc Trấn Dương

Đang lo lắng Mộ Dung Như Tuyết sẽ không lên nhưng trong đó Mộc Thanh Hoa trong lòng cũng thầm vui vẻ vì nàng có thể hưởng thụ số tiền thưởng lớn này tuy mọi năm Mộc Trấn Dương sẽ mua đồ khao nàng nhưng làm sao mà bằng mình mua được

Đang định bảo với thành chủ có lên tuyên bố nàng thắng cuộc rồi hay không thì bỗng nhiên dưới đài ở nơi vắng nhất đã có người lên tiếng

"Mộc Thanh Hoa ta thách đấu với ngươi" Thăm Thanh Hải cuối cùng cũng không chịu được nữa lên tiếng

Mà bên cạnh Mộ Dung Như Tuyết cũng không cản Thăm Thanh Hải lại bởi vì nàng biết Thăm Thanh Hải muốn rèn luyện chính mình không ai có thể cản bước hắn được lên nàng sẽ ở phía sau ủng hộ hắn giống như câu nói ở hiện đại nàng đã từng nghe một đứa trẻ khi biết đi thì trước đó phải ngã rất nhiều lần

Đang lo sợ sẽ không chút được hận nay Thăm Thanh Hải lại tự vác sác tới nàng làm sao lại không tiếp nhận chứ. Nàng Mộc Thanh Hoa hôm nay sẽ báo thù cho mấy hôm trước của mình để cho hắn thảm hại hơn nữa

"Được ngươi lên đi hôm nay ta sẽ tiếp đón ngươi thật đoàng hoàng" Mộc Thanh Lan vừa cười vừa nói

"Được ta sẽ mòn mỏi mong chờ" Thăm Thanh Hải sáng khoái đáp

Sau khi lên lời đài Thăm Thanh Hải lập tức phát ra chiến khí cấp 5 để phòng thân mà Mộc Thanh Loan cũng không yếu thế lập tức ngưng tụ tinh thần lực của mình thành những hỏa cầu rực lửa. Mộc Thanh Loan khẽ quát

"Hỏa cầu mưa bay" Lần này nàng sẽ không chơi đùa với Thăm Thanh Hải nữa mà trực tiếp ra chiêu sát thủ với Thăm Thanh Hải để phòng có người nào đó can trở

Mà bên kia Thăm Thanh Hải cũng không yếu thế dựa vào lực lượng của chiến sĩ cấp 5 thoải mái tránh né những quả cầu lửa như vũ bão của Mộc Thanh Loan đang dần dần tiếp cận thành công mục tiêu

Mộc Thanh Loan thấy vậy liền ra tay nhiều quả cầu bay về hướng của Thăm Thanh Hải làm cho Thăm Thanh Hải ngày càng chật vật hơn. Nhưng mà điều Mộc Thanh Loan không ngờ nhất đó chính là Thăm Thanh Hải đang dần dần tiếp cận thành công Mộc Thanh Hoa

Một lúc sau Thăm Thanh Hải cuối cùng cũng tiếp nhận mục tiêu của mình. Ngay lập tức liền hướng chân mình đá vào đầu gối của Mộc Thanh Hoa làm cho Mộc Thanh Hoa đứng không vững lập tức ngã xuống mà Thăm Thanh Hải cũng không dừng tay lập tức xoay người đá Mộc Thanh Hoa đang lờ ngơ lờ xuống lõi đài. Mà một ma pháp sư chân yếu tay mềm như Mộc Thanh Loan làm sao mà chống lại nổi lực lượng lượng của một chiến sĩ cấp 5 như Thăm Thanh Hải chứ mà lại tiếp xúc ở khoảng cách như vậy cách như vậy gần như kết quả đã có rồi lần này Mộc Thanh Loan thua chắc rồi

Ngay lập tức Mộc Thanh Loan không chịu nổi một kích của Thăm Thanh Hải rơi hẳn xuống lõi đài ngất đi không chịu nổi được nữa

Ngay sau đó đã có người đem Mộc Thanh Loan khiêng đi giống như Mộc Thanh Hoa vậy

Chưa kịp khôi phục bộ dạng của mình Thăm Thanh Hải lại chuẩn bị tiếp nhận lời thách thức tiếp theo của Mộc Trấn Dương

"Tiểu tử thôi sao ngươi dám đối xử với muội muội ta như vậy chứ người không biết thương hoa tiếc ngọc sao" Mộc Trấn Dương tức giận nói tại sao một nam tử có thể đối xử với một nữ tử ôn nhu như ngọc như muội muội của hắn chứ thật đáng chết mà

"Ngươi nói vậy vì nha đầu đó là biểu muội của ngươi nhưng nếu ta không đánh lại thì liệu nha đầu đó có cho ta thê thảm không ngươi nói xem" Thăm Thanh Hải dễ dàng phản bác lại dù sao mấy ngày nay ở cùng Mộ Dung Như Tuyết hắn cũng học được một số nói chuyện cách phản bác lại của Mộ Dung Như Tuyết mà không ai đáp lại được (Cái này đúng hơn là phải gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng đúng không nhỉ)

"Ngươi" Mộc Trấn Dương tuy rằng mồm phản bác lại nhưng không có lời nào để trời cãi được vì hắn biết biểu muội của hắn không thể nào dễ dàng bỏ qua cho Thăm Thanh Hải được vì vừa nãy hắn đã nhìn thấy ánh mắt chứa sát ý của biểu muội mình. Nhưng thế thì sao chứ dù sao hắn luôn thấy bộ mặt lương thiện của biểu muội mình lần này chắc biểu muội chỉ quá phần uất mà thôi

"Ta thì sao ngươi thấy ta nói không đúng sao" Thăm Thanh thành thực nói

"Được ta không đấu lại võ mồm với ngươi nhưng ngươi cũng đừng mong dễ dàng thắng được ta" Mộc Trấn Dương ngạo mạn nói

"Dù sao ta thua nhưng không hổ thẹn với lòng mình ta không sợ" Thăm Thanh Hải nói năng giọng kiên quyết

"Được như vậy là tự ngươi chuốc lấy" Mộc Trấn Dương nở một nụ cười bí ối

"Bắt đầu đi " Cho dù biết mình sẽ thua nhưng Thẩm Thanh Hải hần hôm nay nhất định phải nếm được cảm giác đấu với một người trên cấp mình nhiều như vậy là như thế nào

Trong lúc Thẩm Thanh Hải khởi động chiến khí thì Mộc Trần Dương cũng triệu hồi phong nguyên tố xung quanh của mình khẽ quát

" Lốc xoáy cuồng phong " Ngay lập tức một dòng lốc xoáy đang từ từ dần ra bay ngay về phía của Thẩm Thanh Hải

Thẩm Thanh Hải cũng đang dùng tốc độ cao nhất của mình để tránh né con lốc xoáy này nhưng làm sao mà tốc độ của một chiến sĩ có thể sánh với tốc độ của phong nguyên tố được chứ

Thẩm Thanh Hải rất nhanh chóng bị con lốc xoáy cuốn theo không còn đường chạy thoát.Cảm giác bị con lốc xoáy cuốn đi khiến Thẩm Thanh Hải đầu óc quay cuồng nhưng hần vẫn cố giữ tinh táo chống lại con lốc xoáy này

Mãi một lúc lâu sau khi Thẩm Thanh Hải sắp không chịu nổi được nữa sắp ngã xuống thì đã nghe được tiếng của Mộ Dung Như Tuyết

" Mộc TRẦN Dương dừng tay ta sẽ đấu với ngươi thay hần " Mộ Dung Như TUYẾT nàng hôm nay rất khâm phục Thẩm Thanh Hải hần đã có thể chịu được rất lâu trong con lốc xoáy đó mà ngay cả nàng cũng chur chắc làm được

" Được ta đợi ngươi " Mộc Trần Dương đáp ứng mục đích chính của hần hôm nay đó chính là trả thù cho muội muội của mình.Hôm nay hần sẽ cho hai kẻ này bẽ mặt

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Mộc Trần Dương Mộ Dung Như Tuyết

Ngay lập tức Mộc TRẦN Dương phát tay một cái,con lốc xoáy vừa này đã chẳng còn thấy đâu nữa tựa như nó chưa từng tồn tại mà Thẩm Thanh Hải đầu tóc rũ rượi dường như đã không chịu nổi được nữa trực tiếp gục xuống,một lúc sau mới lơ mơ tỉnh dậy nhìn về phía của Mộ Dung Như Tuyết thì thào nói

"Tuyệt Nhu cảm ơn ngươi " Thẩm Thanh Hải nói lời này phát ra từ thật lòng hần từ trước đến giờ trừ cha mẹ và người thân ra chưa từng có ai đối xử với hần tốt như vậy

" Ngươi không cần cảm ơn ta dù gì ta cũng phải rằng chiến thắng này " Mộ Dung NHƯ Tuyết hùng hồ nói

Sau những lời vừa rồi của Mộ Dung Như Tuyết mọi người nghe được đều thấy cô ta rất ngạo mạn có người thì tỏ ra ngay bộ mặt khinh thường chán ghét.Nhưng có ai biết được chỉ có những cường giả mới có quyền được ngạo mạn mà Mộ Dung Như Tuyết thì thuộc loại người này

Ngược lại với mọi người Thẩm Thanh Hải chỉ mỉm cười với Mộ Dung Như Tuyết nói

" Tuyệt Nhu chúc ngươi may mắn " rồi đi xuống lôi đài xem kết cục của trận đấu

" Cảm ơn " Mộ Dung Như Tuyết nói lời thật lòng với Thẩm Thanh Hải

Trận chiến ngay từ đầu tiên rất cân bằng cả hai bên đều tập trung phong nguyên tố để đánh đổ đối phương nhưng sự khác nhau giữa bọn họ chính là Mộ Dung Như Tuyết dễ dàng huy động phong nguyên tố nhanh hơn Mộc Trần Dương vì nàng trước đó đã tập rất nhiều làm sao để triệu hồi ma pháp một cách nhanh nhất.So với Mộ Dung Như Tuyết thì Mộc Trần Dương làm sao so bì kịp một hoa hoa công tử chỉ biết sống dưới sự bao bọc của gia tộc,chi biết tu luyện mà không thực chiến nhiều

Việc đánh nhau quan trọng nhất đó chính là động tác nhanh nhẹn sẽ chiếm một phần lớn trong chiến thắng của họ mà Mộ Dung Như Tuyết đang dần chiếm thế thượng phong không vì cấp bậc của mình yếu hơn đối phương mà lui suy nghĩ đánh bại

Mộ Dung Như Tuyết khẽ quát

"Phong sát " Giống như một cơn bão chứ không phải con lốc xoáy,tiếng gió đang gào thét giống như muốn thoát khỏi trời buộc xông thẳng đến ngay trước mặt của Mộc TRẦN Dương

" Không thể nào "Mộc TRẦN Dương tự mình lăm bắm nha đầu đó làm sao có thể triệu hồi phong nguyên tố nhanh vậy được chứ không thể hần không tin.Có lẽ vì quá bất ngờ mà Mộc Trần Dương quên mất cả việc mình phải tiếp tục triệu hồi phong nguyên tố để chống lại Mộ Dung Như TUYẾT

Kết quả chính là Mộc Trần Dương sau khi chịu đựng chiêu " Phong sát " của Mộ Dung Như Tuyết ngay cả đứng cũng không vững đầu tóc rũ rượi khuôn mặt đầy vết xước lớn giống như dao cắt qua trông rất thảm hại so với Thẩm Thanh Hải thì có lẽ Thẩm THANH Hải tốt hơn rất nhiều

"Người chỉ có như vậy sao, quá yếu " Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng nói, nàng thật không ngờ người mà hơn nàng lần hai bậc lại có thể yếu như vậy (Là người quá mạnh mà thôi tác giả thâm khinh bỉ)

Mọi người xung quanh khi nghe được lời nói của Mộ Dung Như Tuyết đều trừng mắt nhìn nàng trong ánh mắt giống như khinh bỉ nói người cho là yếu ư vậy thì người sẽ là mạnh ư đúng là yêu nghiệt hơn nhau hẵn hai bậc mà vẫn thắng một cách dễ dàng

Mà bên trên ghế chủ trì thì Mộc Trần Hưng đang giận tái mặt cộng thêm sự khiêu khích của Dương Thánh Ân càng khiến ông tức giận hơn

"Ai nha một tiểu nha đầu cấp 9 sơ kì mà cũng không đánh lại có phải Mộc Trần Dương đã quá coi thường nha đầu đó không đây "

Nhìn thấy khuôn mặt của Mộc Trần Hưng ngày càng không tốt lên Thụy Bách vội vàng khuyên can

"Có lẽ nha đầu đó thực lực thật sự cao hơn cấp 9 có lẽ là do đầu uy áp thôi"

"Đúng vậy chắc chắn là như vậy mới có thể dễ dàng đánh bại Trần Dương như vậy " Thành chủ cũng vội vàng khuyên ngăn Mộc Trần Hưng ông không muốn sự cố sẽ xảy ra

"Người nghĩ nha đầu kia áp chế hơi thở của mình sao ta không nghĩ thế đâu " Không quan tâm đến sắc mặt của Mộc Trần Hưng, Dương Thánh Ân vui vẻ nói

"Ông " Lần này gương mặt Mộc Trần Hưng đen hoàn toàn không để ý đến mọi người xung quanh đập ghế mạnh một phát nữa

Bên trên lôi đài Mộc Trần Dương đang nhìn Mộ Dung Như Tuyết bằng con mắt sát ý không chút che dấu từ trước đến giờ hắn chưa từng bị một người phụ nữ sỉ nhục như vậy hắn không cam lòng

Dường như thù hận đã lấy đi mất lí trí của Mộc Trần Dương. Hắn cố gắng đứng dậy lấy từ trong người ra một bình dược thủy uống một phát hết trong con mắt ngơ ngàng của mọi người khi Mộc Trần Hưng cha của hắn cũng chưa kịp ngăn hắn lại

Dược thủy là một thành phẩm của dược sư. Có rất nhiều công dụng khác nhau tương ứng với các mức tiền khác nhau. Loại mà Mộc Trần Dương dùng là loại có thể tăng thực lực ngay lập tức mấy bậc nhưng có tác dụng như vậy tác hại của nó đem lại cũng không nhỏ. Khi người ta dùng ngay lập tức sẽ có tác dụng nhưng khi dùng xong chẳng những không cẩn thận bị thương đến kinh mạch có thể trở thành một phế vật, hơn nữa nếu may mắn không bị thương thì việc tăng cấp sau này cũng rất khó. Cho nên lần này có thể nói Mộc Trần Dương là chó cùng dứt gai. Tác dụng và tác hại của nó như vậy cho nên hầu hết trong các cuộc thi người ta đều cấm dùng những thứ này hơn nữa cũng chẳng có ai dại dột như vậy (Có mà là Mộc Trần Dương nha)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Bí mật bị bại lộ

Các ma pháp sư và chiến sĩ, Triệu hồi sư được phân thành các cấp bậc giống nhau từ cấp 1 đến cấp 9 mỗi cấp gồm ba bậc sơ kì, trung kì, cuối kì còn từ cấp 9 trở lên được sắp xếp là Tôn giả, Thống Lĩnh, Quân chủ, Linh Hồn, Đế cấp, Thần Tôn, Thần giả, Thượng tiên, Thượng Thần cũng được chia làm bốn bậc khác nhau sơ kì, trung kì, nhưng khác là cấp tiếp là hậu kì và đỉnh phong

Còn dược sư cũng được chia làm các phẩm cấp khác nhau dựa vào đan dược họ tu luyện được: Sơ cấp (đan dược từ cấp 1 đến cấp 3), trung cấp (từ cấp 4 đến cấp 5), cao cấp (từ cấp 6 đến cấp 7), dược giả (từ cấp 8 đến cấp 9), dược tôn (cấp 10)

Sau khi uống xong dược thủy, Mộc Trần Dương có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh, mạnh mẽ từ bên trong cơ thể mình không chỉ khiến hắn có thêm sức lực mà còn tăng cấp bậc. Mà bên ngoài mọi người cũng nhìn hắn với ánh mắt tò mò xem rút cuộc hắn tăng được bao nhiêu cấp

"Thống Lĩnh sơ kì"

"Thống lĩnh trung kì "

"Thống lĩnh hậu kì "

" Thống lĩnh đỉnh phong"

Không còn tiếng than thở của mọi người Mộc Trần Dương cũng đã tăng cấp dừng lại. Hắn cảm nhận được nguồn sức mạnh to lớn ngay trong cơ thể mình làm cho hắn khó không chế được

"Dương nhi" Mộc Trần Hưng đã không kịp ngăn đứa con duy nhất của mình lại. E rằng trong tương lai Mộc Trần Dương rất khó tiếp nhận vị trí gia chủ

này chỉ vì một phút nông nổi này

"Hình như lần này Mộc Trần Dương đã phạm quy rồi nếu có chiến thắng thì cũng không được tính "Không sợ Mộc Trần Hưng đang lên con Dương Thánh Ân tiếp tục thêm dầu vào lửa

"Có cần xuống ngăn nó lại hay không " Thành chủ thắc mắc hỏi

" Các người không có ai được xuống nếu không muốn trực tiếp đối đầu Mộc gia tộc "Mộc Trần Hưng lớn giọng quát con trai của hắn đã đánh đổi toàn bộ tương lai vào trận chiến này hắn không thể nào để ai nhúng tay vào việc này được

"Chống lại thì sao chứ nhưng người yên tâm ta sẽ không xuống nhưng nhất quyết không thể để nha đầu kia gặp nguy hiểm.Nếu không lúc đó người đừng hòng được yên "Dương Thánh Ân phản bác. Tuy mấy năm nay hai đại gia tộc luôn tranh đấu ngầm với nhau hơn nữa cũng chưa trực tiếp đối đầu như vậy bao giờ

Trong lúc bên trên đang tranh cãi không ngừng thì bên dưới cũng không ít người lo lắng cho Mộ Dung Như Tuyết.Chủ yếu đa phần là thương hại nhưng số ít cũng thật tâm lo lắng cho Mộ Dung Như Tuyết như Thẩm Thanh Hải và Dương Lan Vân

"Tuyết Nhu cố gắng lên ta ủng hộ người" Thẩm Thanh Hải cao giọng nói tuy trong lòng rất lo lắng nhưng hắn không biết nói gì bây giờ đành phải nói những câu này

" Tuyết Nhu nếu không đấu thắng được thì hãy xuống yên tâm đi ti ti đây sẽ bảo vệ người" Dương Lan Vân cao giọng nói

Trái lại với tâm trạng lo lắng của mọi người Mộ Dung Như Tuyết khá thảnh thơi nâng bây giờ đang muốn đánh thử xem chênh nhau hơn một cấp bậc sẽ như thế nào

Cảm nhận được nguồn sức mạnh mạnh mẽ ấy Thẩm Thanh Hải càng cao ngạo hơn

"Nha đầu thôi lần này người chết chắc "

"Thử xem sao " Mộ Dung Như Tuyết nhàn nhã nói

Giống như muốn cho Mộ Dung Như Tuyết hưởng trọn đau đớn trên người Mộc Trần Dương lập tức thả uy áp của cấp Thống Lĩnh đỉnh phong trực tiếp hướng về phía của Mộ Dung Như Tuyết

Mà Mộ Dung Như Tuyết sau khi bị uy áp của Mộc Trần Phong hướng tới cảm giác được những mạnh máu trong cơ thể mình giống như đang sôi trào không chịu sự khống chế của chính mình trực tiếp thổ huyết.Đôi chân cũng cảm thấy như đang run rẩy muốn quỵ xuống nhưng nâng là người thế nào chứ sao có thể dễ dàng quỵ xuống như vậy được cô bám vào thành của Lôi đài trụ vững

"Tiểu nha đầu liệu người có chịu đựng được không " Tan Lạp Tây Á cảm nhận được tinh thần của Mộ Dung Như Tuyết lo lắng hỏi

" Chủ nhân để cho ta ra ngoài đánh chết hắn đi nhai hắn thành trăm mảnh"Liệt Hỏa ở trong không gian ma thú tức giận hùng hục hỏi

Dù gần như đã hết sức nhưng Mộ Dung Như Tuyết cũng kiên trì nói

" Ta không sao mới chịu một chút này thì có sao chứ "

Mà bên này Mộc Trần Dương khi nhìn thấy Mộ Dung Như Tuyết vẫn cố chịu đựng không có quỵ xuống trước mặt hắn như mọi người dưới cấp khác thì con tức của hắn càng lớn muốn biết thử xem nha đầu kia à ai mà có gan to như vậy.Vốn hắn đã thắc mắc rồi nhưng bây giờ càng thắc mắc hơn

" Nha đầu người gan đúng là thật to Mộc Trần Dương ta hôm nay rất muốn biết người là ai " Nói xong chưa kịp Mộ Dung Như Tuyết phản ứng đã lập tức cho phong nguyên tố hướng thẳng về phía mũ đội đầu và áo choàng màu tím của Mộ Dung Như Tuyết

Đã chặt vật thì chờ Mộc Trần Dương lại còn ra chiêu như vậy làm sao Mộ Dung Như Tuyết có thể chống đỡ được chứ.Ngay lập tức mũ đội đầu,áo choàng của Mộ Dung Như Tuyết vỡ thành từng mảnh vụn lộ ra khuôn mặt của Mộ Dung Như Tuyết khiến ai cũng phải bất ngờ

Nữ tử một thân áo váy liền màu tím, trên váy lại thêu những đóa hoa lài đang nở rộ. Ruy băng màu xanh nhạt thắt thành hình con bướm dính trên eo càng làm tôn lên vòng eo tinh tế,Mái tóc bạch kim đơn giản,tóc chỉ đơn giản vấn thành một búi, có thêm hai lọn tóc mai theo gió nhẹ nhàng montron khuôn mặt, thiên chân vô tà, khóe miệng tươi cười xinh đẹp, mắt đẹp màu tím yêu mị khẽ khép hờ như chờ mong. Lóa mắt nhất là môi của nàng, không phải là đôi môi anh đào nhỏ nhắn như những người khác, ngược lại đôi môi lại gợi cảm, nở nang, làm cho người nhìn không được muốn âu yếm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Thân phận thực sự

Nhìn thấy dung mạo thật của Mộ Dung Như Tuyết ai cũng phải ngỡ ngàng ngay cả những gia chủ không thể nào dùng một từ đẹp để hình dung được dung mạo này lớn lên chắc chắn sẽ nghiêng nước nghiêng thành

Nhưng điều làm cho bọn họ choáng váng hơn cả không phải là dung mạo mà là điểm đặc trưng trên người của Mộ Dung Như Tuyết mái tóc màu bạch kim và đôi con ngươi màu tím bọn họ rất rõ biểu hiện cho cái gì

"Con mẹ nó là tóc bạch kim" Một người ở trong đám đông ồ lên nói

"Không phải chỉ những người có dòng máu của Mộ Dung gia tộc trong tứ đại gia tộc lớn nhất cả nước mới có không phải sao" Người bên cạnh cũng phụ họa thêm

"Đúng vậy ngoài Mộ Dung gia tộc thì cũng không có ai tóc bạch kim cả" Người đó gật đầu đồng ý

"Nhưng mà con ngươi màu tím kia cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy thật đẹp nha, giá mà ta cũng được như vậy thật tốt quá" Người bên cạnh nhìn Mộ Dung Như Tuyết bằng ánh mắt ngưỡng mộ

"Bốp..." Đang mơ tưởng đã bị người đó đánh một phát thật đau" Người tốt nhất đừng mơ tưởng cho ta. Ta cũng đã nghe nói qua ở trên Đông đại lục này có duy nhất ba người một tím" Người đó cao giọng nói

"Ai vậy mau nói mau nói" Mấy Người bên cạnh thấy vậy cũng nhanh chóng vây quanh người đó, phải biết là bọn họ rất thích chuyện bát quái

"Ai nha các người muốn biết ta sẽ cho mọi người biết. Người thứ nhất chính là vợ chính thức của Đại trưởng lão Mộ Dung gia tộc

Người thứ hai chính là con trai của vợ chính thức và cũng là đứa con trai duy nhất của Đại trưởng lão Mộ Dung Lâm

Người còn lại chính là con gái của.." Bỗng người đó nghĩ ra cái gì đó rồi lại tự mình lẩm bẩm "Không thể nào, không thể như vậy được "

Mọi người đang tò mò khi hắn tự dưng đang nói thì dừng lại đang suy nghĩ gì đó khiến lòng người càng thêm tò mò hơn đoán chính là người này dù sao cũng là con gái hơn nữa tóc màu bạch kim

"Nói mau nói mau"

"Đừng vậy nói đi ta suốt ruột lắm rồi "

"Mau nói đứa con gái đó là ai "

"Đứa con gái đó không phải là ai khác đó chính là em gái của Mộ Dung Lâm - Mộ Dung Như Tuyết"

Khi nghe được câu nói này thì mọi người xung quanh đều trầm trồ bàn tán với nhau thêm sôi động hơn

"Chắc chắn không phải đâu ai cũng biết Mộ Dung Như Tuyết chính là phế vật duy nhất của nước ta mà "

"Đúng vậy một phế vật ngay cả kiếm khí cũng không có làm sao mà trở thành thiên tài được chứ " Mọi người xung quanh đều lắc đầu nói phủ nhận việc Mộ Dung Như Tuyết không phải là người ngay trước mắt bọn họ

"Ta làm sao mà biết được chứ mọi người ai trong kinh thành này cũng biết chỉ có ba người có đôi mắt tím như vậy thôi mà "

"Nhưng mà không biết bây giờ Mộ Dung Như Tuyết có trong kinh thành không đây"

"Sẽ không có đâu nghe nói gần nửa năm trước bỗng nhiên cùng với mẹ của cô ta mất tích ở trong gia tộc không tìm thấy bóng dáng mà cũng không tìm thấy sác dấu làm cho đại trưởng lão Mộ Dung Hàn và anh trai Mộ Dung Lâm tìm kiếm điên cuồng mà vẫn không có tung tích đâu "

"À chà lẽ đây chính là phế vật Mộ Dung Như Tuyết sao " Mọi người bây giờ đều rất nghi ngờ thân phận thực sự của Mộ Dung Như Tuyết

"Không thể nào đâu. Hay là Mộ Dung Như Tuyết thật sự có chị em " Một người trong đó bỗng nhiên nảy ra sáng kiến

Nhưng ngay sau đó bị người bên cạnh phủ nhận không thương tiếc

"Vô dụng thôi tuy là có em gái nhưng là em gái cùng cha khác mẹ không phải đôi con ngươi màu tím "

"Vậy thật sự là phế vật Mộ Dung Như Tuyết đây sao "

"Con mẹ nó phế vật cái con khi nha đầu đó là phế vật thì ông đây còn không phải không bằng phế vật hay sao "

"Đúng vậy chắc chắn là Mộ Dung gia tộc giấu giếm mầm non yêu nghiệt như vậy để bảo vệ lên mới tung ra tin đồn là phế vật "

"Không thể anh họ của ca ca của chị họ ta nói rằng trong Mộ Dung gia tộc nói à ta đúng là một phế vật bị cả gia tộc coi thường trừ có cha mẹ và anh trai thì ai cũng coi thường chứ đừng nói đến bảo vệ ngay cả cô ta mất tích cũng không có ai trong gia tộc đi tìm. Hơn nữa còn có người mong cô ta chết đi cho đỡ bề mặt gia tộc nữa kìa "

"Thật vậy sao nhưng nha đầu trên kia chắc chắn không phải là một phế vật đâu "

"Ta cũng không biết nữa "

Những lời của mọi người nói vừa rồi Mộ Trần Hưng là người có nhĩ lực thính như vậy làm sao không nghe cho rõ được. Đại gia tộc như Mộ Dung gia tộc gia nghị cũng đừng nghĩ chạm đến được cho dù Mộ Dung gia muốn Mộ gia xóa sổ trong hôm nay bọn họ cũng không thể làm gì khác. Một gia tộc trong một hành tri nhỏ bé làm sao mà sánh được với cả một gia tộc đứng trong hàng ngũ đầu của đất nước chứ. Lần này đúng là Mộ gặp phiền phức lớn rồi

Dù cho nếu thật sự người kia là người của Mộ Dung gia tộc thì chỉ là phế vật thôi bọn họ cũng phải bảo vệ vì danh dự của gia tộc nhưng mà đây còn không phải là một phế vật mà là một thiên tài a như vậy bọn họ làm sao mà tha được chứ

Khuôn mặt của Mộ Trần Hưng ngày càng đen còn Dương gia thì cũng âm thầm vui vẻ vì Mộ gia đã gặp họa lớn có thể bị diệt vong

Tâm tình cũng không khá hơn Mộ Trần Hưng là bao Mộ Trần Dương bây giờ cũng đang lo lắng cho Mộ gia. Có phải lần này hắn đã chạm vào sai lầm rồi không. Không thể nào từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ gặp sai lầm nha đầu này chắc chawnskhoong hải người của Mộ Dung gia tộc

Dường như thấy được sự bối rối trong mắt của Mộ TRần Dương, Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười hôm nay nếu như đã bại lộ thân phận thì bại lộ lớn đi dù sao sau đó mình dời khỏi nơi này cũng sẽ không ai biết được mà hơn nữa sau khi dời đi không biết chừng Mộ gia còn yên thân ở đây đâu nha

"Ha...Ha không ngờ một phế vật như ta có thể nổi tiếng vậy nha hình như còn hơn thiên tài đó nha " Mộ Dung Như Tuyết vừa cười vừa nói rất vui vẻ

"Oành " Trong đầu mọi người không khỏi chấn động. Bọn họ không thể nào tin được người mà bọn họ vẫn cho là phế vật đây sao nếu nha đầu này là phế vật thì những thiên tài kia gọi là gì không bằng phế vật à

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Lôi Trần nổi giận

"Không, chắc chắn không thể nào " Mộ Trần Dương lầm bầm nói bây giờ hắn trong đầu rất hỗn loạn

Thấy hình ảnh Mộ TRần Dương hỗn loạn như vậy Mộ Dung Như Tuyết lại càng thêm vui vẻ cười to

"Sao thấy mặt mặt khi thua một phế vật như ta à "

"Người nhất định hôm nay sẽ phải chết " Mộ Trần Dương bị nói đúng vào chỗ tim đen dấy nảy lên hắn không cam lòng một người cao ngạo như hắn làm sao có thể bị thua bởi một tên mà mọi người cho là phế vật được hắn không cam lòng. Thù hận đã che mất lí trí của Mộ Trần Dương bây giờ trong mắt Mộ TRần Dương chỉ có thù hận không cần biết ngày hôm nay sẽ để lại hậu quả về sau rất nặng

"Cái đó phải chờ xem có bản lĩnh không " Mộ Dung Như Tuyết nhàn nhã nói

Nhưng ngay sau đó áp lực giữa cấp bậc của Mộ Dung Như Tuyết và Mộ Trần Dương ngày càng tăng cao. Mộ Trần Dương cố dùng tất cả áp lực uy áp của cường giả lên người của Mộ Dung Như Tuyết để cô ta chịu nhục nhã phải quỳ xuống trước mặt hắn

Nhưng mà Mộ Dung Như Tuyết làm sao có thể chịu nhục được chứ cuối cùng phun một ngụm máu xuống lôi đài. Mà thứ mà mọi người không để ý nhất đó chính là ma súng Lôi Trần vẫn đang ở trên bả vai của Mộ Dung Như Tuyết đang nhìn Mộ Trần Dương với ánh mắt rực lửa như muốn băm Mộ TRần Dương thành vạn mảnh

Ngay khi Mộ Trần Đông định ra tay thì có một vật nhỏ không nhìn thấy hình dáng của nó đâu chỉ thấy cái bóng màu tím thoát cái chạy đến chỗ của Mộ TRần Dương khi hắn còn chưa kịp phản ứng thì cắn mạnh một phát vào cánh tay trái của Mộ Trần Dương đang tụ phong nguyên tố khiến Mộ Trần Dương phải hét lên vì đau

"Á " Nhìn về phía của con ma súng vừa mới cắn mình đang đứng trước mặt của Mộ Dung Như Tuyết như đang muốn bảo vệ cô ta. Mộ Trần Dương tức giận quát

"Chỉ là một con ma sùng thôi mà dám cắn ta hôm nay nhất định ta sẽ cho ngươi chết " Chưa bao giờ Mộc Trần Dương hẳn bị si nhục như vậy ngay cả một con ma sùng cũng dám cắn hắn

"Dám đánh chủ nhân ta muốn chết " Lần này Lôi Trần hẳn làm sao chịu nổi con tức giận này chứ dám si nhục chủ nhân hẳn như vậy hẳn sẽ cho nhân loại này sống không bằng chết

Mà bên trong không gian của ma thú Liệt Hỏa cũng rất sáng khoải,đang cổ vũ Lôi Trần cố lên còn Tan Lạp Tây Á thì đang cầu nguyện cho Mộc Trần Dương lần này hẳn chết chắc rồi

Mộ Dung Như Tuyết phản ứng lại không ngờ Lôi Trần lại đứng ra bảo vệ mình như vậy nhưng dù sao có lẽ thân phận Triệu hồi sư của nàng đã bị lộ luôn rồi nhưng lộ rồi thì sao chứ chẳng phải trước hay sao thì đều lộ sao.Đây là lần đầu tiên mà nàng cảm thấy may mắn khi được xuyên qua như vậy có thể quen được nhiều bạn mới và ma thú như vậy

Khác hẳn với thái độ của bình tĩnh của Mộ Dung Như Tuyết dưới lời đài hít một hớp khí lạnh không ít những người bàn tán xung quanh

"Ma sùng biết nói chuyện sao không thể nào "

"Chẳng phải ma sùng không có khả năng chiến đấu sao "

" Ta vừa nhìn thấy gì vậy ma sùng biết chiến đấu sao "

"Không thể nào chuyện này không thể xảy ra. Trừ phi người kia chính là một Triệu hồi sư mới làm được chuyện này"

Mọi người xung quanh khi nghe được hai từ Triệu hồi sư này thì càng thêm một phần run rẩy.Đúng vậy chỉ có Triệu hồi sư mới có được khả năng như vậy có thể làm cho ma thú có sức chiến đấu sau khi thu phục thì chỉ có một mình Triệu hồi sư tôn quý mới có được điều như vậy. Triệu hồi sư là mơ ước của bao nhiêu người trên khắp đại lục này nhưng số lượng lại ít ỏi không đếm hết trên đầu ngón tay. Vậy lên Triệu hồi sư rất được tôn quý,mọi người nịnh bợ không hết chứ đừng có người dám nói Triệu hồi sư là một tên phế vật như vậy chẳng phải là muốn một đám quý tộc,quan tước người trong hoàng tộc đánh chết sao

Nghe nói trong hoàng tộc chỉ duy nhất có một triệu hồi sư và ở trong học viện ớn nhất cả nước cũng có một vị Triệu hồi sư.Như vậy lên khắp cả hoàng tộc lẫn mọi người trong đại gia tộc đều trông ngóng Triệu hồi sư tiếp theo có phải là người trong gia tộc không.Đợt này nếu như Mộ Dung Như Tuyết có thể thachoa Mộc Trần Hưng thì chưa chắc người đứng phía sau chưa chắc sẽ tha cho bọn họ.Mọi người chỉ có thể kết luận một câu rằng lần này Mộc gia tộc thảm rồi

Ngoài kia trên chỗ chủ trì mọi người cũng không ngồi yên được thấp thỏm.Lần này thì không hay rồi đụng vào ai không đụng chứ lại đụng phải một Triệu hồi sư cường đại.Nếu một ma pháp sư và chiến sĩ thì so về khả năng chiến đấu và thiên phú thì Triệu hồi sư lại so về ma thú.Ma thú càng cường đại thì Triệu hồi sư càng cường đại.Tuy mọi người ở bên dưới không ai biết ma thú của bên trên lời đài của Mộ Dung Như Tuyết là ma thú gì nhưng bọn họ có thể chắc chắn rằng đó là một ma thú thượng cổ

Ma thú thượng cổ không chỉ mạnh hơn các ma thú khác mà khả năng biến hình cũng nhanh hơn.Tuy bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy sách giới thiệu qua các loài ma thú thượng cổ nhưng,Một ma thú cấp 9 sơ kì mà có thể biến thành một sùng vật bề ngoài của cấp Thống Lĩnh thì chắc chắn là một ma thú thượng cổ

Mộc Trần Hưng đang run người mạnh không nói được gì, bây giờ ông hối hận rồi,hối hận đã cho Trần Dương thách đấu với một Triệu hồi sư mà còn lần Triệu hồi sư đó bị thương lần này Mộc gia nhất định song đòi rồi

" Mộc Trần Hưng à đợt này ông xong đời rồi dám đắc tội với một Triệu hồi sư.Lần này Mộc gia tộc gặp họa lớn rồi"Đương Thánh Ân cảm thán nói

Mà bên kia Thụy gia và Thành chủ cũng không nói gì bởi vì bây giờ nói gì đều vô vọng không chỉ có một mình Mộc gia gặp tai họa lớn mà ngay cả Đại La thành họ cũng gặp rất nhiều phiền phức lần này chắc phải đón tiếp nhiều nhân vật lớn đây

Mà ở trên Lời đài hoàn toàn không có khá khảm hơn một chút nào.Lôi Trần đang dần biến thành bản thể của mình.Cái đầu dần dần to hơn,hình dạng to lên cái đầu càng ngày càng giống hình cái đầu của một con kì lân,những lớp lông lá xù xì đã hoàn toàn biến mất thay thế bằng những lớp vẩy rồng trên đầu mọc ra hai cái sừng.Đáng vẻ uy phong miêng rộng mở to càng làm cho ai cũng không giám động vào nó

"Tỳ Hưu- Lôi nguyên tố" Đương Thánh Ân kinh ngạc thốt lên đó chính là một trong 7 ma thú thượng cổ truyền thuyết lợi hại nhất.Ông đã từng nghe về truyền thuyết của nó đáng vẻ này chính là vậy

" Không phải là phong nguyên tố sao " Thụy Văn Bách thắc mắc hỏi

"Không phải chắc chắn là vậy " Đương Thánh Ân khẳng định nói

"Song nguyên tố Triệu hồi sư " Thành chủ đại nhân trầm trầm nói. Triệu hồi sư một nguyên tố đã hiếm rồi nay còn là song nguyên tố Triệu hồi sư có thể nói Mộ Dung Như Tuyết là người đầu tiên trên Đông Đại Lục này là song nguyên tố Triệu hồi sư.Nếu như vậy lần này bọn họ không phải gặp phiền phức lớn nữa mà là rất lớn

Bản thể của Lôi Trần đã to thành hình chiếm phần lớn không gian của lời đài khiến cho Mộc Trần Dương phải lùi về sát lời đài.Đây cũng là lần đầu tiên Mộ Dung Như Tuyết thấy được bản thể của Lôi Trần thật không tưởng tượng được hoàn toàn giống với hình trong sách khác hẳn với bề ngoài ma sùng

của nó

Cũng không đợi Mộc Trần Dương phục hồi.Lôi Trần nhanh chóng tụt lùi nguyên tổ vào bên trên cái sừng đánh về hướng của Mộc Trần Dương.Cái miệng của nó cũng không nhả ra rồi tìm cách ngoạm cắn Mộc Trần Dương tha lui như đồ chơi của một con chó

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Mộ Dung Như Tuyết phản kích

Mà Mộc Trần Dương cũng không thoát khỏi những kích trí mạng của Lôi TRấn so với bộ dạng vờ này tàn tạ hơn nhiều gần như à không chống nổi.Lôi dài phần lớn là diện tích đều bị Lôi Trần chiếm dụng hơn nữa Mộc Trần Dương làm sao mà còn đủ tinh thần đỡ qua sự việc bất ngờ vừa rồi

"Dừng tay lại " Mộ Dung Như Tuyết quát Lôi Trần tuy bây giờ nàng rất cảm động nó đã ra tay giúp đỡ nàng nhưng mà bây giờ nàng cần rèn luyện chứ không hải là dựa dẫm vào ma thú giúp mình nàng muốn đương đầu với mọi chuyện như vậy mới mạnh lên được

"Chủ nhân"Lôi TRấn âm ức nói. Nó chỉ muốn giúp đỡ chủ nhân nhà nó thôi mà

"Người còn không tránh ra, ta muốn thắng bằng chính sức lực của ta "

"Chủ nhân " Lôi Trần đứng đứng nước mắt từ trước đến giờ nó đã gặp rất nhiều người lợi dụng ma thú làm việc sáu nhưng chủ nhân có lẽ là người đầu tiên tự mình ra tay giải quyết chứ không muốn nhờ đến ma thú giúp

"Còn không mau ra chẳng lẽ người không nghe lời ta "Mộ Dung Như Tuyết kiên nhẫn nói

"Vâng thưa chủ nhân " Tuy không đành lòng tha cho Mộc Trần Dương nhưng Lôi Trần hẳn làm sao dám không nghe lời chứ thử xem chủ nhân nếu cho hẳn nhện ăn thì sao lúc đó thì ô..ô hẳn không muốn đâu

Ngay sau đó Lôi Trần lui về phía sau vài bước thu lại bản thể của mình trưng ra bộ dáng ma sừng của mình.Không tình nguyện mà nhảy lên lưng của Mộ Dung Như Tuyết nhưng cũng không chịu trừng mắt với Mộc Trần Dương ý đe dọa nếu như người dám làm chủ nhân ta bị thương thì ta sẽ cho người biết tay

Sự đe dọa của Lôi Trần khiến cho Mộc Trần Dương rùng mình càng e ngại Mộ Dung Như Tuyết hơn một Triệu hồi sư như thế nào mà có thể cho ma thú cao ngạo như vậy nghe lời chứ

"Người không cần sợ nó, nếu không có lệnh của ta nó cũng không dám làm gì người " Cảm thấy sự sợ sệt của Mộc Trần Dương, Mộ Dung Như Tuyết "Tận tình khuyên bảo "Mộc TRấn Dương

"Người có ý gì "Mộc Trần Dương trừng mắt nhìn Mộ Dung Như Tuyết

"Ta không có ý gì cả.Chỉ cần hôm nay người thắng ta thì coi như chuyện hôm nay không có gì " Mộ Thanh Hoa vui vẻ nói.Bây giờ nàng rất muốn đánh nhau,vừa này hơi thở cấp Thông Linh của Mộc TRấn Dương đã chèn ép nàng không thở nổi bây giờ nàng muốn thử thực lực của Mộc Trần Dương sau khi tăng cấp có gì đặc biệt

Như giữa đường chết tìm được đường sống Mộc Trần Dương nhanh chóng trả lời

"Lời người nói có thật không "Mộc Trần Dương hoài nghi hỏi

"Tất nhiên là thật rồi.Mộ Dung Như Tuyết ta chưa bao giờ nói dối " cùng nắm chỉ là giờ thủ đoạn thôi.Nhưng lời này nàng sẽ nói cho mình nghe mà thôi không bao giờ nói với Mộc Trần Dương vì bây giờ nàng cần người thách đấu mà sao mà chưa đấu đã để người đấu với mình được chứ

"Nhưng nếu ta thua thì sao " Mộc Trần Dương cảnh giác hỏi

"Rất đơn a lúc đấy tính sau đi " Mộ Dung Như Tuyết nói xong nở một nụ cười khát máu.Nụ cười ấy khiến cho mọi người dùng mình.Trong không gian ma thú Liệt Hỏa và Tan Lạp Tây Á trong không gian chỉ giới thì rất rõ đây là biểu hiện của Mộ Dung Như Tuyết đang tính kế ai đó,họ đang âm thầm cho người đó gặp may mắn một chút không thì rất thảm hại a

"Nhưng người không được dùng ma thú "Mộc Trần Dương thương lượng trước với Mộ Dung Như Tuyết.Nếu như nha đầu đó dùng đến ma thú thì hẳn thua chắc rồi

"Được ta đồng ý " Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ đồng ý

"Được vậy chúng ta bắt đầu " Được lời cam đoan từ Mộ Dung Như Tuyết hẳn còn lo sợ sao,một ma pháp sư cấp 9 sơ kì hẳn chưa thềm đề vào mắt

"Được "

"Mũi tên gió " Theo lệnh của Mộc TRẦN Dương hàng ngàn mũi tên gần như trong suốt chỉ còn tiếng gió thét gào trong không khí bay về hướng trực tiếp của Mộ Dung Như Tuyết

"Phong lá chắn " Mộ Dung Như Tuyết cũng không chần chờ phóng ra vũ khí của mình.Đây là trận đấu trên cấp bậc của mình lên mỗi bước nàng phải rất cẩn thận không để có một sơ sót nào

Không đợi hai nguồn sức mạnh này chạm chán với nhau Mộ Dung Như Tuyết cũng phóng ra vũ khí tiếp theo điều mà rất nhiều người không làm được bởi vì họ không đủ tinh thần lực để điều khiển hơn nữa như vậy rất tiêu hao tinh thần lực để bị cho vào thế hạ phong

"Lôi lá chắn "

Ngay sau khi hai phong nguyên tố gặp nhau Phong lá chắn đã rách ra bởi mũi tên gió vô hình xuyên thủng nhưng sức mạnh của mũi tên gió cũng đã giảm xuống hơn một nửa tốc độ cũng đã chậm hơn không còn nhanh như trước nữa.Đúng như Mộ Dung Như Tuyết dự đoán không thể coi thường sức mạnh của một ma pháp sư cấp Thống Lĩnh được nhưng may là nàng đã có biện pháp phòng bị

Bởi vì thực lực của mũi tên gió đã bị yếu đi lên khi gặp Lôi lá chắn của Mộ Dung Như Tuyeetsgaanf như hoàn toàn tan biến không còn một chút gấu vết.Mà bên kia Mộc TRẦN Dương vẫn còn chưa kịp hoàn hồn

"Không thể nào như vậy được ngưng tụ ra hai đầu kĩ phải tốn rất nhiều tinh thần lực chắc chắn không thể nào " Mộc TRẦN Dương lắc đầu đáp.Hắn là một ma pháp sư lên hẳn hiểu rất rõ khi ma pháp sư ngưng tụ đầu kĩ sẽ tốn rất nhiều tinh thần lực mà đầu kĩ càng lợi hại thì tinh thần lực càng nhiều.Nhà đầu này không thể biến thái như vậy được không chỉ có song nguyên tố mà ngay cả tinh thần lực cũng rất cường đại

Trong chiến đấu với ma pháp sư tinh thần lực rất trọng yếu nó cũng quyết định phần lớn người đó liệu có chịu nổi hay không.Nếu ma pháp sư tinh thần lực yếu chẳng cần nói đến việc không ngưng tụ đầu kĩ mà định sẵn là thua trận rồi

"Chẳng có gì trên đời này không thể cả " Mộ Dung Như Tuyết cười nói tiếp "Bây giờ đến lượt ta ra tay "

Lần này nàng sẽ tay nặng một chút mới có thể chống đỡ được ma pháp sư cấp Thống Lĩnh này

"Lôi điện "Vừa nói Mộ Dung Như Tuyết vừa chỉ tay lên trời giống như một kí hiệu nào đó.Ngay lúc bầu trời vốn trong xanh tự dưng mây mù kéo đến lộ ra những tia chớp nhỏ rục rịch chỉ chờ phát động tấn công.Mà ở bên dưới Lôi đài đều sợ hãi bọn họ chưa từng gặp cảnh tượng như vậy bao giờ,vội chôn vào những núi nào kìn nhất

"Xuất " Chỉ một câu nói nhẹ nhàng của Mộ Dung Như Tuyết Lôi điện trực tiếp hướng thẳng đến phía của Mộc TRẦN Dương đánh tới

Thấy vậy Mộc TRẦN Dương dùng toàn bộ tinh thần lực của mình quát

"Phong lá chắn " Mộc TRẦN Dương có thể cảm nhận được một phần nào Lôi Điện này mạnh như thế nào,nếu hắn không dùng toàn bộ sức lực của mình làm lá chắn e rằng hắn thật sự không chống đỡ nổi

Khi Lôi Điện và phong lá chắn gặp nhau cả hai đều có thể cảm nhận được sức mạnh của nhau.Trên trán của Mộc TRẦN DƯơng vì quá sức chịu đựng mà rên chán bắt đầu lảo đảo mồ hôi nhưng vẫn cắn răng chịu,lần này hắn không thể thua được

Mộ Dung Như Tuyết cũng chẳng dễ chịu hơn phần nào.Lần này nàng đã dùng lượng tinh thần lực khá lớn ngưng tụ vũ kỹ mới nghĩ ra này,cảm thấy không có gì chuyển biến mấy Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục cắn răng quát

"Lên " Theo lời của Mộ Dung Như Tuyết Lôi điện kia như mọi người thấy có vẻ vốn đang chiến đấu nghe được lời của Mộ Dung NHư Tuyết giống như có thêm được sự cổ vũ điên cuồng tấn công lên phong lá chắn làm nó dường như sắp không chịu nổi.Nhưng chỉ có một mình Mộ Dung Như Tuyết mới thực sự biết được nàng đã tiếp thêm lượng lớn tinh thần lực cho nó bây giờ nàng sắp không chịu nổi rồi

"Bùm..." Một tiếng nổ vang lên gần như chấn động trời đất cát bụi bay ù mịt không còn nhìn rõ hình ảnh hai người ở trên Lôi đài đâu chỉ thấy trời đất đang tan dần ra,bầu trời không còn xám xịt như trước nữa mà dần trở lên quang đàng mây đen đã kéo hết đi.Một lúc sau bụi đất cũng dần lắng xuống,khán giả và các gia chủ đều nóng lòng chờ xem hai người ở trên lôi đài như thế nào rồi.Nhưng khi bọn họ nhìn vào lôi đài thì đều ngây người

Bên trên Lôi đài Mộ Dung Như Tuyết với bộ dáng chật vật,tóc rối bù càng làm tăng lên vẻ yếu mị,khuôn mặt không còn hồng nhuận nữa mà dần trắng bệch nhưng chỉ ít còn đứng vững được.Không giống như Mộc TRẦN Dương nằm bệt xuống dưới đất không đứng dậy được chỉ có thể mở to hai đôi mắt trừng Mộ Dung Như Tuyết với dáng vẻ không thể tin

"Không thể nào ngươi tại sao có thể đánh bại ta " Mộc TRẦN Dương khó khăn nói từng chữ một

" Trên thế giới này chẳng có gì là không thể dù sao cũng có ngoại lệ là ta đó thôi sao " Mộ Dung NHư Tuyết tuy bây giờ hơi chật vật nhưng chỉ ít nàng có thể còn nhiều khí lực để nói

" Ngươi muốn gì " Mộc TRẦN Dương rên từng chữ hỏi

"Điều ta muốn rất đơn giản a " Mộc Dung Như Tuyết đang nói bỗng ngừng lại mặt mờ nói tiếp

"Điều ta muốn chính là....."

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Muốn biến người thành Phế Vật

Mọi người đang chờ đợi câu tiếp theo của Mộ Dung Như Tuyết,họ rất nóng lòng xem Mộ Dung Như Tuyết sẽ làm gì với Mộc TRấn Dương dù sao cũng có câu có chời có phạt mà.Hơn nữa Mộc Trấn Dương cũng đã ăn gian trên lời đài hán đã uống được thủy điều này hoàn toàn trái lại với luật chơi này bị phạt là rất đáng

"Người vừa bảo ta là phế vật đúng không " Mộ Dung Như Tuyết bỗng nhiên đang nói đến chuyện muốn gì thì tự dưng thốt ra một câu người nghe cảm thấy chẳng có liên quan gì

"Đúng vậy " Mộc TRấn Dương run rẩy trả lời dù sao trước mặt mọi người hán đã nói vậy bây giờ không thể rút lại được nữa.Nhưng trong thâm tâm hán có linh cảm xấu về chuyện này

"Như vậy thì cũng rất nhẹ nhàng cho người thôi,ta chỉ cần biết người thành một phế vật như ta mà thôi " Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ nói không thêm đề ý xung quanh mọi người sắc mặt giống như bị người khác cắt không còn một giọt máu nào

" Không không đời nào " Mộc Trấn Dương vội lắc đầu kết hợp với một khuôn mặt trắng bệch càng làm người ta kinh dị hơn.Biến hán thành một phế vật tha bảo hán chết đi còn hơn,từ trước đến nay mọi người luôn gọi hán là thiên tài tuy chưa bao giờ biết cảm giác làm một phế vật như thế nào nhưng thử tưởng tượng xem như vậy có phải làm cho hán chết còn ác độc hơn không

"thế nào sợ rồi sao nhưng ta hôm nay bỗng dưng rất muốn thử nha.Nếu như người biến thành một phế vật có phải sẽ rất vui không đây,thiên tài và phế vật ha..ha..không phải rất vui sao " Mộ Dung Như Tuyết khoanh hai tay trước ngực dựa vào cột trên góc Lôi đài vui vẻ nói

" Không người nhất định không thể làm như vậy,choi không vui đâu " Mộc Trấn Dương cố hết sức ngồi dậy.Nhưng bây giờ sức lực của hán một chút cũng không có chỉ có thể bò lê lét đi trông rất giống một con chó

" Vậy a nhưng ta chơi xong mới biết vui hay không chứ,không thử thì làm sao biết được người nói đúng không " Mộ Dung Như Tuyết vừa cười vừa nói đi về phía của Mộc Trấn Dương bước đi

Mà Mộc Trấn Dương lại càng lùi về phía sau,hoảng sợ mà lắc đầu.Bây giờ chỉ còn một người là hi vọng nhất của hán,mong là Mộ Dung Như Tuyết sẽ lẻ mặt người này mà tha cho hán

Mộc Trấn Dương quay đầu về phía những ghế chủ trì thì thấy hình ảnh của cha mình đang nhìn hán một cách thương tâm,cảm thấy lần này có thể cầu cứu cha vội vàng nói

" Cha người mau cứu con,mau cứu con,con không muốn làm một phế vật đâu cha mau cứu con " Mộ Trấn Dương hoảng loạn nói

Cuối cùng Mộc Trấn Hưng cũng không đành lòng thấy đứa con trai duy nhất như vậy bèn lên tiếng hướng phía Lôi đài đi lên

" Xin cô nương dừng tay hãy tha cho nó mạng này " Mộc Trấn Dương đứng trước mặt của Mộ Dung Như Tuyết không có một tia run sợ,không đánh mất một chút uy nghiêm nào của gia tộc

Mà Mộ Dung Như Tuyết cũng phối hợp dừng tay lại hỏi

" Tại sao ta phải tha cho hán "

"Ta.. "Mộc Trấn Hưng không còn gì để nói dù sao con hán cũng là người gây sự trước.Bây giờ nếu nói lí lẽ thì bây giờ hán có thể làm được gì đây.Nhưng nhìn con hán trở thành phế vật đúng là không nỡ chỉ còn cách bỏ qua tôn nghiêm của gia chủ quý xuống trước mặt của Mộ Dung Như Tuyết nhận lỗi

"Phích " Lần này Mộc Trấn Hưng đã thực sự vất bỏ tự trọng tôn nghiêm của một người đàn ông để cầu xin cho Mộc TRấn Dương

"Tiểu bối lần này Trấn Dương đã thực sự làm sai.Ta đây là cha không dạy dỗ được con cái nay nó gây ra họa ta xin gánh chịu thay nó nếu người muốn phế thì hãy phế ta đi "

Mộ Dung Như Tuyết nàng thật không ngờ Mộc Trấn Dương sẽ làm như vậy vì để cứu con trai của mình sẵn sàng bỏ đi tự tôn của một gi chủ thật không ngờ nha tình cảm của cha con thật vĩ đại.Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng biết tình phụ tử như thế nào lên không hiểu nhưng xuyên qua thế giới này có được truyền thừa kí ức của thân thể này nàng cũng hiểu được phần nào nỗi niềm của người cha yêu thương con cái.Nếu nói nàng không cảm động trước

tình cảm này là giả nhưng mà Mộc Trần Dương như vậy cũng là do một phần Mộc TRẦN HUNG nuông chiều mới ra được tính cách kiêu căng tự phụ như vậy

"Cha người đừng như vậy " Mộc TRẦN DƯƠNG thấy cha mình như vậy hoảng hốt ngồi dậy hướng về phía cha mình ngồi xuống lần nì cha đừng quỳ xuống nữa.Không thể thuyết phục được cha của mình Mộc TRẦN DƯƠNG quay sang trừng mắt với Mộ Dung Như Tuyết

"Mộ Dung Như Tuyết người đừng có mà bắt cha ta quỳ xuống,có giỏi thì phê ta đây này "

"Mộ Dung Như Tuyết ta chưa từng bắt ai làm gì nha " Mộ Dung Như Tuyết bày ra vẻ mặt vô tội nói

"Người " Mộc TRẦN DƯƠNG đang định nói gì đó thì ngay lập tức đã nhận được cái tát thật mạnh của Mộc TRẦN HUNG khiến xuyết nữa hấn không đứng vững

"Cha à " Mộc TRẦN DƯƠNG nhìn vào Mộc TRẦN HUNG ánh mắt không dấu khỏi sự ngạc nhiên.Cha hấn từ lớn đến nhỏ đều thương yêu hấn chưa bao giờ ra tay đánh hấn như vậy đây là lần đầu tiên

" Người cảm miệng ngay lại cho ta.Có phải từ nhỏ ta đã nuông chiều người quá rồi lên người không biết đúng sai phải không " Mộc TRẦN HUNG tức giận quát đứa nhỏ này từ nhỏ bị ông chiều hư rồi

"Cha ta không sai người không thấy sao là Mộ Dung Như Tuyết bắt nạt hai biểu muội trước ta chỉ giúp bọn họ trả thù thôi " Mộc TRẦN DƯƠNG lớn giọng quát lần này hấn không thật sự làm sai rõ ràng là Mộ Dung Như Tuyết bắt nạt người yếu trước tại sao cha mình có thể quỳ xuống xin lỗi chứ,cùng lắm thì hấn thành phế vật thôi còn hơn là cha phải bỏ tự tôn để quỳ xuống

Không đợi Mộc TRẦN HUNG phản bác Mộ Dung Như Tuyết sau khi nghe được hai từ "Bắt nạt" đó chân mày nhíu lại không vui nói

"Bắt nạt sao,Mộ Dung Như Tuyết ta tự nhận là không phải người tốt nhưng chưa từng bắt nạt ai nha " Tuy giọng nói nhỏ nhẹ nhưng người nghe lại cảm thấy giọng nói này đầy tính uy hiếp

" Người nói rồi rõ ràng người bắt nạt hai biểu muội nhà ta trọng thương "

"Người nhìn thấy ta bắt nạt bọn họ sao "

"Ta.."Lần này Mộc TRẦN DƯƠNG thật không có gì để nói nhưng hấn tin lời hai người đó là sự thật

" Vậy người có bằng chứng sao " Mộ Dung Như Tuyết cố gắng hỏi thêm

"Ta không có " Mộc TRẦN DƯƠNG nhỏ giọng nói

"Từ trước đến nay người không đụng ta ta không đụng người đó chính là quan điểm sống của ta.Nếu như bọn họ không gây sự trước thì ta cũng chẳng để ý làm gì "

" Người nói giỏi " Mộc TRẦN DƯƠNG vẫn một mực tin tưởng hai biểu muội này

"Người không có chứng cứ đúng không,nhưng ta ngược lại có rất nhiều chứng cứ nha.Tất cả mọi người ở đây hầu hết mọi người ở đây đều có thể làm chứng cho ta rằng bọn họ đụng tới ta trước vì hôm đó có rất nhiều người vây quanh.Đúng không tất cả mọi người " Mộ Dung Như Tuyết cúi đầu nhìn xung quanh

" Đúng vậy " Rất nhiều người xung quanh đứng nhao nhao lên làm chứng bây giờ ngay cả gia chủ cũng quỳ xuống trước mặt tiểu nha đầu kia bọn họ còn sợ gì chứ

"Không thể nào " Mộc TRẦN DƯƠNG lắc đầu liên tục không muốn nghe những gì bọn họ nói hấn không ngờ mình dễ dàng bị lừa như vậy

" Người quá ngây thơ rồi đừng nhìn mặt của nó mà hãy nhìn mọi mặt của nó đừng để bị mắc lừa đây là lời cảnh cáo của ta nếu như người còn giám đụng vào ta nữa ta sẽ không để yên đâu " Mộ Dung Như Tuyết nói xong xoay người sang chỗ của Thành chủ này giờ đang đứng ngơ ngác xem kịch vui

" Xin hỏi bây giờ ta có thể nhận tiền của ta chưa " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười nói

Thành chủ nghe vậy giật mình vội lấy tiền ra

" Vâng đây là 800 tệ của tiểu thư " Thành chủ cung kính nói tuy dưới cấp bậc hấn nhưng người này hấn không dám chạm vào

Mộ Dung Như Tuyết cũng không kiêng nể gì nhận tiền sau đó hướng về phía của Mộc TRẦN DƯƠNG và Mộc TRẦN HUNG đang quỳ nói

" Coi như hôm nay Mộ Dung Như Tuyết ta nể mặt cha của người tha cho người một cái mạng nhưng hãy nhớ không có lần sau đâu.À phải rồi gia chủ nhờ ông" chăm sóc" hai nha đầu đó một chút bảo với bọn họ Mộ Dung Như Tuyết ta sẽ sớm đến tính sổ "

" Được ta sẽ làm theo người " Mộc TRẦN HUNG vui vẻ đồng ý dù sao khi về hấn cũng cho hai nha đầu đó biết tay

" Vậy ta đi TRước " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết xoay người đi đến chỗ Thẩm Thanh Hải và Dương Lan Vân dừng một chút nói

" Hôm nay ta rất mệt ta đi trước trên đường bảo trọng " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười nói

" Được trên đường bảo trọng chúng ta nhất định có ngày gặp nhau " Thẩm Thanh Hải vui vẻ nói

" NGười hãy cẩn thận đó " Dươn Lan Vân chỉ khuyên Mộ Dung Như TUYẾT

" Vậy ta đi trước nha " Mộ Dung Như Tuyết nâng nói thật bây giờ nàng sắp không còn khí lực để chơi đùa nữa rồi nàng cần thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức đã

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Thân phận mới

Sau khi Mộ Dung Như Tuyết rời khỏi Đại la thành thì nhanh chóng chuẩn đến nơi xa nhất vì nàng biết nơi này mấy ngày nữa sẽ rất náo nhiệt.Hơn nữa quan trọng nhất bây giờ là nàng cần dưỡng thương qua cuộc đổ sức vừa rồi nàng đã quá tiêu hao thể lực

Đi một đoạn đường khá dài Mộ Dung Như Tuyết tìm một nơi vắng vẻ nhất thay bộ quần áo màu tím này ra,khoác trên mình bộ quần áo và mũ đội đầu màu xanh nước biển.Tuy chỉ thay đổi một bộ quần áo nhưng cả người Mộ Dung Như Tuyết lại mang một khí chất khác hẳn

Trước kia bộ quần áo màu tím làm cho Mộ Dung Như Tuyết trở lên yêu mị thì bộ quần áo màu xanh da trời càng làm nàng trở lên tao nhã mạnh mẽ

" Bây giờ thân phận của ngươi bị phát hiện rồi ngươi tính sau này phải làm sao " Tan Lạp Tây Á cuối cùng cũng không chịu nổi sự tò mò mà thắc mắc hỏi

"Bị lộ rồi thì thay thân phận khác dù sao ta cũng không sợ bị phát hiện ta đâu cần cái thân phận kia đâu chứ như thế sẽ đem lại rất nhiều phiền phức " Mộ Dung Như Tuyết thản nhiên trả lời

" Nhưng ngươi không sợ người khác nghi ngờ thân phận sao dù sao cũng cùng một kiểu quần áo " Tan Lạp Tây Á nghi hoặc hỏi

"Tại sao lại phải nghi ngờ chứ ngươi không thấy nam và nữ thân phận khác biệt sao,hơn nữa ta cũng không định dùng lời và phong nữa. À còn cả Lôi Trấn nữa cũng vất nó vào trong không gian ma thú luôn " Nói là làm Mộ Dung Như TUYẾT dơ tay bắt được Lôi Trấn đang có ý định chạy thoát khỏi ma trảo của Mộ Dung Như Tuyết

" Chủ nhân ta rất ngoan mà đừng bắt ta vào không gian ma thú " Lôi Trấn vì không muốn vào không gian ma thú của Triệu Hồi sư lên đang cố gắng cọ vào má của Mộ Dung Như Tuyết để lấy lòng

" Chủ nhân hãy cho Lôi Trấn vào đi như vậy mới công bằng " Liệt Hỏa rất vui sướng khi có người gặp họa dù sao tính nó vốn sôi độngmà giờ Lôi Trấn vào đây ít ra cũng có người đánh nhau với nó

" Chủ nhân " Lôi Trấn nâng đôi mắt ngập nước mắt như đang cố tình lên án điều Mộ Dung Như TUYẾT làm với nó là sai

" Đừng nhìn ta như vậy dù sao ngươi cũng là đồ gây ra họa trước,nếu ngươi không ra tay thì ta đâu có chức danh TRIỆU Hồi sư song nguyên tố đâu " Mộ Dung Như Tuyết thờ dãi nói

" Chủ nhân dù sao ta cũng chỉ muốn bảo vệ người thôi mà " Lôi Trấn tỏ vẻ không cam lòng phụng phịu nói

"Nhưng bây giờ nếu như ta mang ngươi ra ngoài thì chẳng há bằng ta nói ta là Mộ Dung Như Tuyết còn nhanh hơn sao "

"Vâng thưa chủ nhân " Lần này Lôi Trấn đã thật sự nhỏ một giọt nước mắt cá sấu xuống vai Mộ Dung Như Tuyết

Mộ Dung Như Tuyết cũng thờ dãi đứng là nàng không ngờ dù sao nó đi cùng không khí đỡ buồn nha nhưng mà nó ở trong không gian ma thú cũng nói chuyện được với nàng mà. Thôi đành phải dõ dành nó chút vậy,Mộ Dung NHư Tuyết từ không gian chỉ giới lấy ra một viên ma hạch cấp 5 đưa cho Lôi Trấn

" Cho ngươi này " Nói xong vất vào trong tay Lôi Trấn một viên ma hạch dù tiếc nhưng nàng cũng không thể làm gì khác được

Ngay lập tức Lôi Trấn liền thay đổi sắc mặt vui tươi hơn hờ ôm viên ma hạch mà mình vừa mới lừa được bước vào không gian của ma thú .Trong ánh mắt đầy khinh bỉ của Liệt Hỏa và Tan Lạp Tây Á

Đi một đoạn nữa Mộ Dung Như Tuyết lại gặp được một cánh rừng trong có vẻ rất giống khu rừng mà Mộ Dung Như Tuyết nàng đã xuyên không nhưng nàng biết đây không phải là nơi đó.Nghe được có người lạđang ở gần Mộ Dung Như TUYẾT chợt cảnh giác dùng tinh thần lực soi xét xem là ai

Sau khi dùng tinh thần lực soi xét Mộ Dung Như Tuyết cũng phải âm thầm chắc lưỡi đúng là một đội hình mạnh mẽ một pháp sư hỏa nguyên tố cấp 8 trung kì dẫn đầu, 7 chiến sĩ cấp 7 cuối cấp đi giữa còn lại 2 chiến sĩ cấp 8 cuối kì đi cuối cùng

Đúng như Mộ Dung Như Tuyết sự đoán một lúc sau có khoảng 10 người cùng hướng về phía nàng đi tới người dẫn đầu một bộ dáng lịch sự nho nhã ngũ quan cũng được coi là đoan chính, làn da trắng trẻo như da con gái đáng người thon dai càng làm hắn tăng thêm phần lịch sự. Phía sau là chín người đáng về vạm vỡ cơ bắp cuộn cuộn, một số người còn có vẻ hung thần sắc bá

Mấy người kia cũng vậy khi nhìn thấy Mộ Dung Như Tuyết thì cũng thấy nghi hoặc, một dáng người nhỏ bé xinh xắn được giấu trong lớp áo choàng màu xanh cũng không nhìn thấy rõ được khuôn mặt giấu trong chiếc mũ màu xanh kia. Nhưng như vậy cũng không làm mất đi khí chất trời cho của hắn, một cổ hơi thở mạnh mẽ đàn áp làm cho người khác run sợ. Nhưng khi mọi người dùng tinh thần lực của mình dò xét thử thì không thấy một tia chiến khí dao động ào cũng không có nguyên tố dao động trên người càng làm cho bọn hắn thêm nghi hoặc dù sao người như vậy càng thần bí càng không lên đặc tội không phải sao

"Xin chào anh bạn nhỏ "Một thiếu niên dẫn đầu trong đám đó lên tiếng chào hỏi Mộ Dung Như Tuyết

Nghe được tiếng nói Mộ Dung Như Tuyết quay người lại khi nghe được hai tiếng anh bạn họ thì hung hăng trừng mắt với người thiếu niên đó

"Ta không phải là anh bạn nhỏ, dù sao ngươi chỉ cao hơn ta hơn một một chút không phải sao " Mộ Dung Như Tuyết phụng phịu nói từ trước đến giờ nàng ghét nhất ai coi nàng là đồ trẻ con trong không gian ma thú kia nàng chắc chắn bọn hắn đang cười trộm mình

Đám người kia nghe thấy vậy thì mỉm cười trong lòng hóa ra là một tên tiểu tử mới lớn tính khí hung hăng. Đúng như lời Mộ Dung Như Tuyết nói chiều cao của nàng với thiếu niên kia chỉ chênh lệch một chút xíu thôi đó chính là một cánh tay của Mộ Dung Như Tuyết, nhưng như vậy có ai giám phản đối lại chứ dù sao bọn họ chỉ coi nàng là trẻ con mà thôi

"Được rồi được rồi tiểu huynh đài, gọi ngươi như vậy được chưa " Thiếu niên kia vừa cười vừa nói giống như đang trấn áp Mộ Dung Như Tuyết

Nghe được lời của thiếu niên kia Mộ Dung Như Tuyết lại cảm thấy mình như một đứa trẻ con đang được người khác dỗ dành như vậy đó đâu phải điều mà nàng muốn chứ. Trước đây chưa có ai coi nàng là đứa trẻ con mà đối xử cả trừ những người thân ra, nhưng không biết tại sao nàng lại không chán ghét cảm giác này chứ mà làm một đứa trẻ con có gì không tốt chứ dù sao cũng vô lo vô nghĩ không phải thoải mái hơn sao

"Ta xin giới thiệu một chút ta tên là Phong Diệc Phi thiếu chủ dòng binh đoàn Xích Hỏa. Còn đây là những đồng đội của ta. Còn ngươi tên gì " Phong Diệc Phi mỉm cười giới thiệu từng người với Mộ Dung Như Tuyết sau đó quay ra hỏi nàng tên gì

Mà Mộ Dung Như Tuyết đang mãi nghe giới thiệu bỗng dưng Phong Diệc Phi hỏi như vậy mới nhớ ra là nàng chưa tìm cho mình được một cái tên thích hợp

"Ta tên Bích Anh, rất hân hạnh làm quen với ngươi "

"Ta cũng rất vui khi làm quen với ngươi " Hình như cả hai bên tương đối hòa hợp rất dễ làm quen

"Bích Anh ngươi đến đây tìm cái gì sao " Phong Diệc Phi thắc mắc hỏi dù sao hắn cũng không muốn đối đầu với tiểu huynh đệ mới quen này, tuy mới quen nhưng hắn có một cảm giác rất gần gũi mà chỉ có bạn bè mới có được

Mộ Dung Như Tuyết hơi nghi hoặc một chút chả nhẽ họ đang tìm thứ gì ở đây sao

"Không ta đi lịch lãm " Mộ Dung Như Tuyết nói thật dù sao nàng cũng chủ yếu đi rèn kuyệnj không có bất kì mục đích gì

"Vậy sao " Cả đoàn người nhẹ nhõm không biết tại sao nhưng họ cũng có cảm giác tốt với tiểu huynh đệ này, dù sao cũng không phải đối đầu là tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Đi cùng

"Các ngươi tìm thứ gì sao " Mộ Dung Như Tuyết nghi vấn hỏi

"Đúng vậy chúng ta đang đi tìm linh chi ngàn năm nghe nói là sâu trong khu rừng này có " Phong Diệc Phi trả lời thành thật không có gì dấu dếm

"Ồ hóa ra là vậy, không có hứng thú " Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng trả lời dù sao nàng không phải là một luyện dược sư lên vấn đề này nàng cũng không qua tâm lắm

"Các người tìm linh chi ngàn năm làm cái gì vậy " Mộ Dung Như tuyết thắc mắc hỏi theo như nàng biết bọn họ không có ai là dược sư a

" Chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ cấp A này. Tuy nó tương đối nguy hiểm nhưng đây là nhiệm vụ của dong binh đoàn chúng ta nếu không hoàn thành thì không cần thận lại phải bồi thường " Một chiến sĩ trong đó cao giọng nói

" Bồi thường sao " Mộ Dung Như Tuyết ngày càng hứng thú với dong binh đoàn

" Đúng vậy một khi nhận nhiệm vụ nếu không hoàn thành được không chỉ mất tiền mà còn đôi khi mất cả người " Phong Diệc Phi kiên nhẫn giải thích cho cậu nhóc đầy tò mò này

" Nguy hiểm vậy tại sao các người còn nhận "

" Không phải chúng ta muốn nhận mà là chúng ta bị lừa,cha ta trong lúc say rượu đã bị một đoàn trưởng dong binh đoàn cấp A khác lừa nhận việc này.Hơn nữa tuy có nguy hiểm nhưng tiền thưởng lại khá cao "

Nghe được hai chữ này trong mắt Mộ Dung Như Tuyết khẽ đảo qua đảo lại giống như đang tính kế

"Ồ trong đó có gì nguy hiểm lắm sao " Bây giờ Mộ Dung Như Tuyết nàng phải dò hỏi trước đã tý còn biết đường tính tiếp

" Nghe nói ở sâu trong rừng rậm có một con ma thú cấp 9 hồ li tuyết ngàn năm" Một người trong đám người đó thần thần bí bí nói

" Hồ li tuyết sao " Lần này Mộ Dung Như Tuyết này ngoài tiền ra thật sự có hứng thú rồi

" Đúng vậy nha là một con hồ li thủy nguyên tố biến đi,thủy biến thành băng nguyên tố có điều ta chưa nhìn thấy bao giờ " Người kia vẻ mặt ao ước nói

Nghe vậy tâm tư của Mộ Dung Như Tuyết thoáng vui vẻ hồ ly là loài vật rất hiếm thấy và nó có thân phận tôn quý nha một con hồ ly bình thường bán được khối tiền nha mà lại là băng nguyên tố đúng với sở trường của nàng con hồ ly này nàng định rồi

" Thật sao " Mộ Dung Như Tuyết tỏ vẻ háo hức hỏi

" Đúng vậy nhưng tốt nhất chúng ta nên cầu mong không gặp nó nếu không chỉ bằng mấy người chúng ta dùng mơ mà sống khỏi tay nó " Phong Diệc Phi nghiêm trọng nói

"À rồi tiểu huynh đệ người cũng vào bên trong lịch lãm sao không bằng đi cùng đi,dù sao nhiều người cũng an toàn hơn " Một người phía dưới có hảo cảm tốt với Mộ Dung Như Tuyết lên tiếng nói

" Vậy thì cùng đi đi " Mộ Dung Như Tuyết sẵn sàng đáp ứng dù sao thì thể lực của nàng còn chưa hoàn toàn hồi phục lên nàng cũng không giám bảo đảm mình an toàn trong khu rừng này

" Được rồi vậy chúng ta đi thôi " Mọi người cùng đồng thanh ho hào nói

Trên quãng đường đi ba ngày trôi qua rất nhanh Mộ Dung Như Tuyết cũng đã hòa nhập với bọn họ.Trên đường đi nói chuyện rất vui vẻ không ai khinh thường Mộ Dung Như Tuyết trên người không có chiến khí hay nguyên tố dao động cả,bọn họ làm bạn rất vui vẻ

Mà mấy ngày đám người Phong Diệc Phi cũng hiểu thêm phần nào con người của Mộ Dung Như Tuyết là con người sáng khoái linh hoạt nhanh nhẹn hiền lành tuy không biết tại sao bị thương nhưng cũng không vì vậy mà làm hỏng quá trình của cả đoàn. Bọn người Phong Diệc Phi có thể thấy được Mộ Dung Như Tuyết là người không thích giết chóc mỗi lần gặp ma thú thì toàn trốn sau lưng bọn họ,mà bọn họ có vẻ như rất hưởng thụ việc này lâu lắm rồi mới có người bọn họ coi là đứa em đệ bảo vệ (Bị lừa hết lượt rồi Mộ Dung Như Tuyết diễn suất thật tài tình nha)

Mà Mộ Dung Như Tuyết cũng rất hưởng thụ quá trình này tuy bây giờ vết thương đã hoàn toàn khỏi hẳn nhưng nàng rất thích được mọi người quan tâm như vậy, nó như một dòng nước ấm áp bao quanh trái tim nàng vậy

Đang đi bỗng nhiên có người trong nhóm dừng lại mắt nhìn thẳng về phía bên phải,làm mọi người tò mò lên cũng nhìn theo nhưng khi nhìn rồi thì đôi mắt không thể che dấu đi sự kinh ngạc

Chỉ thấy trong đám cây cối um tùm dưới vách đá nhỏ có một cây nấm màu nâu sáng bóng to chừng khoảng ột bàn tay bên ngoài toát ra quang mang bảy màu nhạt nhạt. Đây chính là biểu hiện rõ nhất của linh chi ngàn năm không phải sao,hôm nay bọn họ rất may mắn mới có thể tìm được nó

" Linh chi ngàn năm " Phong Diệc Phi kích động nói,hôm nay quả thật là may mắn mà tìm được một dược liệu chân quý như thế này

Ngay lập tức không chần chừ Phong Diệc Phi tiến ngay đến trước mặt của cây linh chi này ý đồ muốn hái nó thì khi chưa kịp chạm vào.Ngay lập tức có một thân ảnh nhỏ trắng như tuyết chạy đến móng vuốt sắc nhọn đánh vào tay Phong Diệc Phi một cái thật mạnh,làm cho hắn chảy rất nhiều máu theo bàn năng Phong Diệc Phi lùi về phía sau bụng cánh tay bị thương của mình

Mọi người nhanh chóng đã ổn định được tâm trạng của mình chạy đến bên Phong Diệc Phi băng bó cho hắn

" Phong Diệc Phi huynh có sao không "Ngay lập tức Mộ Dung Như Tuyết tiến lên lo lắng hỏi

" Không sao đâu chỉ bị thương chỉ bị thương một chút thôi " Phong Diệc Phi sắc mặt tái nhợt, mỉm cười nhạt trả lời

"Vậy thì tốt rồi " Mộ Dung Như Tuyết ổn định lại cảm xúc thấy mọi người chữa trị cho Phong Diệc Phi thành thạo như vậy cũng thoáng an tâm chỉ trách nằng sớ suốt lúc không để ý lại có một con hồ ly tự nhiên xông ra

Sau khi cầm máu cho Phong Diệc Phi mọi người mới nhìn lại hoàn cảnh lúc này.Con vật làm thương Phong Diệc Phi đó chính là một con hồ ly trắng như tuyết không tỳ vết,kết hợp với 9 cái đuôi ở đằng sau càng cho nó thêm quý phải hơn

"Cửu vĩ hồ " Phong Diệc Phi thốt lên đối phó với một con hồ ly đã khó rồi nay lại là một con hồ ly chín đuôi,đây chẳng phải là đòn hộ vào đường chết sao.Cửu vĩ hồ không chỉ có thân phận cao quý trong giới hồ ly mà so với những con khác thì nó mạnh hơn rất nhiều

" Là cửu vĩ hồ,nha đầu sao vận số của ngươi lại tốt thế " Tan Lạp Tây Á trong không gian chỉ giới kích động nói.Trên thế giới này hồ ly là một loại cực kì hiếm,hồ ly chín đuôi lại càng hiếm hơn trong một 1000 con hồ ly may ra mới có được một con hồ ly chín đuôi lên trong giới hồ ly nó rất được quý trọng hơn nữa nhìn lại màu sắc của con hồ ly này lại là toàn thân trắng buốt chắc chắn là một con hồ ly thuần chủng không tạp chất rồi

"Đừng vậy nha con hồ ly này ta chấm chắc rồi " Mộ Dung Như Tuyết nở nụ cười ta ác

Mà bên trong không gian ma thú cả lời Trấn và Liệt Hỏa đang âm thầm cầu nguyện cho con hồ ly kia mong là tiểu nha đầu đó sẽ biết nghe lời nếu không phải chịu hậu quả rất lớn

"Ồ hóa ra là một tiểu hồ ly " Mộ Dung Như Tuyết cảm thán nói

"Ngươi nói ai là tiểu hồ ly " Hồ Ly trắng lạnh lùng nhìn Mộ Dung Như Tuyết

"Nha đầu ngươi không phải là tiểu hồ ly thì là gì đây,hay là một bà cô già " Mộ Dung Như Tuyết phối hợp lác đầu nói

"Ngươi " Hồ ly trắng biết mình không nói nổi với Mộ Dung Như Tuyết nữa cũng đành bỏ cuộc quay sang đám Phong Diệc Phi lạnh lùng nói

"Cút ra khỏi địa bàn ta,còn nữa đừng mơ tưởng đến nắm linh chi này của ta,nó là của ta " Hồ Ly trắng nhấn mạnh một lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Thu phục hồ Ly tuyết - Bạch Ngọc

"Không bây giờ chúng ta rất cần cây nắm ninh chi này " Phong Diệc Phi thành thật nói

"Thì sao chứ liên quan tới ta sao " Hồ Ly trắng lạnh lùng nói

"Nếu muốn lấy đồ của ta thì trước hết phải thắng ta đã. Nhưng các ngươi nghĩ có thể thắng được ta sao một lũ cấp 7 với cấp 8 đồ vô dụng " Nói xong trên người của Hồ ly trắng đã chuẩn bị phát động băng nguyên tố khiến không khí xung quanh xẹt giảm trầm trọng,không khí giống như đóng băng vào nhau

"Vậy sao nhưng mà ta thấy hứng thú với ngươi hơn cây nắm ninh chi đó nhiều " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười làm da đầu Hồ Ly tuyết run lạnh.Không biết làm sao nó có một cảm giác không giám đụng vào người trước mặt này

"Không thể nào ta sẽ không bao giờ làm ma sủng của ngươi " Hồ Ly tuyết cao ngạo nói

"Ai nói ta cho ngươi làm ma sủng chứ " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười hướng về phía của Hồ Ly tuyết

"Không thể nào,ngươi lẽ nào là một Triệu hồi sư " Hồ ly tuyết vội lùi lại đằng sau,nó sao lại suy sụp thế chứ khi không lại gặp phải một tên Triệu hồi sư.Trên đời này nếu nói ma thú sợ nhất là thứ gì thì những ma thú đó sẽ ngay lập tức trả lời là Triệu Hồi sư.Ma thú bọn chúng không sợ chết chỉ không muốn làm một nô lệ cho con người mà thôi,con người có bao nhiêu xấu xa chứ

"Muốn bắt ta ngươi muốn chết " Hồ ly tuyết hừ lạnh nói, trong miệng bắt đầu tụ băng nguyên.Chuẩn bị ra chiêu đánh về phía của Mộ Dung Như Tuyết

Ngay lập tức có hàng ngàn tảng băng lớn bay về hướng Mộ Dung Như Tuyết với lực sát thương rất lớn.Nếu như người thường may mắn có thì thể sống sót nếu không chỉ có con đường chết,con hồ ly tuyết này đúng là ra tay đủ ngoan độc

Nhưng đúng như Mộ Dung Như Tuyết dự liệu,nàng cũng không yếu thế nhanh chóng khởi động võ kỹ của mình

"Băng lá chắn " Nàng sợ gì chứ,cùng nắm đề cho băng đối đầu với nhau thôi ai sợ ai chứ

"Triệu hồi sư băng nguyên tố cấp 9 sơ kì " Phong Diệc Phi kinh ngạc nói,Nhìn dáng người này của tiểu tử kia chắc 10 tuổi đi hử không ngờ tiểu tử này

lại có thiên phú biến thái, như thế nào không chỉ là một Triệu hồi sư tôn quý mà thực lực cũng không tầm thường

Mà không chỉ có một mình Phong Diệc Phi ngay cả đám người theo hắn cũng vậy đều ngơ ngác nhìn Mộ Dung Như Tuyết, không ngờ tiểu tử này lại lợi hại thế

Mà Hồ Ly Tuyết cũng bất ngờ, không ngờ tiểu tử đó chính là băng nguyên tố không phải băng nguyên tố rất hiếm sao, sao có chuyện này lại xảy ra chứ

Khi những tảng băng lớn chạm vào lá chắn băng của Mộ Dung Như Tuyết đều bị chặn lại không chút sứt mẻ ảnh hưởng đến lá chắn băng của Mộ Dung Như Tuyết

Không thoát khỏi sự kinh ngạc, hồ ly tuyết không ngờ tiểu tử thối này lại mạnh như vậy. Như vậy nếu như không muốn bị con người bắt phải làm ma nó chỉ còn cách chạy trốn rồi tính sau. Tia dao hoạt nhanh chóng lóe lên trong mắt hồ ly tuyết rồi nhanh chóng biến mất, nó nhanh chóng chân bị vấp chân lên chạy nhưng khi cảm nhận được ánh mắt đang nhìn chằm nó thì nghi hoặc nhìn sang

" Muốn trốn sao, vậy thì xem ngươi bản lĩnh này không đã không " Nói xong không đợi Hồ Ly Tuyết phục hồi tinh thần trên ngón tay của Mộ Dung Như Tuyết đã xuất hiện một ngọn lửa vàng kim khác hẳn với ma pháp sư hỏa nguyên tố khác

Hồ Ly Tuyết thấy vậy thì cắn răng thật chặt để cho mình khỏi run trong lòng lại âm thầm mắng Mộ Dung Như Tuyết chính là biến thái mà lại là một Triệu hồi sư song nguyên tố cơ chứ lần này xui xẻo chắc rồi. Mà Triệu hồi sư kia nguyên tố băng đã đành lại còn nguyên tố khác kia lại là hỏa nguyên tố chứ. Mà hồ ly tuyết bọn nó sợ nhất là cái gì tất nhiên là hỏa nguyên tố rồi

Mà bên kia đám người Phong Diệc Phi đang há hốc mồm không kịp khép miệng lại. Trong lòng thầm mừng vì may mắn mình không đắc tội với người này nếu không e rằng sẽ chết thảm. Đùa gì chứ một Triệu hồi sư đã khan hiếm rồi nay lại thêm một song nguyên tố nữa, có thể nói là người người muốn có được tiểu tử này hơn nữa e rằng tiểu tử này lại lịch cũng không nhỏ vẫn là không nên đắc tội

" Sao? sợ rồi hả, muốn thử một chút không " Vừa nói Mộ Dung Như Tuyết vừa cho ngọn lửa trên tay mình bao vây quanh hồ ly tuyết kết thành một vòng tròn lớn khiến cho nó không thể thoát được. Mà vòng tròn lớn kia cũng không chịu đứng yên tại chỗ mà đang có xu hướng thu nhỏ lại khiến cho hồ ly tuyết run lẩy bẩy

" Nhân loại khôn kiếp, có giỏi thì ra đây đấu với bản cô nương " Hồ ly tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nói, muốn nó thử cái nóng kia sao, thử nghĩ thôi cũng làm nó nổi cả da gà rồi

" Ta cảm thấy không khí trong đây rất lạnh nha. Ta vốn chỉ muốn sưởi ấm cho ngươi đỡ lạnh thôi mà, hình như ta đã quá nhẹ tay rồi để ngươi lạnh quá đến nổi quát thét ta như vậy " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết dùng tinh thần lực của mình để nâng cao nhiệt độ bên trong hỏa cầu mà hỏa cầu dần dần cũng khép lại

" Ngươi " Hồ ly tuyết tròn trĩnh mắt nhìn Mộ Dung Như Tuyết. Mọi người từ trước đến nay đều nói hồ ly tuyết là đồ gian xảo nhưng hôm nay chính mắt nó đã thấy thế nào là gian xảo thực sự đúng là mặt giầy quá mức mà

" Thấy ta làm sao, có phải là quá tốt bụng không. Không cần cảm ơn đâu đó là điều lên làm mà " Mộ Dung Như Tuyết mặt giầy vui vẻ nói

" Ngươi đúng là đồ vô sỉ " Hồ ly tuyết đang muốn tìm từ ngữ thích hợp nhất dùng cho Mộ Dung Như Tuyết nhưng nhất thời chưa tìm được sử dụng tạm từ này vậy

" Ta chưa bao giờ nhận mình là quân tử cả " Mộ Dung Như Tuyết thản nhiên nói

Nghe được câu của Mộ Dung Như Tuyết không chỉ có hồ ly tuyết phải nghiêng răng nghiêng lợi mà ngay cả đám người Phong Diệc Phi khóa miệng dật dật, cũng phải công nhận câu nói của một số người trên đời là có thể đắc tội với người khôn ngoan nhưng không thể đắc tội với người vô sỉ. Câu nói này hôm nay bọn hắn đã được chứng kiến quả là không sai

Trong lúc bọn họ còn đang mãi suy nghĩ thì hồ ly tuyết trong cái nóng gay gắt đã sắp không chịu nổi mà những vòng lửa đỏ ngày càng vây sát bộ lông trắng như tuyết của nó, làm cho bộ lông vốn đẹp để dần hóa thành màu tro rồi bị đốt cháy làm nó tiếc không thôi, tốn bao nhiêu sức mới giữ được bộ lông như vậy nhưng bây giờ thì sao chứ

" Ôi lông của ta " Tiếng hồ ly tuyết thống khổ kêu. Niềm kiêu hãnh của nó cứ vậy mà mất đi

" Nha. Lông sắp mất hết rồi, vậy còn da mà không sao, thịt hồ ly nướng rất thơm nha " Mộ Dung Như Tuyết cảm thán nói

Nghe được lời của Mộ Dung Như Tuyết nói như vậy Liệt Hỏa và Lôi Trần ở trong không gian ma thú ngay lập tức không còn một chút thương cảm nào đối với hồ ly tuyết. Trong đầu của chúng nó đang tưởng tượng hồ ly nướng sẽ ngon như thế nào, khuôn mặt cũng thay đổi từ thương tiếc sang 360 thành nhìn món ăn ngon bằng đôi mắt thèm thuồng qua không gian ma thú nhìn thẳng vào hồ ly tuyết

Bỗng nhiên hồ ly tuyết dùng mình không biết tại sao nhưng nó có một cảm giác nếu tiếp tục như vậy cũng chẳng tốt đẹp gì bộ lông đẹp đẽ của nó sắp không còn giữ lại được rồi. Nhưng mà quan trọng nhất nó không muốn biến thành hồ ly nướng

" Ta chịu thua " Hồ ly tuyết sơ lui nói. Nó sắp không giữ được mạng rồi

" Như vậy có phải nhanh hơn không " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười nói

Rồi như nhớ ra gì đó Mộ Dung Như Tuyết quay về phía của Phong Diệc Phi giống như không để ý biểu tình ngờ ngạc của đám người Phong Diệc Phi, Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ nói

"Phi ca người con không mau đi hái đi" Mộ Dung Như Tuyết đang thúc dục

Lúc này đám người Phong Diệc Phi mới phục hồi tinh thần, thoáng có chút bối rối không biết làm sao nhưng rất nhanh chóng phục hồi lại đi tới hướng của Mộ Dung Như Tuyết cười nói

"Bích Anh người đứng là gấu tui nha" Phong Diệc Phi là người lên tiếng đầu tiên

"Đứng vậy nha người đầu tai ki đó nha" Mọi người đằng sau cũng phụ họa theo

"Các người đầu có hỏi ta" Mộ Dung Như Tuyết vô tội nói

Thật là đúng không sai người vô sỉ bọn hắn thắng không nổi. Thôi tốt nhất là tốt nhất không nên chạm vào tiểu tử này làm cho hắn máu nổi sung lên

Phong Diệc Phi không thể chờ đợi được nữa đi lên hái cây linh chi ngàn năm quý giá này không có sự ngăn cản của hồ ly tuyết dễ dàng lấy được. Khi đem hái xong hắn nhanh chóng bỏ vào tay nải cất kỹ đi, bây giờ bọn hắn phải nhanh chóng trở về chuẩn bị cho đợt tới của đại hội phân chia cấp bậc dong binh đoàn, có nhiều chuyện rất đáng phải làm

Nhưng khi nhìn về phía của Mộ Dung Như Tuyết hắn thấy cảnh Hồ ly tuyết nằm phục dưới chân của Mộ Dung Như Tuyết không nhúc nhích nổi toàn bộ lông gần như cháy đen nhưng rất may là Mộ Dung Như Tuyết biết kiềm chế nên chỉ tổn hại đến bề ngoài của nó mà thôi. Một tia thương cảm cho Hồ Ly Tuyết xuất hiện dù sao Mộ Dung Như Tuyết vì giúp hắn lên mới làm vậy, nên Phong Diệc Phi vội lấy từ trong người ra một viên hồi hồn đơn

"Bách Anh hôm nay cảm ơn người đã giúp ta. Ở đây ta chỉ có một viên hồi hồn đơn cấp 2 sơ cấp thôi người hãy cho hắn dùng tạm đi"

Mộ Dung Như Tuyết thật không ngờ Phong Diệc Phi sẽ làm như vậy tuy chỉ là một viên hồi hồn đơn sơ cấp nhưng ở đây đan dược rất đắt một viên này ít nhất phải 500 tệ đủ cho một gia đình nhiều người chung sống trong một thời gian, vậy mà hắn có thể đưa cho nàng thật tốt

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Thăng cấp Thống Lĩnh

Mộ Dung Như Tuyết cũng sợ Phong Diệc Phi ngại nên sáng khoái đồng ý

"Được rồi cảm ơn huynh" Mộ Dung Như Tuyết chân thành cảm ơn từ đáy lòng

"không có gì dù sao người cũng giúp ta lấy được cây nắm này" Phong Diệc Phi hawns là người có ân báo ân có oán báo oán. Nên ai có ân với hắn thì hắn sẽ trả lại gấp bội

"Bây giờ người định đi đâu nếu không có việc gì thì hãy đến Trấn Dương của chúng ta lúc đấy chúng ta sẽ tiếp đón người" Một người đứng phía sau lên tiếng níu kéo Mộ Dung Như Tuyết hắn rất thích tiểu huynh đệ này

Đang lúc Mộ Dung Như Tuyết đang cho hồ ly tuyết ăn đan dược thì nghe nói như vậy thì dừng lại một chút cho hồ ly tuyết. Quả nhiên là đan dược có khác vừa mới uống xong bộ lông của hồ ly tuyết vừa nãy còn cháy rém bây giờ đã phủ sạch bằng bộ lông trắng như tuyết vốn có mà sức lực của nó đã hồi phục bảy tám phần. Có lẽ nó đã chấp nhận Mộ Dung Như Tuyết là chủ nhân của nó lên vừa mới tỉnh lại hồi phục vài phần sức lực liền nhảy lên vai của Mộ Dung Như Tuyết tìm một chỗ thoải mái nằm xuống nghỉ ngơi

Mà Mộ Dung Như Tuyết thấy hồ ly tuyết như vậy cũng mắc kẹ. Đáp lại lời nói vừa rồi

"Bây giờ ta có một chút việc phải gần một tháng nữa mới rồi lúc đấy ta sẽ đến Trấn Dương tìm mọi người

,lúc đó mọi người đừng có ruộng bỏ ta nha" Mộ Dung Như Tuyết cố gắng trên đầu mọi người. Bây giờ nàng cần thời gian để tăng lên cấp Thống Lĩnh đã

"Không bao giờ chỉ cần người đến chỗ chúng ta chúng ta sẽ tận tình tiếp đón" Phong Diệc Phi vội vàng nói không ngờ Mộ Dung Như Tuyết sẽ đáp ứng lời mời của bọn họ

"Nhưng nếu người chưa khế ước không sợ con hồ ly này chạy sao" Phong Diệc Phi thắc mắc hỏi. Bình thường Triệu hồi sư sẽ khế ước ngay với ma thú mà

"Chạy sao, ta đây rất thừa lừa nha rất cần chỗ để đốt" Mộ Dung Như Tuyết nói xong thoáng nhìn qua chỗ Hồ ly tuyết thì thấy nó khế dùng mình. Nàng

rất hài lòng với lời cảnh cáo này đừng tưởng nàng không biết con hồ ly này nghĩ gì trong đầu giả vờ ngoan ngoãn để có cơ hội chốn ư không có cửa đâu

Còn hồ ly tuyết đang giả vờ ngủ khi nghe thấy lời cảnh cáo của Mộ Dung Như Tuyết thì hoàn toàn run sợ.Nó không ngờ Mộ Dung Như Tuyết sẽ biết trước nó có ý định chạy chốn như vậy thì nó còn có con đường nào khác đây a

"Vậy thì được rồi,ta có chuyện gấp cần đi trước hẹn gặp ngươi ở Trấn Dương.Vậy bây giờ ta đi trước nha " Nói xong Phong Diệc Phi nói xong cũng đám người xoay người đi.Tuy hấn luyện tiểc người bạn này nhưng còn cơ hội khác mong là sẽ gặp lại sau

"Được tạm biệt " Mộ Dung Như Tuyết cũng xoay người về hướng ngược lại.Bây giờ nàng cần nhất một nơi an toàn đã vì có thể lần này khế ước với con hồ ly tuyết này nàng sẽ lên được cấp thống lĩnh

Xoay người đi Mộ Dung Như Tuyết đã hỏi hồ ly tuyết xung quanh đây có cái hang động nào không,mà hồ ly tuyết cũng chỉ cho Mộ Dung Như Tuyết một cái hang động mà nó ở chỗ đó rất khó phát hiện

Nhưng điều làm nó nghi ngờ là khế ước thì cứ việc khế ước đi tìm một hang động kín đáo làm gì chứ,mà thôi kệ nó không lên hỏi nhiều đề phòng có thể bị đốt cháy tâm lòng yêu quý của nó

Cuối cùng Mộ Dung Như Tuyết cũng đến được nơi cần đến bên ngoài có vẻ rất kín kẽ, đi vào bên trong hoàn toàn khác với các sơn động khác tuy khoog lớn lắm nhưng lại sạch sẽ khô ráo bên trong còn có một chiếc giường mềm kiểu công chúa

" Hồ ly tuyết ngươi đúng là biết hưởng thụ nha " Mộ Dung Như Tuyết nhiệt tình khen ngợi

" Tất nhiên rồi chỗ của ta ngươi là người đầu tiên vào đó " Hồ Ly tuyết kiêu hãnh nói

" Được rồi bây giờ thì chuẩn bị bắt đầu thôi " Nói xong không đợi Hồ ly tuyết kịp hiểu gì Mộ Dung Như Tuyết đã gọi cho hai con ma thú bên trong không gian chie giới ra đây.Bây giờ nàng cần có người bảo vệ không cho ai quấy giầy

Hồ ly tuyết đang mơ màng không biết gì lại nhìn thấy hai thân ảnh của Lôi Trấn và Liệt Hỏa thì sửng sốt không phải là song nguyên tố hay sao tự dưng lại lòi ra một lõi nguyên tố như thế này thế mà nó còn tưởng nó là người đầu tiên chứ

" Lôi Trấn,Liệt Hỏa canh phòng không cho ai tiếp cận " Mộ Dung Như Tuyết nghiêm mặt ra lệnh

" Vâng thưa chủ nhân " Bây giờ chúng nó còn đang vui vẻ vì sắp được tăng cấp rồi theo chủ nhân đúng là không thiệt mà cứ tăng cấp vùn vụt ấy

Bây giờ đến chuyện quan trọng nhất đó chính là khế ước tri trận.Mộ Dung Như Tuyết đến gần hồ ly tuyết sau đó bắt đầu dùng tinh thần lực vây quanh người của cả hồ ly tuyết và Mộ Dung Như Tuyết khiến cho khế ước tri trận bắt đầu hình thành.

Hồ ly tuyết run sợ trước cảm giác này nó đã chuẩn bị khế ước với ai đây,đó chính là một nha đầu biến thái từ mùi hương trên cơ thể nó có thể xác định đây chính xác là nữ,mà nha đầu này nó đã thấy cái gì đây bao quanh nó chính là một hình lục giác.Ở mỗi cạnh có một nguyên tố khác nhau tương đương với các màu là đỏ,xanh,vàng,tím,trắng,đen ở chính giữa đó chính là màu lam nguyên tố của nó.Ôi trời ơi nó khế ước với một Triệu Hồi sư toàn năng thật may mắn mà hơn nữa nó cũng không phải là người cuối cùng nha

Sau một lúc trong khế ước tri trận xuất hiện một bảng lựa chọn kiểu khế ước thì Mộ Dung Như Tuyết lập tức không phân vân mà chọn ngay khế ước chủ tớ dù sao thì nàng cũng không có ý định thay đổi ma thú rất phiền phức

Ngay sau đó khế ước tri trận vốn bao quanh hai người lập tức mờ nhạt đi dần dần rồi biến mất vào trong không khí

" Chủ nhân " Lần này thì hồ ly tuyết đã thuần phục thật rồi

" Được rồi.Bây giờ gọi ngươi là Bạch Ngọc đi " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết đánh giá từ trên xuống dưới quanh người nó

" Đa tạ chủ nhân " Bạch Ngọc nó rất thích cái tên này nha nó rất hợp với thân hình này

Ngay lập tức cơ thể của Mộ Dung Như Tuyết có một lượng lớn tinh thần lực mạnh mẽ giao động có lẽ nàng lại sắp lên cấp rồi.Lần này có vẻ không dễ như mấy lần trước sự khó chịu trong ngực cứ thế mà dâng lên.Một nguồn năng lượng dồi dào cứ thế cuộn trào lên trong người của Mộ Dung Như Tuyết giống như muốn phá vỡ một tầng nào đó mà máu của Mộ Dung Như Tuyết cũng sôi trào lên không kém khiến nàng ngày càng khó chịu

Vội vận dụng tinh thần lực của mình Mộ Dung Như Tuyết mới dần áp chế những cơn cao trào này cho nó dần dần dịu xuống như một dòng nước dịu hòa đi xuyên qua, không dào dạt như trước cũng khiến Mộ Dung Như Tuyết dễ tăng cấp hơn

Qua một hồi lâu cuối cùng Mộ Dung Như Tuyết cũng vượt qua được ngưỡng cảnh Thống Lĩnh đến Thống Lĩnh sơ kì làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm.Điều đó cũng làm cho Lôi Trấn,Liệt Hỏa,Bạch Ngọc cũng tăng từ cấp 9 lên cấp Thống Lĩnh sơ kì khiến bọn nó vui sướng không thôi nhất là Bạch Ngọc nó không ngờ khế ước với Triệu Hồi sư lại tăng cấp nhanh đến vậy.Biết thế nó đã nhanh chóng tìm một Triệu hồi sư để khế ước rồi

Nhưng mọi người còn chưa được nhẹ nhõm thì ngay lập tức Mộ Dung Như Tuyết đau đớn đến biến sắc.Nàng cảm nhận được từng mạch máu đang sôi trào như muốn nứt vỡ ra tinh thần lực cũng không ổn định sôi trào theo mạch máu.Bây giờ nàng đã biết bây giờ mình đã đến quá trình quan trọng nhất mà Tan Lạp Tây Á đã nói đó chính là tẩy tinh phạt tủy

Tên của nó cũng giống như nó vậy tẩy những tạp chất dư thừa độc tố gây khó khăn cho tu luyện sau này ra. Con người bình thường thì khoảng ba bốn canh giờ là hết nhưng đối với một số người lại lâu hơn, càng lâu thì tạp chất đẩy ra khỏi cơ thể càng nhiều con đường ngày càng tăng tiến nhưng song song cùng với nó chính là đau đớn mang lại càng nhiều giống như sống đi chết lại. Có người đau đớn à không chịu nổi đã tự tử

Bây giờ nàng đã hứng chịu nỗi thống khổ này quả đúng là không sai. Từng kinh mạch trong con người giống như đang bạo phát vỡ ra đang không ngừng cuộn trào trong cơ thể. Nhưng Mộ Dung Như Tuyết lại cắn chặt môi đến bật máu để không cho tiếng hét phát ra cố gắng chịu đựng

Cảnh tượng Mộ Dung Như Tuyết nằm quằn quại dưới đất thống khổ như thế kia khiến cho ma thú bọn chúng làm sao chịu được nhưng cũng không thể làm gì để giúp chủ nhân nhà nó chỉ còn cách trơ mắt nhìn trong lòng lại âm thầm đau khổ

Tan Lạp Tây Á thấy vậy cũng suốt ruột không biết làm sao, nhìn như vậy ông cũng rất lo lắng cũng may chỉ có vài canh giờ thôi mong là nha đầu này cố gắng chịu đựng

Thời gian trôi qua từng giây từng phút như vậy nhưng đối với bọn họ thì giống như mấy năm trôi qua vậy rất lâu mà không hết

Không biết thời gian trôi qua bao lâu đến nỗi Mộ Dung Như Tuyết cảm nhận được mình sắp không chịu được nữa sắp ngất xỉu nhưng con đau này vốn không cho nàng cơ hội ngất xỉu trên trán đầy những giọt mồ hôi, những thứ đen kịt do tạp chất thải ra ngay bên ngoài làn da khiến cho nó giống như người mới ở mồ than ra vậy

Lần này Liệt Hỏa không còn kiên nhẫn nữa rồi đứng lên gào thét với Tan Lạp Tây Á ở trong không gian chỉ giới

" Ông già tại sao ông bảo có mấy canh giờ mà bây giờ đã gần một ngày còn chưa hết "Liệt Hỏa nóng vội hỏi

" Ta làm sao mà biết " Tan Lạp Tây Á cũng thắc mắc trả lời những thứ ở trên người nha đầu này có cái gì không biến thái cơ chứ

" Vậy bây giờ phải làm sao " Bạch Ngọc nhìn như vậy lo lắng hỏi dù sao tiểu nha đầu này cũng là chủ nhân nó nếu tiểu nha đầu này có mệnh hệ gì thì tính mạng nó đừng hòng được bảo toàn

" Ta cũng không biết phải tùy theo số trời thôi " Tan Lạp Tây Á buồn bã nói, Bây giờ quả thật ông cũng không giúp được gì

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Khám phá cánh cửa mới

Phải mất khoảng một ngày con đau mới dừng lại kinh mạch trong cơ thể của Mộ Dung Như Tuyết cũng đã nổi lại hoàn toàn dày và vững chắc hơn xưa có thể chứa được áp lực rất lớn. Mà Mộ Dung Như Tuyết nàng thật không còn tí sức lực chống đỡ nào nữa rồi trực tiếp ngất luôn

" Chủ nhân sẽ không sao chứ " Lôi Trần lo lắng từ lấy giờ, sợ chủ nhân phân tâm lên không giám hỏi

" Sẽ không sao đâu, chỉ là kiệt sức quá thôi " Tan Lạp Tây Á đang cố gắng ăn ủi ba con ma thú đang lo sốt vó lên. Trong lòng thì không ngừng reo hò chi tiếc là không thể hiện trên gia mặt. Tây tính phạt tùy hơn một ngày trời nha nhiều hơn người khác mấy lần điều này có thể chứng minh tương lai nha đầu này rất sáng lạng lên tới đề cấp không phải chuyện lớn

Mộ Dung Như Tuyết vì đã kiệt sức lên ngủ thẳng một ngày một đêm đến mãi gần sáng hôm sau mới tỉnh dậy trong thời gian đó ba con ma thú lúc nào cũng canh chừng Mộ Dung Như Tuyết không chút buông lỏng nào, chỉ sợ chủ nhân nó sẽ gặp nguy hiểm

Mà trong thời gian này Liệt Hỏa và Lôi Trần cũng đã làm quen được với người bạn mới của mình. Ba chúng nó có vẻ rất hòa hợp. Tuy tính cách bọn chúng hơi trái ngược nhau Lôi TRẦN nhanh nhẹn dễ sai, Liệt Hỏa nóng tính bạo ngược, Bạch Ngọc lạnh lùng khó đoán. Nhưng ít nhất từ khi quen nhau chưa từng đánh nhau

Mở đôi mắt lặng triu ra Mộ Dung Như Tuyết cố gắng ngồi dậy nhưng khi ngửi thấy mùi trên cơ thể khiến nàng phải nhăn mặt. Mùi của những tạp chất được thải ra thật khó ngửi mùi tanh và hôi của nó hòa trộn lẫn nhau. Phía dưới nàng lại còn một mảng đen giống như mồ hôi ra nhưng chỉ khác là màu đen. Trên da của nàng cũng chẳng kém một lớp màu đen nhầy nhầy trên da càng khó chịu nàng quyết định phải đi tắm đã

Nghe thấy được động tĩnh ba con ma thú nhìn sang thấy Mộ Dung Như Tuyết đã tỉnh thì chạy sang nhưng khi ngửi thấy mùi hôi trên người của Mộ Dung Như Tuyết đều tránh thật xa

Mộ Dung Như Tuyết thấy như vậy thì cũng chỉ mỉm cười đến nàng còn không chịu được mùi của cơ thể mình nữa là đồ mũi thính như chúng nó chứ

" Ta đi tìm chỗ nào tắm đã " Nói xong chưa kịp để ba ma thú phản ứng thì Mộ Dung Như Tuyết đã không chịu nổi nữa mà chuồn đi tìm một khe suối để tắm đã

Ngay sau khi Mộ Dung Như Tuyết tắm xong cảm thấy tinh thần của mình thật sáng khoái. Nhưng khi nhìn về hình dáng của mình phía dòng nước suối thì không khỏi sửng sốt mái tóc bạch kim trơn bóng được búi lại rất đơn giản, làn da chẳng những trắng mà còn hồng hào hơn xưa, khuôn mặt cũng tà mị đi không ít

"Thật đẹp" Mộ Dung Như Tuyết khẽ cảm thán đồng thời cũng lo lắng cho mình nếu như khuôn mặt này lộ ra ngoài thì sẽ khiến không ít phiền phức đây

Nhanh chóng đội mũ trùm đầu vào nàng cũng không muốn ai ngăn ngại vì khuôn mặt này nữa. Đi về phía hang đá mà vừa nãy mình đi ra Mộ Dung Như Tuyết một lần nữa mới có cơ hội quan sát đám ma thú sau khi tăng áp này

Lôi Trần vẫn giữ nguyên dáng vẻ như của nhưng màu lông màu tím lại càng sáng bóng hơn tinh tế hơn thôi. Còn Liệt Hỏa thì đã có thể hóa thân thành ma sủng biến thành một con mèo nhỏ nhắn xinh xắn bộ lông màu đỏ đậm trông thật đáng yêu nhìn nó ai mà nghĩ nó là Hỏa Vân sói chứ. Còn Bạch Ngọc thì cũng lớn hơn một chút bộ lông trông trắng buốt hơn và mềm mượt hơn nữa đúng là tăng cấp có khác nha

"Chủ nhân ngài có sao không" Lôi Trần và Liệt Hỏa nhanh chóng chạy đến bên chân Mộ Dung Như Tuyết ân cần hỏi

"Không sao ta rất khỏe" Mộ Dung Như Tuyết thấy như vậy mỉm cười đáp

"Ngươi không sao thì tốt rồi" Bạch Ngọc thấy như vậy mới ân tâm thở phào nhẹ nhõm

"Chủ nhân ta có thể biến thành ma sủng rồi" Liệt Hỏa hiếm có cơ hội được vui vẻ như vậy nó rất thích bộ dáng này của mình, vội vàng khoe với Mộ Dung Như Tuyết

"Rất đẹp trông chẳng khác gì con mèo hoang" Mộ Dung Như Tuyết đang vui vẻ lên rất có hứng trêu đùa với Liệt Hỏa

"Chủ nhân" Liệt Hỏa tức giận ai oán liếc Mộ Dung Như Tuyết một cái, bộ dáng của nó bây giờ rất soái nha làm gì có tí gì liên quan đến mèo hoang đâu chứ cùng lắm chỉ là mèo quý mà thôi

Mộ Dung Như Tuyết đang còn muốn nói gì thì trong không gian chỉ giới Tan Lạp Tây Á đã lên tiếng

"Mộ Dung Như Tuyết ngươi vào đây mà xem" Tan Lạp Tây Á gấp gáp nói

Thấy Tan Lạp Tây Á suốt ruột như vậy, Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng vào không gian chỉ giới. Vừa thấy không gian chỉ giới Mộ Dung Như Tuyết đã thấy Tan Lạp Tây Á đứng trước một cánh cửa vẻ mặt có vẻ rất suốt ruột

"Có chuyện gì vậy" Mộ Dung Như Tuyết thấy như vậy thắc mắc hỏi

"Ngươi mau lại đây, cái cửa thứ nhất này cuối cùng cũng mở rồi"

"Tại sao nó lại mở vậy" Mộ Dung Như Tuyết thắc mắc hỏi

"Chắc là do ngươi tăng cấp lên cánh cửa này mới mở" Tan Lạp Tây Á tận tình giải thích với Mộ Dung Như Tuyết

"Là do năng lực của ta mạnh hơn sao" Mộ Dung Như Tuyết nghi vấn hỏi

"Đúng vậy" Tan Lạp Tây Á gật đầu cười nói

"Ngươi vào thử xem chưa" Mộ Dung Như Tuyết thắc mắc hỏi

"Chưa cánh cửa mới mở ta liền báo cho ngươi"

"Vậy thì đi thôi" Vừa nói Mộ Dung Như Tuyết vừa cầm chốt cửa mở ra, quả thật là cánh cửa này đã mở ra thật rồi

Vừa vào không gian bên trong Mộ Dung Như Tuyết đã thấy ngay chính giữa của căn phòng là một cái lò luyện đan, bên trong có rất nhiều giá sách khác nhau, bên trái cũng là một cái giá khác nhưng bên trong lại chống trơn có vẻ như để đựng dược liệu. Bên dưới cái giá đó là những bình đựng đan dược nhưng tất cả đều chống trơn khiến Mộ Dung Như Tuyết buồn không thôi. Nếu như mà có đan dược nàng đã sớm bán đi rồi (đúng là đồ tham tiền mà)

"Phòng luyện dược sao" Tan Lạp Tây Á nhìn cách bày trí xung quanh đoán chắc là vậy

"Chắc là vậy nhưng nó cũng chẳng có tác dụng với ta bây giờ" Mộ Dung Như Tuyết nàng nói thật. Thứ nhất từ trước tới giờ nàng chưa từng biết tới dược liệu. Hơn nữa Tan Lạp Tây Á cũng không biết luyện dược lên không thể dạy nàng còn nữa là nàng không có đủ tiền mua dược liệu đâu phải biết là trước khi có thể điều chế được đan dược thì cần rất nhiều lần luyện đan hỏng nha

"Cũng chỉ đành như vậy thôi" Tan Lạp Tây Á thở dài nói chi tiếc trước kia ông không có hóa nguyên tố nếu không có thể giúp Mộ Dung Như Tuyết trở thành luyện dược sư rồi

Như thấy được điều thất vọng trên khuôn mặt Tan Lạp Tây Á Mộ Dung Như Tuyết liền nói tiếp

"Không sao dù sao bây giờ cứ đọc sách trước sau này có cơ hội rồi luyện đan dược sau"

" Cũng được bây giờ dù sao cũng không còn cách nào khác "

Sau khi trò chuyện với Tan Lạp Tây Á một lúc Mộ Dung Như Tuyết mới ra khỏi không gian chỉ giới thì liền thấy ba con ma thú đang đợi ở đó đợi mình

" Chủ nhân bây giờ người định đi đâu " Liệt Hỏa nóng nảy thắc mắc hỏi.Bây giờ nó rất muốn khoe hình dáng của nó nha

" Trần Dương " Mộ Dung Như Tuyết không nghĩ ngợi đáp.nàng đã đáp ứng với bọn người Phong Diệc Phi rồi

Bởi vì Liệt Hỏa và Bạch Ngọc không ai chịu thua kém ai,bọn chúng đều đều muốn ra thế giới bên ngoài nhìn ngắm nhìn xung quanh vì bọn chúng chưa bao giờ được nhìn cả lên Mộ Dung Như Tuyết cuối cùng đành phải để hai chúng nó leo lên bả vai của nàng mỗi con một bên.Mà Lôi Trần thì đã được Mộ Dung Như Tuyết ăn ủi bằng ma hạch lên tất ngoan ngoãn ở bên trong không gian ma thú ăn ma hạch nàng cũng đã hứa với nó là khi có đồ ăn ngon thì sẽ không quên gọi nó.Thế là Lôi Trần đã thành công bị Mộ Dung Như Tuyết lừa vào không gian ma thú

Trên đường ra khỏi rừng rậm Mộ Dung Như Tuyết đã gặp vào thành nhỏ,nàng định vào thành này một chút vì nàng không biết đường đến Trần Dương mà

Cái thành nhỏ này cũng không sầm uất bằng Đại La thành nhưng người đi lại cũng không kém,nhưng nàng cũng chẳng để ý cho lắm bây giờ tìm một quán trọ nghỉ ngơi một đêm rồi sáng mai đi tìm người để hỏi đường một chút đã

Đi được một đoạn để tìm hiểu địa hình Mộ Dung Như Tuyết cuối cùng cũng tìm được một quán trọ để nghỉ chân.Theo thói quen cũ Mộ Dung Như Tuyết lại tìm nơi ít người để ý nhất để nghe tin tức xung quanh mong rằng sẽ có tin có ích đối với nàng

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Lời đồn không thể tin hoàn toàn

Quán trọ vì muốn kéo đông khách một chút lên đã thuê một thuyết thư đến kể những chuyện hay và lại cũng không may cho vị thuyết thư kia lắm bởi vì chuyện hán đang kể có liên quan đến Mộ Dung Như Tuyết đang ngồi ở bàn chỗ góc khuất kia

" Các ngươi có biết nước chúng ta lại có thêm một vị Triệu hồi sư nữa không " Thuyết thư mở đầu câu chuyện một cách thần thần bí bí dẫn dắt người nghe

" Có chuyện như vậy sao,sao mà bọn ta không biết vậy nói nghe thử xem con nhà ai có thiên phú đến vậy " Mọi người ở dưới xôn xao nói

" Ta nghe nói là Mộ Dung Như Tuyết triệu hồi sư song nguyên tố lỗi phong hôm đó đã đại chiến với Mộc Trần Dương của Mộc gia tộc.Mới đầu trận đấu đã đập ngã Mộc Trần Dương sau đó Mộc Trần Dương Thủ đoạn hèn hạ uống được thủy tăng cấp bậc nhưng không làm giảm khí thế của Mộ Dung Như Tuyết.Ngay sau đó Mộ Dung Như Tuyết thả thượng cổ thần thú ra đâm chết Mộc Trần Dương nhưng sau đó cha của Mộc Trần Dương là Mộc Trần Hưng đã quỳ gối trước mặt của Mộ Dung Như Tuyết xin tha cho tiểu tử này lên Mộ Dung Như Tuyết liền đá một phát Mộc Trần Dương ngay lập tức bị đá xuống lồi đài bay khoảng một thước không còn sức nói chuyện thoi thóp chờ chết..." Thuyết thư đang hăng say kể lại câu chuyện của mình càng kể càng thu hút nhiều người đọc.Nhưng khác hẳn với mọi người Mộ Dung Như Tuyết càng nghe càng run chiến trà cũng vì thế mà rung theo

Nàng cũng thật không ngờ nha người ta nói quả đúng không sai một người truyền trăm mỗi người một văn bản khác nhau không biết chuyện của nàng khi nào được mọi người hình ảnh hóa như vậy chứ nàng làm gì có một cước đâm Mộc Trần Dương chứ thật oan uổng mà.Đúng là lời đồn không thể tin hoàn toàn

" Nghe cái tên Mộ Dung Như Tuyết ta nghe cảm thấy rất quen " Một người bên dưới bỗng nhiên phát biểu một câu

" Đúng nha " Mọi người xung quanh như nhận ra một điều gì đó ngày càng bàn luận sôi nổi

" A cái này không phải cùng tên với phé vật của Mộ Dung gia sao "

" Chắc không phải đâu một người là thiên tài một người là phé vật làm sao so sánh với nhau được chứ "

Nhưng câu nói của những người này càng làm cho mọi người xung quanh bàn tán không thôi khiến xung quanh càng thêm ồn ã giống như một cái chợ vậy,chỉ riêng Mộ Dung Như Tuyết vẫn bình tĩnh uống trà cùng với hai con ma thú bên vai chúng nó cũng đang mãi nghe ngóng chuyện

Thuyết thư thấy như vậy càng thêm vui vẻ,hắn chưa từng thấy chuyện nào nhiều người muốn nghe đến như vậy lần này hắn thu một khoản lớn chắc rồi

" Bọn họ chính là một người " Thuyết thư cao ngạo nói, hắn chính là người biết rõ nhất ở đây nh a

" Sao có thể được chứ không phải là một phé vật thôi sao tự xưng lại trở lại thiên tài rồi " Xung quanh mọi người đều xôn xao bàn tán điều này bọn họ

làm sao mà tin được chứ vốn một phế vật thể mà lại thành một thiên tài đùa bọn họ à

" Chắc chắn là dấu tài " Một người ở trong đám người bỗng nhiên thốt lên

" Chắc chắn là vậy " Mọi người xung quanh đều gật đầu đồng ý tán thành với ý kiến này

" Mẹ nó chứ Mộ Dung Như Tuyết là phế vật thì ta là ta là cái gì đây " Một người trong đám đó không nhịn được chửi tục

" Còn có tin tức mới nữa các ngươi có muốn nghe không " Thuyết thư lại thần thần bí bí nói

" Sao còn chuyện gì nữa người còn không nói nhanh " Mọi người xung quanh háo hức nhìn Thuyết thư giống như một con mèo ngon.Hôm nay đúng là có rất nhiều tin hay mà

" Ngươi có biết Mộ Dung Như Anh không một trong số những thiên tài trong gia tộc Mộ Dung gia đó.Ma pháp sư hóa nguyên tố cấp 2 đã được phó hội trưởng công đoàn luyện được sư thu làm đồ đệ rồi "

" Cái gì Mộ Dung Như Anh sắp là luyện được sư rồi sao đúng là ngưỡng mộ mà " Một nam nhân trong đám người đó ánh mắt long lanh nhớ đến Mộ Dung Như Anh

Nhưng đáng tiếc tin tức Mộ Dung Như Anh sắp trở thành luyện được sư lại không thể bằng tin một Triệu hồi sư Mộ Dung Như Tuyết được,lên vấn đề của Mộ Dung Như Anh thì nhanh chóng được mọi người cho qua mà lại bàn về vấn đề sôi nổi hơn là việc Mộ Dung Như Tuyết là một Triệu hồi sư

Nhưng trái ngược với mọi người Mộ Dung Như Tuyết khi nghe được tên Mộ Dung Như Anh thì chén trà vốn Mộ Dung Như Tuyết tay đang cầm bỗng nhiên bị bóp lát một cách nhanh chóng rồi bị hóa thành tro bụi không dấu vết.Điều này làm cho mọi người khó thấy được nhưng Liệt Hỏa và Bạch Ngọc thì không như vậy bọn họ là người ở gần Mộ Dung Như Tuyết nhất lên thấy rõ được hình ảnh này

Bọn chúng nó thật run sợ trước cảnh này lên thầm oán Mộ Dung Như Anh người này đúng là phiền phức khi không lại nghe thấy cái tên này chứ làm mất hứng của chủ nhân bọn họ

" Mộ Dung Như Anh chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi,ngươi đừng hòng được yên thân " Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ nói, rồi lại rất tự nhiên cầm ấm trà rót một cốc nước khác lên uống tiếp một cách vô cùng thành thoi mà đám ma thú kia đang run người khi thấy cảnh này bọn chúng không ngờ Mộ Dung Như Tuyết lại đối mặt nhanh chóng như vậy thật đáng sợ mà

Bên này Mộ Dung Như Tuyết đang thanh thần uống trà thì bên kia lại khác hoàn toàn ngược lại

Mộ Dung Gia

Trong một căn phòng lớn được bố trí trang nghiêm có đầy đủ tất cả những người quyền cao chức trọng ở Mộ Dung gia đang tụ tập ở đây

Ngồi ở chính ghế gia chủ chính là Mộ Dung Long với khuôn mặt vì trải qua năm tháng lên có rất nếp nhăn nhưng điều đó cũng không làm mất sự uy nghiêm vốn có của gia chủ vốn có,bộ tóc dài được búi trên đỉnh đầu càng làm khí thế trở lên trang nghiêm hơn.Khuôn mặt tuy đã già nhưng vẫn rất phong độ giống Mộ Dung Như Tuyết đến 7,8 phần

" Thế nào rồi,có tin tức gì chưa " Mộ Dung Long âm thanh uy nghiêm hỏi

" Dạ thưa gia chủ không tìm thấy tung tích người đầu gối như biến mất không dấu vết " Người đứng kia ngập ngừng trả lời hẳn rất sợ khí thế của vị gia chủ này

" Bốp " Ngay sau đó Mộ Dung Long đập tay vào cái bàn làm nó rung chuyển cùng với một vết nứt rất lớn nóng giận nói

" Một nha đầu mà cũng không tìm được lui xuống tìm tiếp cho ta " Mộ Dung Long càng thêm nóng giận ngay cả một nha đầu tìm cũng không thấy từ lúc Mộ Dung Như Tuyết mất tích ông cũng đã bí mật cho người cùng con trai tìm rồi bởi vì ông biết trong gia tộc này có rất nhiều người không muốn tìm được Mộ Dung Như Tuyết và mẹ của nó.Nhưng bây giờ thì không sao rồi nó đã là một Triệu hồi sư song nguyên tố,tuy không biết tại sao mà nó làm được như vậy nhưng ít nhất bây giờ mọi người trong gia tộc cũng nhất chí tìm cho bằng được nó hơn nữa người trong hoàng tộc cũng đang ráo riết tìm cho bằng được bọn họ làm sao mà bỏ qua được một thiên tài như thế cơ chứ điều đó sẽ rất có lợi cho gia tộc sau này.Nói đúng hơn không chỉ có Mộ Dung gia tìm Mộ Dung Như Tuyết mà là toàn bộ đất nước này đang truy lùng nó

" Cha người cũng bớt giận,để con đi tìm thử xem " Đại trưởng lão cũng chính là cha của Mộ Dung Như Tuyết,Mộ Dung Hàn lên tiếng.Ông rất lo lắng cho vợ và đứa con gái này

" Ông nội hãy để cho con đi tìm Tuyết nhi và mẹ con " Mộ Dung Lâm lên tiếng muốn đi tìm đứa em gái này và mẹ của mình hẳn chắc chắn hai người này đi cùng nhau.Hắn không biết tại sao họ mất tích nhưng chắc chắn hẳn phải tìm cho bằng được

" Tất cả im lặng hết cho ta. Bây giờ các ngươi chỉ có hai người thì tìm cái gì.Bây giờ người cùng lão thất chia người đi tìm đi nhất định phải tìm được hai mẹ con nó an toàn trở về.Còn nữa Lâm nhi cháu còn không mau về trường đi thời hạn xin nghỉ cũng hết rồi phải không còn không mau đi "

" Nhưng mà ông nội " Mộ Dung Như Lâm lộ ra một ánh mắt kiên quyết

" Còn không mau đi " Mộ Như Long lớn giọng quát

" Vâng " Không còn cách nào khác Mộ Như Lâm đành phải xoay người đi trong lòng thầm nghĩ có cách nào khác tìm em gái mình không

Vừa mở cửa ra Mộ Như Lâm liền thấy một thân ảnh nhỏ nhắn mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt lộ ra một khuôn mặt trắng tinh xảo trông bề ngoài khá dễ thương,mái tóc màu bạch kim được búi rất cầu kì trên đầu, dùng giọng điệu ngọt ngào nói

" Đại ca huynh tìm được Tuyệt tỉ ti chưa " Mộ Dung Như Anh giờ giọng ngọt ngào khiến ai cũng phải siêu lòng nói

" Đừng có mà gọi ta là đại ca trên đời này ta chỉ có mỗi Như Tuyệt là muội muội thôi không có người " Mộ Dung Như Lâm giọng lạnh lùng từ trước đến nay hẳn chưa từng coi Mộ Dung Như Anh là muội muội ruột của mình.Mẹ của nó đã trắng trợn khuyến rũ cha hẳn trong lúc không tỉnh táo làm sao hẳn có thể coi trọng Mộ Dung Như Anh được chứ

" Đại ca huynh " Mộ Dung Như Anh rung rung nước mắt nhưng đáy mắt dấu đi sự hận thù sâu đậm Tại sao chứ người trong tim cha và đại ca luôn là Mộ Dung Như Tuyệt chứ một phế vật thì làm được gì chứ tuy có mấy tin đồn linh tinh nhưng nàng không tin đó là sự thật dù sao không phải bọn họ đã được mẹ nàng trừ khử hết rồi sao

" Người cút đi cho ta đừng để cho ta thấy mặt người " Nói xong Mộ Dung Lâm không để ý khuôn mặt sắp khóc của Mộ Dung Anh lạnh lùng xoay người đi

" Ta hận người Mộ Dung Như Tuyệt,tại sao một chút tin tức của người còn hơn cả công ta nỗ lực lấy lòng phó hội trưởng công đoàn luyện được sư đệ ông ta nhận ta chứ.Tại sao người ngay cả vinh quang cũng cướp đi của ta người tốt nhất lên chết đi Mộ Dung Như Tuyệt " Mộ Dung Như Anh cầm hận nói.Từ trước đến giờ nàng đã làm mọi việc để cha và đại ca chú ý đến nàng nhưng mà tại sao như thế nào không bằng Mộ Dung Như Tuyệt một phế vật chứ không nàng không cam lòng mọi thứ của Mộ Dung Như Tuyệt vốn là của nàng tất cả đều là của nàng (con này điên thật rồi)

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 48: Đăng kí làm dong binh

Sáng hôm sau Mộ Dung Như Tuyệt liền ra khỏi quán trọ với ánh mắt tò mò của rất nhiều người,thứ nhất vì họ không nhìn được mặt nàng thứ hai là do bộ đồ này quá giống kiểu với Mộ Dung Như Tuyệt nhưng chỉ khác mỗi màu,giới tính và hai con ma sủng trên vai.Nhưng bọn họ sợ nàng vì rất có thể giống như Mộ Dung Như Tuyệt trên vai không phải là ma sủng mà chính là ma thú lúc đó chẳng phải bọn họ sẽ gặp phải tai vạ lớn sao không đầu tư nhiên đi trốn vào Triệu hồi sư. Nhưng dù sao bọn họ vẫn giữ mỗi ngày vực này trong lòng

Biết được những gì họ nghĩ trong lòng Mộ Dung Như Tuyệt vẫn như cũ thản thoi. Nàng đợt này sẽ không giả mèu bệnh nữa đâu đợt trước gặp không ít phiền phức rồi lần này nàng sẽ cho bọn họ nhìn vào bề ngoài không có ai giám làm gì nàng mà lần này quả như dự kiến không có ai giám đi trêu chọc nữa

Mộ Dung Như Tuyệt đang đi dạo bỗng nhiên dừng lại ở trên tấm bảng bán vũ khí.Lần trước thanh sáo ngọc bị lộ rồi không thể dùng được nữa bèn kiếm vũ khí khác vậy

Vừa vào trong Mộ Dung Như Tuyệt bị thu hút bởi rất nhiều các vũ khí khác nhau có chùy thủy,kiếm các loại dao nhỏ to khác nhau phù hợp với tất nhiều người,ở đây còn có mấy cây ma pháp nữa nhưng mà nàng nhìn qua chất lượng quá kém.Mà chủ quán vừa thấy khách vào liền nhiệt tình chào đón

" Xin chào công tử người muốn mua gì "

" Ta muốn mua một thanh chùy thủy người cứ để ta chọn đi " Nói xong Mộ Dung Như Tuyệt bước về phía trước vài bước không để ý đến tên tiểu nhị mặt đang cứng ngắc phía sau

Thấy thế tiểu nhị vội nói " Vâng công tử cứ chọn tự nhiên ".Nhìn vị công tử này e rằng là người có tiền lần này hẳn có thể kiếm một món lớn rồi.Đúng vậy hẳn là người từ trước đến nay chuyên ép giá khách hàng cũng bắt chẹt được một khoản tiền lớn mà ông chủ cũng không hay biết

Mộ Dung Như Tuyệt đi qua các loại vũ khí khác nhau cuối cùng chọn một cây kiếm chất lượng cũng không tồi cảm rất vừa tay hơn nữa chất lượng cũng thuộc loại tốt ít nhất vào tay nàng sẽ không dễ gãy.Nàng xem kĩ rồi ở trong đây chỉ có cây kiếm này là thuộc hạng tốt nhất rồi lưỡi kiếm mỏng và sắc,chất thép cứng được làm bằng loại thép tốt nhất ở cuối kiếm được nạm một viên ngọc màu xanh dương trông khá là đẹp mắt.Nói rồi không suy nghĩ nhiều Mộ Dung Như Tuyệt cầm thanh kiếm đi đến quầy tính tiền

" Ta lấy cái này "

" Oa công tử thật có mắt nhìn cái kiếm này đây chính là loại chất liệu tốt nhất kiểu dáng đẹp nhất, được làm lên từ....." tiểu nhị ra sức nịnh nọt Mộ

Dung như Tuyết để nâng giá trị của cây kiếm lên

"Nói nhiều bao nhiêu tiền " Mộ Dung Như Tuyết đã sắp mặt đi sức kiên nhẫn rồi

"Dạ vâng của ngài hết 400 tệ " Thấy không thể nịnh nọt lên tiểu nhị cũng không giám nữa

" 100 tệ " Con mẹ nó dám lừa nàng à cái kiếm này cùng lắm chỉ hai trăm kim tệ mà thôi dám nói với nàng gấp đôi tên này đúng là cảm thấy mình sống quá lâu rồi sao

" Công tử điều này không thể đâu "Đùa gì chứ còn không bằng tiền vốn à

" Vậy người không sợ ta nói với mọi người. Người bắt chẹt ta gấp đôi để xem ai còn giám mua hàng, thuê người làm nữa không " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết nở một nụ cười quỷ dị phía sau muội đầu

" Đừng tiểu nhân biết sai rồi tiểu nhân sẽ giám cho ngài 200 tệ được chưa "Giống như bí mật bị phát hiện tiểu nhị vội vàng lấy giá gốc

" Muộn rồi "

" Khoan đã 150 tệ " Tiểu nhị vội vàng giám hòa chuyện này mà lộ ra hẳn chỉ có lúc chết chắc

" chủ tiệm đâu " Không chịu nhường nhịn Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục không chịu thuyết phục của tiểu nhị muốn lừa nàng à không bị chịu phạt mới là lạ

" 100 tệ xin mời quý khách thanh toán " Lần này hẳn lại chọc vào người không lên trọc rồi

" Thành giao " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết nói xong móc 1 kim tệ ra trả tiền rồi xoay người đi trong con mắt sát xa của tiểu nhị. Ăn nhiều rồi thì phải bỏ ra chứ

Khi ra ngoài Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục bước đi tiếp tục đi tiếp đến chỗ đăng kí của dong binh đoàn. Bây giờ cách dễ kiếm tiền nhất đó là gì đó chính là làm dong binh, nàng dự định sẽ chọn một nhiệm vụ nào đó đi tới Trấn Dương như thế sẽ đỡ lẩn đường hơn nữa còn không phải hỏi đường đỡ tốn công

Vừa đi vào Mộ Dung Như Tuyết một thân trường bào đen xanh như ngọc. Dưới trường bào, phía sau chân phải là thanh kiếm ở chuôi kiếm có được khác bảo thạch màu xanh lam, như ẩn như hiện. Đại đao tắn ra lãnh khí tà thích đặt ở bên hông, hơi thở lạnh lùng làm cho người khác phải nhượng bộ lui binh, không dám đến gần. Mà sự xuất hiện Mộ Dung Như Tuyết, nháy mắt làm cho đám dong binh mới vừa nãy còn cãi nhau lập tức im lặng, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào đứa bé vừa tiến vào. Ánh mắt của bọn họ khi nhìn Mộ Dung Như Tuyết từ kinh diễm biến thành kinh ngạc, phần lớn là sự kinh ngạc mang theo khinh thường hèn mọn.

"Này tiểu quý, mới bao nhiêu a. Đủ mười lăm tuổi không? Thế nhưng dám đến công hội đăng kí làm dong binh."

"Có lẽ là đến tìm người đi."

"Không phải là tới làm dong binh chứ, đúng là ghé con mới sinh không sợ cộp a."

"Làm dong binh đùa cái gì. Tiểu hài tử này vẫn chưa trở thành kiếm sĩ cấp 3 đi. Lão tử đã làm lính đánh thuê ba năm, cũng chỉ có thể đảm đương trách nhiệm bảo hộ đương gia mà thôi. Tiểu quý này không có khả năng."

Các dong binh họp thành nhóm bàn luận, ở cách đó không xa đương nhiên Mộ Dung Như Tuyết có thể nghe được, nhưng mà đối với lời nói của những người không liên quan, Mộ Dung Như Tuyết cũng không để ý tới, nếu không trừu chọc nàng, nàng sẽ coi hẵn là không khí, không thấy không quan tâm

Lạnh nhạt tiêu sái đi đến nơi đánh ký làm dong binh, trước một cái cửa sổ, nhìn tiểu tử chuyên đăng kí ở bên trong, âm thanh non nớt trong trẻo nhưng lạnh lùng "Xin chào, ta muốn đăng ký làm dong binh.". Trên đời này nàng ghét nhất là ai coi thường nàng

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Ta đồng ý nhận nhiệm vụ này

Mọi người xung quanh vừa nghe câu nói của Mộ Dung Như Tuyết thì cười ầm cả lên. Một đứa bé khoảng 8 9 tuổi đòi đi làm dong binh chuyện này có buồn cười không chứ

" Tiểu tử đây không phải chỗ người có thể chơi đâu tốt nhất đi chỗ khác đi còn nữa dẫn luôn cả hai con ma sùng kia đi luôn nữa "

" Ta sống gần một nửa đời người rồi mà cũng chưa từng thấy ai ngông cuồng như tiểu tử này chắc là con cháu của những đại gia tộc lớn rồi "

Nghe nhắc đến bọn họ Liệt Hỏa kích động muốn lên hung hăng xé xác bọn chúng nhưng may mà Mộ Dung Như Tuyết đã cản lại rồi

Mọi người xung quanh đều ầm ĩ bàn tán mà người ghi danh kia vẫn ngây ngô, trời ơi hắn chưa từng gặp người nào ngông cuồng như tiểu tử này. Nhưng bây giờ hắn phải làm sao đây không còn cách nào khác ai bảo hắn là người ghi danh chứ mà mọi người đều được ghi danh

Ghi một số thông tin cần thiết xong Mộ Dung Như Tuyết nhận được một cái huy hiệu hiệu chứng minh đã thành dong binh, tiện thể nàng hỏi luôn một chút xem có nhiệm vụ nào đến Trấn Dương không

" Đạo này có nhiệm vụ nào đến Trấn Dương không "

" À có, có hai huynh đệ nhà họ Trần đi Trấn Dương nhưng phải đi qua rừng rậm Tây thành nơi có rất nhiều ma thú cấp cao cần khoảng 10 người từ cấp 7 trở lên hộ tống bây giờ đã tìm được 9 người còn một người nữa chưa tìm được " Người ghi danh vừa tìm danh sách vừa nói

" Được ta sẽ nhận nhiệm vụ này " Dù sao nàng cũng tiện đường hơn nữa thù lao của đợt này không nhỏ khoảng 500 tệ một người đó nha. Cứ coi như là đất chó đi dạo cùng đi mà lại được thêm tiền tội gì không đi nhiệm vụ này nàng nhận chắc rồi

" Nhưng " Người ghi danh còn định nói chuyện này cần có người từ cấp 7 trở lên vì việc này rất nguy hiểm không thể cho trẻ con chơi được thì ngay lúc đó đã có một người đứng lên chế nhạo nói

" Danh con đừng có mà đến đây mà làm loạn nữa, nhìn dáng người không tồi thì đừng làm dong binh nữa đi về hầu hạ cho bán công tử đi bán công tử sẽ yêu thương chiều chuộng người " Người vừa nói có vóc dáng béo tốt, thân hình mập mạp không giống ngư một thiếu niên chút nào, nhìn cách ăn mặc có vẻ như là người có tiền thích đi mua người về làm nô bộc. Kết hợp với lời nói của hắn chính là bộ dạng dơ tay lên chuẩn bị nâng cằm Mộ Dung Như Tuyết để xem khuôn mặt

" Rắc.. " Ngay lập tức ngón tay mập mạp trắng bạch còn chưa kịp chạm vào Mộ Dung Như Tuyết ngay lập tức bị nàng cầm bẻ gãy làm đôi. Sau đó mượn sức thổ nguyên tố nâng cơ thể của tên mập kia quật hẳn một phát xuống đất khiến hắn nằm kêu quằn quại. Giống như điều đó làm bản tay mình Mộ Dung Như Tuyết lấy từ trong ngực một chiếc khăn tay lau đi bản tay dơ vừa chạm vào tên mập kia, khi lau xong không thương tiếc vứt chiếc khăn xuống đất. Cách làm nhanh gọn lẹ rất lưu loát không chút trắc trở nào mà bên kia khi thấy chủ nhân của bọn chúng đang đánh nhau thì Liệt Hỏa và Bạch Ngọc cũng rất tự nhiên nhảy xuống vai của Mộ Dung Như Tuyết rồi chỗ khác xem đánh nhau

" Cút "

" Người " Tên mập nằm co cắp dưới đất nâng mắt lên không cam lòng nhìn người vừa nãy ra tay với mình, sao nhìn thân hình hắn nhỏ bé đến thế mà có thể quật ngã mình chứ không thể nào, rồi hắn quay sang đám nô tài đi theo đằng sau trừng mắt bọn hắn mấy cái quát

" Còn đứng đây làm gì không mau bắt lại cho ta a đau quá "

" Vâng " Đám nô tài rồi rít tuân lệnh có vài tên đứng lên đỡ tên mập dậy

Đám người đó hung hăng trừng mắt lao vào Mộ Dung Như Tuyết giống như đám côn đồ bắt nạt một thiếu niên vậy. Nhưng mà Mộ Dung Như Tuyết nàng làm sao có thể dễ yên chứ lập tức rút thanh kiếm ra nhanh chóng đánh lại bọn họ. Những chiêu thức đơn giản nhưng dưới tay của Mộ Dung Như Tuyết lại cực kì sắc bén và nhanh gọn khiến cho bọn người đó không thể nào chống đỡ nổi

Từng nhát kiếm giống như không giết chết ngay bọn họ mà cứa vào những đường gân tay gân chân khiến bọn họ sống không bằng chết cuối cùng kết cục còn thảm hại hơn chue của mình. Cuối cùng chính là cảnh tượng đầy máu me dưới đất bên cạnh là những người đang đau đớn nằm quằn quại dưới đất nhin thống khổ bên trên không ai khác chính là Mộ Dung Như Tuyết đứng vững uy nghiêm giống như một cường giả đứng đầu phía dưới là những người đang van xin. Mà trong tay của Mộ Dung Như Tuyết đang cầm một cây kiếm sắc nhọn bên dưới là những giọt máu chảy theo chiều dọc từ thân kiếm xuống từng giọt từng giọt, không khí nhất thời đều im lặng làm cho tiếng máu rơi ấy vào tai mọi người thật run sợ giống như âm thanh của ma quỷ đòi mạng vậy

Mọi người xung quanh thấy cảnh như vậy đều run người đây là chuyện một đứa có thể làm sao. Phải lớn lên ở một thế giới như thế nào mới có thể nuôi dưỡng được con người như vậy chứ

" Ta nói các ngươi cút các ngươi không cút đây chính là hậu quả của việc không nghe lời " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết định xoay người đi hôm nay đã đủ náo nhiệt rồi. Bỗng dưng nhớ ra gì đó Mộ Dung Như Tuyết vội hỏi

" Bao giờ khởi hành vậy "

Người ghi danh thấy vậy thì lúc này mới kịp hồi phục lại một chút tinh thần vừa rồi tiểu tử kia ra tay một chút liền có thể đánh ngã mấy tên chiến sĩ cấp 5 lợi hại kia xem ra ít nhất cũng phải là cấp 8 trở lên xem ra lần này có thể hoàn thành nhiệm vụ tìm đủ người rồi

" Sáng ngày kia "

" Được rồi ta sẽ đến nhận nhiệm vụ này " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười xoay người đi địa phương khác hôm nay nháo là quá đủ rồi. Mà Liệt Hỏa và Bạch Ngọc tất nhiên cũng chủ động theo sau nơi này bọn chúng chơi hết vui rồi

Vừa ra khỏi dong binh đoàn Mộ Dung Như Tuyết về quán trọ cũng không về phòng ngủ ngay mà tìm một nơi tìm hiểu về Tây thành đó chính là nơi mà

nàng đã nghe thấy tổ nhất là tìm chủ quán nói chuyện dù sao thì ông ấy cũng là người thông thuộc ở đây nhất

Qua lời chủ quán nàng cũng tạm thời biết được Tây thành trong lời của bọn họ là gì. Ngay khi vừa mới hỏi thì ông chủ cũng rất ngạc nhiên không ngờ nàng không biết nơi này nhưng mà ông cũng không ngại giải thích

"Người không biết khu rừng rậm Tây thành? Người có phải không hay đi rèn luyện hay không. Từ thành này đi Trấn Dương thành thì có hai con đường có thể đi, một là đi vào rừng rậm Tây thành, hai là đi vòng qua rừng rậm Tây thành. Nếu muốn đi vòng qua rừng rậm Tây thành thì phải mất đến hai tháng. Tuy rừng rậm Tây thành không nguy hiểm bằng sơn mạch Trúc Phong, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Ở đó có ma thú cấp 5 đến cấp 7 tụ lại thành đàn, thậm chí còn có cả ma thú cấp 8 và cấp 9. Người bình thường cũng không dám một mình đi qua khu rừng rậm Tây thành. Cho dù có nhiều người, nhưng thực lực thấp cũng không được. Cho nên Trần gia ở thành này mới nhờ đến dong binh đoàn, nhất định phải yêu cầu người có thực cấp 7 trở lên mới được tiếp nhiệm vụ. Người tiếp nhiệm vụ, hiện tại không thể rút lui. Đến lúc đó thì

phải cẩn thận một chút " Ông chủ thực lòng khuyên Mộ Dung Như Tuyết

" Cảm ơn lão bản ta về phòng ngủ đây " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết xoay người đi vào phòng của mình

-----Đúng sáng ngày kia Mộ Dung Như Tuyết theo như lời đã nói đi đến trước cửa nơi đăng kí dong binh đoàn. Khi vừa đến Mộ Dung Như Tuyết đã thấy có vài người ở đây, người ghi danh hôm kia đã giới thiệu cho nàng một đoàn trưởng của một dong binh đoàn nhận nhiệm vụ lần này để hai người có thể hợp tác tốt hơn trong chặng đường này. Mà người kia tên là Mạnh Ngọc Dương cũng rất sáng khoái đáp ứng. Tuy chỉ có mấy câu giao tiếp với nhau nhưng Mạnh Ngọc Dương cũng rất phóng khoáng đúng tính cách nàng thích

"Đi, ta đưa người tới dong binh đoàn của chúng ta." Mạnh Ngọc Dương đứng dậy.

Dong binh đoàn của Mạnh Ngọc Dương rất ít, chỉ có tám người, bốn nam ba nữ. Nhưng chỉ cần có năm người là có thể đăng kí dong binh đoàn. Mạnh Ngọc Dương là đội trưởng, mấy người khác thấy Mạnh Ngọc Dương đưa Mộ Dung Như Tuyết tới gần, có chút kinh ngạc.

"Đây là Bách Anh, trong khoảng thời gian này sẽ đi chung với chúng ta." Mạnh Ngọc Dương giới thiệu

"Đây là quân sư của chúng ta Hồng Anh sư huynh của hắc Hồng Thủy. Đây là Lưu Hâm, Bạch Lan, Phượng

Loan."

Mạnh Ngọc Dương ở trong đoàn rất có uy tín, nhưng người khác dường như không có dị nghị gì. Mộ Dung Như Tuyết nhìn qua một chút, ngoại trừ Mạnh Ngọc Dương là ma pháp sư cấp 9 thủy nguyên tố sơ kì, Hồng thúc là ma pháp sư thổ nguyên tố cấp 8 trung kì, 5 người khác thì là chiến sĩ cấp 7, cấp 8. Thực lực tổng thể như vậy, trong dong binh đoàn cũng không thấp. Mộ Dung Như Tuyết cũng qua loa chào hỏi họ một tiếng

Sau đó nữa là lục đục tới thêm mấy người. Giờ tỵ, người Trần gia dẫn họ đi hội họp với những người khác. Mộ Dung Như Tuyết nhìn qua một chút, tổng cộng có 24 người, phần lớn đều là ma pháp sư và chiến sĩ cấp 8, 9 có vài có vài chiến sĩ và ma pháp sư cấp 7 khác

Mộ Dung Như Tuyết cùng dong binh đoàn đi vào rừng rậm Tây thành, Trần thiếu gia và Trần tiểu thư đang chờ ở nơi đó.

Một quân sư nhìn thấy vóc người Mộ Dung Như Tuyết nhỏ nhỏ lại còn che mặt, nhướn mày hỏi: "Người nhỏ như vậy sao cũng đến?"

Kỳ thật tuy rằng trước kia Mộ Dung Như Tuyết không tập luyện đáng người gầy gò ốm yếu, nhưng vóc dáng không lùn. Trong một năm nay cũng trưởng thành, nữ tử vóc dáng 1m2 cũng không phải thấp, nhưng hiện tại nàng mặc nam trang nên thấp hơn người khác nhiều.

"Hắn có thể nhận nhiệm vụ đương nhiên là đã có đủ điều kiện." Mạnh Ngọc Dương nói.

"Hừ, tốt nhất là vậy. Chúng ta không muốn đến lúc đó có người cản trở." Quân sư kia còn chưa nói gì, Trần tiểu thư đã mở miệng.

"Đi thôi." Trần thiếu gia không muốn lãng phí thời gian, dẫn đầu đi trước.

Tổng cộng có 24 người, một chiếc xe ngựa nhỏ cho bốn người Trần thiếu gia ngồi, hai chiếc xe ngựa to, mỗi chiếc ngồi được tám người. Mộ Dung Như Tuyết cùng bọn Mạnh Ngọc Dương vừa vận tám người, ngồi cùng một chiếc.

Mộ Dung Như Tuyết ngồi bên cửa sổ, lúc thì nhìn cảnh sắc bên ngoài, khi thì nói chuyện với bọn người Mạnh Ngọc Dương. Mọi người tính tình sáng khoái nên dần dần dễ nói chuyện.

Ban ngày lên đường, ban đêm nghỉ ngơi, gặp được thị trấn, mọi người ở trong khách điếm, không có thì ngủ bên ngoài. Mau chóng lên đường như vậy, rốt cuộc bọn họ đã vào rừng rậm tây thành khoảng 5 ngày rồi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Gặp nguy hiểm

Sau khi tiến vào rừng rậm Tây thành, tốc độ rất nhanh bị chậm lại. Sau lại tiến vào, đường nhỏ, đành phải xuống xe đi bộ. Xuống xe ngựa, Mộ Dung Như Tuyết mới có thể đánh giá thật tốt khu rừng rậm này này.

Rừng rậm Tây thành có chút giống với khu rừng lúc trước nàng ở, đều do nhiều dãy núi tạo thành, chỉ là rừng rậm Tây thành sâu và thần bí hơn mà thôi, ma thú cũng không có nhiều như trong khu rừng rậm Tây thành này. Bất quá, rừng rậm dày đặc các loại nguy hiểm bất ngờ xuất hiện tương tự như ma thú sống trong bóng tối, khiến cho nó đáng sợ hơn danh tiếng bên ngoài đồn thổi.

Lúc chạng vạng, mặt trời thu lại tia sáng cuối cùng của nó, chân trời buổi chiều tà cũng dần hiện ra, rừng rậm Tây thành bắt đầu chìm mình trong bóng tối.

Đoàn người đã tiến vào rừng rậm Tây thành gần ba ngày. Trước khi trời tối, mọi người đều dựng xong lều trại. Mộ Dung Như Tuyết nàng bị tuyền vị trí ngoài cùng. Tuy rằng nơi này so với địa phương khác thì tương đối nguy hiểm, ma thú có tấn công thì cũng ngoài đây trước, nhưng là nơi này cách xa trung tâm một chút, không cần gần với Trần tiểu thư quá là được.

Mọi người bất mãn với Trần tiểu thư, bắt đầu từ ngày đầu tiên lên đường đã biểu hiện ra ngoài. Nàng ta luôn thích chỉ huy sai bảo người khác làm này làm nọ. Có một lần cô ta còn muốn Mộ Dung Như Tuyết làm người hầu của nàng, bị cái liếc mắt sắc lạnh của Mộ Dung Như Tuyết cùng hành động bẻ khớp tay kêu răng rắc khiến cho nha đầu đó sợ nhưng cũng không dễ yên phải để người khác tới hầu hạ nàng mới yên tĩnh. Mọi người đều là dong binh, tùy tính tiêu sái, không thích bị người khác sai bảo, cho nên chỉ cần là chọn lều trại, mọi người đều rời xa vị trí trung tâm.

Sau khi thu xếp mọi thứ, Mộ Dung Như Tuyết đi đến dòng sông nhỏ cách đó không xa nữa mặt. Nghe được phía sau có động tĩnh, nàng nhìn lại, là Mạnh Ngọc Dương cùng khác mấy người khác đi tới nơi này.

"Người chạy trốn thật mau, nhanh như vậy mà đã rửa mặt rồi. Người đó, so với nữ nhân chúng ta còn yêu sạch sẽ hơn." Mạnh Ngọc Dương trêu chọc nói.

Mấy người khác cũng cười.

"Ha ha... ta chỉ là không thích mình bị bẩn, sao có thể lợi hại hơn nữ nhân?" Sau khi quen thuộc với mọi người, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ đáp lại trêu chọc của bọn họ.

"Đừng đừng người nói cái gì cũng đúng làm sao chúng ta nói lại được chứ" Qua vài ngày ở chung trong số tất cả bọn họ không ai nói lại Mộ Dung Như Tuyết. Nhưng ở cùng với Mộ Dung Như Tuyết bọn họ cảm thấy rất vui nha nhưng khi nhìn thấy hai con ma sủng trên vai tiểu tử kia không biết tại sao chúng nó ngoài Mộ Dung Như Tuyết ra không có ai có thể động vào

Có lần Trần tiểu thư thấy chúng nó dễ thương quá định bắt về làm của riêng kết quả là bị mỗi ma sủng kia cắn cho một nhát thật đau chảy máu bao nhiêu máu khiến mọi người kinh sợ không ngờ một ma sủng vóc người nhỏ bé như vậy mà có thể cắn người ta mạnh đến thế đúng là không thể nào nhìn vật mà bất hình dong được. Mà kể từ đó Trần tiểu thư cũng không dám động vào hai con ma sủng trên người của Mộ Dung Như Tuyết nữa mà dám đứng xa xa nhìn bọn chúng không giám lại gần, thật đúng là đáng đời mà

Hai ngày sau, đội ngũ đã đi trung tâm của rừng rậm Tây thành, mọi người dần dần đề cao cảnh giác hơn, đi cũng nhẹ nhàng từ tốn hơn vì bọn họ không muốn có động tĩnh lớn ảnh hưởng đến ma thú

Mấy người Mạnh Ngọc Dương nhìn về phía Mộ Dung Như Tuyết.

Mộ Dung Như Tuyết lôi kéo mấy người về bên người, lấy ra một thanh kiếm, nói: "Không còn kịp rồi."

Vài ma pháp sư cũng có vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm rừng cây chung quanh.

Một con sói xám xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, tiếp theo là một đám sói xám, báo săn, lợn rừng, phía sau còn có một đám chồn hôi. Trên trăm con dã thú không đến thời gian ly trà nhỏ đã vây quanh đám người cùng với cây phát tình phía sau họ. Một con dã thú phát ra tiếng phì phì trong mũi, nghe nanh, nhìn đám người.

Một ít nhất lính đánh thuê gan đã sợ tới mức sắc mặt tái nhợt. Sắc mặt Mộ Dung Như Tuyết ngưng trọng. Nàng xem xét một chút, phần lớn đều là đều là ma thú cấp hai cấp 3,4,5 chỉ có một số ít là ma thú cấp 6 đến cấp 7

Hoàn hảo, cấp bậc của đàn thú không cao lắm. Đương nhiên, đây chỉ là đối với Mộ Dung Như Tuyết mà thôi. Đối với những người khác, đội ngũ ma thú như vậy có thể trực tiếp muốn mạng của bọn họ.

Đám người Mạnh Ngọc Dương nhìn đàn thú, đều điều động nguyên tố mà mình có, nói với Độc Cô Thiên Diệp: "Lát nữa chúng ta đứng phía trước, người đứng phía sau đối phó đám thú lọt lưới là được rồi."

Nàng nói qua, sẽ chiếu cố tiểu huynh đệ này. Hiện tại là lúc nàng thực hiện lời hứa!

Nhìn lưng đám người Mạnh Ngọc Dương đang chắn trước mặt mình, trong lòng Mộ Dung Như Tuyết cảm khái vạn phần. Kiếp trước em gái chỉ vì danh lợi mà đưa mình vào chỗ chết, mà các nàng mới quen biết mình không lâu lại tình nguyện chắn trước người mình ngăn trở nguy hiểm, giao phía sau lưng cho chính mình.

Ma thú của đám người Mạnh Ngọc Dương cấp bậc không cao, chỉ là ma thú cấp 4 cấp 5, đám người của bọn họ chắc cũng trụ lại được. Các dong binh khác cùng Trần gia hộ vệ cũng tự nguyên tổ của họ ra, cấp bậc cũng không cao.

Ma thú mất đi lý trí bắt đầu công kích đám người, mọi người chỉ có thể càn không ngừng dùng tinh thần lực và chiến khí để đánh trả, cây phát tình không ngừng hấp dẫn ma thú lại đây, mà một khi tinh thần lực và chiến khí của bọn họ hao hết, kết quả không cần nói cũng biết.

Mộ Dung Như Tuyết một mặt che chở những người ở bên trong, một mặt huy động trường kiếm chém giết ma thú chung quanh.

"A!" Mạnh Ngọc Dương đánh nhau với một con ma thú cấp 7, chồn hồi cắn lén làm mất cá chân bị thương. Mộ Dung Như Tuyết đang cùng lộn rùng đối kháng nghe được thanh âm của Mạnh Ngọc Dương, nhanh chóng tiến đến hỗ trợ.

Nhìn đến thiệt nhiều người bị thương, mà ma thú số lượng lại chỉ tăng không giảm, Mộ Dung Như Tuyết không thể đánh thế này tiếp

"Liệt Hỏa - Bạch Ngọc, lên đi ra." Mộ Dung Như Tuyết triệu hồi hai tên ma thú ở trên vai từ này đến giờ

"Grào..." Thanh âm Mộ Dung Như Tuyết vừa dứt, một tiếng rống dài vang lên, bản thể Liệt Hỏa xuất hiện ở bên cạnh Mộ Dung Như Tuyết một con Hỏa Vân sói biến dị màu đỏ sẫm tư thế ngạo nghễ chiều cao bằng hơn một nửa người của Mộ Dung Như Tuyết, mà Bạch Ngọc cũng biến về bản thể của chính nó cả người lớn thêm một chút, một con hồ ly từ một đuôi bắn đầu mọc ra thêm tám cái đuôi nữa đúng với cái tên cửu vĩ hồ. Hai uy áp từ hai con ma thú cấp Thống Lĩnh tỏa ra những con ma thú còn lại đều bị uy áp của Liệt Hỏa và Bạch Ngọc ép tới phủ phục xuống đất.

Những người đang ra sức chiến đấu bị Liệt Hỏa và Bạch Ngọc đột nhiên xuất hiện dọa hoảng sợ, càng bị khí thế từ hai bọn chúng dọa hoảng sợ.

"Đó là một Triệu hồi sư "

"Này, đây là Hỏa Vân sói biến dị và cửu vĩ hồ hay sao?!"

" Là cấp thống lĩnh "

Mọi người không nghĩ tới nghĩ đến người có thực lực yếu nhất lại là Triệu hồi sư thân phận tôn quý cư nhiên lại sở hai con ma thú thuộc hàng hiếm trong cực hiếm này mà lại còn là cấp Thống Lĩnh nữa chứ! Mà từ khi nào nghề nghiệp Triệu hồi sư lại nghèo đến thế cơ chứ lại đến chỗ họ làm dong binh. Có phải không cho Triệu hồi sư biến thái như thế lại đi làm một dong binh. Từ trước đến nay chưa có một vị Triệu hồi sư tôn quý nào lại đi tham gia làm dong binh bởi vì trong mắt những Triệu hồi sư kia nghề dong binh chính là một nghề thấp kém chỉ làm vì tiền. Bất quá hai con ma thú vừa ra, áp lực của bọn họ lập tức giảm bớt hơn phân nửa.

Cổ không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Mộ Dung Như Tuyết hô: "Liệt Hỏa - Bạch Ngọc, tốc chiến tốc thắng."

Hai con ma thú gật gật đầu với Mộ Dung Như Tuyết, vọt tới bên trong thú đàn bắt đầu chém giết bằng hai hướng khác nhau. Cấp bậc sai biệt làm cho chúng nó không có năng lực phản kháng, một đám giống như dưa hấu giống nhau bị Liệt Hỏa và Bạch Ngọc bổ ra. Chỉ chốc lát sau, mọi người trước mặt liền chất đầy thi thể của ma thú.

Đây là chênh lệch về thực lực!

Mộ Dung Như Tuyết thừa dịp mọi người không chú ý, chuyển tới phía sau đại thụ hái xuống quả tình, ném vào không gian chỉ giới. Sau này chắc sẽ có việc cần dùng lên năng lực ném vào đã

Nhìn thấy Liệt Hỏa và Bạch Ngọc giải quyết toàn bộ ma thú mất đi lý trí, Mộ Dung Như Tuyết nói với Mạnh Ngọc Dương: "Các người thu thi thể đi." Nhìn thấy Mạnh Ngọc Dương còn muốn nói cái gì, nàng nói: "Thu hồi trước đi, có cái gì rồi đi nơi này trước rồi nói sau."

Biết nơi này không an toàn, mấy người Mạnh Ngọc Dương thu thi thể ma thú vào trong túi của mình. Hơn một trăm thi thể, chất đầy ắp trong túi của các nàng.

Liệt Hỏa và Bạch Ngọc một đường phóng thích uy áp Thống Lĩnh, đến khi mọi người rời xa chỗ vừa rồi. Bởi vì rất nhiều người bị thương, cho nên hôm nay phải hạ trại trước thời gian.

Dựng tốt lều trại, Liệt Hỏa và Bạch Ngọc trở về hình dáng ma sủng, nhảy lên trên vai Mộ Dung Như Tuyết cọ cọ như muốn được khen ngợi

" Các người làm tốt lắm vào thành chắc chắn sẽ có thưởng " Nàng trước nay chưa bao giờ hẹp hòi mà còn rất hào phóng nữa là đằng khác

Liệt Hỏa nghe vậy thi hai mắt sáng lên tiếp tục cọ vào vai nàng lấy lòng

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Cuối cùng cũng đến Trấn Dương

Ngày hôm sau, tất cả mọi người thu thập này nọ tiếp tục hành trình.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, mọi người không dám khinh thường Mộ Dung Như Tuyết. Ai giám khinh thường một Triệu hồi sư chứ mà đây còn là một Triệu hồi sư cường đại song nguyên tố, lại còn có hai con ma thú lợi hại nữa ai giám xem thường thì cũng coi như là tìm đường chết còn gì, nói không chừng nàng chính là người của đại gia tộc nào đó, đắc tội không nổi. Ngay cả quân sự nhìn thấy Mộ Dung Như Tuyết cũng tươi cười, mặt cười kia, rất giống một cái mặt nạ vậy.

"Bách Anh công tử."

Đang sắp xếp đồ đạc thì nghe thấy có người kêu mình, Mộ Dung Như Tuyết nhìn qua, nhìn thấy Trần gia tiểu thư. Không biết tại sao vị tiểu thư này gọi mình nhưng nàng lại có một cảm giác không được tốt cho lắm mà cảm giác của nàng từ trước đến nay chưa từng sai.

"Trần tiểu thư." Mộ Dung Như Tuyết cố gắng nuốt nước bọt hỏi: "Có việc gì thế?"

"Không, không có gì, chỉ tới hỏi một chút, ngươi có cần gì không." Trần tiểu thư e thẹn trả lời rồi cúi mặt xuống giống như che đi nét xấu hổ của mình. Mà cái khăn tay được cầm trong tay Trần tiểu thư kia cũng không thoát nạn bị vô nhãn nhúm thành một cục.

Nhìn thấy Trần tiểu thư không ngừng vò và chiếc khăn tay của bản thân, nhìn Trần tiểu thư một bộ dáng thiếu nữ e thẹn kia với Trần tiểu thư vài ngày trước không hiểu sao nàng vẫn thấy bọn họ không giống một người quá khác nhau mà.

"Cảm ơn Trần tiểu thư quan tâm, ta không thiếu gì cả. Bằng hữu của ta còn cần được chiếu cố, ta đi xem." Nói xong, không cho Trần tiểu thư thời gian phản ứng, xoay người bỏ chạy nhanh như sóc đến lều trại của bọn Ngọc Dương. Ôi nàng cảm thấy quá kinh khủng đi thôi đúng là phụ nữ còn thay mặt nhanh hơn cả lật sách mà.

"Ngươi bị sao vậy?" Nhìn thấy Mộ Dung Như Tuyết vỗ ngực thờ liên tục, mọi người tò mò nhìn chăm chăm nàng.

"Rất kinh khủng, một con cạp biến thành mèo nhà." Mộ Dung Như Tuyết vỗ vỗ ngực nói, "Hai người các ngươi hiện tại cảm thấy thế nào?"

"Ha ha, nghỉ ngơi một lúc cũng đỡ rồi." Hai người đi chung với Mạnh Ngọc Dương ngượng ngùng trả lời.

"Chúng ta nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi thôi. Những người khác đều đã thu dọn tốt lắm."

Sau khi tất cả mọi người đều thu dọn xong, mọi người lại lần nữa khởi hành. Bởi vì có người bị thương, hành trình của mọi người bị trì hoãn rất nhiều.

Ngày hôm qua Liệt Hỏa và Bạch Ngọc đã hóa thành bản thể, Mộ Dung Như Tuyết không vì thế mà cho nó đi vào đỡ dọa mọi người sợ mà vẫn để nó hóa thành bộ dạng ma sủng để trên vai để nó phóng thích uy áp một đường đi tới. Ma thú chung quanh dưới uy áp của nó đều né ra rất xa.

Vì có Liệt Hỏa và Bạch Ngọc, một đường đi tới nguy hiểm ít đi rất nhiều. Sau lộ trình vài ngày, đoàn người ra khỏi địa phận rừng rậm Tây thành.

Mấy ngày trời đi bọn họ cũng đã đến được nơi mà bọn họ cần đến Trấn Dương. Khi mới bước vào thành Mộ Dung Như Tuyết không khỏi cảm thán nơi này không hổ danh là thành lớn có khác, sầm uất hơn nhiều so với nơi mà nàng đi trước kia. Nghe nói nơi này nhiều nhất chính là dong binh lên có thể tụ tập rất nhiều người ở đây từ cao nhất cho đến thấp nhất tóm lại nơi này rất tạp nham nhiều loại người.

Sau khi tới Trấn Dương, mọi người trước tiên đến công hội dong binh đoàn, kết nhiệm vụ. Sau khi lấy tiền thuê, không ít người ở lại dong binh đoàn nhận nhiệm vụ khác. Bọn người Mạnh Ngọc Dương thì đi nhận nhiệm vụ khác.

"Ngươi có tính toán gì không?" Mạnh Ngọc Dương đứng ở cửa lính đánh thuê công hội hỏi Mộ Dung Như Tuyết.

"Ta muốn đi đến tìm đám bạn của ta ở đây. Bọn ta đã có hẹn từ trước khi nào ta đến bọn họ sẽ đón tiếp ta thật chu đáo." Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ nói không dấu được niềm vui vẻ trong giọng nói.

Mạnh Ngọc Dương tiến lên vỗ vỗ bả vai của Mộ Dung Như Tuyết nói: "Sau này chúng ta sẽ gặp lại."

"Ừ, sau này còn gặp lại." Mộ Dung Như Tuyết tự tin trả lời.

Mấy người khác cũng từng người từng người từ biệt cùng nàng.

Tiến bước những người khác, Mộ Dung Như Tuyết cùng hai con ma thú bắt đầu đi dạo trong Trấn Dương thành. Trấn Dương thành cùng loại với Đại La thành, đều là thành thị ở gần sông mạch, bất quá vì nơi này gần đế đô, môn quy so với Đại La thành phức tạp hơn nhiều, cũng phồn hoa hơn nhiều.

Đi dạo một hồi, một người một thú vào một quán trà, ngồi xuống một cái bàn bên cạnh vào cửa sổ. Lắng nghe mọi người trong quán trà nói chuyện.

"Có nghe nói không, Mộ Dung gia và toàn bộ hoàng gia đang huy động người tìm vị tiểu thư mất tích gần một năm của bọn họ Mộ Dung Như Tuyết đó!" Khách nhân ngồi trước của ung dung nói.

"Không phải chỉ là một tên phé vật thôi sao tìm làm gì chứ?" Khách nhân đối diện khinh bỉ nói.

"Các ngươi đứng là mù thông tin hết sao mà không biết vị đó đã không phải là phé vật nữa rồi mà chính là vị thiên tài Triệu hồi sư nguyên tổ Phong Lôi đó." Khách nhân bên cạnh nhìn hai người đứng là không biết chút tin tức gì. Bây giờ tin đó chính là tin nổi như cồn mấy tháng nay rồi đó.

"Vậy đã tìm được chút tin tức nào chưa. Chuyện đó ta cũng nghe nói qua bây giờ ngươi nhắc ta mới nhớ?" Khách nhân ngồi đối diện gãi đầu cười nói.

"Ngươi ngu vừa thôi nếu tìm thấy rồi còn truy tìm nữa làm gì "

"Ừ ngươi nói cũng đúng "

.....

"Chủ nhân, bọn họ nói chuyện có liên quan người kia?" Bạch Ngọc chuyển lời qua không gian ma thú nói chuyện với Mộ Dung Như Tuyết

"Ngươi không thấy việc đó là bình thường sao." Mộ Dung Như Tuyết bình tĩnh trả lời.

"Vậy người không sợ sẽ có chuyện sao?" Bạch Ngọc lo lắng hỏi.

"Ngươi nghĩ bọn họ sẽ nhận ra ta sao. Mà lúc đó rồi tính đi." Mộ Dung Như Tuyết vừa nhấp ngụm trà vừa nói nói. Bây giờ mỗi bước nàng đi đều rất nguy hiểm, không thể có bất kỳ sai lầm nào.

Ra khỏi quán trà, Mộ Dung Như Tuyết đang định tìm gian phòng khách sạn để ở thì bị người gọi lại.

" Ngài là Bách Anh công tử sao?" Người tới không xác định hỏi, nhìn hần hỏi vậy trông rất có vẻ kính nể người này

Mộ Dung Như Tuyết nhìn người tới, hơn ba mươi tuổi, trên người mặc áo dài nho nhã màu trắng. Nàng không biết người này.

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Mộ Dung Như Tuyết, người nọ nói: "Ta là quản gia của dong binh đoàn Xích Hổ. Đại thiếu gia Phong Diệc Phi sai ta đến đây để mời ngài đến dong binh đoàn Xích Hổ làm khách."

Đại khái đoán được có chuyện gì, Mộ Dung Như Tuyết tùy ý quản gia đi đến dong binh đoàn Xích Hổ nàng thật không ngờ tin tức của Phong Diệc Phi lại nhanh đến thế. Trước khi đến đại sảnh, nàng thuận tiện đánh giá một chút dong binh đoàn Xích Hổ này

Phía trước là phong cách nhà cổ có một cái cổng thật to, phía sau là hành lang gấp khúc cùng đình nhỏ kiểu cách phương đông. Phong cách đa dạng nhưng không phức tạp.

"Bách Anh." Phong Diệc Phi chờ ở đại sảnh, nhìn thấy Mộ Dung Như Tuyết tiến vào, đứng dậy vui vẻ chào hỏi chào đón.

"Phong Diệc Phi." Độc Cô Thiên Diệp đáp lễ, nói: "Sao ngươi tìm được ta nhanh như vậy?" Mộ Dung Như Tuyết nghi hoặc hỏi nàng mới đến Trấn Dương này có mấy canh giờ đâu

"Bách Anh mời ngồi." Phong Diệc Phi hơi ngại ngùng khi hỏi chuyện này mời Mộ Dung Như Tuyết ngồi xuống.

"Phong Diệc Phi ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta." Độc Cô Thiên Diệp ngồi trên chỗ ngồi bên phải phía dưới Phong Diệc Phi, nhìn Phong Diệc Phi.

"Là ta nghe từ dong binh đoàn mấy ngày trước ta gặp bọn họ bảo là nếu có người mặc bộ quần áo cùng áo choàng màu xanh đến đây thì báo cho ta một tiếng" Phong Diệc Phi hơi ngượng trả lời

"Hóa ra là như vậy chẳng trách ngươi tìm được ta nhanh thế." Mộ Dung Như Tuyết gật đầu hóa ra là thế sao từ đầu nàng không nhớ Phong Diệc Phi là thiếu chủ dong binh đoàn cấp A sao lại không hỏi ra được việc này có chứ

"Nghe bọn họ nói ngươi hộ tống đám người Trần gia đi qua rừng rậm Tây thành " Phong Diệc Phi hứng thú hỏi. Hẳn chưa bao giờ đi qua địa phương đó đâu nha mỗi lần đi toàn phải đi đường vòng để đảm bảo tính mạng cho các huynh đệ

Vừa này hẳn nghe bọn dong binh kia nói lại làm hẳn ngạc nhiên không hết nhưng dù sao Mộ Dung Như Tuyết là Triệu hồi sư lực lượng cường đại sao có thể sợ ma thú trong đó được chứ

"Ngươi đừng quên là ta đến đây ngươi phải phụ trách tiếp đón ta thật chu đáo ngươi đã hứa rồi đó " Mộ Dung Như Tuyết dờ giọng ăn vạ nói

"Đương nhiên rồi ta sẽ dẫn đường cho ngươi nhưng có lẽ vài ngày nữa ta sẽ bận một chút vì sắp đến ngày thách đấu rồi tí nữa ta sẽ dẫn ngươi đi dạo một chút "

"Được rồi một lát nữa chúng ta đi dạo ta phải ngắm Trấn Dương này đồ sộ cỡ nào " Nói xong cả Mộ Dung Như Tuyết và Phong Diệc Phi đều cười rất vui vẻ không khí xung quanh vì vậy mà cũng trở lên ấm áp hơn

Chương tiếp: Khi hàng thật đụng độ hàng giả

Quyển 1 - Chương 52: Khi hàng giả đụng độ hàng thật

Đúng như lời của Phong Diệc Phi đã hứa, hần dẫn nàng đi rất nhiều nơi tham quan rất nhiều cảnh đẹp của Trấn Dương và còn những đồ ăn ở nơi này tất nhiên điều này làm hai con ma thú thích không thôi. Có vẻ như Bạch Ngọc lại bị lây bệnh tham ăn của Liệt Hỏa rồi bây giờ cứ đến đâu có đồ ăn ngon là hai mắt nó lại lóe lên sự giao hoạt tuy không biểu hiện bên ngoài như Liệt Hỏa nhưng nàng cũng cảm nhận được đó rất thích mấy loại đồ ăn này. Chỉ tội nghiệp cho mỗi Lôi Trấn không được ra ngoài ăn chỉ có đôi mắt ai oán nhìn Mộ Dung Như Tuyết càng lớn nhưng nàng cũng chịu thôi không còn cách nào khác. Lôi Liệt Hỏa và Bạch Ngọc cũng đã vào trong không gian ma thú mang một ít đồ ăn vào cho Lôi Trấn rồi

Đang đi trên đường lớn Mộ Dung Như Tuyết đang mải mê xem xét xung quanh thì đúng lúc này Phong Diệc Phi bất thành linh hỏi

"Mộ Dung Như Tuyết đột này nếu chơi chán xong nơi này ngươi sẽ đi đâu "

"Ta sao " Mộ Dung Như Tuyết hơi bất ngờ không nghĩ Phong Diệc Phi sẽ hỏi vậy nhanh chóng ổn định tâm trạng hơi hoảng hốt của mình "Ta cũng không biết nữa cứ đi tiếp thì sẽ có đường đi thôi nơi đâu mà trả như nhau " Tuy lời nói của Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng như thế nhưng sao Phong Diệc Phi lại cảm nhận trong đó chứa đựng sự cô đơn khôn cùng

"Vậy ngươi hãy ở cùng chúng ta đi chỗ chúng ta rất rộng luôn hoan nghênh ngươi " Không biết tại sao Phong Diệc Phi lại nói như vậy nhưng nàng cảm nhận được tình cảm chân thành trong đó

"Ha..Ha..Ta từ trước đến nay chưa có ý định dừng chân quá lâu ở nơi nào cả.Ta có rất nhiều thứ không biết rất muốn đi nhiều nơi để tìm hiểu thử xem " Mộ Dung Như Tuyết băng quơ nói

"Vậy sao " Phong Diệc Phi trả lời không dấu khỏi trong lòng có sự mất mát vì lời từ chối của Mộ Dung Như Tuyết

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì trên đường mọi người đang ồn ào buôn bán thì bỗng nhiên tiếng nói lại nhỏ đi rất nhiều mọi người đều đồng loạt tránh ra hai bên đường không dám ngăn đầu lên chỉ cúi đầu xuống trông rất giống như tôn kính ai đó

Mộ Dung Như Tuyết nhìn sang Phong Diệc Phi với ánh mắt nghi hoặc nhưng Phong Diệc Phi chỉ đáp lại ánh mắt đó hờ hững nhún vai vô tội

"Ta cũng không biết,ta chỉ mới vừa trở về thôi " Lời của hần chính là lời thật lòng mấy ngày trước hần mới trở từ nhiệm vụ lần trước về đâu có nhanh như ai đó chứ xuất phát chậm hơn hần nhưng về gần bằng hần nhưng mà về rồi hần cũng chưa kịp ra khỏi nhà chuyện này đã xảy ra rồi hần làm sao biết chứ

Thấy Phong Diệc Phi nói như vậy không còn cách nào khác Mộ Dung Như Tuyết bắt được một người đang định đứng xếp hàng hỏi

"Có chuyện gì vậy "

"Ngươi không biết sao " Người qua đường nghi hoặc hỏi Mộ Dung Như Tuyết thấy người hỏi hần lại choàng kỹ người lại không để lộ khuôn mặt càng hiểu kỳ hơn nhưng cũng không dám hỏi nhiều gần đây hần nghe nói có một người mặc áo choàng màu xanh lam ở trên vai có hai con ma thú không biết có phải Triệu hồi sư hay không nhưng phần lớn là mọi người đều phủ nhận làm sao có thể có nhiều Triệu hồi sư xuất hiện ở trong thành này chứ

"Ta tất nhiên không biết lên mới hỏi ngươi " Mộ Dung Như Tuyết trả lời đương nhiên đùa gì nàng biết còn phải bắt một người hỏi làm gì chứ

"Thế sao, ngươi không biết hôm nay sẽ có một Triệu hồi sư đi qua đây sao.Nghe nói ngài ấy mới đến thành ngày hôm qua đã nổi tiếng như cồn với một con mãng xà cao hơn hai thước được ngài ấy cưỡi trên lưng,hình như hôm nay sẽ đi dạo qua đây lên mọi người mới ở đây xếp thành hàng chờ " Người đó nhanh chóng trả lời câu hỏi của Mộ Dung Như Tuyết sau đó chạy về chỗ xếp hàng của mình đợi chờ

"Vậy sao " Mộ Dung Như Tuyết nở một nụ cười ma mãnh ở dưới mũ đội đầu

"Ngươi sao vậy " Phong Diệc Phi thấy Mộ Dung Như Tuyết khi nghe người đó nói xong đứng yên không cử động thắc mắc hỏi

"Không có gì ta đang muốn ngắm Triệu hồi sư có dáng vẻ như thế nào thôi " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục xoay người đi về phía trước

"Dáng vẻ như thế nào sao,không phải ngươi cũng là Triệu hồi sư sao nhìn dáng vẻ của người khác làm gì chứ " Phong Diệc Phi thắc mắc trong lòng nhưng quay lại đã thấy Mộ Dung Như Tuyết đi được một đoạn vội vàng đuổi theo

"Này chờ ta với "

Khi Phong Diệc Phi đuổi kịp Mộ Dung Như Tuyết thì đã thấy Mộ Dung Như Tuyết dừng lại nhìn về phía trước.Chỉ thấy phía trên đường phố lớn có một con mãng xà cao hơn hai thước chiều ngang của nó cũng phải chiếm hơn nửa con đường hai bên đường là những người xem ngưỡng mộ ngược nhìn.Bên trên con mãng xà này chính là chủ nhân của nó.Lại nói tên này nhìn dáng vẻ rất cao cao tai thượng giống như mọi người cúi đầu trước hần là đương nhiên

khác hẳn với phong cách của Mộ Dung Như Tuyết thảo nào Mộ Dung Như Tuyết lại bảo hẳn đến xem dáng vẻ của tên này. Mà tên kia lại còn vừa đi vừa lấy đồ ăn, mà con ma thú của hắn phá hàng quán của người ta mà không trả tiền chẳng khác gì cướp bóc là mấy làm hắn cảm thấy chán ghét

Trong lúc Phong Diệc Phi nhìn tên Triệu hồi sư kia thì Mộ Dung Như Tuyết cũng thầm đánh giá hắn. Nước da trắng bủng cộng với thân hình khá là mập mạp mất đi phong thái anh hùng hảo hán. Một bộ dáng cao cao tại thượng kia cũng làm nàng sinh ra cảm giác chán ghét. Triệu hồi sư sẽ có phong thái như kia sao nếu như vậy có cho nàng cũng chẳng thèm làm. Vốn đang muốn tìm hắn tí thì vì khó lắm nàng mới tìm được một Triệu hồi sư để tí thì nhưng ai dè hắn lại có tính tình cao ngạo hống hách kia có cho nàng cũng không thèm

Mộ Dung Như Tuyết xoay người bước đi bây giờ nàng cũng không còn hứng thú mà đánh nhau nữa rồi, thấy như vậy Phong Diệc Phi cũng xoay người theo

Nhưng trên đời này lại có người mình chưa gây sự đã muốn gây sự với mình đó chính là trường hợp Mộ Dung Như Tuyết gặp phải đây

"Hai tên kia đứng lại cho ta" Huỳnh Trương Nam lớn giọng quát. Từ trước tới giờ chưa có ai dám không nể mặt hắn mà bỏ đi như vậy. Sư phụ hắn đã nói rằng tốt nhất hắn không lên phô trương thân phận Triệu hồi sư giả của mình vì khi gặp Triệu hồi sư thật chỉ có tiêu đời. Nhưng như vậy thì sao chứ Triệu hồi sư chẳng phải hiếm lắm hay sao mà có thì chỉ xuất hiện ở trong thành thôi làm sao hắn sui sẻo gặp phải chứ. Lên thì thân phận giả của mình hắn cũng dần coi thành thật dù sao theo như hắn suy nghĩ thì thân phận Triệu hồi sư cũng chỉ hơn thân phận Thuần thú sư của bọn hắn một cái nhãn thôi mà nhãn thì lại có rất nhiều người bán lên hắn cũng ra ngoài mua bữa một cái là có thể thành Triệu hồi sư rồi cùng với con ma sủng của mình đi khắp nơi tung hoành mà không ai giám động

Nghe thấy có người gọi Mộ Dung Như Tuyết cùng Phong Diệc Phi đồng thời xoay người lại nhìn người gọi mình chính là tên Triệu hồi sư hống hách kia thắc mắc hỏi

"Chuyện gì" Mộ Dung Như Tuyết lạnh giọng hỏi trông nàng dễ bắt nạt lắm sao mà ngay cả trước kia có Mộc Thanh Hoa, Mộc Thanh Loan bây giờ còn tên này nữa. Ài thật là phiền phức mà thật đúng là hổ không ra uy thì các ngươi cho ta là mèo con

"Ngươi sao không hành lễ trước mặt bổn tọa" Huỳnh Trương Nam hống hách nói hắn bây giờ phải lấy uy a

"Tại sao" Mộ Dung Như Tuyết thắc mắc hỏi trả nhẽ tự dung lại bắt nàng hành lễ a nàng không phục

"Ngươi không biết ta là ai sao" Vừa nói xong Huỳnh Trương Nam làm điệu bộ dơ tay lên vuốt mái tóc của mình để lộ trên tay ngón cái có một cái nhẫn màu xanh ngọc còn có những hoa văn nhỏ tinh tế. Thật không hợp với phong cách của hắn

Thấy điệu bộ như vậy Mộ Dung Như Tuyết phì cười trong lòng động tác kia có giả tạo quá không chứ, hóa ra ý định của hắn là khoe ra cái nhẫn để cho nàng biết thân phận của hắn. Nhưng một số người không chịu nổi như Mộ Dung Như Tuyết điển hình là Phong Diệc Phi với nụ cười nhạt tao nhã hiếm thấy còn mấy người xung quanh chỉ giám cười vụng trộm không giám cười to vì bọn họ sợ a

"À" Mộ Dung Như Tuyết biểu tình giả bộ giống như mới nhận ra điều đó, sau đó quay về hướng của Huỳnh

Trương Nam giả bộ ngây ngô hỏi "Vậy thì sao chứ"

"Ngươi" Lần này Huỳnh Trương Nam thật sự đoán ra chính là tiểu tử này giả bộ làm hồng mắt hình tượng cao cao tại thượng của hắn bấy lâu nay. Lần này thật không chịu nổi nữa rồi lần này hắn nhất định phải dạy dỗ cho tiểu tử này một bài nếu không sẽ mất hết danh dự

"Được từ trước đến giờ chắc không ai dạy dỗ ngươi. Hôm nay ta - Trương Huỳnh Nam sẽ lấy thân phận trưởng bối giáo huấn ngươi không biết lễ phép trước người có thân phận tôn quý như ta" Trương Huỳnh Nam lớn tiếng nói hôm nay chắc chắn uy danh của hắn nhất định sẽ được vươn xa. Tuy hắn không phải ma pháp sư cũng không phải chiến sĩ nhưng hắn lại là Thuần thú sư. Chỉ cần con mãng xà của hắn quát đuổi một cái không biết là tiểu tử này còn sống đây a lúc đó không phải mọi người đều sợ hãi hắn sao

Mà mọi người ở xung quanh thấy vậy phần lớn đều cảm thương cho Mộ Dung Như Tuyết tiểu tử này cũng quá phách lối đi dám ở trước mặt Triệu Hồi sư huênh hoang như vậy đúng là không muốn sống mà còn không mau đi xin lỗi vị Triệu hồi sư kia đi chứ cùng lắm chỉ bị giáo huấn một chút thôi, tốt hơn là bị đánh chết. Nhưng trái lại với mọi người Phong Diệc Phi lại thờ dài lắc đầu hắn cảm thấy thương cảm cho Huỳnh Trương Nam hơn, qua thời gian gần tiếp xúc với Mộ Dung Như Tuyết hẳn cho rằng tên này đừng ai không đừng lại đừng vào tên tiểu tử ác ma này cơ chứ. Nếu so sánh về ma thú cũng thấy được ngay sự chênh lệch lớn giữa một con mãng xà với một con hồ ly tuyết chín đuôi. Tuy rằng đáng người nhỏ bé nhưng sức mạnh còn hơn mãng xà to kia so sánh như vậy đã thấy rõ được kết cục chứ đừng nói là thực lực của Mộ Dung Như Tuyết so với tên này, Mộ Dung Như Tuyết nắm phần thắng là cái chắc

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 53: Thật ra thịt mãng xà cũng rất ngon

Ngay khi nghe Huỳnh Trương Nam nói vậy Mộ Dung Như Tuyết lập tức cười lớn đó chính là một nụ cười châm chọc đúng chính xác là vậy

" Muốn giáo huấn ta sao,phải xem ngươi có bản lĩnh không đã " Giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Như Tuyết vang lên khiến người nghe phải dừng mình mà Huỳnh Trương Nam cũng khá hơn là mấy.Hắn cảm thấy bị chèn ép bởi cái khí thế này nhưng suy nghĩ lại một chút việc gì hắn phải sợ cơ chứ nhìn dáng vẻ này tiểu tử này cùng lắm chỉ là một tên chiến sĩ cấp 3 hay cấp 4 gì đó thôi

" Ngươi tưởng ta sợ ngươi chắc " Huỳnh Trương Nam giọng pha một chút run rẩy nói.Xong lại dơ tay vuốt chiếc nhẫn phía ngón tay phải của mình thật chăm chú giống như muốn cho mọi người xem nhưng thật chất hắn đang trấn áp mình không sợ khí thế của Mộ Dung Như Tuyết

Thấy hành động của Huỳnh Trương Nam như vậy Mộ Dung Như Tuyết châm chọc nói

" Nhẫn sao, đừng tưởng ngươi có thi oai lắm.Ta đây cũng có hai cái ai sợ ngươi chứ " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết từ không gian chỉ giới lấy ra hai chiếc nhẫn của Liệt Hỏa và cái của Bạch Ngọc

Khi mọi người nhìn thấy hai chiếc nhẫn này đều ngạc nhiên nhưng họ lại nghĩ lại trên đời này không thiếu những cửa hàng bán nhẫn,nhưng ngay cả Phong Diệc Phi cũng phải kinh ngạc không ngờ tên tiểu tử này nhanh vậy đã có một con ma thú mới không biết là ma thú cường đại nào đây

Bất ngờ nhất vẫn là Huỳnh Trương Nam khi hắn nhìn hai chiếc nhẫn kia cảm thấy nó rất tinh xảo một chiếc thì màu đỏ sậm bên trên là những ngọn lửa nhỏ,còn chiếc kia lại khác biệt hoàn toàn màu xanh như ngọc giống như trong suốt bên trên cũng óc hoa văn bông tuyết rơi li ti nhỏ.Trời ơi hắn chưa từng thấy những chiếc nhẫn nào tinh xảo như vậy không biết nha đầu này mua được ở đâu

" Đứng là đồ ngu dốt không biết gì chỉ có nhẫn thôi ngươi làm được cái gì chứ,không có ma thú xem ngươi đánh lại ta như thế nào " Huỳnh Trương Nam phách lối nói đúng là một tên tiểu tử không hiểu chuyện chỉ có mỗi cái nhẫn thôi mà cũng đòi làm Triệu hồi sư đúng là đồ ngu xuẩn hết chỗ nói

" Vậy sao " Mộ Dung Như Tuyết thăm mím cười trong lòng lần này đừng trách nàng ra tay tàn nhẫn ai bảo hắn động chạm tới nàng trước

Không chần chờ lâu ngay sau đó Mộ Dung Như Tuyết khí thế mườì phần nói

" Liệt Hỏa,Bạch Ngọc ra đi " Ngay sau lời nói của Mộ Dung Như Tuyết lập tức trước mặt nàng xuất hiện hình ảnh của Liệt Hỏa và Bạch Ngọc dưới hình dạng của ma sủng

" Ha..Ha.. hóa ra là Thuần thú sư" Huỳnh Trương Nam cười ồm ồm cả lên,hóa ra tên tiểu tử này cùng hai con ma sủng này mà cũng đòi đấu với hắn sao, chỉ cần mắng xà của hắn quát cũng đủ cho hai tiểu ma sủng này chết rồi.Nhưng mà cũng không ngờ nha tiểu tử này cũng cư nhiên là Thuần thú sư cùng nghề với hắn.Nhưng hắn cũng thắc mắc là tiểu tử này tại sao không chọn con ma sủng khí thế một chút chứ như hắn chẳng hạn

Cũng không trách được Huỳnh Trương Nam có ý nghĩ như vậy mà ngay cả mọi người xung quanh trừ Phong Diệc Phi cũng nghĩ như thế ai mà ngờ được tên tiểu tử này là một Triệu hồi sư chứ.Chẳng ai là Triệu hồi sư mà không đeo nhẫn khi cần thì lôi ra như tên tiểu tử kia cả hơn nữa nhìn hình dáng của hai con ma thú này rõ ràng là ma sủng cho những tiểu thư nhà giàu nuôi mà

Mặc kệ tiếng cười nhạo của Huỳnh Trương Nam,Mộ Dung Như Tuyết vẫn bình tĩnh như thường chỉ là mọi người đều không thấy dưới mũ đội đầu Mộ Dung Như Tuyết đã nở nụ cười khất máu

" Hai con ma sủng của ngươi trông dễ thương đấy nhưng mà hãy mang về nhà mà chơi đi chứ đừng có mà ra ngoài đường nháo như vậy đúng là tên miệng còn hơi sữa mà " Huỳnh Trương Nam mỉa mai châm chọc

"Vậy sao nhưng hai con ma sủng của ta đây lại rất thích chiến đấu không biết ngài có chấp nhận lời thách đấu của ta hay không đây " Mộ Dung Như Tuyết lạnh giọng nói nàng không cho phép ai động vào người của nàng

" Ha..Ha nếu ngươi không sợ hai con ma sủng của ngươi chết thì cứ việc " Huỳnh Trương Nam vui vẻ nói một con mắng xà cao hơn hai thước đầu với hai con sủng vật to bằng con mèo thì hắn lần này chắc thắng rồi

" Ra tay đi " Mộ Dung Như Tuyết lạnh giọng quát

" Vâng thưa chủ nhân " Hai con ma thú đồng nhất một lời ánh mắt chúng nhìn Huỳnh Trương Nam từ vừa nãy đến giờ rồi đáng tiếc hắn lại không chú ý khí chất của hai con ma thú này.Giám gọi bọn chúng là ma sủng lần này tên này chết chắc rồi, thân phận bọn chúng tôn quý như vậy mà giám xếp bọn chúng vào hàng ma sủng thấp hèn ấy lần này bọn chúng sẽ cho tên này một bài học

Ngay lập tức khi nghe câu nói như vậy thì Huỳnh Trương Nam thân thể bắt đầu run rẩy ngã xuống đất hắn không nghe lầm chứ ma sủng mà lại biết nói trừ khi đó chính là ma thú không phải ma sủng.Lần này thì hắn toi thật rồi đáng lẽ hắn phải nghe lời sư phụ nói khi không lại gặp phải rắc rối lớn không biết có giữ được tính mạng hay không đây

Mà không chỉ riêng mỗi mình Huỳnh Trương Nam mọi người đều bất ngờ không ngờ tên tiểu tử đó cư nhiên là TRIệu hồi sư không phải đạo này Triệu hồi sư lại nhiều vậy chứ.Mà lần này mọi người có thể tận mắt chứng kiến việc hai Triệu hồi sư đánh nhau rồi đúng là việc lớn hiếm thấy mà

Nhưng Mộ Dung Như Tuyết khi thấy hình ảnh Huỳnh Trương Nam ngã xuống đất chân mày lá liễu hơi nhíu lại.Sao mà nàng cảm thấy tên này sợ nàng vậy chứ nếu hắn là Triệu hồi sư không phải lên đánh một trận mới phân được kết quả hay sao dù sai trông ma thú của nàng cũng rất nhỏ nhắn dễ thương mà. Việc gì phải run sợ đến mức không đứng vững như thế chứ Trừ phi hắn có tật giật mình

Mộ Dung Như Tuyết cũng rất ngạc nhiên với suy đoán của mình nhưng nhìn biểu hiện của hắn quả thật rất giống với hành vi nói dối.Nghĩ như vậy Mộ

Dung Như Tuyết lại nở một nụ cười quỷ dị lần này có trò hay để xem rồi

Ngay khi Liệt Hỏa và Lôi Trần đang hướng về phía măng xà đi tới mà con măng xà kia cũng không còn tư thế hiên ngang cao ngạo như trước nữa mà thay vào đó chính là cả người nó run run nhanh chóng bỏ ra phía đằng sau Huỳnh Trương Nam chón nhưng thân thể to lớn của nó chón sau Huỳnh Trương Nam cũng chẳng ăn thua gì

Nhìn một cảnh như vậy Mộ Dung Như Tuyết càng chắc chắn với suy đoán của mình hơn tên này không phải là một Triệu hồi sư mà chính là một tên thuần thú sư giả danh Triệu hồi sư thật buồn cười a. Trái lại với Mộ Dung Như Tuyết mọi người ngày càng mơ màng thắc mắc vì sao vị Triệu hồi sư này lại sợ vị Triệu hồi sư nhỏ tuổi kia vậy chứ dù sao ma thú của vị Triệu hồi sư này cũng to lớn hơn mà

"Sao sợ à " Liệt Hỏa vừa đi vừa nhe chiếc răng sắc nhọn của mình ra, khác hẳn với vẻ ngoài nhỏ nhắn dễ thương của hân. Mà Bạch Ngọc đi bên cạnh khi thể cũng không kém trên người tỏa ra khí hàn làm mọi người xung quanh rét run

Bên kia thấy hai con ma thú như vậy Mộ Dung Như Tuyết bỗng nhiên nảy sinh ra một sáng kiến nào đó lên tiếng nói

"Thật ra ta cảm thấy thịt măng xà cũng rất ngon không đến nỗi tồi đâu " Câu nói này hoàn toàn làm mọi người xung quanh chột dạ nhìn từ trước đến nay chưa từng có ai dám giết ma thú của Triệu hồi sư cả phải biết là ma thú và Triệu hồi sư có liên kết rất chặt chẽ với nhau. Nếu như mà ma thú chết thì Triệu hồi sư sẽ bị thương rất nặng không những tinh thần lực bị tổn thương nặng nề mà còn có nguy cơ bị tàn phế. Tiểu tử này đúng là đủ ác độc

Đối với mọi người thì như vậy nhưng hai con ma thú kia lại suy nghĩ khác hoàn toàn bọn chúng đang suy nghĩ xem thịt măng xà làm như thế nào sẽ ngon nhất. Mà hai con mắt của Liệt hỏa nhìn con măng xà kia càng thêm khát máu

"Chủ nhân người định làm món gì " Liệt Hỏa lên tiếng hỏi chỉ cần hình dung thôi nó cũng đủ thèm rồi

"Ta thấy có rất nhiều món nha ví dụ như măng xà ném lửa, măng xà xé phay, măng xà sào xà lăn, măng xà chiên giòn, măng xà hầm xà " Mộ Dung Như Tuyết nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy món nào cũng rất ngon

Mộ Dung Như Tuyết càng kể càng hăng hơn mà hai con ma thú kia thấy Mộ Dung Như Tuyết kể toàn món ăn ngon như vậy có một số bọn chúng còn chưa ăn đâu bọn chúng bây giờ rất muốn giết chết con măng xà kia làm thịt ăn

Mà con măng xà kia cũng càng ngày càng ý thức được nguy hiểm cận kề hơn nó càng ngày càng run sợ ngay cả chủ nhân của nó cũng run không kém gì nó

"Xin ngài tha cho tôi " Huỳnh Trương Nam nhanh chóng quỳ xuống chấp hai tay cầu xin bây giờ muốn có con đường sống chỉ còn nước nhận tội thôi

"Sao vậy " Mộ Dung Như Tuyết ngây thơ hỏi quả thực nàng chưa làm gì đâu a. Sao chưa tri hân đã quỳ xống như vậy thật là oan cho nàng quá đi

"Xin ngài hãy tha cho tôi và nó. Tôi thật sự sai rồi đáng ra tôi không lên giả danh Triệu hồi sư ngài tôi sai rồi xin ngài tha cho tôi " Huỳnh Trương Nam vừa quỳ xuống vừa dập đầu lạy hân bây giờ không còn cách nào khác

Bây giờ mọi người xung quanh mới choàng tỉnh hóa ra là tên này giả danh Triệu hồi sư, lên khi hân gặp Triệu hồi sư thật mới sợ như vậy. Con mẹ nó hân thật đáng chết mà dám đi lừa bọn họ vốn là một tên Triệu hoán sư cư nhiên cho mình là Triệu hồi sư thật không biết sống chết mà. Nay lại đụng vào hàng thật lần này tên này không thoát nổi rồi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 54: Mộ Dung Như Tuyết nàng từ trước tới nay chưa từng nhận là người hiền lành

Bên ngoài Huỳnh Trương Nam có dáng vẻ cầu xin nhưng trong lòng cũng đang tính toán như thế nào để thoát thân cơ mất đảo qua đảo lại con đường xung quanh làm cách nào để dời khỏi đây nhanh nhất cùng với con măng xà của mình trong lòng âm thầm tính toán

Nhưng điều quan trọng nhất đối với hân nữa chính là phải làm sao để mang theo con măng xà rồi đi. Bởi vì con măng xà này đã làm cho hân tốn rất nhiều tiền để mua nó hơn nữa để thuần hóa nó cũng không dễ chút nào phải học thuộc rất nhiều bí pháp may ra mới có thể bắt con măng xà này mất hết linh tính để nghe lời hân. Hân càng không thể vào rừng mà săn bắt ma thú bởi vì một thuần thú sư như hân kiêng kỵ nhất là vào trong rừng nếu như bắt hân vào rừng thì bảo hân chết còn sáng khoái hơn, bởi vì nghề thuần thú sư này không có một tia chiến đấu nào chỉ có thể sử dụng bí pháp mà thôi. Nếu như gặp một hai con thì không sao nhưng khi gặp phải bọn hân nhất định chết chắc. Vậy nên hân nhất định phải thoát khỏi đây

Từ ánh mắt của Huỳnh Trương Nam, là người thường quan sát kỹ sắc mặt của người khác như Mộ Dung Như Tuyết làm sao mà không biết ý nghĩ trong đầu của Huỳnh Trương Nam chứ. Mộ Dung Như Tuyết dưới mũi đội đầu nở một cười lạnh muốn trốn thoát khỏi tay nàng không dễ vậy đâu

Khi hai con ma thú của Mộ Dung Như Tuyết càng ngày càng lại gần con mãng xà kia thì nhân cơ hội mọi người không để ý, Huỳnh Trương Nam đứng giây định nhân cơ hội đó chạy thoát vào đám đông sau đó bất thành linh nhảy lên lưng mãng xà chạy thoát

Nhưng đối với Huỳnh Trương Nam thì đó mãi mãi là ý nghĩ mà thôi sẽ không bao giờ thành sự thật bởi vì ngay ở bên cạnh còn có Mộ Dung Như Tuyết đang quan sát rất kĩ chuyển động của hắn vậy thì làm sao hắn có thể chạy được chứ

Làm đúng theo kế hoạch định ra Huỳnh Trương Nam vừa mới đứng lên ngay lập tức định bỏ chạy vào trong đám đông thì ngay lúc đó Mộ Dung Như Tuyết từ nãy đến giờ còn đứng yên ngay lập tức phi thân nhanh như một con gió lướt qua làm mọi người không cảm giác được Mộ Dung Như Tuyết ở đâu chỉ thấy ảo ảnh của nàng

không nhìn thấy người đâu

Mà Huỳnh Trương Nam vốn đang định lẩn trốn, bỗng cảm nhận được sau lưng có con gió lạnh thoáng qua giống như mạng theo sát khí làm hắn phải dừng mình. Nhưng ngay sau đó không đợi hắn hồi phục tinh thần thì hắn cảm giác được ở trên cổ có cái gì đó lạnh lạnh. Lấy hết dũng cảm hắn mới dám nhìn xuống thứ gì đặt trên cổ mình thì người càng phát run con người long sông sọc. Cái thứ ở trên cổ của hắn không phải thứ gì khác mà chính là cây kiếm của Mộ Dung Như Tuyết vốn chưa rút ra khỏi vỏ từ vừa này. Lần này hắn có thể cảm nhận hắn trực tiếp sờ thấy mũi kiếm rồi,

Vốn Mộ Dung Như Tuyết nàng còn chưa tính giết chết hắn nhưng mà hắn cứ nhiên lại ở trước mắt nàng mà có ý định chốn thoát. Lần này nàng sẽ không tha hắn dễ dàng nữa đâu

" Muốn chạy sao. Chúng ta giải quyết chưa xong mà " Mộ Dung Như Tuyết giống như băng quơ nói, nhưng Huỳnh Trương Nam có thể cảm nhận được cây kiếm ở trên cổ hắn ngày một đè sát hơn. Đến nỗi khi chạm vào cổ hắn giống như tên tiểu tử này cố ý ấn mạnh một cái làm dòng máu ấm nóng dưới da bỗng nhiên giống như tìm được một đường thoát thì nhau chảy ra

Lần này Huỳnh Trương Nam sợ thật rồi, khi những giọt máu đầy chạm vào làn da của hắn, hắn giống như cảm nhận được cơ thể của mình run lẩy bẩy cộng thêm với đau đớn ở cổ càng làm cho hắn sợ hơn. Nhanh chóng quỳ xuống dưới chân Mộ Dung Như Tuyết cầu xin

" Công tử ngài thân phận tôn quý xin tha cho kẻ tiểu nhân mất mũi đui mù này, ta thật sự không giám nữa đây xin người, ngài là người có lòng từ bi nhân từ đại lượng xin ngài hãy tha cho cái mạng quên của tiểu nhân....." Huỳnh Trương Nam liên tục nói liên hồi không ngừng nghỉ giống như chỉ ngừng một chút thôi thì hắn có thể mất mạng ngay lập tức. Mà nội dung chủ yếu mà hắn nói chủ yếu là để nịnh hót Mộ Dung Như Tuyết mong rằng Mộ Dung Như Tuyết có thể tha cho hắn

Mà Mộ Dung Như Tuyết càng nghe hắn nói sắc mặt lại càng đen tay cầm kiếm ngày một chặt hơn sát ý lúc này thật bạo phát rồi, tên này đúng là phiền phức mà. Tốt nhất nàng sẽ cho hắn cảm miệng mãi mãi

Mà người ở xung quanh khi nghe thấy điều này càng khinh bỉ Trương Huỳnh Nam đúng là không có một chút xiu lòng tự trọng của nam tử hán

" Người tốt nhất hãy ngoan ngoãn cầm cái miệng chó của người cho ta. Còn nữa Mộ Dung Như Tuyết ta tự nhận từ trước tới nay không phải là người tốt bap giờ lên người cũng không phải nịnh bợ ta nữa đâu vô dụng thôi " Mộ Dung Như Tuyết lạnh giọng quát nàng ghét nhất là ai nài nhai sau lưng nàng nó giống như một cái đuôi rất phiền phức

Giống như tiếng gọi của tử hán làm Huỳnh Trương Nam thành công im miệng không giám nói gì. Nhưng thái độ của hắn lại càng sợ hãi hơn trong lòng thầm nghĩ nếu như người này không ưa nịnh nọt thì làm sao đây

.Nhưng trong đầu hắn lại bỗng lóe ra một ý nghĩ mà không ai tưởng tượng được đó chính là có phải tiểu tử này không thích nịnh hót thì hắn có thể hạ thấp bản thân mình

Mộ Dung Như Tuyết không nghe được tiếng tên này luôn mồm nữa thì khuôn mặt đã bớt đen đi vài phần. Nhưng cũng không được lâu Huỳnh Trương Nam lại bắt đầu tiếp tục bài diễn văn sâu sắc của mình

" Xin ngài đại nhân đại lượng tha cho tôi, tôi đây chính là một kẻ hèn kém không biết già chẳng khác một tên phế vật....." Huỳnh Trương Nam giống như rút được ki nghiệm lần trước không tăng bốc Mộ Dung Như Tuyết mà bắt đầu một bài diễn văn mới với chủ đề là hạ thấp mình làm sao cho kẻ khác cảm thấy không đáng nhắc tới

Lần này thì Mộ Dung Như Tuyết nàng không chịu nổi nữa rồi nếu như hắn không nghe lời cảnh cáo lần thứ hai của nàng thì đừng trách nàng vô tình bởi vì ở thế giới này không có gì gọi là lòng thương hại cả người phải chính sức mình mà vươn lên thôi

Một nụ cười khát máu được nở ra trên mặt của Mộ Dung Như Tuyết đáng tiếc không ai có thể nhìn thấy được tất nhiên là bao gồm kẻ không biết sống chết Huỳnh Trương Nam kia

" Người muốn nói nữa đúng không. Rất tốt ta sẽ cho người tiếp tục nói tiếp " Mộ Dung Như Tuyết vừa cười vừa nói giọng có biết bao nhiêu dụ dỗ nhưng nàng vẫn phải dè dặt lại sao cho giống thanh âm của nam tử một chút

Lời nói của Mộ Dung Như Tuyết làm Huỳnh Trương Nam sung sướng như điên cho hắn nói nghĩ là tiểu tử này còn muốn nghe nữa chưa có ý định cho hắn chết xem ra lần này hắn chọn đúng phương thức rồi. Tính mạng hắn được bảo toàn rồi

Mộ Dung Như Tuyết thu hết vẻ điên cuồng sung sướng của Huỳnh Trương Nam vào trong mắt đây chính là điều nàng muốn trước khi giết chết một con mồi không phải lên cho nó nhìn thấy một con đường thoát, sau đó chính tay mình cắt mất đi con đường thoát đó làm cho con mồi tuyệt vọng trước khi

chết chẳng phải đó sẽ vui hơn nhiều hay sao

"Nhưng mà.." Mộ Dung Như Tuyết mập mờ nói tiếp

"Ta không cho người nói ở đây "

"Vậy thì ở đâu " Huỳnh Trương Nam run rẩy hỏi.Hắn không hiểu sao mình có một dự cảm xấu cho chuyện này chính là điều mà tên tiểu tử kia nói chính là điều mà hắn không muốn nghe nói nhất

"Hãy xuống âm phủ mà kể chuyện ở đó sẽ có diêm vương nghe người nịnh nọt " Mộ Dung Như Tuyết nói từng chữ một mỗi lời nói giống như đang cứa vào trái tim hi vọng của Huỳnh Trương Nam làm cho nó nát vụn

Dường như giống như mất hết hi vọng Huỳnh Trương Nam vừa lắc đầu bắt lực bỏ đi chỗ khác tránh chỗ của Mộ Dung Như Tuyết càng sa càng tốt

"Không,người không thể " Vừa nói Huỳnh Trương Nam vừa lắc đầu giống như không thể tin được

"Vậy cũng tốt ta coi như sẽ tiễn người một đoạn " Giống như thấy được ánh mắt sợ hãi trước lúc chết của Huỳnh Trương Nam.Mộ Dung Như Tuyết không chần chừ vung lưỡi kiếm lên lướt qua cổ Huỳnh Trương Nam trông có vẻ một cước rất nhẹ nhưng cũng đủ làm mất đi cái mạng nhỏ của hắn khiến hắn lập tức mất đi mạng sống của mình đầu lia khỏi cổ.Mà cái đầu lia khỏi cổ kia vẫn giữ nguyên trạng thái khiếp sợ của hắn rơi xuống đất làm máu bắn tung tóe ra xung quanh

"Á..Á " Xung quanh một số người không chịu được đã hét lên thậm chí có nhiều tiểu thư khuê các chưa từng chứng kiến cảnh giết chóc đáng sợ này trực tiếp ngất ngay tại chỗ.Thật ghê rợn máu chảy lênh láng khắp ra đường không ngừng,xung quanh cũng có rất nhiều người quần áo dính máu

Ngay cả Mộ Dung Như Tuyết cũng không ngoại lệ bộ quần áo màu lam bấy giờ đã thấm gần hết màu đỏ của máu khiến cho Mộ Dung Như Tuyết không còn tao nhã nữa mà đây chính là hình ảnh một hình ảnh ác ma từ dưới địa ngục lên làm người khác

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Đại hội phân cấp bậc của dong binh đoàn

Thở dài một hơi Mộ Dung Như Tuyết xoay người,nàng trước đó đã thông qua không gian ma thú chuyển lời cho chúng nó là phải giải quyết con mãng xà này nhanh lên. Còn chúng nó giải quyết thế nào nàng cũng không cần để ý dù sao cũng được tin rằng chúng nó sẽ rất nhanh đuổi kịp nàng thôi ở đây chơi chán rồi phải đi thôi

"Phong Huỳnh đi thôi " Mộ Dung Như Tuyết xoay người nhắc nhở Phong Diệc Phi đang xem kịch từ vừa nãy đến giờ

"À được đi thôi "Phong Diệc Phi thấy Mộ Dung Như Tuyết gọi mình vội đuổi theo đi cùng đùa giỡn hắn bây giờ cũng không cần ở lại đó để người ta ngắm đâu

Hai người đi được một đoạn đến chỗ gần như là vắng người không khí yên tĩnh giữa hai người cuối cùng cũng chấm dứt

"Huỳnh có sợ ta không" Mộ Dung Như Tuyết nói giọng rất băng quơ nhưng trong lòng nàng không biết sinh ra một loại cảm xúc nào đó giống như là sợ hãi sợ chính mình cứ như vậy lại mất đi một người bạn.Nhưng như vậy cũng tốt nếu người đó sợ hãi như vậy thì cũng không xứng đáng làm bạn của Mộ Dung Như Tuyết này bởi vì nàng dù sao cũng không phải là nguoi hiền lành gì hơn nữa lần này nàng ra tay cũng không phải lần ngoan độc nhất.Ồi Mộ Dung Như Tuyết sao kiếp này người lại yếu đuối vậy chứ,kiếp trước đã có khi nào người sợ mất một người bạn như vậy chưa

Hơi sùng sốt một chút Phong Diệc Phi không nờ Mộ Dung Như Tuyết lại hỏi như vậy

"Sợ người ư ha..ha.. Tiểu tử người chưa đủ mức phải làm ta sợ đâu.Hơn nữa người làm như vậy cũng không có gì sai cả " Phong Diệc Phi buồn cười đáp nghề nghiệp chủ yếu của bọn hắn chính là dong binh giết chóc đôi khi rất nhiều trường hợp như vậy cũng không phải hiếm gì sao phải sợ chứ.Hơn nữa hắn cũng biết tên tiểu tử này làm vậy chủ yếu để không cho ai giám động vào hắn hơn nữa hắn cũng rất ghét tên Triệu hồi sư giả danh kia lên đối với hắn việc này rất bình thường.Nói đúng hơn hắn cho rằng tiểu tử này làm như vậy rất đúng

"Vậy sao " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười nhạt đáp nhưng trong lòng nàng giống như có một nguồn nước ấm chảy qua trái tim vốn đã lạnh giá vậy

"À phải rồi hai con ma thú của người đâu " Phong Diệc Phi bây giờ mới nhớ ra hình như lúc đi ra theo đuổi Mộ Dung Như Tuyết không có con ma thú nào

"À chúng nó sao,ở lại giải quyết rồi " Mộ Dung Như Tuyết lại tiếp tục vừa đi vừa nói

"Giải quyết cái gì vậy " Phong Diệc Phi nghi hoặc hỏi

"Giải quyết con mãng xà kia " Mộ Dung Như Tuyết chậm rãi đáp lại

"À hóa ra là vậy " Phong Diệc Phi gật đầu dường như hiểu ra được điều gì đó làm sao mà Mộ Dung Như Tuyết lại dễ dàng tha cho con mãng xà kia thể chứ hẳn đúng là nghĩ quá đơn giản rồi

"Ta bây giờ phải kiếm một chỗ thay bộ đồ này đã " Mộ Dung Như Tuyết phàn nàn nói bây giờ khắp người nàng toàn máu của tên đó làm cả người nàng thật khó chịu nha

"Người định đi đâu thay đây về quán trọ sao " Phong Diệc Phi lên tiếng hỏi

"Huynh nghĩ chỗ đó còn có thể về sao. Bây giờ nếu như ta đoán không sai ở đó còn có rất nhiều người chờ đợi ta về. Ta không muốn đứng đây để người khác ngắm ca tụng ta hơn nữa còn thấy bộ dạng chật vật đầy máu của mình đâu " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười nói không phải nàng sợ bộ dạng chật vật của mình bị người khác thấy mà bởi vì nàng lười,lười đóng kịch trước mặt người khác cũng ngại thấy bộ dáng dối trá của bọn họ

"Nhưng mà còn quần áo đồ đạc của người " Phong Diệc Phi thắc mắc hỏi không có quần áo thì có thể mua nhưng đồ đạc bên trong nhờ có thứ gì trọng yếu thì sao,hắn không tin trong người tiểu tử này không có bảo bối gì đâu có thể là hắn giấu quá kĩ mà thôi

"Đồ đạc sao,đồ đạc của ta rất ít nha lên ta đều bỏ trong người không có mang ra ngoài " Mộ Dung Như Tuyết "thành thật đáp " đúng nha đồ trên người nàng ngoài tiền dất một ít thắt lưng ra còn lại chỉ có một cái nhẫn thôi làm gì có cái gì đâu.

Tan Lạp Tây Á ở trong không gian chỉ giới nghe thấy Mộ Dung Như Tuyết nói vậy âm thầm phỉ nhổ " Con mẹ nó người coi cái nhẫn trên người là cái gì đó chính là không gian chỉ giới nha cái nhẫn đó muốn bỏ bao nhiêu đồ mà chẳng được vậy mà người còn chê không có gì

"Vậy sao,vậy hay người đến chỗ ta ở đi ở đây ta cũng có một biệt viện nhỏ tuy hơi thô sơ nhưng lại không có người ở vì rất ít người biết đến nói này " Phong Diệc Phi nghĩ đi nghĩ lại rồi

"Vậy được rồi " Đúng lúc nàng đang cần chỗ nghỉ ngơi không khách sáo với hắn nữa

"Nhưng mà quần áo của người " Phong Diệc Phi đang lo lắng cho Mộ Dung Như Tuyết không có quần áo thích hợp thay bởi vì hắn toàn có những bộ quần áo lộ mặt không giống như ai kia có cả mũ trùm đầu,bởi vì hắn biết có lẽ tên tiểu tử kia cũng không muốn ai thấy mặt của mình

"Người không cần lo ta còn có bộ khác " Thấy như vậy Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ trả lời ở trong không gian chỉ giới nàng còn mấy bộ chưa mặc nữa cơ

"Vậy được rồi ta dẫn người đi " Thấy Mộ Dung Như Tuyết như vậy tuy Phong Diệc Phi hơi nghi hoặc không biết Mộ Dung Như Tuyết dấu đồ ở đâu nhưng hẳn làm sao mà ngờ được Mộ Dung Như Tuyết lại có không gian chỉ giới chứ phải biết trên đời này có rất ít người có không gian chỉ giới

Phong Diệc Phi dẫn Mộ Dung Như Tuyết đi thêm một đoạn nữa đến một ngôi nhà có vẻ vừa vặn với cả một nhà vào trong sống kiến trúc khá cổ kính nhưng mà hơi bụi bặm có lẽ khá lâu rồi không có ai sống ở đây"

"Đến rồi,vì nơi này đã lâu không có người ở lên một lát nữa ta sẽ sai người đến dọn dẹp người đợi một chút nha " Phong Diệc Phi tận tình giới thiệu cho Mộ Dung Như Tuyết đi xung quanh xem xét,để cho Mộ Dung Như Tuyết nhớ rõ địa hình của nơi này ít nhất cũng thuận tiện hơn

"Dù sao cũng phải cảm ơn người còn nữa không cần nhờ người tới dọn dẹp đâu,ta rất thích yên tĩnh có thể tự mình dọn dẹp được " Nàng đã nhờ người ta chỗ ở cũng không thể bắt người ta dọn dẹp cho nàng được

"Vậy được rồi,bây giờ người cũng ở tạm đây đi bây giờ ta có việc khoảng 5 -6 ngày nữa ở đây sẽ tổ chức đại hội phân cấp bậc của dòng binh đoàn lên ta cũng không thể đến chỗ này được người phải bảo trọng đó.Còn nữa 5 ngày nữa là đến đại hội phân cấp bậc của dòng binh đoàn người có muốn đi không "

"Đại hội phân cấp bậc dòng binh đoàn sao nó là gì vậy ta từng nghe qua nhưng không hiểu " Mộ Dung Như Tuyết nghi hoặc hỏi

"Đó chính là đại hội tổ chức 5 năm một lần nhằm củng cố và nâng cao dòng binh đoàn có thực lực và phân cấp lại.Ở đó nếu dòng binh đoàn muốn tăng thêm một cấp thì dòng binh đoàn đó phải đánh bại một dòng binh đoàn cấp cao hơn mặt khác nếu dòng binh đoàn nhận thách đấu đó thua sẽ trực tiếp giảm mất một cấp.Cấp bậc đối với bọn ta cũng rất quan trọng nó phụ thuộc vào nhiệm vụ và vùng quản lý khác nhau cấp bậc càng cao thì nhiệm vụ càng khó tiền thưởng càng cao hơn nữa vùng quản lý và khai thác tài nguyên sẽ rộng hơn và tốt hơn thuận lợi cho việc kiếm tiền.Bởi vì những dòng binh đoàn lớn có rất nhiều người lên phải kiếm được rất nhiều tiền mới có thể nuôi sống bọn họ " Phong Diệc Phi sẵn sàng giải thích cho Mộ Dung Như Tuyết hiểu

"Hóa ra là vậy,bây giờ ta hiểu tại sao bọn họ lại mong muốn tăng cấp bậc dòng binh đoàn của mình vậy rồi " Mộ Dung Như Tuyết gật đầu dường như đã hiểu ra cái gì đó

"Như vậy bất cứ dòng binh đoàn nào cũng có thể khiêu chiến với nhau sao "

"Không thể " Phong Diệc Phi lắc đầu rồi nói tiếp " Chỉ có những dòng binh đoàn hơn nhau một cấp bậc mới có quyền khiêu chiến thôi "

"Vậy lần này các người cũng bị khiêu chiến à " Mộ Dung Như Tuyết từ về mặt bận rộn mà hốc hắc của Phong Diệc Phi mà đoán được

" Sao ngươi biết " Phong Diệc Phi thắc mắc hỏi phải biết chuyện này chỉ có mấy chủ chốt biết trước thôi không ngờ tiểu nha đầu này lại biết. Vốn dĩ theo quy tắc phải đến hôm đại hội diễn ra mới được guwrr thư khiêu chiến nhưng một số dong binh ở trong binh đoàn đã đi nghe ngóng được lần này có dong binh đoàn cấp B muốn khiêu chiến với bọn họ

" Ta đoán " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười đáp

" Hóa ra là vậy "

" Lần này dong binh đoàn nào khiêu chiến với các ngươi vậy "

" Là dong binh đoàn cấp B Hồng Anh " Phong Diệc Phi lắc đầu thờ dãi nói

" Dong binh đoàn cấp B sao. Thực lực của dong binh đoàn đó mạnh hơn các ngươi " Mộ Dung Như Tuyết nghi hoặc hỏi khi thấy bộ dạng buồn bã của hần nàng cảm thấy hơi nghi hoặc dong binh đoàn đó có thực lực mạnh như vậy sao

" Như vậy thì không nói làm gì,ta nghe rất nhiều người nói dong binh đoàn này mấy chục năm gần đây dùng không ít thử đoạn bị ỏi dễ từ một dong binh đoàn cấp D lên tới dong binh đoàn cấp B lúc thì khi thì đấu mấy dong binh đoàn kia không hiểu sao ngã hết lượt lúc thì bị đánh chết trước ngày thi đấu " Phong Diệc Phi thờ dãi nói hần rất lo cho chuyện này.Nếu như bị rớt xuống cấp B không chỉ có mỗi mình hần phải chịu khổ mà ngay cả các huynh đệ đồng cam cộng khổ khác cũng phải chịu theo

" Vậy ngươi lo lắng dong binh đoàn Xích Họa phải xuống thành cấp B sao " Thấy như vậy Mộ Dung Như Tuyết hỏi bây giờ nàng rất hiếu kì về dong binh đoàn Hồng Anh này nha

Nhưng ngược lại Phong Diệc Phi lại lắc đầu hơi thờ nặng nề hơn

" Nếu như vậy thì còn đỡ nhưng bây giờ chúng ta còn nghi ngờ dong binh đoàn này cùng với dong binh đoàn cấp A khác là Tiêu Dương đang âm thầm liên kết với nhau để đánh đổ những dong binh đoàn cấp A khác rồi sau đó dồn bọn họ đến đường cùng cho đến khi kẻ chết người bị thương mới thôi.Mà mở đầu của cuộc tàn sát này chính là chúng ta " Nói xong Pphong Diệc Phi xoay người sang hướng khác,hần không muốn cho tiểu tử này thấy được về yếu đuối của mình

Nhưng về yếu đuối hiếm có như thế làm sao có thể tránh khỏi ánh mắt sắc nhọn như chim ưng của Mộ Dung Như Tuyết được.Tuy nàng không biết làm thế nào để an ủi hần vì từ trước đến giờ nàng đã bao giờ an ủi ai đâu chứ.,àì thật là khó khăn mà

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Khi nào Triệu hồi sư nghèo đến Mức phải làm dong binh vậy -1

" Dù sao thì cũng sẽ tốt thôi,binh đến tướng chặn vốn từ trước đến nay đều vậy mà đừng lo lắng quá sa trước như vậy " Mộ Dung Như Tuyết đang cố gắng vận dụng cái đầu óc thông minh vốn có của mình để tìm ra được từ ngữ thích hợp nhất

Nghe như vậy Phong Diệc Phi quay mặt lại,khuôn mặt khác hoàn toàn với vừa nãy nét u ám đã đi đâu hết chỉ còn ở lại đó vẻ thanh thoi tiêu dao như cũ của một vị thiếu chủ dong binh đoàn

Mộ Dung Như Tuyết thấy thế âm thầm chặc lưỡi trong lòng tự nhủ rằng Phong Diệc Phi đúng là một tên thay mặt giống như lật sách thật không đáng tin(lời tác giả- không biết ai thay mặt nhanh hơn đâu đúng là mèo chê mèo dài đuôi tác giả âm thầm phì nhổ)

" Bây giờ có lẽ muộn rồi ta lên về thôi " Phong Diệc Phi nhìn sắc trời nói.Bây giờ có lẽ hần là đến bữa trưa rồi thời gian trôi qua thật nhanh mà

" Được rồi huynh về đi.Còn nữa ngày diễn ra đại hội phân cấp bậc nhất định ta sẽ ghé qua " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết lại xoay lưng đi về phía trong nhà mấy ngày nay toàn tu luyện cả đêm xem ra lần này nàng phải đi tắm rồi ngủ một giấc dài rồi.Tuy cấp bậc càng cao cơ thể cần ngủ và sức ăn càng ít hơn nữa tu luyện sẽ khiến tinh thần thoải mái nhưng mà dù sao nàng vẫn là một con người vẫn cần ăn ngủ cho lên bây giờ nàng cần phải kiếm nơi nào an tĩnh ngủ chút đã

Tắm xong thay một bộ quần áo khác Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy sáng khoái cả người lần này nàng thay một bộ quần áo màu đỏ sặc sỡ càng làm tăng thêm vẻ khát máu. Vừa mới tắm xong cơ thể khoan khoái ra không ít nhưng cũng theo đó mà con buồn ngủ kéo đến

" Chủ nhân " Đúng lúc này Liệt Hỏa cùng với Bạch Ngọc đứng lúc tiến vào không biết chúng nó từ xó xỉnh nào chui ra nữa

" Thế nào giải quyết xong rồi chứ " Mộ Dung Như Tuyết tùy tiện hỏi mấy câu dù sao nàng cũng biết bọn chúng sẽ giải quyết tốt mấy chuyện này

"Xong rồi thưa chủ nhân " Liệt Hỏa cúi đầu xuống nở một nụ cười nham hiểm chủ nhân nói quả thật không sai thịt măng xà có thể chế biến thành nhiều món hơn nữa còn rất ngon

" Không có ai đi theo hai người chứ " Nhìn nụ cười kia của Liệt Hỏa nàng cũng đủ biết số phận của con măng xà kia rồi.Không phải đều rơi vào bụng chúng nó rồi hay sao mà dù như thế nàng cũng không quan tâm cho lắm nàng đã nói tùy chúng nó xử lí lên nàng sẽ không nhúng tay vào việc này

" Không có thưa chủ nhân " Bạch Ngọc cúi đầu trả lời trong lúc đến đây nó đã để ý rất kĩ không có ai cả

" Vậy thì tốt, các người thay canh giữ ở đây đi dù sao ta cũng cần ngủ một giấc 5 ngày sau sẽ dậy.Còn nữa trong lúc ta ngủ đừng cho ai làm phiền " Mộ Dung Như Tuyết vừa nói vừa đi đến phòng ngủ lại còn ngáp ngắn ngáp dài xem ra gần đây quả thật ăng hơi quá sức rồi

" Vâng thưa chủ nhân " Hai con ma thú cùng chung một lời tuân thủ canh gác trước cửa phòng Mộ Dung Như Tuyết không dời nửa bước

Trong lúc Mộ Dung Như Tuyết còn đang thư giãn nhàn nhã ngủ ở nơi này hoàn toàn không biết mọi người xung quanh đã tung tin đồn nhân bản gấp nhiều lần như thế nào có thể nói một câu bọn họ đã lí tưởng hóa Mộ Dung Như Tuyết lên giống như một vị thần vậy đôi khi cũng có người cho ý ngược lại nói nàng giống như tula ở dưới địa ngục

5 ngày sau

Không cần ai thúc giục hay nhắc nhở Mộ Dung Như Tuyết đứng giờ mở cửa ra.Bắt gặp ngay trước cửa đó chính là hai con ma thú đang ngoan ngoãn canh cửa không cho ai quấy rầy nàng nghỉ ngơi

" Chủ nhân " Hai con ma thú đồng thanh lên tiếng mấy hôm trước chúng nó đã ăn no rồi lên một tháng tiếp theo không ăn gì thì cũng không ảnh hưởng đến chúng nó

" Đi thôi " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết lại cho hai con ma thú tạm thời vào không gian ma thú bởi vì bây giờ đang ở trạng thái ma sủng chúng nó cũng quá nổi bật đi ai mà biết mấy ngày qua tin đồn về nàng đã lan rộng đến đâu cơ chứ chuyện này nàng cũng chắc được phần nào bây giờ mình đã trở thành người nổi tiếng rồi

Vừa đi Mộ Dung Như Tuyết vừa tranh thủ hỏi đường vì chính nàng quên mất không hỏi cái đại hội quái quỷ đấy ở đâu rồi.Mộ Dung Như Tuyết ơi là Mộ Dung Như Tuyết sao lại quên không hỏi cơ chứ bây giờ lại phải đi hỏi tổ chức ở đâu mà hỏi rồi lại còn phải hỏi đường đến đó nữa chứ

Nhưng mà nàng hỏi đường thì đã sao cơ chứ.Tại sao mỗi khi hỏi ở đâu diễn ra thì mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt giống như quái vật vậy chứ,nàng không biết thì có sao đâu chứ đến ngày hỏi không được sao.Nhưng mà dù sao cũng có rất nhiều người rút ra kỉ nghiệm từ mấy hôm trước không có ai giám lỗi nặng cả đều kính cẩn vài phần đối với nàng

Cuối cùng sau một hồi mệt nhọc tìm đường Mộ Dung Như Tuyết cũng tìm được đến nơi cần đến.Bên ngoài đó chính là một tòa nhà to lớn cổ kính với gần một trăm người vây xung quanh canh phòng không cho người không có nhiệm vụ vào.Nếu mà muốn được vào thì cũng phải có huy hiệu của dong binh đoàn có thể nói khí thế của họ rất lớn đúng với tính cách của dong binh không câu lệ tiểu tiết bất phân giàu nghèo chỉ cần người có huy hiệu thì sẽ được vào nếu không có huy hiệu thì bất kì ai cũng không được vào. Bên trên cổng được khắc ba chữ rất to " Dong Binh đoàn ".Mộ Dung Như Tuyết âm thầm chặc lưỡi

" Đúng là không lên coi thường dong binh " Cái khí thế kia cho dù là một gia tộc lớn cũng khó mà có được.Nhưng mà chỉ tiếc là từ trước đến nay các dong binh đoàn đều có một nguyên tắc chung đó chính là không tham gia vào chuyện triều chính và các đại gia tộc nếu không hầu hết tất cả các nơi sẽ có những thay đổi rất lớn ảnh hưởng rất nhiều đến những người khác.Mặc dù rất nhiều gia tộc muốn có sự trợ giúp của dong binh đoàn nhưng họ vẫn không thành công trong việc này lên có thể nói dong binh đoàn chính là một niềm mơ ước của hầu hết tất cả các đại gia tộc.Bởi vì chỉ cần có được sự giúp đỡ của bọn họ thì gia tộc đó rất nhanh sẽ thành gia tộc đứng đầu

Ngay khi Mộ Dung Như Tuyết đang đánh giá thì những người gác cổng cũng đánh giá lại nàng.Bởi vì Mộ Dung Như Tuyết hôm cũng quá nổi bật đi.Bọn họ chỉ thấy một thân ảnh nho nhỏ từ trên xuống dưới toàn màu đỏ chói giống như màu hi phục vậy nhưng nó cũng giống màu máu khiến người ta ghê rợn cả người.Nhưng khi mặc trên người Mộ Dung Như Tuyết lại giống như tu la ở dưới địa ngục lên vậy thật đáng sợ làm cho họ rùng mình

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn thế kia nếu là trước kia bọn họ thấy thì có thể nói là một tên tiểu tử có thể làm được gì chứ.Nhưng khi phản đông người đều chứng kiến được cảnh mấy hôm trước cộng với một số người nghe kể lại thì bọn họ không giám lỗi nặng nữa tên tiểu tử kia trông giáng vẻ nhỏ nhắn như thế kia nhưng thế cư nhiên lại là một Triệu hồi sư song nguyên tố xin hỏi ai giám động vào chứ,đúng là tên tiểu tử kia chuyên dùng bề ngoài để lừa gạt người khác không lên tin.Nếu Mộ Dung Như Tuyết mà biết hình tượng của mình trong lòng mọi người mà thành kẻ lừa gạt thì thế nào cũng kêu nàng oan khuất quá thân thế này rất đúng với độ tuổi mà nàng có làm gì sai đâu chứ.Nhưng mà những lời này mãi mãi Mộ Dung Như Tuyết sẽ không nói ra bởi vì ai mà dám giám nói sấu Mộ Dung Như Tuyết cơ chứ

Nhưng khi bọn họ thấy vị Triệu hồi sư song nguyên tố kia càng ngày càng bước đi về phía này thì trong lòng bắt đầu lo lắng không phải ngại đây định vào đây thăm quan đây chứ.Bên ngoài thì bọn dong binh canh giữ vẫn tư thế oai phong không thêm để ý đến ai nhưng chỉ bọn họ mới biết phải cố gắng lắm bọn họ mới đứng yên không run rẩy được hơn nữa sau lưng bọn họ mồ hôi đang tuôn như mưa ướt đầm hết một mảng áo

Trong lòng bọn họ đang âm thầm cầu mong vị tiểu tử tông gia đừng có đi đến hướng này,đừng có lại gần đây.Nhưng có lẽ lời cầu mong của bọn họ ông trời đã cố tình không nghe thấy lời cầu nguyện của bọn họ Mộ Dung Như Tuyết vẫn bước đến hướng này hơn nữa còn đến trước mặt bọn họ làm bọn họ càng run sợ hơn.Âm thầm nói lần này đúng thật là song đời rồi bọn họ không thể để cho tiểu tử tông này vào được vì đây chính là quy tắc chung của dong

binh đoàn làm sao mà xóa bỏ được chứ, hơn nữa một mình bọn họ cũng không thể cản vị tổ tông này được vì xét về thực lực bọn họ thua chắc rồi

Ngay khi Mộ Dung Như Tuyết đang định bước vào thì đã có người can đảm nhất đứng ra ngăn Mộ Dung Như Tuyết lại

" Xin ngài dừng bước " Trần Yến Vinh lấy hết dũng cảm ra ngăn người trước mặt lại

"Chuyện gì vậy " Mộ Dung Như Tuyết nghi hoặc hỏi không phải lại có người muốn gây sự chứ. Nàng không muốn có người rước thêm phiền phức cho mình đâu

" Ngài không được vào. Chỉ những người là dong binh mới được vào thôi không có nhiệm vụ xin miễn vào " Trần Yến Vi không bị yếu thế nói, đối với hần luật đặt ra bắt buộc phải tuân theo không nhiệm vụ miễn vào. Tuy biết vị Triệu hồi sư này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy nhưng hần không còn cách nào khác bởi vì phận làm cấp dưới có thể làm gì đây bị kẹp ở giữa không còn cách nào khác là gánh chịu tai họa ở hai bên thôi. Dù sao hần cũng chuẩn bị tinh thần chịu trận rồi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Khi nào Triệu hồi sư nghèo đến Mức phải làm dong binh vậy -2

" À hóa ra là vậy " Mộ Dung Như Tuyết gật đầu dường như đã hiểu. Dù sao hần cũng là một người canh gác cũng không thể làm trái phận sự được hơn nữa nàng cũng được quyền vào mà. Thật may cho nàng vì trước đó nàng đã đăng kí làm dong binh. Mộ Dung Như Tuyết âm thầm cảm thán mình thật may mắn

" Sao " Trần Yến Vi thắc mắc hỏi không phải theo lẽ thường một vị Triệu hồi sư cao quý mà không được vào sẽ sinh có gây sự sao hoặc ít nhất cũng sẽ cho bọn họ một trận ra trò như tên Triệu hồi sư già lần trước làm hần chuẩn bị tinh thần chuẩn bị ăn đòn hoặc nặng hơn là mất mạng rồi chứ

" Ta có thể vào nha " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết lấy từ tay áo ra một cái huy hiệu dong binh đoàn trang trọng mà cài vào trước ngực sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trương Yến Vi hần còn sững người bất ngờ trước hành động của Mộ Dung Như Tuyết

Thấy Trương Yến Vi hần còn ngơ ngơ chưa nhận thức được Mộ Dung Như Tuyết cười trộm trong lòng tiến lên đưa bàn tay trắng nõn không một chút ti vết quơ quơ trước mặt hần cho hần hồi phục tinh thần

" Đây người không sao chứ "

" À không sao " Trương Yến Vi vội vàng phục hồi lại tinh thần của mình

"Vậy ra có thể đi vào được chưa " Mộ Dung Như Tuyết vờ chỉ vào cái huy hiệu được đeo trên ngực mình vừa nói

" Xin lỗi, xin mời ngài vào " Trương Yến Vi cúi đầu xin lỗi âm thầm cầu mong vị Triệu hồi sư này sẽ không ghi nợ món nợ ngày hôm nay nếu không cuộc sống sau này ở dong binh đoàn của hần thật sự rất thảm

" Được rồi " Mộ Dung Như Tuyết gật đầu nói. Nhưng khi đi qua Trương Yến Vi Mộ Dung Như Tuyết dừng lại một chút cánh tay nhỏ đặt lên vai của Trương Yến Vi kéo cả người Trương Yến Vi cúi xuống. Người bên ngoài nhìn vào thì cũng thấy đây chính là một cảnh khá kì lạ một tên to cao lớn tướng lại bị một tên tiểu chân tay gầy yếu kéo xuống như thế thật là buồn cười. Nhưng chỉ có Trần Yến Vi mới có thể biết Mộ Dung Như Tuyết có sức lực lớn thế nào một sức mạnh mà hần không thể địch lại được chỉ còn nước tuân theo. Dừng nhìn tên tiểu tử này thân thể nhỏ bé này mà đánh giá hần, sức mạnh về sức lực của hần cũng không kém đâu hôm nay Trần Yến Vi đã được chính thức lãnh giáo đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong

" Hôm nay người làm khá tốt chức trách của mình đó " Mộ Dung Như Tuyết thật lòng khen ngợi hần dù sao cũng có rất ít người dám ngăn cản cái thân phận Triệu hồi sư này

Những lời Mộ Dung Như Tuyết rơi vào tai của Trần Yến Vi lại là một cái ý nghĩa khác giống như muốn nói "hôm nay người dám ngăn ta lại ta sẽ ghi thù với người " Trần Yến Vi trong lòng âm thầm kêu thầm lán này hần chết chắc rồi

Đợi đến khi Mộ Dung Như Tuyết đi vào trong mới có người đến chỗ Trần Yến Vi hỏi

" Trần đại ca dạo này dong binh đoàn lại có chức nhiếp Triệu hồi sư nữa sao, sao mà ta không biết nhỉ " Người đó ánh mắt ngậy thơ hỏi, không ngờ Triệu hồi sư bây giờ cũng đi làm dong binh thật là tranh bữa cơm của bọn họ mà

"Người sao lại hỏi ta, ta làm sao biết cơ chứ " Trần Yến Vi dơ tay lên bóp một phát vào đầu tên vừa nói đúng là ngu mà nếu biết hần còn dám chặn cửa để đắc tội hay sao

" Nhưng mà có nhiều thứ Triệu hồi sư có thể làm được như vậy sao có gì phải làm dong binh cơ chứ " Một tên khác cũng xen vào nói

" Đúng vậy nghề của chúng ta làm chủ yếu để kiếm tiền ngoài ra chẳng có gì vui cả tên tiểu tử đó tham gia làm gì cơ chứ " Trần Yến Vi cau mày trả lời

"Tiền " Mọi người cùng đồng loạt hô lên

" Không phải chứ từ khi nào mà Triệu hồi sư nghèo đến mức phải làm dong binh vậy "

" Chắc là do đầu năm nay tỉ lệ thất nghiệp ngày càng tăng, nghề nghiệp Triệu hồi sư bị tụt dốc không phanh lên mới phải chuyển nghề sang làm dong binh "

" Bốp "Một cái đánh mạnh vào đầu người đó không thương tiếc. Trần Yến Vi hung hăng mắng

" Các ngươi đúng là một lũ ngu. Nghề nghiệp Triệu hồi sư là một nghề cao quý như vậy đừng nói số người khó mà gia tăng trên cái đất nước này Triệu hồi sư chính là nghề nghiệp số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Các ngươi lên nhớ trong thế giới này nghề nào cũng có thể thất nghiệp nhưng nghề Triệu hồi sư này không bao giờ, người ta nịnh nọt còn không hết nghĩa là thất nghiệp "

" Vậy tại sao lại đi đến chỗ chúng ta làm gì dong binh cơ chứ "

" Chuyện đó ta làm sao cơ chứ. Cũng có thể vị Triệu hồi sư này tìm được thứ vui mới chẳng " Trần Yến Vi vừa nói vừa lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ

" Cũng có thể dù sao chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta "

Quay lại với Mộ Dung Như Tuyết khi nàng vừa bước vào trong cánh cửa đã dẫn đến không ít sự chú ý từ phía bên này một phần cũng là vì màu đỏ quá là chói mắt hơn nữa bọn họ cũng đã nghe danh nàng từ mấy hôm trước. Nhưng mà bọn họ cũng ngạt nhiên không kém vì ai mà nghĩ Triệu hồi sư lại đi làm dong binh cơ chứ

Mộ Dung Như Tuyết vừa vào hầu hết đi đến đâu cũng có không ít dong binh chào hỏi hay nịnh hót làm nàng gần như là chán ghét nếu không phải hôm nay nàng đã hứa với Phong Diệc Phi rằng mình sẽ đến thì e rằng nàng đã bỏ về sớm rồi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Phong Diệc Phi gặp phải phiên phức-1

Nhưng rất nhanh, Mộ Dung Như Tuyết cũng không phải khó chịu lâu đã có người xuống tiếp đãi nàng. Người là một ông lão tóc hai màu đen và trắng mặc một bộ quần áo màu nâu nhạt đi từ trên cầu thang xuống tiếp đãi

" Xin mời ngài đi hướng này " Thái độ không có một chút kiêu ngạo hay nịnh hót chỉ có tôn trọng và kính nể không vì mình là một người lớn tuổi hơn mà kiêu ngạo làm cho Mộ Dung Như Tuyết rất hài lòng

" Cảm ơn mời ông dẫn đường " Mộ Dung Như Tuyết cũng tôn trọng lại trả lời. Trên đời này người đối với nàng như thế nào thì nàng sẽ đối đãi như thế không ngoại lệ với bất kì ai nếu hắn tôn trọng nàng thì nàng cũng tôn trọng lại nhưng nếu đã không tôn trọng nhau thì đừng mơ nàng sẽ tôn trọng lại

" Vâng " Tuy ông hơi ngạt nhiên không ngờ tiểu tử này cư nhiên lại tôn trọng mình mặc kệ mình có thân phận thấp kém. Nhưng dù gì thì ông cũng là người từng trải qua nhiều sự đời lên nhanh chóng bình ổn lại tinh thần xoay người dẫn đường cho Mộ Dung Như Tuyết đến chỗ ngồi dành cho khách quý

" Đây là chỗ của ngài, xin mời " Nói xong người dẫn đường chỉ cho Mộ Dung Như Tuyết một căn phòng trống

bên trong có thể nhìn thấy rõ được mọi thứ diễn ra từ bên ngoài qua một tấm kính ngay cả tiếng nói cũng vậy nhưng mà điều khác biệt nhất ở đây đó chính là mọi người bên ngoài không thể thấy được người bên trong chỉ nghe được giọng nói của họ mà thôi. Mộ Dung Như Tuyết nàng cũng không quan tâm lắm dù sao nàng cũng chỉ xem thôi mà ngồi ở đâu mà trả được. Nhưng mà cái chỗ ngồi này Mộ Dung Như Tuyết lại khá thích ít nhất ở đây cũng không ai nhòm ngó nàng

Việc Mộ Dung Như Tuyết đến đây rất nhanh chóng được lan truyền xung quanh việc một Triệu hồi sư lại đi làm một dong binh việc này quá là không bình thường rồi. Đặc biệt khi nghe thấy tin tức này các đoàn chủ dong binh đoàn từ cấp A đến cấp Z đều đang mơ ước Mộ Dung Như Tuyết ra nhập dong binh đoàn của bọn họ bởi vì nếu như có một vị Triệu hồi sư ra nhập không phải càng cường đại hơn sao nhất là vị Triệu hồi sư này lại là Triệu hồi sư song nguyên tố nữa chứ hỏi xem ai mà không muốn

Tuy rất muốn chạy ngay đến bên cạnh Mộ Dung Như Tuyết nịnh hót nhưng mà bây giờ bọn họ còn đang vướng chuyện Đại hội phân cấp bậc lên bọn họ còn chưa đi được nhưng không sao cả phải nếu thể hiện tốt trước mặt vị Triệu hồi sư này không phải cơ hội mời vị Triệu hồi sư này về dong binh đoàn của mình càng cao hơn sao. Lên hôm nay bọn họ thật sự phải cố gắng hết sức thể hiện mới được. Trong lúc mọi người đang sôi sục nhiệt huyết ở đây người duy nhất không biết vì mình mà bọn họ sôi sục nhiệt huyết chiến đấu chính là Mộ Dung Như Tuyết đang ngồi uống trà thành thói chuẩn bị tâm

lí xem trận đấu sắp tới

Không giống như sự thanh thoi của Mộ Dung Như Tuyết, Trong một căn phòng khác rộng hơn gần gấp 3 lần phòng dành cho khách quý của Mộ Dung Như Tuyết ở đó có hai lão đầu, đầu đã hai màu tóc một người mặc bộ

màu tím quý phái còn người còn lại thì lại mặc bộ quần áo màu xanh hiền hòa vừa nhìn chất vải trên người bọn họ cũng đủ biết thân phận của bọn họ không bình thường, chỉ thấy đang nói chuyện với nhau

"Triết lão đầu, ông hôm nay dẫn ta đến đây để khoe khoang mấy cái trận đấu chán ngắt này sao. Nếu như vậy ta thà ở trong phòng luyện đan luyện đan được còn hơn đến đây xem công hội dong binh đoàn của ngươi." Người vừa nói mặc bộ quần áo màu tím chính là Lục Hữu Bằng hội trưởng công đoàn luyện được sư danh tiếng lẫy lừng người người tôn kính và cũng là luyện được sư duy nhất ở trên Đại lục này có thể luyện ra đan dược cấp 8 cao cấp, đang vừa nói vừa uống trà thanh thoi xem tiếp đầu tiên thể chế bại người bạn chí cốt bên cạnh

Người áo xanh bên cạnh nghe vậy cũng đen mặt thăm thẳm nhiệt người bên cạnh là quý lão đầu

"Lục lão ngươi cầm cái miệng lại cho ta, không phải ngươi không biết phút cuối mới là phút hay nhất sao kêu ca làm gì tốt nhất ngươi ngoan ngoãn ngồi xem cho ta đừng có kêu ca cái gì." Người mặc áo xanh đang nói không ai khác chính là hội trưởng dong binh đoàn, Triết Hải Văn tức giận quát ngoài ông ra còn có ai có thể chịu nổi tên này chứ suốt ngày chỉ biết soi mói người khác

Thấy thế Lục Hữu Bằng bĩu môi nhún vai tỏ vẻ vô tội nói

"Ta chỉ nói đúng sự thật thôi mà." Đường như còn nhớ ra điều gì đó Lục Hữu Bằng quay sang bên Triết Văn Hải hỏi

"Nghe nói lần này còn có Triệu hồi sư tham gia."

"Đúng vậy." Triết Văn Hải gật đầu nói. Ánh mắt xa xăm nhìn vào căn phòng của Mộ Dung Như Tuyết nói tiếp "Nghe nói là một tên tiểu tử."

"Không đi làm Triệu hồi sư đi đến chỗ này của ngươi làm dong binh làm gì chứ. Không phải muốn đến nơi tồi tàn nhỏ bé của ngươi để gây sự đoạ chứ." Lục Hữu Bằng nhăn mày hỏi

"Có lẽ không, chắc là tên tiểu tử đó chơi chán rồi đến chỗ ta chơi cho vui rồi đi thôi."

"Như vậy thì tốt." Lục Hữu Bằng lông mày đã dần ra phần nửa

"Nghe nói Phó hội trưởng công đoàn luyện được sư gần đây mới nhận đồ đệ là người của Mộ Dung gia." Triết Văn Hải quay mặt sang Lục Hữu Bằng hỏi

"Đúng vậy là thứ nữ của Mộ Dung đại trưởng lão. Nha đầu đó cũng có thiên phú không tồi cũng đã là ma pháp sư hỏa nguyên tố cấp 2." Lục Hữu Bằng gật đầu nói

"Nhưng mà vào trong mắt ngươi chẳng là cái gì cả." Triết Văn Hải cười to nói. Ai chứ tính cách lão đầu này làm sao mà ông không biết chứ ngoài mặt thì đánh giá cao người khác nhưng muốn làm Lục lão đầu này thu làm đồ đệ thì hơi bị khó lão đầu này rất nghiêm khắc trong việc chọn đồ đệ, chỉ chọn người có tư chất tốt nhất để truyền thụ lại hơn nữa còn phải có tinh thần hiếu học cho lên từ trước đến nay đã không biết bao nhiêu người xin làm đồ đệ nhưng lão đầu này nhưng lão đầu cũng chưa từng thu đồ đệ nào vì chưa có ai có đủ tư chất để lão già này nhận. Phải nói ánh mắt của lão đầu này rất cao

"Ngươi đúng là hiểu ý ta Triết lão đầu." Lục Hữu Bằng cười to nói

Trong căn phòng này bây giờ chỉ còn tiếng cười to của hai lão đầu này

Quay lại với căn phòng của Mộ Dung Như Tuyết, lúc này Mộ Dung Như Tuyết đang mắt nhắm mắt mở xem trận đấu. Nhưng mà Mộ Dung Như Tuyết nàng làm sao mà biết hôm nay mấy trận mở đầu lại chẳng có gì mấy thế này xem chẳng thú vị gì cả hầu như là cấp bậc chênh nhau quá lớn chưa kịp đấu đã thua rồi hầu như là bị người có cấp bậc cao hơn một nhất đá xuống chẳng có cái gì gọi là kịch tính cả làm nàng xem chán muốn chết

Nhưng mà ít nhất qua mấy trận đấu vừa rồi nàng cũng hiểu thêm quy tắc về trận đấu này, mỗi dong binh đoàn sẽ cử ra 3 đại diện ra thách đấu hoặc đáp ứng thách đấu nhưng điều đặc biệt đó là giới hạn độ tuổi của 3 người này họ phải từ 30 tuổi trở xuống. Hơn nữa trong trận đấu nếu bên nào không đủ người đấu hoặc không kiếm được người mới coi như bên đó thua cuộc. Trong 3 trận nếu bên nào thắng được 2 trận coi như là bên đó dành được chiến thắng

Nhưng mà cũng không để nàng đợi lâu cuối cùng thì như dự đoán của Phong Diệc Phi cuối cùng cũng có người khiêu chiến với Dong Binh đoàn Xích Hóa không ai khác chính là dong binh đoàn Hồng Anh

Mộ Dung Như Tuyết quan sát 3 người đại diện cho dong binh đoàn Xích Hóa trong đó có cả Phong Diệc Phi. Mộ Dung Như Tuyết thử dùng tinh thần lực dò xét họ, thực lực không tồi Phong Diệc Phi là ma pháp sư cấp 8 sơ kì bên cạnh là hai người cao to lực lưỡng là hai chiến sĩ cấp 9 đang hùng hục khí thế chiến đấu

Bên kia dong binh đoàn Hồng Anh thực lực lại yếu hơn hẳn, người có thực lực cao nhất là một ma pháp sư hỏa nguyên tố cấp 7 trung kì hai người còn lại một người là chiến sĩ cấp 7 cuối cấp, một người còn lại là ma pháp sư phong nguyên tố cấp 6 trung kì. Thực lực thật là quá chênh lệch nhau mà lần này nàng xem dong binh đoàn Hồng Anh làm gì để có thể thắng

Quyển 1 - Chương 59: Phong Diệc Phi gặp phải phiên phức-2

Ngay khi trận đấu giữa hai bên chuẩn bị bắt đầu một người trong đội của Phong Diệc Phi bỗng nhiên lại sảy ra sự cố lẩn ra đất ngất khiến mọi người trong dong binh đoàn Xích Họa ai cũng lo lắng nhất là Phong Diệc Phi và cha của hắn Phong Viện Hào

" Mau gọi y sư đến đây " Phong Diệc Phi lo lắng quát bây giờ trông hắn không còn vẻ thông dong không quan tâm sự đời như trước kia nữa

Mấy người xung quanh nghe thấy vậy đều gấp gấp gọi y sư, thật may là vì chuẩn bị cho những tai nạn không mong muốn trước khi thi đấu thì y sư đã ở gần đó chuẩn bị chạy chữa cho những trường hợp cần thiết. Rất nhanh một vị y sư đã đến trước mặt người vừa rồi bị ngất bắt mạch xem xét

" Thế nào rồi " Phong Diệc Phi nôn nóng hỏi

" Không sao bị trúng trùng độc ta đã dùng thuốc giải rồi khoảng 2 hoặc ba ngày nữa là tỉnh lại rồi " Dược sư lắc đầu nói không biết ai hạ dược khi sắp thi đấu nhưng người này đúng là đủ tàn nhẫn lại hạ độc người ta trước khi thi đấu lần này không biết Xích Họa có thoát được kiếp nạn hay không đây

" Chết tiệt " Phong Diệc Phi thầm mắng trong lòng hắn đã đề phòng rất kỹ mà sao lại sảy ra chuyện này được chứ, chắc chắn là lúc giao hữu với nhau đối phương đã hạ độc rồi

Rất nhanh Phong Viện Hào đã đến hỏi tình hình như thế nào

" Bị trúng độc " Phong Diệc Phi nhẹ nhàng nói

" Sao lại vậy chứ không phải chúng ta đã rất cẩn thận sao " Phong Viện Hào nghi hoặc hỏi

" Có lẽ là do lúc giao hữu con đã có chút sơ suất không ngờ trước mặt nhiều người như thế mà bọn họ dám làm cả việc này " Phong Diệc Phi cúi đầu tự trách

" Cũng không hoàn toàn là lỗi do con chỉ là bọn họ quá gian xảo mà thôi " Phong Viện Hào thở dài nói

" Bây giờ làm sao bây giờ, phải nhanh kiếm người thay thế. Con còn nhớ không lần thi có mấy người ở trong dong binh đoàn chúng ta thực lực cũng tương tự hoặc thấp hơn một chút cũng có thể thay thế được " Phong Diệc Phi suy nghĩ một lúc nói

" Con quên rồi sao, mấy ngày trước đã có một người không để lại danh tính thuê một lượng lớn những người có năng lực để làm bảo tiêu một thời gian với một số tiền lớn lên bây giờ bọn họ cũng không có ở đây " Phong Viện Hào lắc đầu thờ dài nói việc này chỉ trách ông quá sơ suất rồi

" Vậy bây giờ còn lại người có thực lực cao nhất bao nhiêu " Phong Diệc Phi lo lắng hỏi

" Chỉ còn những người có thực lực thấp cấp 5 hoặc cao nhất là cấp 6 chiến sĩ thôi. Mấy người mà pháp pháp sư thực lực như vậy đều bị cử đi hết rồi " Phong Viện Hào thở dài ngao ngán nói

Bỗng trong đầu của Phong Diệc Phi lóe ra một ý kiến vội nói với Phong Viện Hào

" Cha con có cách rồi " Phong Diệc Phi vội vàng nói

" Có cách sao đó là cách gì liệu có được không " Phong Viện Hào lo lắng hỏi

" Chắc chắn không có việc gì chỉ cần cha trì hoãn cho con một chút thời gian để con đi mời người đó " Phong Diệc Phi vội vàng nói

" Được ta đợi con " Phong Viện Hào tin tưởng nói bởi vì ông tin tưởng nhất đó chính là đứa con trai này

Ngay sau đó Phong Diệc Phi soay người chạy đến chỗ người phục vụ hỏi căn phòng Mộ Dung Như Tuyết đang ngồi là căn phòng nào. Người phục vụ biết thân phận của Phong Diệc Phi lên cũng rất nhanh dẫn đường cho hắn

Khi đến trước cửa phòng của Mộ Dung Như Tuyết, Phong Diệc Phi cũng không chần chừ mà gõ cửa nhưng rất nhanh đã nghe được giọng nói lười biếng của Mộ Dung Như Tuyết vọng ra

" Vào đi "

Vừa vào phòng dành cho khách quý Phong Diệc Phi bắt gặp ngay thân ảnh của Mộ Dung Như Tuyết giống như con mèo lười nằm nghiêng trên ghế dựa

bên trên đùi còn đang vuốt ve hai con vật mà lần trước hắn gặp không ai khác chính là Liệt Hỏa và Bạch Ngọc có vẻ chúng nó đang rất hưởng thụ việc này

" Ai vậy " Mộ Dung Như Tuyết lùi biếng quay người lại bắt gặp ngay thân ảnh của Phong Diệc Phi thở gấp.Có lẽ vừa chạy quá nhanh lên trên chân hắn mồ hôi nhễ nhại khuôn mặt vì thế mà ứng hồng càng làm tăng thêm sự cuốn hút của hắn nhưng vào trong mắt của Mộ Dung Như Tuyết thì chẳng có một sức quyến rũ nào hết vì đơn giản nàng không có hứng thú với trai đẹp điều đó rất phiền toái

Nhưng mà điều khiến nàng ngạc nhiên đó chính là sao mà Phong Diệc Phi không phải hắn đang phải thi đấu sao,tại sao lại chạy hồng hộc đến chỗ này của nàng chứ thật bất ngờ nha

" Phong huynh sao huynh lại đến đây " Mộ Dung Như Tuyết ngơ ngác hỏi

" Bách Anh ta cần người giúp một việc " Nói xong giống như để chứng tỏ thành ý của mình Phong Diệc Phi cúi đầu xuống.Bây giờ điều hắn cần không phải danh dự hay lòng tự trọng mà chính là cuộc sống của những người trong dong binh đoàn Xích Hỏa,họ phải dựa vào dong binh đoàn tương đương với thu nhập của bọn họ càng khó khăn hơn.

Thấy như vậy Mộ Dung Như Tuyết giấu sự ngạc nhiên trong đáy mắt,sắc mặt rất nhanh phục hồi như của mỉm cười hỏi

" Có chuyện mà Phong huynh cần ta giúp đỡ vậy "

" Lần này là do ta sơ suất, bọn họ đã dờ dẫm với người của ta lên hắn bị trúng độc không thể thi đấu được cho lên đang thiếu người mà trong dong binh đoàn những người có thực lực bị điều hết đi từ đợt nọ rồi cho lên " Phong Diệc Phi hơi chán chường một chút

Hóa ra là như vậy,bây giờ Mộ Dung Như Tuyết đã đoán được phần nào tại sao hôm nay Phong Diệc Phi tìm đến chỗ nàng nhưng vẫn hỏi

" Cho lên "

" Ta cần người giúp làm ơn "Phong Diệc Phi càng cúi đầu thấp hơn

Thấy như vậy Mộ Dung Như Tuyết hơi ngạc nhiên không ngờ hắn có thể bỏ đi lòng tự trọng của mình mà cứu dong binh đoàn thật xứng đáng làm thiếu chủ nha

" ha..ha..Huynh cần gì làm vậy chứ chúng ta là bạn bè với nhau không phải sao cần gì giúp đỡ thì cứ bảo ta " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục quay mặt ra phía trận đấu tiếp tục xem

" Cảm ơn.Vậy ta đi trước " Lời chân thành từ miệng của Phong Diệc Phi thốt ra sau đó xoay người đi

Nhưng chưa bước ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng nói tiếng của Mộ Dung Như Tuyết vọng lại đằng sau

" Huynh nhớ để dành cho ta trận đấu cuối cùng nha "

" Được rồi ta sẽ để dành cho người " Phong Diệc Phi chột mỉm cười, Nói xong xoay người đóng cửa lại đi về phía sân thi đấu lần này Dong binh đoàn Hồng Anh hẳn nhất định phải sử lí

Bên kia trên ghế chủ vị có mặt của những đoàn trưởng dong binh đoàn đang ở đó xem diễn ra thi đấu nhưng đợi mãi cũng không thấy đội thi đấu của dong binh đoàn Xích Hỏa đâu càng làm cho mọi người hoang mang

" Sao không phải là dong binh đoàn Xích Hỏa sợ quá rồi không dám ra trận chấp nhận thách đấu chứ " Hoắc Trần Đông đoàn trưởng dong binh đoàn Hồng Anh lên tiếng điều cợt

" Đứng vậy đó không phải sợ quá rồi đó chứ " Bạch Dạ Hàn đoàn trưởng dong binh đoàn Tiêu Dương cả A cũng tận lực thêm dầu vào lửa cố tình dồn dong binh đoàn Xích Hỏa vào đường cùng

" Ông đừng có mà nói lung tung chứ cần đợi một lát nữa thôi " Phong Viện Hào bình tĩnh lên tiếng.Bên ngoài vẻ mặt ông không có thay đổi gì nhưng thực chất trong lòng ông đang suốt ruột muốn chết sao mà Diệc Phi còn chưa đến có chứ ông đã kéo dài đến mức cực hạn rồi sắp không kéo dài được nữa rồi

" Sao có thể như vậy được chứ chỉ là một dong binh đoàn mà thôi mà bắt chúng ta phải đợi đến bây giờ.Đừng tưởng dong binh đoàn cấp A là phải khiến người khác chờ như thế thì không công bằng với các dong binh đoàn khác một chút nào " Bạch Dạ Hàn lạnh giọng quát

Lời nói của Bạch Dạ Hàn cũng làm mấy dong binh đoàn xung quanh nghị luận to nhỏ khiến cho dong binh đoàn Xích Hỏa càng thêm áp lực hơn

Thấy vậy Hoắc Trần Đông nở một nụ cười càng thêm bí ối,đi lên phía phó hội trưởng dong binh đoàn than thở nói

" Phó hội trưởng có thể nhanh lên được không ông cũng biết đấy nếu chờ dong binh đoàn Xích Hỏa đối với dong binh đoàn Hồng Anh của chúng tôi không công bằng hơn nữa ông cũng biết chúng tôi đã đợi rất lâu rồi chả nhẽ chúng tôi còn phải đợi cả ngày sao " Hoắc Trần Đông tỏ vẻ khổ sở nói nhưng trong đáy mắt là một âm mưu đã được hình thành.Ai mà biết hắn đã sai người hạ độc vào một tên trong dong binh đoàn hơn nữa từ mấy ngày trước hắn đã thuê người đem hết toàn bộ những người có thực lực dưới 25 tuổi của dong binh đoàn Xích Hỏa đang trấn thủ ở thành này đi rồi.Bây giờ

xem còn ai có thực lực thay thế nữa chứ lần này dong binh đoàn của hắn lên cấp chắc rồi

"Nhưng..." Phó hội trưởng dong binh đoàn quay về phía Phong Viện Hào với ánh mắt khó xử ông đã làm tận lực hết trách nhiệm của mình rồi hơn nữa lần này tham dự có cả đoàn trưởng công hội luyện được sư, hội trưởng dong binh đoàn tham dự lần này ông không thể làm gì khác được nữa đúng là lực bất tòng tâm

Thấy ánh mắt của Phó hội trưởng hướng tới mình Phong Viện Hào cảm thấy hơi áy náy dù sao người ta cũng

hết sức giúp đỡ mình rồi không thể đòi hỏi thêm được nữa nếu không lại làm cho người ta khó xử. Ài lần này có lẽ không tránh thoát được khỏi việc bị tụt xuống cấp B rồi

Đang lúc chuẩn bị nói lời nhận thua thì bên ngoài vang lên một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Đên lúc ra trận rồi

"Cha người có thể bắt đầu được rồi" Âm thanh của Phong Diệc Phi kiên định vang lên làm một số người nhẹ nhõm thở ra nhưng cũng có một số người lại âm thầm cay nghiệt vì âm mưu của mình đã sắp thành công rồi tự nhiên lại có tên tiểu tử này chen chân vào

"Vậy thì bắt đầu đi" Phó hội trưởng dong binh thở ra một hơi nhẹ nhàng nói cuối cùng thì mọi chuyện cũng ổn thờ rồi

Phong Diệc Phi cũng tiến lên ra hiệu cho Phong Viện Hào bằng một cái gật đầu coi như mọi chuyện giải quyết đã xong mà Phong Viện Hào thấy thế thì mỉm cười gật đầu thờ ra thoải mái dù ông cũng không biết là ai nhưng ông tin tưởng vào sự lựa chọn của con mình dù gì thì nó cũng là người kế thừa sự nghiệp của ông sau này dù gì thì nó cũng cần rất nhiều ki nghiệm

Trận đấu bắt đầu người đầu tiên tiếp nhận thách đấu đó chính là Phong Diệc Phi và đối thủ của Phong Diệc Phi đó chính là một chiến sĩ cấp 7 cao cấp. Sự chênh lệch này đúng là lớn mà đúng là chênh nhau có một cấp bậc nhưng mà đây chính là một chiến sĩ đấu với ma pháp sư hơn nữa ma pháp sư này còn có cấp bậc cao hơn lần này Phong Diệc Phi thắng chắc rồi

Lên trên Lôi đài trọng tài vừa hô khẩu hiệu bắt đầu, Phong Diệc Phi chuẩn bị điều động nguyên tố thì lúc này chiến sĩ cấp 7 của dong binh đoàn Hồng Anh liền hô

"Ta nhận thua" Tên đó nhẹ nhàng như không nói. Trước đó đoàn trưởng của hắn đã nói rồi trận đầu tiên không cần cố công sức trực tiếp nhận thua, hai ván sau nhất định sẽ thắng lên lực lượng trọng tâm đều rơi vào hai ván sau hết rồi, dù sao cũng khiến hắn thoải mái không cần đấu gì hết

Nghe được câu nói của đối phương Phong Diệc Phi hơi nghi hoặc dù sao đối phương có vẻ chắc chắn hai trận đấu sau chắc chắn sẽ thắng đảm bảo đã có chuẩn bị trước. Lần trước là hạ độc không biết lần này sẽ là gì đây nhưng dù có thế nào thì trận cuối cùng nhất định phải thắng là được

Trận thứ nhất kết thúc rất nhanh giống như nó còn chưa có bắt đầu làm mọi người tiếc nuối thầm khinh bỉ dong binh đoàn Hồng Anh không ngờ lại rách nát như vậy đúng là một lũ rùa rụt đầu

Trận thứ hai diễn ra chính là chiến sĩ duy nhất của dong binh đoàn Xích Hòá chiến sĩ cấp 9 sơ cấp và một ma pháp sư thấp nhất của dong binh đoàn Hồng Anh ma pháp sư phong nguyên tố cấp 6 trung kì. Trận này phần thắng của dong binh đoàn Xích Hòá đang rất lớn tuy một người là chiến sĩ người còn lại là ma pháp sư nhưng cấp bậc chênh nhau lớn đến vậy thì phần thắng của chiến sĩ này rất cao

Khi hiệu lệnh bắt đầu hô lên ngay lập tức chiến sĩ đối diện có thể cảm nhận được có một trận gió mát thoáng qua chỉ với tay áo phất nhẹ của tên ma pháp sư phong nguyên tố kia đúng là thật lợi hại nha

Lập tức vị ma pháp sư kia liền dùng tinh thần lực của mình hội tụ phong nguyên tố tạo ra những quả cầu màu xanh xoay tròn nhỏ nhìn có vẻ vô hại nhưng thực chất chỉ cần bị dính một ít thì có thể nằm trên giường ít nhất một tuần

"Phong tình thế" Theo lời nói của tên ma pháp sư những quả cầu nhỏ nhanh chóng lao về phía tên chiến sĩ cấp 9 kia một cách không thương tiếc

Nhưng khi tên chiến sĩ kia khi điều động chiến khí để bảo vệ cơ thể mình. Thì bỗng nhiên hắn bị hút giống như toàn bộ sức lực, giống như cơ thể không còn tí sức lực nào bị người khác hút sạch toàn bộ dần dần yếu đi nếu không cố gắng trụ vững thì e là hắn đã ngã xuống ngay lập tức rồi

Thấy những quả cầu nhỏ dần đến gần mà tên chiến sĩ kia lại không hcoongs đỡ tên ma pháp sư kia nở một nụ cười bí ối, vừa nẩy trong cơn gió thoáng qua hắn đã cố ý hạ độc nhưng chỉ dính vào da một chút mà thôi sẽ không có ảnh hưởng lớn gì với mọi người xung quanh, nhưng mà chỉ cần sử dụng chiến khí thì ngay lập tức người đó sẽ giống như bị hút hết toàn bộ sức lực đến nỗi không thể đứng vững. Mà mọi người xung quanh đều không có sử dụng chiến khí hay tinh thần lực để chiến đấu thì làm sao có thể mất hết toàn bộ sức lực được chứ cho lên bọn họ không thể nghi ngờ hắn được hắc hắc

Không có gì ngăn cản những quả cầu nhỏ màu xanh cứ thế hướng thẳng đến hướng của tên chiến sĩ kia không thương tiếc, mà tên chiến sĩ kia dường như đã mất đi toàn bộ sức lực không còn khả năng né tránh. Khi hai thứ va chạm vào nhau tên chiến sĩ kia bị hất văng ra gần sát lối đi. Trong cổ họng giống như có một thứ gì đó tanh thành sôi trào lên khiến hắn phải phun ra một hùm máu khiến mọi người xung quanh sợ hãi không biết hắn có chịu nổi không đây

Ở bên dưới lối đi Phong Diệc Phi nhìn thấy cảnh này suốt ruột hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau nghi hoặc nhìn đồng đội của hắn sao lại không phản kích chứ, nhưng mà nhìn đáng về kia tại sao lại không có một chút sức đề kháng đâu thế kia. Trong lòng của Phong Diệc Phi hiện giờ đang xuất hiện rất nhiều câu hỏi vì sao trong đầu mà không ai có thể giải thích được giờ thì chỉ có những người trên lối đi kia mới có thể giải thích cho hắn

"Người hạ độc ta" Tên chiến sĩ kia yếu ớt nói, để nói được một câu hoàn chỉnh này hắn đã dùng gần như toàn bộ sức lực còn lại của mình. Bây giờ khuôn mặt hồng hào vốn có đã trở nên trắng bệch như không còn một giọt máu

"Ha..Ha..Người có bằng chứng là ta đã hạ độc hay không ở đây chẳng có ai bị vậy, đừng có mà không đánh lại ta lại giờ cái trò vu oan giá họa ra" Tên ma pháp sư kia ngoan độc nói nẫu hán đã biết thì hắn có thể làm gì chứ không có bằng chứng thì chẳng làm được gì cả lần này hắn chiến thắng rất quang minh chính đại

Trong khi đang nói tên ma pháp sư kia cũng không đánh đổi vừa huy động phong nguyên tố lần nữa, lần này hắn coi như là cú chốt

Nhìn thấy được trong mắt tên ma pháp sư kia có sát ý không che dấu, Phong Diệc Phi nhanh chóng lên lối đi ngăn cản

"Phần nộ cuồng phong" Giống như tên của nó hàng vạn những cơn gió hóa thành lưỡi dao sắc bén hướng về phía tên chiến sĩ kia giống như muốn băm hán thành trăm mảnh

"Thủy lá chắn" Nhanh chóng lên lối đi Phong Diệc Phi nhanh tay tụ thủy nguyên tố thành một bức tường lá chắn che chở trước người của tên chiến sĩ kia

"Thiếu chủ" Tên chiến sĩ kia ngạt nhiên lên tiếng, không ngờ thiếu chủ lại ra tay giúp đỡ hắn như vậy

"Phong Diệc Phi tuy người là thiếu chủ cao quý nhưng mà đây là đang thách đấu công bằng các người không có quyền xen vào" Tên ma pháp sư thấy thế tức giận nói, mất đi một cơ hội giết một tên có thực lực ở dòng binh đoàn Xích Họa thật là tức chết mà

"Bọn ta chịu thua" Phong Diệc Phi lạnh giọng nói, bây giờ hi vọng duy nhất của bọn họ chỉ có Mộ Dung Như Tuyết thôi nếu như mà tên tiểu tử đó không giúp đỡ thì bọn họ lần này thua chắc rồi. Nhưng mà hắn tin tưởng Mộ Dung Như Tuyết nói lời sẽ giữ lấy lời

"Nhưng mà thiếu chủ ta vẫn còn chịu được, ta nhất định sẽ không chịu thua dưới tay bọn tiểu nhân bỉ ổi này" Tuy giọng không tránh được có sự yếu ớt nhưng mà thái độ cả ánh mắt của hắn lại rất kiên định không có một tia lung lay nào. Dù chết hắn nhất định sẽ bảo vệ dòng binh đoàn này

"Người cầm đầu ngay cho ta, với tình trạng này của người cho dù có liều mạng đánh cũng không lại hắn. Người nhất định phải khỏi hắn sau đó thách đấu lại với hắn cũng không muộn" Phong Diệc Phi cất cao giọng quát sau đó quay về bên dưới lối đi quát

"Còn không mau gọi y sư đến đây" Xem ra hôm nay bọn họ đã quá sơ suất rồi

"Dạ thưa thiếu chủ" Mấy người bên dưới cũng rất nhanh kéo người đến xem cho tên chiến sĩ kia

Trong căn phòng của Lục Hữu Bằng và Triết Vân Hải không khí lại càng âm trầm hơn

"Lần này hình như không công bằng cho lắm" Lục Hữu Bằng vừa nhấp một ngụm trà vừa nói. Vừa nhìn qua ông cũng đủ biết là ở trong đây có vấn đề rồi nhìn mà xem làm sao mà lại có một tên chiến sĩ cấp 9 lại có thể đề yên cho một tên ma pháp sư cấp 6 mà không pháng kháng chút nào cơ chứ

"Chắc chắn là như vậy rồi" Triết Vân Hải trầm giọng nói, không ngờ dạo này nhân lúc ông không để ý lại có thể dám dờ dò trước mặt ông

"Ông định đề yên sao" Lục Hữu Bằng thanh thoi nói

"Ông nghĩ sao"

"Ha..Ha. Người ta không bị ông xử lý sống dở chết dở cũng là may lắm rồi" Lục Hữu Bằng vừa cười vừa nói ông không tin là chuyện này lão già này có thể đề yên

"Lần này Dòng binh đoàn Xích Họa gặp rắc rối lớn rồi" Triết Vân Hải lắc đầu thở dài nói lần này phần lớn cũng do lỗi của ông do ông không có để ý kỹ đến dòng binh đoàn Hồng Anh này

"Chưa đến lúc cuối cùng còn chưa có ai biết không phải còn một trận đấu nữa sao"

"Ông nghĩ bọn họ sẽ thắng sao" Triết Vân Hải cau mày hỏi

"Ta đang nghĩ như vậy"

"Vì sao" Triết Vân Hải hứng thú hỏi

"Linh cảm" Lục Huux Bàng vô tư trả lời

Khuôn mặt của Triết Vân Hải trở lên cứng ngắt khi nào thì ông già này lại đi dùng một cái gọi là linh cảm để trả lời câu hỏi này chứ

Cũng trong căn phòng khác, Mộ Dung Như Tuyết vẫn đang nằm lười biếng trên một cái ghế dựa nhìn cuộc chiến từ vừa nãy đến giờ tay vẫn lười biếng vuốt hai con ma thú đang nằm trong lòng

"Đù thâm độc" Mộ Dung Như Tuyết nói xong thản nhiên cười nhẹ ai cũng không thể nhìn rõ tâm tình của nàng lúc này

"Rất hợp với tính cách của người còn gì" Tan Lạp Tây Á ở trong không gian chỉ giới cao giọng nói

"Đúng vậy lên ta rất thích chơi với những người kiểu này môn xem ta có đủ bí ỏi không"

Nghe được lời nói của Mộ Dung Như Tuyết hai con ma thú khẽ dùng mình âm thầm khinh bỉ làm gì có ai đi khiêu chiến độ bị ỏi với nhau chứ hôm nay bọn họ mới chính thức nhìn thấy

"Vậy người định giúp bọn" Tan Lạp Tây Á nghi hoặc hỏi

"Đúng vậy Mộ Dung Như Tuyết ta có ơn phải trả dù sao hần cũng giúp ta tìm chỗ ở mấy hôm nay" Nói xong Mộ Dung Như Tuyết để hai con ma thú trên vai xoay người ra khỏi cửa lười biếng cất tiếng

"Đi thôi, đến lúc phải ra trận rồi hôm nay phải chơi cho đã mới được"

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 61: Bị Mộ Dung Như Tuyết đùa giỡn

(Thông báo: Trong một thời gian mình sẽ rất bận cho lên mình sẽ rời lịch đăng chap lại 4 ngày 1 chương nhưng bù lại độ dài mỗi chương sẽ dài hơn. Có gì thì cứ bình luận ở dưới nha mình sẽ đọc để rút ki nghiệm ^-^)

Không khí ở trong trận đấu ngày càng trở lên âm trầm và nặng nề hơn sau trận đấu vừa rồi. Trong lòng bọn họ cũng một phần hiểu rõ những thủ đoạn bí ỏi của của dong binh đoàn Hồng Anh

"Vậy thì hãy phân rõ thắng thua ở trận đấu cuối cùng đi" Phó hội trưởng dong binh đoàn lên tiếng nói lần này gian lận như vậy hội trưởng nhất định không bỏ qua hần phải kiếm cái cơ thích hợp rồi

Ngay sau đó mọi người ở trên lôi đài đều thu dọn một chút rồi xuống lôi đài đợi trận đấu cuối cùng quyết định tất cả sự tồn vong của bọn họ

Bên phía dong binh đoàn Hồng Anh đã cử người cuối cùng trong đội của mình ra một ma pháp sư hóa nguyên tố cấp 7 trung kì tên là Lôi Tư với một tinh thần ngạnh ngang chắc thắng. Để xem lần này dong binh đoàn Xích Họa còn có nhân tài nào để đấu với hần không đây

Vừa lên lôi đài Lôi Tư quan sát xung quanh xem đối thủ của mình là ai nhưng mà quan sát hầu hết khắp nơi cũng không thấy ai có ý di chuyển lên trên đây làm hần cười điều cợt

"Dong binh đoàn Xích Họa là rùa rụt đầu hay sao mà không có ai giám lên đây đấu với lão tử" Lôi Tư hung hăng nói lần này hần thắng là cái chắc hơn nữa đoàn trưởng cũng đã bảo đảm với hần là ông ta đã mua chuộc một người đi thuê tất cả những người có năng trong dong binh đoàn Xích Họa rồi lần này hần không cần phải lo lắng cho lắm

"Người tốt nhất lên cầm cái miệng thôi lại cho ta, người không được phí nhờ dong binh đoàn Xích Họa của chúng ta như vậy. Dù chúng ta cũng là anh hùng hảo hần cũng còn tốt hơn so với một đám bại hoại như các người" Một trong số những người của dong binh đoàn Xích Họa không thể chịu được nhục mạ như vậy lên tiếng quát

"Vậy người tiếp đầu của ta đâu. Hay là vừa nhìn thấy ta sợ quá rồi chạy" Nói xong Lôi Tư lớn tiếng cười vui vẻ

"Người"

"Thật xin lỗi ta tới chậm một chút, vừa rồi ai nhắc tới ta vậy" Mộ Dung Như Tuyết vừa vào trong đúng lúc nghe được câu chuyện nhẹ nhàng hỏi

Vừa nghe thấy tiếng nói quay mặt về hướng phát ra tiếng nói chỉ thấy người đó mặc một bộ quần áo của nam tử đồ rực khát máu. Bên trên còn có mũi

chùm đầu che dấu gần hết cả khuôn mặt và mái tóc không để lộ một chút gọi là dư thừa nào để có thể quan sát được khuôn mặt của người này. Mà quan trọng nhất đó chính là hai con ma thú ở trên vai của Mộ Dung Như Tuyết đây chẳng phải là vị Triệu hồi sư hôm nọ sao, hôm nay đến đây có việc gì vậy

" Xin hỏi ngài đến đây có việc gì " Lôi Tư nịnh hót hỏi. Không ngờ hôm nay hắn có thể thấy được một vị Triệu hồi sư thật sự đến tham gia dong binh đoàn mặc dù hắn hơi nghi ngờ khi nghe được tin đồn kia nhưng chính mắt mình thấy thì làm sao mà giả được cơ chứ

" À ta tới thi đấu " Mộ Dung Như Tuyết gật đầu cười nhẹ

" Vậy ngài thuộc dong binh đoàn nào vậy, thi đấu với ai tiểu nhân nhất định sẽ ủng hộ ngài " Lôi Tư tiếp tục công việc nịnh hót của mình. Phải biết là hắn có thể leo đến mức này có chỗ đứng trên dong binh đoàn ngoại trừ thiên phú của hắn tốt một chút còn lại chính là tài nịnh mồm dẻo này lên được đoàn chủ rất trọng dụng

" Ta đến đấu với người " Mộ Dung Như Tuyết vui vẻ nói. Tiến bước lên lời dài mà hai con ma thú kia cũng tự giác nhảy từ trên lưng Mộ Dung Như Tuyết xuống tìm chỗ nào để quan sát nhất để xem màn biểu diễn của chủ nhân chúng nó

Vừa nghe những lời của Mộ Dung Như Tuyết hầu hết tất cả khán đài đều ngẩn ngơ không hiểu gì, hóa ra Triệu hồi sư này đã có chỗ không đến lượt mình thật đáng tiếc

Nhất là bên chỗ mấy vị đoàn trưởng dong binh đoàn đều kinh ngạc hết sức cơ hội của bọn họ muốn lôi kéo vị Triệu hồi sư vào đội mình thật không còn rồi, phần lớn mọi người xung quanh đều ghen tị với dong binh đoàn Xích Hóa, binh đoàn đó đưa ra điều kiện gì tốt mà có thể kéo vị Triệu hồi sư này chứ bọn hắn không can tâm

" Ta không biết dong binh đoàn của ông từ khi nào có Triệu hồi sư vậy " Hoắc Trần Đông nghiêng răng nghiêng lợi nói

" Mới thôi " Phong Viện Hào về mặt bình tĩnh nói. Nhưng trong lòng của ông bây giờ đang ngạc nhiên không thốt lên lời từ khi nào con trai của ông quen biết với vị Triệu hồi sư cường đại như vậy chứ

" Mới sao " Hoắc Trần Đông đen mặt nói

" Đúng vậy không may một trong những người thi đấu bị trúng độc mà không thi đấu được, may mắn con ta quen được với một vị bằng hữu lên nhờ người đó giúp không ngờ chính là một vị Triệu hồi sư " Phong Viện Hào đang cố gắng nói để cho kẻ nào đó đang hối hận không thôi về hành động của mình

Lời của ông ta càng khiến Hoắc Trần Đông càng tức giận bưng bưng âm thầm hối hận về quyết định của mình hôm nay

Bên kia gian phòng của Triết Hải Vân và Lục Hữu Bằng cũng âm trầm không người nào lên tiếng vẫn đang chìm trong những suy nghĩ riêng của mình không ai nói với ai điều gì

" Đó là ai vậy " Lục Hữu Bằng nghi hoặc hỏi cũng không trách được ông không biết được tin đồn mấy này hôm trước bởi vì hôm nay ông mới bị kéo từ phòng luyện đan ra chỉ có nghe nói chuyện hôm nay có một vị Triệu hồi sư đến tham gia mà thôi. Khi nghe thấy tên tiểu tử này giọng non nớt không giống như một thiếu niên kể cả giọng nói lẫn ngoại hình. Nhưng mà tại sao mọi người có vẻ kính nể tên tiểu tử này như vậy chứ

" Đó là Triệu hồi sư ông nhắc tới vừa nãy đấy, trên lưng của tiểu tử đó chính là hai con ma thú hỏa vân sói và hồ ly tuyết " Triết Hải Vân vẫn quan sát trận đấu nói

" Triệu hồi sư song nguyên tổ sao " Lục Hữu Bằng ngạc nhiên hỏi ông còn chưa thấy Triệu hồi sư nào song nguyên tổ đâu đúng là thiên tài

" Nhưng mà ta nghe giọng sao rất non nớt không giống như người trưởng thành " Triết Hải Vân nghi hoặc nói ở độ tuổi mà có thể đặt được cấp Thống Lĩnh dù có thiên phú tới đâu thì ít nhất cũng khoảng 15 hay 16 tuổi rồi sao mà ông nghe giọng nói có vẻ giống như tiểu hài tử này chứ hơn nữa còn có dáng vẻ này nữa càng làm ông nghi hoặc hơn không thể nào như vậy được

" Vậy thì cách đơn giản nhất chính là chính mình kiểm tra không phải sao " Nói xong Lục Hữu Bằng lấy từ trong không gian chỉ giới ra một cái ma hạch kiểm tra độ tuổi chiếu lên người của Mộ Dung Như Tuyết

Nghe lời của Lục Hữu Bằng, Triết Hải Vân mới ngẩn ngơ ra sao ông có thể quên cách này được nhỉ đúng là càng già càng lẩn mà

Rất nhanh ma hạch đã hiện ra kết quả kiểm tra của Mộ Dung Như Tuyết điều này làm Lục Hữu Bằng hai tay run run mở to mắt nhìn viên ma hạch trên tay. Thấy vậy Triết Hải Vân càng nghi hoặc hơn con nguời này 365 ngày mặt không đổi sắc nay lại có bộ mặt thế này không phải là có chuyện gì chứ

" Chuyện gì vậy tuổi của tên tiểu tử này có vấn đề gì sao " Triết Hải Vân lo lắng hỏi

" Nha đầu này năm nay mới có 8 tuổi " Lục Hữu Bằng giọng run run trả lời, mới có 8 tuổi mà thôi mà nha đầu này đã leo lên cấp bậc Thống Lĩnh rồi không biết tiểu tử này đã thăng cấp bậc nhanh như chong chóng bằng cách nào đây

" Không phải sai đấy chứ " Triết Hải Vân sau khi nghe được lời của Lục Hữu Bằng thì trong đầu hoàn toàn chống rỗng âm thầm tự nhủ chắc chắn là cái ma hạch này hiển thị sai rồi

" Không thể nào đâu " Nói xong Lục Hữu Bằng lắc đầu thờ dài, còn đưa cho Triết Hải Vân kiểm tra thử nếu như sai lầm coi như may mắn rồi

"Nhưng mà từ trước tới nay ta chưa từng nghe qua cái tên này "Triết Hải Vân nghi hoặc nói nếu với tốc độ tu luyện này thì có lẽ phải nổi tiếng như cồn rồi chứ nhưng mà từ trước đến nay ông cũng chưa nghe qua việc này nha

"Có lẽ là dấu quá kỳ" Bỗng nhiên linh quang lóe lên trong mắt của Lục Hữu Bằng, sau đó ông quay sang hỏi Lục Hữu Bằng

"Nghe nói tên tiểu tử này là song nguyên tố băng hỏa "

"Đúng vậy " Triết Hải Vân hẳn còn chưa thoát khỏi cú sốc

"Vậy thì ta kiếm được người phù hợp rồi " Lục Hữu Bằng vui vẻ nói cuối cùng không uổng công chờ đợi ông cũng kiếm được người thích hợp hơn nữa còn tốt hơn cả tưởng tượng của ông nữa

"Ý ông là " Triết Hải Vân nhìn thấy được âm mưu trong mắt Lục Hữu Bằng đúng là ông già này không có gì tốt cả

Trong khi hai người này đang nói chuyện thì

Trên sân thi đấu Lôi Tư khi nghe những lời vừa rồi của Mộ Dung Như Tuyết tâm trạng đang bất ổn day dứt, thậm chí nhỏ số mình thật không may mắn thách đấu với ai không thách cự nhiên lại dính vào Triệu hồi sư. Mà Triệu hồi sư này có bình thường đâu chứ có hai con ma thú có thể biến thành dạng ma sủng đoán chắc vị này ít nhất cũng phải là Triệu hồi sư cấp Thống Lĩnh rồi. Điều này làm hắn ảo não không thôi lần này hắn thua chắc rồi

"Ta nhận thua " Lôi Tư run rẩy trả lời hắn rất sợ ăn đòn đánh nha

Thấy vậy Mộ Dung Như Tuyết nhún mày lại nàng còn chưa đánh nữa nha tại sao kẻ này lại chạy nhanh vậy chứ

"Nhưng mà ta còn chưa đấu mà " Mộ Dung Như Tuyết giọng điệu ngậy thơ không dấu đi sự non nớt hỏi

Thấy giọng nói như vậy tâm của Lôi Tư càng run lên

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Nhất định phải nhận người làm đồ đệ

Lôi Tư đoán chắc là trước kia hắn chưa bao giờ gây thù chuốc oán với người này nhưng mà tại sao hắn chịu thua rồi mà vẫn chữ cho hắn đi chứ ôi trời đất ơi

"Ta hôm nay sẽ đấu với ngươi " Bạch Dạ Hoan thiếu chủ dong binh đoàn Tiêu Dương lên tiếng. Lần này hai dong binh đoàn Tiêu Dương và Hồng Anh hợp tác với nhau Bạch Dạ Hoan thấy khó khăn không thể không cứu hơn nữa ngoài hắn ra không ai có đủ thực lực để đấu tay đôi với người này dù gì thì hắn cũng là cấp Thống Lĩnh trung kì rồi

Nghe thấy tiếng nói Mộ Dung Như Tuyết nhìn sang, đập ngay vào tầm mắt của nàng chính là một bộ quần áo đỏ rực nhưng đáng tiếc không có sáng bằng màu đỏ trên người nàng mà thôi, đáng người gầy yếu trông chẳng có một ít chí khí của nam tử hảo hán một chút nào, làn da trắng giống như da con gái, ít nhất nàng cũng đoán được 7,8 phần người này được cưng chiều từ nhỏ mới có bộ dạng như thế này

"Không thể được " Phong Diệc Phi thấy vậy quát làm sao mà có chuyện thay người thi đấu ngay lúc này chứ mà người này hình như đã lên tới cấp bậc Thống Lĩnh trung kì rồi hơn hẳn Mộ Dung Như Tuyết một bậc, tuy chỉ một bậc mà thôi nhưng mà cấp bậc càng lớn thì sự chênh lệch càng cao như vậy sẽ làm nguy hiểm cho Mộ Dung Như Tuyết mà hắn cũng không thể để tên tiểu tử đó bị thương được dù sao lần này hắn cũng nhờ Mộ Dung Như Tuyết giúp đỡ không phụ công người ta được

"Chuyện gì xảy ra đây " Phong Viện Hào tức giận quát

"Đổi người chứ sao " Hoắc Trần Dương vui vẻ nói thật may là hắn và Bạch Dạ Hân đề phòng trước việc này nếu không lần này chết chắc

"Làm sao mà thi đấu có thể đổi người được cơ chứ " Phó hội trưởng dong binh đoàn lên tiếng nói

"Thưa phó hội trưởng dù sao chưa chính thức đấu vẫn có quyền đổi người mà không phải sao " Bạch Dạ Hân nhanh nhẹn đáp. Tuy phải đắc tội một vị Triệu hồi sư như vậy tương lai nhất định sẽ không tốt nhưng như vậy cũng không sao, dù sao hắn đã nói với con trai hắn là lúc ra tay nhớ nhẹ nhàng một chút sau đó mang quà đến để xin lỗi người ta không phải là rất được lòng người hay sao

"Ai vậy " Mộ Dung Như Tuyết nhún mày nghi hoặc hỏi, hôm nay cũng có trò vui rồi nha

"Ta chính là thiếu chủ của dong binh đoàn Tiêu Dương hôm nay ta sẽ lấy thân phận một ma pháp sư ở dong binh đoàn Hồng Anh thách đấu thay hắn với

ngươi " Giọng điệu ngạo nghễ vang lên sau đó ánh mắt Bạch Dạ Hàn nhìn vào Lôi Tư đang run rẩy sợ sệt bên kia với ánh mắt khinh thường

" Hóa ra là vậy " Mộ Dung Như Tuyết gật đầu coi như đã hiểu chẳng trách Phong Diệc Phi đã nghi ngờ hai dong binh đoàn Tiêu Dương và Hồng Anh có dính líu với nhau hóa ra là thật

" Được ta đồng ý "Mộ Dung Như Tuyết sáng khoái đồng ý

" Nhưng ta có một điều kiện " Bạch Dạ Hoa gian xảo nói

" Nói đi "

" Chúng ta để đấu cho công bằng không được dùng ma thú trong chiến đấu ngươi thấy thế nào " Phong Dạ Hàn lo lắng nhìn Mộ Dung Như Tuyết chỉ sợ nếu Mộ Dung Như Tuyết nấu không đồng ý thì hắn chết chắc

" Ta từ trước đến nay chưa có ý định dùng ma thú trong trận đấu này " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết quay người nói với Lôi Tư

" Ngươi có thể đi được rồi " Mộ Dung Như Tuyết "nhẹ nhàng " nói

Giống như được tha cho cái chết Lôi Tư mừng rỡ cảm ơn rồi nhanh chóng cút xuống Lôi đài chạy càng xa càng tốt

" Nhưng mà ngươi " Phong Diệc Phi lo lắng nói

" Ta không sao tin tưởng ta " Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng nói nhưng trong lời nói chứa đầy sự tự tin không dấu giếm

Nghe những lời này Phong Diệc Phi hắn có thể nói gì được đây dù gì hắn cũng tin tưởng tiểu tử này không làm hắn thất vọng " Được rồi nhưng ngươi nhớ phải cẩn thận đừng mạo hiểm quá " Phong Diệc Phi căn dặn cẩn thận xong mới không tình nguyện xuống Lôi đài nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho Mộ Dung Như Tuyết

" Bắt đầu đi " Mộ Dung Như Tuyết quay người lại về Bạch Dạ Hoan mở lời trước

" Được,vậy ta không khách khí " Nói xong Bạch Dạ Hoan một bước đem hỏa nguyên tố hội tụ lại để nhanh chóng chiếm lợi thế trước Mộ Dung Như Tuyết

" Hòa chi tiền " Hàng ngàn ngọn lửa nhỏ hóa thành những mũi tên lửa hướng tới phía của Mộ Dung Như Tuyết đi tới

" Băng lá chắn " Không có một chút hốt hoảng nào trong mắt của Mộ Dung Như Tuyết,nhanh chóng có ngay một tấm băng thực dày chắn trước mặt của nàng

Khi lửa và băng chạm vào nhau thì ngọn lửa của Bạch Dạ Hoan chỉ đốt cháy được một phần của tấm băng của Mộ Dung Như Tuyết,rồi nhanh chóng tắt mất trong khi băng lá chắn của Mộ Dung Như Tuyết vẫn chỉ hao tổn một chút

" Thủy nguyên tố biến dị " Bạch Dạ Hoan run rẩy nói thật không ngờ băng nguyên tố hàng năm cực kì hiếm lại xuất hiện trên người tên tiểu tử này điểm này làm hắn yếu thế hơn rất nhiều nhưng không phải có câu đánh nhanh thắng nhanh sao hắn không tin không thể đánh lại tên tiểu tử mềm hãn còn hơi sữa này

" Vạn hỏa cầu " Lần này Bạch Dạ Hoan dùng gần hết tinh thần lực của mình tạo ra hàng vạn quả cầu màu đỏ lao về phía của Mộ Dung Như Tuyết với ý định đánh bại

" Bây giờ thì đến lượt ta rồi " Mộ Dung Như Tuyết mỉm cười lạnh lùng nói sau đó nhanh chóng dùng tinh thần lực của mình hội tụ hỏa nguyên tố lại giọng quát

" Hòa tiễn xuyên tâm " Theo lời của Mộ Dung Như Tuyết thì hàng vạn mũi tên màu vàng kim lao nhanh về phía của Bạch Dạ Hàn

Mà kết quả không như mọi người đoán trước khi hai hỏa nguyên tố gặp nhau thì ngay lập tức hỏa nguyên tố của Phong Diệc Phi giống như có linh tính khi nhìn thấy hỏa nguyên tố màu vàng kim của Mộ Dung Như Tuyết thì quay đầu lại chui vào người Phong Dạ Hoan dù hắn triệu hồi như thế nào cũng không ra nhất thiết ở trong cơ thể của Bạch Dạ Hoan mà run lẩy bẩy

" Không thể nào " Trên chán của Bạch Dạ Hoan bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi nhỏ thì nhau chảy xuống,tại sao có thể như vậy chứ hắn có thể cảm nhận ngọn lửa của mình đang run rẩy mãnh liệt gọi nó như thế nào cũng không chịu đi ra

Rất nhanh những mũi tên của Mộ Dung Như Tuyết đã đâm vào người của Bạch Dạ Hoan khiến hắn trực tiếp bay ra khỏi Lôi đài một cách không thương tiếc,tung đó cũng đủ biết Mộ Dung Như Tuyết đã ra tay nặng cỡ nào

" Tại sao lại như vậy chứ " Mộ Dung Như Tuyết nghi hoặc hỏi nàng chưa từng thấy cảnh nào như vậy nha,tại sao khi đang đánh nhau lửa của hắn hi không lại biến mất dạng như vậy chứ

" Còn không phải tại ngươi sao " Tan Lạp Tây Á ở trong không gian chi giới thầm khinh bỉ nói còn ai ngoài tiểu nha đầu này đâu

"Ta sao " Mộ Dung Như Tuyết truyền qua không gian tinh thần nói chuyện với Tan Lạp Tây Á,nàng cũng chưa có làm gì nha tại sao lại đổ trên đầu nàng chứ thật oan uổng nha

"Ta đã từng nói với ngươi hỏa nguyên tố được phân chia thành nhiều cấp bậc khác nhau mà ngươi lại à hỏa nguyên tố có cấp bậc cao nhất màu vàng kim cho lên khi hỏa nguyên tố bình thường khi thấy ngươi sẽ chạy mất dép không có sai " Tan Lạp Tây Á tận tình giải thích

"Hóa ra là vậy " Mộ Dung Như Tuyết gật đầu coi như đã hiểu hóa ra chính là như vậy.Vậy thì chuyện này cũng có liên quan đến nàng một chút xíu thôi (Tác giả: Ta công nhận mặt của Mộ Dung Như Tuyết càng ngày càng già)

Ngoại trừ bốn người của Mộ Dung Như Tuyết ra còn một người có thể biết được sự thật trong việc này đó chính là Lục Hữu Bằng

"Hỏa nguyên tố màu vàng kim,hỏa nguyên tố của Phượng Hoàng " Lục Hữu Bằng lẩm nhẩm nói,ôi trời ơi hôm nay ông đã gặp được một tên biến thái nào đây mọi người không ai biết chuyện này nhưng mà ông làm sao có thể không biết chứ,tên này có thiên phú không ai sánh nổi thứ nhất chính là băng nguyên tố ngàn năm nguyên tố hiếm gặp thứ hai cũng chính là điều mà ông tiếc nuối không thôi hỏa nguyên tố màu vàng kim người người mơ ước tiếc rằng nó chỉ có trong truyền thuyết mà thôi nhưng ông cũng đã mất nguyên rồi

"Tại sao có thể như vậy chứ " Triết Vân Hải thắc mắc hỏi hần còn chưa có thấy trường hợp nào như vậy

"Đó chính là vì hỏa nguyên tố của nha đầu này " Lục Hữu Bằng lắc đầu thờ dài nói

"Hỏa nguyên tố sao " Triết Vân Hải suy nghĩ đi,suy nghĩ lại mới chợt nhớ ra điều gì đó

"Hình như ta cảm thấy màu sắc của chúng rất khác nhau Tên tiểu tử Bạch Dạ Hân đó có hỏa nguyên tố màu đỏ còn ông có hỏa nguyên tố màu trắng còn tên tiểu tử kia lại có nguyên tố màu vàng kim " TRIẾT Vân Hải nói ra nghi hoặc của mình

"Đúng vậy ông không điều tra kỹ về hỏa nguyên tố lên chắc cũng không biết, trong các hỏa nguyên tố được chia làm 5 cấp bậc tượng trưng cho độ mạnh tăng dần đó là đỏ,đỏ lam,trắng vàng và cuối cùng mạnh nhất đó chính là vàng kim tượng trưng cho ngọn lửa của Phượng Hoàng.Cho lên vừa này ngọn lửa của Tên tiểu tử Bạch Dạ hân kia gặp phải ngọn lửa màu vàng kim kia lên đã chạy chốn không dấu vết nó không dám ra nữa đâu " Lục Hữu bằng tận tình giải quyết

"Hóa ra là như vậy " TRIẾT Hải Vân cuối cùng cũng đã được hiểu rõ sự tình

"Không được rồi " Lục Hữu Bằng nóng lòng đứng dậy suốt ruột nói

"Có chuyện gì vậy " Triết Vân Hải nghi hoặc hỏi có chuyện gì mà tên này lại bỗng dưng nóng lòng vậy ông chưa nhìn thấy tình cảnh nào như vậy

"Ta phải mau đi thuyết phục tên tiểu tử này nhận ta làm đồ đệ mới được,tên này nếu mà chỉ làm Triệu hồi sư chẳng phải phí của trời cho hiếm có hay sao không thể bỏ phí tài nguyên hiếm có khó tìm này được,ta phải nhanh chóng tranh thủ mới được.Nhờ tên tiểu tử kia không may bị vị luyện được sư nào đó mà tóm được không phải phí công ta chờ đợi mấy năm nay mà không nhận đồ đệ để kế thừa hay sao.Không được rồi Triết Lão đầu ta phải đi tìm đồ đệ của ta trước đây " Nói xong Lục Hữu Bằng xoay người ra khỏi cánh cửa mau chạy đi chỉ để lại cho Triết Vân Hải vài câu nói

Triết Vân Hải thấy Lục Hữu Bằng bỏ đi như vậy thì cảm thấy rất buồn cười từ khi nào mà Lục lão đầu lại có tính như trẻ con như vậy cơ chứ thật không ngờ nha,bây giờ lại còn có ý sợ đồ đệ mà mình chăm được chạy đi mất phải nhanh chóng đuổi theo.À mà khoan đã tiểu tử kia từ khi nào mà đã nhận ông ta làm đồ đệ mà ông ta gọi một câu đồ đệ ngọt sớt vậy cơ chứ

"Này chờ ta với chứ,ta muốn xem ông làm gì để tiểu tử đó gì ông là sư phụ đây " Nói xong Triết Hải Vân vội đuổi theo ông làm sao mà bỏ lỡ được kịch vui này chứ

Trên lời đài Mộ Dung Như Tuyết nhìn xuống Bạch Dạ Hoan nhờ sự chiếu cố của nàng mà đang thoải mái thờ cảnh này ít nhất nàng đoán hần phải nằm giường ít nhất một tháng đây

"Không tự lượng sức " Mộ Dung Như Tuyết lạnh giọng quát

"Dừng tay lại,Bách Anh nhất định hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi đây " Bạch Dạ Hân lạnh giọng quát,rồi nhanh chóng chạy ra chỗ của đứa con trai đáng thương Bạch Dạ Hoan đang nằm thoải mái

"Hần đã thua rồi " Mộ Dung Như Tuyết bình thản nói

"Hôm nay ta nhất định không tha cho ngươi " Hoắc Trần Dương lớn giọng nói bây giờ dong binh đoàn của hần đã thua rồi ngay tại thời điểm quan trọng nhất tên tiểu tử này đã đứng ra chặn đường lại mối thù này hần không thể nột trôi được

"Không phải từ trước đã nói rồi sao,hon nữa không phải trận trước dong binh đoàn của các ngươi cũng làm như vậy sao,ta chỉ trả lại mà thôi " KHÔNG khí xung quanh dường như đã giảm đi mấy phần hầu hết đều nhờ công của Mộ Dung Như TUYẾT

"Các ngươi không ai được động vào một sợi tóc của tên tiểu tử này nếu không dong binh đoàn Xích Hòà của chúng ta cũng không ngại đối đầu với các ngươi " Phong Viện Hào lớn tiếng bảo vệ Mộ Dung Như Tuyết đi theo ông cũng còn có mấy chục người của dong binh đoàn Xích Hòà cũng hùng hực khí thế đi sau quyết bảo vệ bằng được Mộ Dung Như Tuyết không cho kẻ nào động vào.Vừa này Mộ Dung Như Tuyết không chỉ bảo vệ cho bọn họ mà còn trả thù cho bọn họ lên bây giờ bọn họ quay lại bảo vệ Mộ Dung Như TUYẾT là đương nhiên

Trong lúc 3 dong binh đoàn vẫn hùng hực đấu khí thế thì rất nhanh đã có người đứng ra ngăn cản

" Các ngươi dừng lại ngay lại cho ta " Triết Hải Vân tức giận quát ngay sau đó thì sao ông còn có phó hội trưởng dong binh đoàn khép nép theo sau

" Hội trưởng " Mấy đoàn trưởng dong binh đoàn đồng thời hơi cúi xuống tỏ lòng kính trọng

" Ở đây có chuyện gì vậy " Triết Vân Hải giọng tràn đầy uy nghiêm nói

" Thừa hội trưởng tên tiểu tử này đã làm bị thương nặng con trai của ta,hôm nay ta nhất định không tha cho nó " Bạch Dạ Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói,quyết định đứng lên trước ra một đòn phủ đầu

" Hội trưởng nhất định hôm nay ta cũng không bỏ qua cho tên tiểu tử này phá hoại trận đấu hôm nay " Hoắc Trần Dương cũng thêm mắm thêm muối không kém

" Hội trưởng ta hôm nay nhất định sẽ không để bọn họ động vào tên tiểu tử này " Phong Viên Hào khí thế cũng không kém mười phần

Ngay cả các dong binh đoàn khác cũng không chịu đứng yên rất nhiều người đứng về phái của Phong Viên Hào còn một phần khác lại đứng về phái của dong binh đoàn Tiêu Dương và Hồng Anh. Tóm lại bây giờ dong binh đoàn đã chia làm hai phần một phần đứng về phía bảo vệ Mộ Dung Như Tuyết phần còn lại là trừng phạt tên tiểu tử này

" Tất cả im miệng hết lại cho ta " Triết Vân Hải tức giận quát rồi quay sang phái dong binh đoàn Hồng Anh và Tiêu Dương lạnh giọng quát

" Đừng tưởng hôm nay ta không biết các ngươi dờ dờ gì,chuyện hôm nay hai người bị trúng độc nhất định ta sẽ điều tra rõ ràng ai cũng đừng hòng thoát khỏi chuyện này.Còn nữa trên trận đấu bị thương cũng là chuyện thường tình các người nếu không muốn bị thương thì đừng đi lên mà thi đấu nữa tốt hất đừng có oán trách người khác "

Lời của Triết Vân Hai giống như lưỡi dao đang kề cổ bọn họ,lần này không phải là vị hội trưởng này biết được mọi chuyện rồi chứ nếu vậy bọn họ không phải sẽ gay to mà thôi cùng lúc cả hai người Bạch Dạ Hàn và hoắc Trần Dương đều dùng mình không dám nhìn thẳng vào mắt hội trưởng bởi vì bọn họ có một cảm giác bị bách nào đó không nói lên lời

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Tiểu nha đầu đừng bỏ chạy

Thấy tình hình như vậy Mộ Dung Như Tuyết cũng cảm thấy bây giờ tạm ổn lần này chắc dong binh đoàn Xích Họa sẽ không bị khi dễ nữa đằng nào ở đây cũng không còn chuyện của nàng nữa còn không mau chuẩn nhanh rút lệ thôi tốt nhất không lên tham gia vào mấy việc không liên quan này

" Không có gì ta đi trước " Mộ Dung Như Tuyết đi xuyên qua đám người này nhưng ai mà ngờ được lại có người gọi nàng lại

" Bách Anh công tử " Phong Viên Hào lên tiếng ngay sau đó hần rút từ trong ngực của mình ra một tấm thẻ bài màu vàng kim bên trên được khắc hai chữ rồng bay phượng múa "Xích Họa "

" Dong binh đoàn của chúng ta hôm nay rất biết ơn ngươi cho lên khi nào cần sự giúp đỡ của chúng ta hãy đi tìm người của dong binh đoàn Xích Họa sau đó đưa cho bọn hần nhìn cái này nhất định bọn họ sẽ nghe theo lời ngươi "

Mộ Dung Như Tuyết nghi hoặc nhìn tấm kim bài nhũ mầu, lạnh nhạt nói

" Ta chỉ giúp Phong Diệc Phi,hơn nữa hần cũng đã giúp ta lên ta giúp lại hòa nhau mà thôi không ai nợ ai "

" Nhưng mà,ngươi không chỉ giúp đỡ mỗi Phong nhi hơn nữa ngươi còn giúp cả dong binh đoàn Xích Họa ta nữa lên hôm nay coi như ngươi hãy thay mặt Phong Nhi nhận lấy cái này đi " Phong Viên Hào không vì lời từ chối của Mộ Dung Như Tuyết mà nản lòng

" Mộ Dung Như Tuyết đây cũng không phải là tấm kim bài đơn giản như vậy đâu,có nó người có thể điều động tất cả dong binh đoàn Xích Họa mà ngươi muốn ngay cả đoàn trưởng cũng vậy hơn nữa có tấm kim bài này có lẽ sẽ giúp ích cho việc trả thù của ngươi sau này ít nhất sẽ có người chống lưng không ai dám mạnh động " Ta Lạp Tây Á thấy vậy tận tình khuyên giải Mộ Dung Như Tuyết vì điều này chỉ có lợi với nó mà thôi

Thấy Mộ Dung Như Tuyết tỏ thái độ không nhận Phong Diệc Phi cũng khuyên giải thêm

" Bách Anh nếu ngươi coi ta là huynh đệ thì hãy nhận nó đi có gì thì cứ báo ca ca ta đây giúp đỡ ta đây quyết chết không từ "

Mộ Dung Như Tuyết thấy vậy không còn cách nào khác nhưng dù sao sau này nàng nhất định sẽ cần sự trợ giúp của bọn hần

" Vậy được rồi ta nhận nếu có việc gì thì ta sẽ nhờ các người giúp không khách khí "

Hai dong binh đoàn Hồng Anh và Tiêu Dương thấy vậy trừng mắt đành lòng không nổi thứ mà bọn họ mơ ước bấy lâu nay cứ nhiều dễ dàng thuộc về tên tiểu tử kại như vậy bọn họ thật không cam lòng

" Bách Anh nhất định sau này ta sẽ không tha cho ngươi " Hoắc Trần Đông cảm giận hướng mắt về phía Mộ Dung Như Tuyết tuyệt đối không che dấu một chút sát ý trong đáy mắt. Hôm nay không làm gì được tiểu tử này cũng không sao dù sao sau này cũng còn nhiều có hội để hạ thủ vì cường lúc đó chắc chắn hội trưởng cũng không có lý do gì để xen vào dù sao đây cũng không phải là thi đấu nhưng mà dù sao nếu muốn kiếm được người đánh thắng tên tiểu tử Triệu hồi sư này ít ra hắn cũng mất một số tiền lớn

"Vậy thì phải chờ xem ngươi có bản lĩnh không "

Trong lúc hai bên đang dùng ánh mắt nảy lửa để đối đầu với nhau thì đã có một giọng nói xen ngang

" Ai giám không ta cho đồ đệ bảo bối của ta vậy " Vâng không ai khác đây chính là Lục Hữu Bằng người mà chui rúc từ vừa này đến giờ mới chịu ra

" Lục hội trưởng " Hoắc Trần Đông ngạt nhiên hết sức có sao hội trưởng công hội luyện dược sư lại có mặt ở đây cơ chứ nhưng có lẽ là do hội trưởng Lục này với hội trưởng của mình có quan hệ bạn bè

Ngay sau đó mọi người cũng nhận ra sự có mặt của vị hội trưởng này tất cả đồng loạt lên tiếng chào

" Lục hội trưởng "

Mộ Dung Như Tuyết nghe thấy vậy nghi hoặc nhìn hai người Lục Hữu Bằng và Triết Vân Hải, sao dong binh đoàn này lại có hai hội trưởng cơ chứ

Bị Mộ Dung Như Tuyết nhìn với ánh mắt soi mói như vậy, Lục Hữu Bằng chẳng tỏ ra một chút ngượng ngùng nào cả ngược lại hơn hờ đi tới chỗ của Mộ Dung Như Tuyết vừa đi cửa gọi những từ mà làm cho nguwoif khác nổi hết cả da gà

" Đồ đệ ngoan, hôm nay con đến đây chơi sao. Sao lại không nói cho sư phụ một tiếng để cho ta tìm con mãi "

Mộ Dung Như Tuyết khi nghe những lời của Lục Hữu Bằng giật giật khóe miệng khi nào mà nàng và lão đầu này quen biết với nhau cơ chứ hơn nữa hắn còn cứ nhiên gọi nàng là đồ đệ nữa chứ nhưng mà rõ ràng trong kí ức của thân thể này không có sự có mặt của ông ta. Bây giờ nàng có thể kết luận lại mootjcaau nàng không quen ông ta

Khi mọi người xung quanh nghe được câu nói của Lục Hữu Bằng thì hầu hết đều bàng hoàng Lục Hữu Bằng từ khi nào mới nhận một đồ đệ mới vậy không phải từ trước tới nay có rất nhiều người đến xin làm đồ đệ của ông ta nhưng ông ta kiên quyết không chịu nhận sao mà tự dưng hôm nay lại suất hiện ra đầu một đồ đệ hơn nữa với thái độ đối xử như vậy có lẽ là rất yêu quý đi

Nhưng không khí cứ như vậy ảm ảm bị Mộ Dung Như Tuyết phá hỏng chỉ với một câu nói

" Ông là ai vậy, chúng ta từ trước tới giờ quen nhau sao " Mộ Dung Như Tuyết quét mắt sang đánh giá người trước mặt này

Dường như đoán trước được phản ứng của Mộ Dung Như Tuyết, Lục Hữu Bằng cười vô lại đến trước mặt của Mộ Dung Như Tuyết dùng vẻ mặt hết sức bi thương giống như lên án

" Đồ đệ ngoan sao con lại không nhận ta vậy cơ chứ, nhưng mà cũng không sao qua một thời gian tiếp xúc với nhau con sẽ quen thôi "

Nghe được lời như vậy khuôn mặt của Mộ Dung Như Tuyết càng vặn vẹo rõ ràng nàng không quen ông ta mà, thôi tốt nhất nàng cũng không lên dây dưa với ông già vô sỉ này nữa

" Không có chuyện gì vậy ta đi trước " Mộ Dung Như Tuyết xoa người đi, hai cơ ma thú Liệt Hảo và Bạch Nọc cũng rất tự nhiên mà đi theo sau nhảy lên vai của Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục tìm chỗ thoải mái nhất để nằm

" Nay đồ đệ đợi ta với chứ, đừng bỏ chạy " Thấy hình như mình đã đùa hơi quá trớn Lục Hữu Bằng nhanh chóng đuổi theo, sợ đồ đệ mình ăn ý sẽ chạy mất nhưng mà trước khi đi cũng không quên quay đầu cảnh cáo bọn người kia

" Tốt nhất đừng động vào đồ đệ của ta nếu không lúc đó không chỉ ta mà ngay cả công hội luyện dược sư cũng không tha cho các ngươi " Khác hẳn với thái độ vừa nãy đối Mộ Dung Như Tuyết lần này nói giọng uy nghiêm và lạnh lùng hơn nhiều

Bọn người kia khi nghe thấy Lục Hữu Bằng nói như vậy đều rùng mình dè dặt gì có chứ tiểu tử đó có hậu thuẫn lớn như vậy thì ai dám động vào cơ chứ nếu không phải kẻ đó muốn chết hay sao

Mộ Dung Như Tuyết đang cố gắng đi nhanh cước bộ của mình, nàng không giám dùng phong nguyên tố vì sợ sẽ bị lộ tẩy hưng mà lão già này đi chuyển cũng thật nhanh đi già rồi mà không kém phần nhanh nhẹn đúng thật là không lên coi thường

Cuối cùng Mộ Dung Như Tuyết tìm một ngõ hẻm vắng người rẽ vào nàng dù sao nàng cũng không sợ lão già này làm tổn thương đến mình vì nàng cảm nhận được trong mắt ông ta không có chứa sát ý

Nhưng mà cũng không để Mộ Dung Như Tuyết chờ lâu Lục Hữu Bằng đã theo ngay sau lập tức cười hi hi với Mộ Dung Như Tuyết

" Có chuyện gì mà ông đi theo ta " Mộ Dung Như Tuyết vừa khoanh tay dựa vào tường vừa nói chuyện

" Đồ đệ à sao người có thể đối xử với ta vô tình vậy chứ " Lục Hữu Bằng tỏ vẻ đau lòng

" Ta không thích dài dòng " Mộ Dung Như Tuyết nàng thật sự sắp mất kiên nhẫn đối với lão già này rồi

Lục Hữu Bằng thấy tình cảnh như vậy thật không có khả năng đùa nữa rồi lên nhanh chóng vào chủ đề chính thái độ cũng nghiêm túc hẳn đi

" Ta xin tự giới thiệu một chút,ta là Lục Hữu Bằng hội trưởng công đoàn luyện dược sư "

" Hóa ra là như vậy " Mộ Dung Như Tuyết gạt đầu thảo nào lúc đầu nàng cảm thấy tại sao ở đây lại có hai đoàn trưởng dược chứ hóa ra là như vậy

" Ta hôm nay muốn nhận người làm đồ đệ kế thừa truyền thừa của ta " Lục Hữu Bằng trực tiếp vào thẳng vấn đề

" Ta không có hứng thú " Mộ Dung Như Tuyết trực tiếp trả lời,tuy ở trong không gian chỉ giới có cả sách về luyện dược nhưng vẫn đang nghiên cứu một chút nhưng mà nàng cũng không có ý định nhận ông ta là thầy đâu

" Tại sao " Lục Hữu Bằng lớn tiếng nói dù sao có rất nhiều người muốn nhận ông ta làm thầy nha mà nha đầu này cứ nhiên ở trước mặt ông ta từ chối.Không biết mấy người đã bị Lục Hữu Bằng từ chối thu nhận làm đồ đệ nhìn thấy cảnh này không biết chừng còn muốn bầm Mộ Dung Như Tuyết thành trăm mảnh đấy chứ

" Ta đã có sư phụ rồi " Đúng vậy từ trước tới nay tuy nàng chưa từng gọi Tan Lạp Tây Á một tiếng sư phụ nhưng trong thâm tâm nàng luôn coi ông ta là sư phụ chân chính của mình

Tan Lạp Tây Á ở trong không gian chỉ giới nghe thấy như vậy thì cảm động không thôi không ngờ nha đầu này thật sự coi mình là sư phụ của nó

" Đúng là nhân tài không thiếu người muốn dạy " Lục Hữu Bằng tiếc nuối lắc đầu nhưng mà không sao không phải đang không có người dạy tiểu tử này luyện dược hay sao,mà nếu như mà tiểu tử này không trở thành luyện dược sư không phải sẽ bỏ phí thiên phú này hay sao thôi coi như ông chịu thiệt một chút vậy

" Nhưng mà ta cũng có thể làm nhị sư phụ nha " Lục Hữu Bằng tiếp tục đưa ra đề nghị không vì bị từ chối mà nản lòng đứng với tinh thần thanh niên nhiệt huyết đây mình nhưng mà già rồi cũng không sao

" Không được " Trần thế giới này làm sao mà có chuyện này được chứ

" Ticcư nha đầu à nếu người nhận ông ta làm sư phụ ít nhất sau này sẽ có lợi cho người " Tan Lạp Tây Á đúng là không chịu nổi sự ngang bướng của nha đầu này

" Nhưng mà " Mộ Dung Như Tuyết hẳn còn do dự dù sao nàng cũng cảm thấy chuyện này có gì đó không được đúng cho lắm

Nhưng mà ngay sau đó Lục Hữu Bằng đã đưa ra điều kiện mà Mộ Dung Như Tuyết rất khó từ chối

" Tại sao lại không được cơ chứ,làm Triệu hồi sư có rất nhiều lợi ích nha không chỉ được mọi người kính trọng mà hơn nữa còn kiếm được rất nhiều tiền đó nha " Lục Hữu Bằng nhẹ nhàng dụ dỗ không thiếu những lời ngon ngọt

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Đúng là yêu nghiệt

Và rồi nhân vật chính của chúng ta đã không chịu nổi cảm động về tiền bạc ngay trước mặt lên đã nhanh chóng đồng ý

" Được ta đồng ý "

Giống như đã dự đoán được một con mồi sa lưới của mình Lục Hữu Bằng vui vẻ giống như bắt được vàng

" Tốt,vậy đồ nhi có phải nên gọi ta một tiếng sư phụ không đây " Lục Hữu Bằng nóng lòng háo hức không hiểu vì sao ông lúc này rất hồi hộp giống như không phải nhận đồ đệ mà ông xin người ta làm đồ đệ vậy

Trong mắt của Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng lóe ra sự tinh ranh

" Vậy phải xem thành ý của ngài rồi " Muốn nàng gọi một tiếng sư phụ mà không có chút lợi lộc nào sao như vậy thì hơi khó đấy dù sao người ta cũng thường nói có sư phụ không chỉ để học hỏi mà là dựa dẫm

" Thành ý sao "Đúng là muốn nha đầu này gọi mình một tiếng sư phụ cũng thật khó khăn nha nhưng mà cũng không sao dù gì ông cũng có duy nhất một đồ đệ đồ tốt không cho nó thì cho ai đây

" Được không thành vấn đề "

Nghe lời nói của Lục Hữu Bằng,hai mắt của Mộ Dung Như Tuyết ở dưới mũ chùm đầu sáng lên theo dõi từng cử chỉ của Lục Hữu Bằng chỉ tiếc rằng không ai có thể nhìn thấy đôi mắt tham tiền này của Mộ Dung Như Tuyết

Từ trong không gian chỉ giới của mình Lục Hữu Bằng lấy ra 3 cái thẻ Thủy tinh lập giờ ra trước mặt Mộ Dung Như Tuyết vừa cười nói

"Quà gặp mặt này được chưa "

Thấy ba cái thẻ thủy tinh lập kia Mộ Dung Như Tuyết sáng mắt thật nhiều tiền nha như vậy đến bao giờ nàng mới kiếm được cơ chứ vẫn là làm luyện được sư kiếm được nhiều tiền nhất.

" Sư phụ " Mộ Dung Như Tuyết ngọt ngào lên tiếng

Và tất nhiên phần thưởng của cái gọi đó không hề nhỏ chỉ tiếc là Lục Hữu Bằng cũng chẳng chú ý một chút nào vì ông có rất nhiều tiền nha sau này có thể dùng từ từ để tiêu từ này ngoan ngoan làm theo coi mình giống như một vị sư phụ tôn kính không giống như vị đại sư phụ kia,hừ có ngày ông sẽ leo lên chức đại sư phụ của nha đầu này cho bằng được

" đồ nhi ngoan "

Cứ như vậy Mộ Dung Như Tuyết đã bị Lục Hữu Bằng dụ dỗ trở thành một luyện được sư,làm cả ngày của Mộ Dung Như Tuyết càng bận thêm ban ngày nàng phải tìm hiểu về những dược liệu mà nàng từ trước tới nay chưa từng để ý tới ban đêm thì bắt đầu hấp thụ linh khí tu luyện để nhanh chóng ra tăng sức mạnh của mình

Qua lời của Lục Hữu Bằng Mộ Dung Như Tuyết biết được rất nhiều dược liệu mới,một số nàng đã từng gặp qua rồi nhưng mà chưa từng biết,có thể nói Lục Hữu Bằng đã dạy Mộ Dung Như Tuyết rất nhiều thứ.Mà không chỉ có Mộ Dung Như Tuyết mà Lục Hữu Bằng cũng rất khâm phục trí nhớ và sự thông minh của Mộ Dung Như Tuyết chỉ cần đọc một lần là có thể nhớ rồi hơn nữa còn nhớ được rất lâu mà suy luận về luyện được cũng không kém những người luyện được lâu lắm đúng là suýt nữa ông đã bỏ phí một nhân tài làm cho người ta tiếc nuối

Qua hơn một tuần học hỏi Mộ Dung Như Tuyết gần học thuộc tất cả các loại dược liệu trong sách đã ghi nhưng đối với việc trở thành một luyện được sư mà nói điều đó hẳn còn chưa đủ mà còn phụ thuộc nhiều nhất đó chính là luyện được được,khi đó mới chính thức có thể nói Mộ Dung Như Tuyết đã trở thành một luyện được sư

Bắt đầu từ hôm nay thay vì giảng giải cho Mộ Dung Như Tuyết,Lục Hữu Bằng thay vào đó sẽ hướng dẫn Mộ Dung Như Tuyết luyện được để trở thành luyện được sư chân chính

Bắt đầu Tan Lạp Tây Á làm mẫu để luyện được đan dược cấp 1 Hồi hồn đan.Tuy hồi hồn đan chỉ là đan dược cấp 1 nhưng mà có đôi khi rất quan trọng nhất là khi con người bị thương nặng hao tổn đến chân khí tuy sự hồi phục không nhanh bằng đan dược Hồi hồn đan cấp 2 nhưng mà hiệu quả cũng không tồi.Nhưng mà có thể nói đan dược ở trên đời này rất đắt cho lên người bình thường chỉ có thể mua nổi Hồi hồn đan cấp 2 cho lên có thể nói đan dược cấp 1 Hồi hồn đan này đã rất được ưu chuộng

Ngay từ lúc bắt đầu Tan Lạp Tây Á cho tất cả những thứ cần thiết cao lò luyện được sau đó bắt đầu hội tụ hóa nguyên tố màu trắng đục của mình bao quanh đỉnh lò dùng tung thần lực để khống chế

Rất nhanh theo liều lượng điều chỉnh hóa nguyên tố của Lục Hữu Bằng đỉnh lò nhanh chóng bốc khói tỏa ra mùi hương thơm ngát của dược liệu điều này chứng tỏ luyện được sư đã thành công mà điều này đối với Lục Hữu Bằng đó là tất nhiên

Sau khi hoàn thành Lục Hữu Bằng mở đỉnh lò ra bên trong đã có khoảng 10 viên đan dược màu vàng bóng loáng đó chính là Hồi hồn đan cấp 1 cao cấp

Lục Hữu Bằng rất tự tin với bản lĩnh của mình,quay lại tiếp tục giảng giải với Mộ Dung Như Tuyết căn dặn rất kĩ

" Đồ đệ ngươi hãy nhớ trong khi luyện được tuyệt đối không được phân tâm nếu không đừng nói là luyện được đơn giản ngay cả thể cũng không được "

" Vậy bây giờ ta có thể thử chưa " Mộ Dung Như Tuyết nóng lòng háo hức muốn thử

" Được rồi ngươi bắt đầu đi " Lục Hữu Bằng tự giác đứng sang một bên cho đồ đệ của mình bắt đầu tập luyện

Mộ Dung Như Tuyết đã bắt đầu Cho từng nguyên liệu vào cân đo đong đếm thật cẩn thận, nàng không muốn có bất kì sai sót nào cả

Từng bước làm của Mộ Dung Như Tuyết lục Hữu Bằng đều cho vào trong mắt quan sát,sau đó hài lòng gật đầu âm thầm khen ngợi có tính cẩn trọng là

rất tốt không lên cầu thả quá nếu không sẽ rất dễ hỏng việc đặc biệt trong nghề này cũng không được thiếu sự kiên nhẫn và kiên trì

Sau khi bỏ xong các loại dược liệu vào Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu dùng tụ tinh thần lực của mình ngưng tụ hỏa nguyên tố màu vàng kim bao trùm lấy đỉnh lô nhưng mà nàng vẫn chưa biết làm thế nào để khống chế ngọn lửa của mình lúc cần to thì lại quá to lúc cần nhỏ thì lại quá nhỏ gần như giống tắt đi hơn

Không lâu sau ở trong đỉnh lô truyền ra một làn khói màu đen điều này biểu thị cho việc Mộ Dung Như Tuyết nàng đã thất bại nhưng cũng không vì thế mà nản lòng, tiến lên mức hết toàn bộ dược liệu đã bị hỏng ra Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu làm lại từ đầu

Đối với thái độ thất bại không nản của Mộ Dung Như Tuyết, Lục Hữu Bằng rất vừa ý đây chính là một đồ đệ mà hắn cần tìm

Tiếp theo đón nhận Mộ Dung Như Tuyết đó chính là nhiều lần thất bại liên tiếp nhưng mà Mộ Dung Như Tuyết vẫn kiên trì tiếp tục không nản chí không gồng cổ vũ bản thân của mình là lần sau sẽ được thôi. Nhưng bù lại sau mỗi lần thất bại thời gian luyện được càng kéo dài hơn điều này chứng tỏ nàng sắp thành công rồi

Ngay ở bên cạnh Lục Hữu Bằng thấy Mộ Dung Như Tuyết luyện tập không ngừng nghỉ nghỉ cũng âm thầm kêu khổ, tên tiểu tử này này đã luyện tập không ngừng nghỉ gần một nửa ngày rồi, tinh thần lực của tên tiểu tử này đúng là kiên cường nếu là những người khác chỉ cần thất bại đến lần thứ ba e rằng đã sớm ngắt rồi mà tên này cơ hồ mặt không đổi sắc vẫn kiên trì tiếp tục luyện được. Tên tiểu tử này đúng là không bình thường một chút nào Lục Hữu Bằng âm thầm đưa ra kết luận, nhưng mà dù sao cũng là đồ đệ của ông làm sao ông nỡ để cho đồ đệ này kiệt sức được cơ chứ trong lòng Lục Hữu Bằng âm thầm kêu khổ

" Đồ đệ à nghỉ chút đi, dù sao cũng phải từ từ mới luyện được người bình thường ít nhất dăm ba tháng mới thành công hơn nữa sư phụ đây... "mắt gần một tháng mới thành công. Lục Hữu Bằng nhanh chóng nuốt lại những lời muốn nói bởi vì trước mắt của ông đang thấy gì đây

Đỉnh lô nhanh chóng tỏa khói ngùn ngụt, mùi thơm của đan dược vây xung quanh phòng làm con người thoải mái không diễn tả được thành lời, điều này chứng tỏ rằng sự cố gắng của Mộ Dung Như Tuyết không uổng phí

Sau khi Mộ Dung Như Tuyết thành công quay sang chỗ Lục Hữu Bằng nghi hoặc hỏi hình như vừa nãy nàng nghe lão già này đang nói dở gì đó

" Sư phụ ngài bảo ta cái gì sao "

" Không có gì " Lục Hữu Bằng nhanh chóng chối bỏ không thể để mất thể diện trước mặt đồ đệ được lên những lời vừa nãy ông rất nhanh chóng nuốt lại. Sau đó nhanh chóng chạy lên chỗ đỉnh lô mở ra làm nản khói bay lên đỉnh lô nhất thời bay ra gần hết

Lục Hữu Bằng nhanh chóng bỏ qua những nản khói đó tập trung vào đan dược mà Mộ Dung Như Tuyết luyện được khi nhìn xong nhất thời ngây ngốc ông nhìn được cái gì đây, con mẹ nó chứ đây có là người không, hay là tiểu tử này trước đây đã từng luyện được rồi làm sao lại có thể lần đầu tiên mà ra được kết quả này cơ chứ

Mộ Dung Như Tuyết cũng chẳng khác Lục Hữu Bằng là bao rất nóng lòng muốn xem kết quả mà mình đặt dược liệu có giống như mong muốn hay không

Lục Hữu Bằng nhìn vào màu sắc của hai viên đan dược trong đỉnh lô là màu vàng tuy không bóng loáng như 10 viên đan dược trước nhưng cũng không thô sơ như đan dược sơ cấp vậy chier có một kết luận đó chính là

" Hai viên đan dược cấp 1 Hồi hồn đan sơ cấp " Lục Hữu Bằng khó tin lên tiếng

Nhưng trái ngược với sự khó tin của Lục Hữu Bằng, Mộ Dung Như Tuyết lại buồn bã chán nản

" Được có mỗi hai viên đan dược " Đúng vậy vừa nãy nàng thấy sư phụ luyện được liền lúc 10 viên hơn nữa nó còn có độ sáng bóng còn nàng thì có mỗi hai viên hơn nữa hai viên này còn không có độ sáng bóng và tinh xảo bằng 10 viên kia đúng là thật không công bằng mà

Sau khi Lục Hữu Bằng nghe được lời của Mộ Dung Như Tuyết nói thì chán bắt đầu nổi gân xanh khoe miệng giật giật khó tin, cố gắng kiềm chế mình tiểu tử này đúng là quá đang đi sao với một người luyện được mấy chục năm như ông so với một đứa trẻ danh mới bắt đầu luyện được. Hơn nữa năm đó lần đầu tiên ông thành công cũng chỉ có một viên đan dược hơn nữa cấp bậc còn thấp hơn cả tên tiểu tử kia vậy nó coi ông là cái gì đây. Lục Hữu Bằng trong lòng thầm khinh bỉ Mộ Dung Như Tuyết bỉ ổi

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Gặp phải người quen

" Dù sao sau này người cũng cần học hỏi nhiều để tiến bộ thêm " Bỏ qua khuôn mặt cứng ngắt Lục Hữu Bằng cố tỏ ra khuôn mặt bình tĩnh mở miệng đầy uy nghiêm nói chuyện

"Được rồi ta tiếp tục luyện được " Mộ Dung Như Tuyết xoay người lại tiếp tục công việc đang dở của mình

Nghe vậy khoe miệng của Lục Hữu Bằng càng trở lên co lập tên này đúng là hẳn còn dư thừa tinh thần lực để luyện được đúng là không thể coi thường.Sau đó ông nhanh chóng rời đi tránh bị tên tiểu tử này tức chết vẫn là lên tìm tên bạn già của mình thôi

Trong căn phòng trống trải bây giờ chỉ còn mỗi mình Mộ Dung Như Tuyết chăm chỉ luyện tập chú tâm vào việc mình làm không biết đã qua bao lâu Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy hơi mệt mỏi,muốn nghỉ ngơi một chút lên nàng định đi ra ngoài dạo một chút

Nhưng mà lục ra ngoài nhà điều khiển nàng bất ngờ đó chính là trời lúc nào lại ửng sáng như vậy khả năng là nàng đã luyện tập một ngày một đêm rồi trả trách lại mệt mỏi như vậy,vẫn là về nhà của Phong Diệc Phi cho ở nhờ ngủ một giấc cho đã đã

Nhưng mà điều mà Mộ Dung Như Tuyết không ngờ là trước khi nàng bước vào cổng thì đã thấy một bóng người mặc bộ quần áo màu đen trên tay phải cầm một chiếc kiếm được bọc vỏ cẩn thận khuôn mặt cương nghị có lẽ người này chờ sẵn ở trước cổng hơn nửa nhìn sắc mặt này hình như còn chờ rất lâu rồi còn có vẻ như là rất nóng vội

Người đứng ngoài cửa kia khi thấy xuất hiện bóng dáng của Mộ Dung Như Tuyết thì vui mừng giống như đã bắt được vàng vui vẻ chạy tới

" Bách Anh công tử, Ngài cuối cùng đã về rồi " Mộ Dung Văn Tuấn vui mừng cất tiếng nhưng cũng không thiếu sự kính cẩn hẳn đã chờ ở đây hai ngày rồi lần này đúng là thử thách sự chịu đựng của hắn

" À " Mộ Dung Như Tuyết nghi hoặc nhìn người chắn phía trước mình nghi hoặc hỏi sao mà nàng cảm thấy người này quen quen nhưng mà từ trước tới nay nàng chưa từng gặp người này nha " Người là "

" Ta tên là Mộ Dung Văn Tuấn là người của Mộ Dung gia tộc,hôm nay ta thay mặt của đại trưởng lão Mộ Dung Hàn thay đại trưởng lão mời công tử đến một nơi nói chút chuyện " Mộ Dung Văn Tuấn tường thuật lời nói rằng mạch rõ ràng

" Hóa ra là dư vậy " Mộ Dung Như Tuyết gật đầu hèn chi nàng thấy người này trông quen như vậy khi nghe tên nàng càng chắc chắn hơn trước đây thân thể này đã từng gặp người này rồi,đây chính là một trong những thủ vệ thân cận nhất của cha nhưng nàng chỉ có gặp được vài lần hơn nữa thân thể này còn rất nhỏ không nhớ rõ lắm nhưng mà đã nghe cha nhắc rất nhiều về cái tên này luôn khen ngợi anh ta làm được việc lớn cho dù Mộ Dung Như Tuyết quên cái tên này cũng rất khó.Nhưng mà điều khiến nàng nghi ngờ đó chính là tên này hôm nay sao lại tới đây không phải bị lộ rồi chứ

" Được " Tuy không biết vì sao lại tìm nàng nhưng nàng cảm nhận bọn họ không có ý định làm chuyện gì xấu đối với mình hơn nữa đó dù sao cũng là cha của thân thể này

Sau khi nhận được lời đồng ý của Mộ Dung Như Tuyết,Mộ Dung Văn Tuấn nhanh chóng coay ngựa đi phía trước dẫn đường

Mộ Dung Như Tuyết cũng rất tự nhiên đi theo,không biết đã đi qua bao nhiêu lối quanh Mộ Dung Văn Tuấn dẫn nàng đến một căn nhà lớn xung quanh rất nhiều cảnh vệ,từ đây cũng có thể thấy được phần nào sự hùng dũng uy nghiêm của Mộ Dung gia tộc này

" Xin mời vào " Mộ Dung Văn Tuấn hơi cúi người tay chỉ hướng vào trong

Rất nhanh bên trong đã có người ra tiếp đón Mộ Dung Như Tuyết đó là một người trung niên,quần áo đơn sơ nhưng nhìn vào chất liệu cũng có thể thấy nó không đơn giản như vẻ bề ngoài

" Bách Anh công tử mời vào " Quân gia nhanh chóng dẫn đường cho người mới tới

" Ông dẫn đường trước đi "

Bước vào trong cánh cửa lớn Mộ Dung Như Tuyết vừa đi vừa quan sát địa hình của nơi này,nơi này xung quanh cảnh vật rất hấp dẫn mọi người,ngoài ra nơi này còn có một hồ sen lớn để ngắm cảnh nhưng đáng tiếc Mộ Dung Như Tuyết nàng không có tâm trạng để ngắm cảnh

Quân gia nhanh chóng dẫn Mộ Dung Như Tuyết đi qua vài nối vòng,sau đó quân gia dừng lại khi đến trước một cánh được đóng chặt bên ngoài còn có hai người đứng canh gác hiên ngang

" vào đi " Dường như cảm nhận được người bên ngoài đã đến,bên trong vọng ra một tiếng âm trầm đầy uy nghiêm khác hẳn với giọng nói đối với Mộ Dung Như Tuyết ngày trước

Khi nghe được giọng nói đó thân thể của Mộ Dung Như Tuyết hơi run rẩy một chút dù linh hồn của nàng là người khác nhưng dù sao thân thể cũng là máu mủ của người trong kia lên trong lòng nàng cũng còn một chút tình cảm với người cha này

Sau khi bước vào căn phòng này Mộ Dung Như Tuyết âm thầm quan sát kĩ xung quanh.Bên trong chính là một căn phòng sách được bày biện rất gọn gàng ngăn nắp,ở giữa bày một chiếc bàn để đọc sách mà ngồi ở trước chiếc bàn đó không ai khác chính là Mộ Dung Hàn cha của thân thể này. Làn da ngăm đen, khuôn mặt góc cạnh tuy ở tuổi già có những nếp nhăn theo năm tháng nhưng cũng không thể che dấu vẻ hào hoa hời hợt của ông

Mộ Dung Hàn thấy người vừa vào nhanh chóng lên tiếng

" Mời ngồi "

Nghe thấy những lời như vậy tâm trạng của Mộ Dung Như Tuyết càng rối bời hơn,cố gắng để lấy lại tâm trạng của mình Mộ Dung Như Tuyết đang cố dùng đầu óc để suy nghĩ xem được tiếp theo phải làm như thế nào,liệu lần này nàng có bị nhận ra hay không

" Không biết Mộ Dung trưởng lão hôm nay hẹn gặp ta có việc gì " Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng tới gần ngồi vào ngay chiếc ghế gần Mộ Dung Hàn nhất.Rất tự nhiên cầm chén trà ở ghế đối diện lên uống bởi vì nàng vừa nhìn thấy chén trà trước mặt của cha rồi còn chén còn lại không phải của nàng thì còn ai đây

Mộ Dung Như Hàn hơi bất ngờ trước hành động của tên tiểu tử này không ngờ tên này lại không sợ trong trà này có độc rất tự nhiên uống không có vẻ lo lắng gì

" Không biết Bách Anh công tử đã nghe qua tên con gái ta Mộ Dung Như Tuyết hay chưa " Mộ Dung Hàn nhanh chóng vào chủ đề không thích vòng vo

Cánh tay Mộ Dung Như Tuyết cầm chén trà hơi khựng lại một chút sau đó nhanh chóng bình ổn lại tiếp tục nhấp chén trà nhẹ nhàng nói

" Đã từng gặp rồi có chuyện gì sao "

Nghe được những lời của Mộ Dung Như Tuyết,Mộ Dung Hàn trong lòng dỗi sống càng mãnh liệt hơn nhưng bây giờ ông phải kiềm chế lại tránh dọa tiểu tử này sợ chày mất

" Vậy giờ không biết mẹ con hai bọn họ ở đâu " Mộ Dung Hàn nhìn thẳng vào Mộ Dung Như Tuyết với một ánh mắt nóng lòng không không chế được cảm xúc của mình bây giờ đang thất lễ trước mặt của người khác

Mộ Dung Như Tuyết thấy ánh mắt như vậy càng không dám nhìn thẳng vào Mộ Dung Hàn,bởi vì khi nhìn vào ánh mắt đó nàng chưa bao giờ cảm nhận được tình cha con sâu đậm như thế không chừng có thể bỏ lại toàn bộ kế hoạch kêu một tiếng cha nhưng nàng không thể dù sao nàng cũng còn chưa trả thù được hơn nữa nàng còn nghi ngờ sau lưng của Mộ Dung Phi Yến còn có người chống đỡ ủng hộ bọn họ lên bọn họ mới dám to gan lớn mật như vậy lên bây giờ không thể dứt dây động rừng được đành phải chịu đựng cho qua việc này

" Về Mộ Dung Như Tuyết ta không biết nha đầu đó đã đi đâu có lẽ đã tìm một nơi an tĩnh nào đó luyện tập rồi " Mộ Dung Như Tuyết nói rồi không chớp mắt

" Vậy còn mẹ của nó " Mộ Dung Hàn dường như đã không kìm chế nổi nâng cao âm của mình

" Đã chết rồi " Mộ Dung Như Tuyết lặn lòng phun hai chữ,nhưng trong lòng nàng thực chất đang đau như cắt

Khi nghe được hai chữ này của Mộ Dung Như Tuyết,Mộ Dung Hàn thân hình càng run lấy bầy hơn không ngừng lắc đầu dường như không thể tin những điều nàng nói,thân hình cao lớn bỗng chốc đổ sụp xuống hai mắt bắt đầu hen đỏ không ngừng tự lẩm bầm

" KHÔNG thể nào,không thể nào có chuyện như vậy được "

NHìn thấy thân hình của Mộ Dung Hàn suy sụp,Mộ Dung Như Tuyết càng đau lòng nhưng không thể có cách nào khác đành lạnh giọng lên tiếng

" Tin hay không tùy ông,dù sao chuyện này cũng không liên quan đến ta "

Nghe những lời của Mộ Dung Như Tuyết,Mộ Dung Hàn phải mất một lúc sau mới hồi phục được cảm xúc của mình lạnh lùng lên tiếng,bây giờ chỉ cần thân thể của người đó điều này có thể biết rõ đó có phải vợ ông hay không vì mỗi người khi tham gia vào gia tộc Mộ Dung gia ở vị trí cao đều đã nuốt một viên Nhan hoàn đan.Viên dược này lúc sống sẽ không có công dụng mấy trong khi tu luyện nhưng đối với người chết thì lại khác điều này rất ít người trong gia tộc biết được đó chính là như tên của viên dược đó mãi mãi không phai tàn nhan sắc hay thân thể sẽ giống như lúc chết vậy vẫn sẽ mãi giữ nguyên trạng thái như cũ điều này chính là điều đặc biệt nhất của Mộ Dung gia tộc mà bất kì gia tộc nào cũng không có được

" Vậy không biết vị công tử này có biết tên của vị hạ được chôn cất ở đâu không "

" Ta có biết một chút hình như đó chính là khu rừng rậm thuộc ngoại thành Đại La " Mộ Dung Như Tuyết nàng dù sao cũng không thể để mẫu thân một mình ở nơi đất khách quê người được dù sao nếu như có chết nhất định phải để cho người nhận tổ quy tông

"Vậy không biết công tử có biết ai gây ra việc này hay không " Mộ Dung Như Hàn quanh thân tỏa ra sát khí lạnh lùng hỏi Mộ Dung Như Tuyết

" Chuyện này không lên để ta nói dù sao ta cũng là người ngoài cuộc tốt nhất lên đợi Mộ Dung Như Tuyết chính miệng nói cho ông "

"Vậy không biết công tử có thể liên lạc với nó hay không "

" Vẫn đề là tự động về thì hay hơn,dù sao nàng cũng có thể là không muốn yếu đuối quá không bảo vệ được mẫu thân của mình lại còn bị liên nguy.Hơn nữa về đó cũng rất nguy hiểm ngai chắc chắn là ngai có thể bảo vệ tiểu thư suốt cuộc đời này hay không "

"Về đó nguy hiểm " Câu nói này giống như lời nhắc nhở đối với Mộ Dung Hàn cũng có lẽ chuyện này là người trong gia tộc gây ra,như vậy thì càng không để đứa con gái của mình trở về được

" Vậy nhờ công tử chăm sóc đùm con gái ta,có chuyện gì cứ lấy lệnh bài này đến tìm Mộ Dung Hàn ta,ta nhất định sẽ hết sức giúp đỡ " Mộ Dung Hàn chân thành cầu xin bây giờ ông đã mất rồi ông rồi chỉ còn đứa con gái là niềm an ủi mà thôi không thể để mất đứa con gái này được

" được vậy ta coi như tiếp nhận lấy lệnh bài này xin cáo từ trước " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết cầm lấy lệnh bài trên tay nhanh chóng xoay người đi,nàng sợ nếu ở lại sẽ không kiềm chế được mình nữa.Nhưng mà trước khi đi ra khỏi cửa Mộ Dung Như Tuyết xoay người lại hỏi Mộ Dung Hàn

" Những lời ta nói ngài sẽ tin sao "

"Ta tin tưởng " Mộ Dung Hàn trả lời chắc chắn tuy không biết tại sao mình lại tin tưởng tên tiểu tử này như vậy nhưng mà trong thâm tâm của ông lại khuyên rằng mình nên tin tưởng tên tiểu tử này lên lần này ông thử tin tưởng xem sao

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Sư phụ dẫn đồ đệ đi cướp đồ

Rời khỏi chỗ kia làm tâm trạng của Mộ Dung Như Tuyết càng lao đao hơn không biết nàng làm như vậy là đúng hay sai nữa nhưng mà dù dù dsao trước mắt nàng cũng không còn có lựa chọn nào khác đành như vậy thôi. tốt nhất bây giờ nàng lên làm chuyện mình giang dở đó chính là đi ngủ một giấc cho tâm trạng mình ổn định đã đủ sao bây giờ đầu óc nàng cũng đang suy nghĩ mệnh mông rất nhiều thứ

Vừa về đến nơi Mộ Dung Như tuyết liền nằm trên giường đi thẳng vào giấc ngủ không quan tâm đến mọi thứ xung quanh dù sao hôm nay nàng cũng quá mệt mỏi rồi

Đến khi Mộ Dung Như Tuyết tỉnh lại lần nữa cũng là ngày hôm sau rồi,đúng là dạo này nàng đã làm việc quá sức rồi xem gia hôm nay phải nghỉ ngơi chút đã,luyện được đúng là mệt mỏi mà nhưng mà điều nàng cảm nhận được rõ nhất đó chính là mỗi khi dùng hết cạn kiệt tinh thần lực khi luyện đan thì sau khi hồi phục tinh thần lực nàng cảm thấy nhay càng dồi dào hơn

Hôm nay nàng quyết định đi ra ngoài hiệu thuốc mua một số dược liệu để tiếp tục bỏ vào trong không gian chi giới để luyện đan dần dần dù sao nàng cũng không phải là không có chỗ để hơn nữa mua nhiều một chút sau này đỡ phải mua thêm đồ

Nhưng mà điều Mộ Dung Như Tuyết nàng không ngờ đó chính là nơi bán dược liệu cư nhiên lại đóng cửa không tiếp người,hơn nữa không phải là một cửa tiệm mà chính là tất cả các cửa tiệm trong thành này cư nhiên lại đóng cửa hết cả không biết là hôm nay có phải số nàng không may hay không đây

Nhưng mà muốn biết được điều này có nguyên nhân gì không phải dễ nhất đó chính là tóm một người qua đường là ra ngay sao.Nói là làm Mộ Dung Như Tuyết tiện tay cũng tóm được một người qua đường dò hỏi

"Xin hỏi một chút tại sao các cửa tiệm bán thuốc này lại đóng cửa vậy "

" Người không biết chuyện gì sao " Người qua đường khi nghe thấy Mộ Dung Như Tuyết hỏi vậy thì ngay nhiên hết sức

Tất nhiên là ta không biết lên mới hỏi ngu ngốc.Nhưng mà tuy nhiên Mộ Dung Như Tuyết chỉ nói lời này trong lòng làm sao mà nàng dám nói trước mặt người ta cơ chứ

" Ta không biết " Gần như hai ngày hôm nay nàng không ra khỏi nhà làm sao mà biết cơ chứ

" Thảo nào,hôm nay chính là ngày hoa Bách hợp một trăm năm mới nở một lần cho lên đừng nói là các hiệu thuốc điều động tất cả người của mình đi cướp mà ngay cả các luyện dược sư cũng ngồi yên đều chạy đi tới chỗ đó tranh dành rồi lên không có ai đâu "

" Hóa ra là vậy " Mộ Dung Như Tuyết bây giờ đã hiểu tại sao bọn họ lại đi hết cả như vậy.Nàng đã từng đọc qua một cuốn sách từng ghi rằng Hoa bách hợp là một loài hoa quý hiếm trăm năm mới nở một lần.Nó nổi tiếng như vậy không chỉ bởi vẻ đẹp của nó mà chính bởi vì nó chính là nguyên liệu chính để điều chế bách độc đan là đan dược được cấp 6.Nó có tác dụng rất lớn đối với mỗi người khi phải đi chiến đấu hay đấu đó mà trúng phải một loại độc bất kì nào hầu như nó có thể giải được trừ những loại kịch độc.Đan dược này không chỉ có những người tu luyện ham mê mà ngay cả dược sư cũng vậy,đây là loại hoa trăm năm mới nở một lần cho lên rất nhiều luyện dược sư mơ ước có được nó để luyện được dược liệu hiếm có này,lần này nàng đoán ngay cả sư phụ của nàng cũng không ngoại lệ đâu

Thật đúng như những gì mà Mộ Dung Như Tuyết đã nghĩ khi vừa đến cổng dong binh đoàn nàng đã bị một lực tay kéo nhanh đi về một hướng khác đó chính là hướng đi tới khu rừng rậm.Tuy người kéo tay của Mộ Dung Như Tuyết cũng đội mũ trùm đầu trùm kín chân mình từ trên xuống dưới,nhưng mà nghĩ cũng biết là ai kéo tay nàng ngoài sư phụ của nàng ra còn ai đây

Qua một con ngõ hẻm nhỏ cuối cùng cánh tay kéo nàng cũng dừng lại không bước nữa,đứng đối diện với nàng lần này Mộ Dung Như Tuyết mới lười biếng lên tiếng

" Sư phụ sao không đi tiếp vậy "

Sau khi người đó nghe được tiếng của Mộ Dung Như Tuyết thì hết sức ngạc nhiên nhanh chóng vén mũ trùm đầu ra, nhanh chóng hỏi

"Đồ nhi sao con lại nhận ra ta vậy, không được rồi" Lục Hữu Bằng hốt hoảng trả lời, sau đó nhìn từ trên xuống dưới rất kín mà ngay cả ông bạn già của còn sút xuống là trộm đột nhập chứ. Nhưng mà sao tên tiểu tử này hôm nay lại nhận ra ông cơ chứ xem ra lại phải đi hóa trang lại rồi

"Còn ai lôi kéo tay ta ngoài sư phụ nữa đâu" Mộ Dung Như Tuyết nhủ mảy trả lời sau đó ánh mắt soi xét về bộ đồ mà trên người sư phụ mặc đây chẳng phải là bộ đồ gần giống nàng hay sao chỉ có khác mỗi màu đỏ chính là quần áo của nàng màu đỏ rực còn quần áo của sư phụ lại trắng buốt thế kia.

"Còn nữa sư phụ à sao người lại ăn mặc giống con thế kia"

"Đẹp đấy chứ, ta thấy bộ dạng này rất hợp với ta" Lục Hữu Bằng vừa nói vừa khoe thành quả mình đặt được trong gần như là cả ngày hôm nay

Nhưng ngược lại với Lục Hữu Bằng đang mãi miết ngắm bộ dạng của mình thì Mộ Dung Như Tuyết lại nói ra một câu trúng tim đen của Lục Hữu Bằng

"Không phải sư phụ định đổ tội cho ta đây chứ" Bộ dạng như vậy không phải là mọi trách nhiệm đều gánh lên đầu nàng hay sao, mà vị sư phụ này có chỉ dùng mỗi bộ dạng này một lần thôi còn nàng có khi phải gánh tội danh này cả một thời gian dài đó chứ, lão già này đúng là thâm hiểm mà

Nghe được câu nói của Mộ Dung Như Tuyết, Lục Hữu Bằng trên trán đổ mồ hôi hột trong lòng tự hỏi sao tiểu tử lại tinh mắt đến thế cơ chứ. Đúng là ông không định tiết lộ thân phận của mình khi muốn cướp đồ điều đó sẽ đem lại rất nhiều rắc rối, hơn nữa tên tiểu tử này lại là người chuyên tu luyện ma pháp lên luyện tập thường xuyên mới đúng cho lên có gì nhờ tên tiểu tử này đỡ đạn giùm vậy. Dù sao so với tên tiểu tử này ông là một luyện được sư không luyện tập thường xuyên tu luyện ma pháp cho lên dù có đạn được phụ trợ nhưng mà cấp bậc so với tên tiểu tử này ngang bằng với nhau, nhưng mà nếu thi đấu lại là khác đấu với tên tiểu tử này ông thua chắc rồi

"Đồ đệ à, làm sao sư phụ nữ đối xử với con như vậy cơ chứ nhưng mà lần này sư phụ chỉ mượn chút của con một chút thôi dù sao con cũng là một Triệu hồi sư cần giao lưu với nhiều người hơn không phải sao" Lục Hữu Bằng đang cố gắng biện hộ cho mình

"Không phải gây thêm phiền hức cho ta sao" Mộ Dung Như Tuyết bĩu môi tỏ vẻ không tin ngay sau đó xoay người bỏ đi dù sao chuyện này cũng không liên quan tới nàng lắm

"Đồ đệ từ từ đã nào" Thấy Mộ Dung Như Tuyết chuẩn bị xoay người đi Lục Hữu Bằng nhanh chóng gọi lại đùa chứ hôm nay ông tìm nha đầu này giúp đỡ sao có thể để nó đi như vậy được cơ chứ

"Sư phụ người tìm ta có việc gì sao" Mộ Dung Như Tuyết quay người lại nở một nụ cười gian xảo

"Đi, đi cùng với ta cướp đồ bông hoa đó sắp nở rồi nếu mà muộn sẽ không kịp thời gian mất" Lục Hữu Bằng nóng vội nói

"Tai sao sư phụ lại đi dạy đồ nhi cướp đồ như vậy cơ chứ đồ nhi không đi đâu" Mộ Dung Như Tuyết lắc đầu tiếc nuối không thèm để ý tới vẻ mặt ai oán của Lục Hữu Bằng

"Tên tiểu tử thói này bình thường con chuyên tính kẻ người khác sao bây giờ lại tỏ vẻ ngoan ngoãn thế cơ chứ" Lục Hữu Bằng chắc chắn là tên tiểu tử này đang cố ý làm gì có chuyện hôm nay nó ra đường mà không biết được chuyện hoa Bách hợp

"Nhưng mà dù sao sư phụ không phải bắt ta đi không công cơ chứ" Mộ Dung Như Tuyết cố ý gợi ý cho Lục Hữu Bằng

Khi nghe được những lời của Mộ Dung Như Tuyết, Lục Hữu Bằng hoàn toàn tin tưởng những suy luận trước đó của mình tiểu tử này đúng là giáo hoạt không có chuyện gì làm không công mà

"Vậy con muốn gì" Lục Hữu Bằng nheo mắt nhìn chằm chằm Mộ Dung Như Tuyết, tiểu tử này đúng là chẳng ngoan ngoãn chút nào

Nhưng chống lại con mắt của Lục Hữu Bằng Mộ Dung Như Tuyết lại cười to rất vô lại nói

"Con cũng chẳng cần gì nhiều đâu" Mộ Dung Như Tuyết vừa nói bỗng dừng lại quan sát sắc mặt của Lục Hữu Bằng đang mong đợi câu tiếp theo của mình. Nhưng mà câu nói tiếp theo Mộ Dung Như Tuyết càng làm cho Lục Hữu Bằng trấn động

"Chỉ là khi luyện được xong đan dược sẽ chia theo tỉ lệ 7-3"

Vừa nghe đến thế đến thế Lục Hữu Bằng suy tư một chút dù sao ông cũng có 7 phần cơ mà không sao

"Được ta đồng ý ta 7 con ba"

"Ý ta không phải như vậy là con 7 sư phụ 3" Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng phun từng chữ không giống như là đang ném một cục đá lớn vào mặt hồ phẳng lặng

"Cái gì, không thể được" Khi nghe xong Lục Hữu Bằng cất lực phản đối, có lý nào như vậy cơ chứ người luyện được là ông, mua được liệu cũng là ông cơ sao tên tiểu tử chỉ góp mỗi bông hoa cơ nhiên lại đòi 7 phần thật không công bằng

"Đồ đệ à thương lượng lại một chút được không dù sao ta cũng bỏ ra rất nhiều thứ còn con chỉ bỏ mỗi bông hoa mà còn ta đi cùng con nữa chứ cũng sẽ giúp đỡ được con ít nhiều mà " Lục Hữ Bằng mềm giọng nhất có thể ông thề hôm nay là lần đầu tiên ông phải nhẹ giọng như vậy nếu không phải là muốn luyện đan được trăm năm có một này thì con lâu ông mới mềm giọng này

"Ài ta nói này sư phụ, người không chỉ nói vậy thôi chứ người đừng quên là người còn lấy thanh danh của ta ra để che dấu thân phận của mình ngổ ngờ sau này ai có thù người đó cứ tìm ta thì sao. Hơn nữa cứ coi là những luyện được sư trong công hội sẽ nhường người đi nhưng mà ngoài những người đó ra rất nhiều luyện được sư luyện được đan được cấp 6 còn có cả những người ở hiệu thuốc danh tiếng, những luyện được sư ở các đại gia tộc nữa họ cũng có đủ năng lực để luyện được. Ai nha sư phụ lần này người thật nhiều đối thủ nha " Mộ Dung Như Tuyết chắc lưỡi lắc đầu càng kể ra thì không biết có bao nhiêu khó khăn đâu

"Vậy chia 5-5 đi " Lục Hữ Bằng cắn răng nói

"Hình như là ta hôm nay hơi mệt không có việc gì ta đi trước nha sư phụ " Mộ Dung Như Tuyết nói xong giả bộ xoay người đi nàng không tin ông già này sẽ dễ yên

"Tiểu tử ngươi cũng quá gian xảo rồi. Được rồi ngươi nói thế nào thì thế ấy đi " Lục Hữ Bằng cắn chặt răng đồng ý nuốt nuốt nước mắt vào trong tim đồ đệ này thật quá đáng mà, nỡ làm cho sư phụ dễ thương như ta tổn thương cơ chứ

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Kiều Thụy Dương

"Được rồi đi thôi " Nghe được những lời hài lòng Mộ Dung Như Tuyết quay lại đồng ý nàng từ trước tới nay chưa từng chịu thiệt nha

Sau khi hai thầy trò thỏa thuận xong, Lục Hữ Bằng dẫn Mộ Dung Như Tuyết đi đến chỗ một khu rừng tên là Bách Hòa trên đường đi nàng cũng gặp rất nhiều người cùng phương hướng với mình. Vừa nhìn thấy nhiều người như vậy Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy bắt đầu hồi tiếc đáng ra nàng phải đặt điều kiện cao hơn mới phải

Vào trong khu rừng đi được một đoạn trời đã bắt đầu tối rồi, Lục Hữ Bằng và Mộ Dung Như Tuyết định qua đêm ở đây dù sao cũng phải đi hơn một ngày nữa mới tới mới tới nơi của hoa đó

"Đồ đệ à ngươi chuẩn lấy bông hoa đó thế nào ta thấy đợt này có rất nhiều người nha " Đang đốt lửa cảm thấy nghi vấn Lục Hữ Bằng quay sang nghi vấn hỏi Mộ Dung Như Tuyết. Ông tin rằng tiểu tử này chắc chắn đã có một kế hoạch nào đó trong đầu

Nhưng Mộ Dung Như Tuyết lại chỉ lạnh nhạt phun ra một câu

"Cướp " Ngoài cách đó ra thì chẳng còn cách nào cả và lại nàng cũng không có ý định tự mình đi cướp đâu

"Ngươi đủ sức lực sao " Lục Hữ Bằng thấy vậy thắc mắc hỏi, hẳn cảm nhận đợt này có rất nhiều người muốn tham gia không chỉ đơn giản một hai người đâu

"Ta không có ý định tự mình đi cướp đâu " Ngươi gì chứ nếu lần này cướp được thành công không phải sau này có rất nhiều người tìm nàng hay sao, có thể nói hậu họa rất nhiều

"Nhờ ai " Lục Hữ Bằng càng ngày càng tò mò hơn

"Không cần người quan tâm " Mộ Dung Như Tuyết nàng tự trong lòng mình có tính toán

"Ngươi " Lục Hữ Bằng tức giận nhìn tân tiểu tử này, tiểu tử này đúng là quá đáng khơi mào cho người ta sự hiếu kỳ cuối cùng lại đập đổ nó càng làm cho con người ta càng hiếu kỳ sao

"Sư phụ người ăn không " Để chặn cái miệng hay tò mò của sư phụ lại, Mộ Dung Như Tuyết liền đưa con thỏ nướng vừa xong ra trước mặt sư phụ

"Hừ " Lục Hữ Bằng tức giận nhìn Mộ Dung Như Tuyết ngay sau đó giật lấy con thỏ vừa mới nướng xong từ tay của Mộ Dung Như Tuyết cắn một phát vừa mạnh vừa to coi như đó là Mộ Dung Như Tuyết mà xâu xá cho bỏ cục tức vừa rồi. Nhưng mà khi cho vào miệng miếng thịt bên ngoài vừa giòn tan bên trong thì mềm mại cho vào miệng ta ngay ra, làm cho Lục Hữ Bằng ban đầu ăn vì muốn trút giận từ từ sang thưởng thức quên luôn chuyện đang nói với Mộ Dung Như Tuyết

Ban đêm Mộ Dung Như Tuyết và Lục Hữ Bằng phân chia nhau canh gác, vì ở quanh đây có rất nhiều người đến đây vì Hoa Bách Hợp hơn nữa nói không chừng còn có ma thú xuất hiện mà điển hình ma thú lợi hại nhất ở đây mà Lục Hữ Bằng thường xuyên nhắc nhở nhất đó chính là kiến lửa loài vật xuất hiện vào ban đêm

Loại này nguy hiểm như vậy không phải là do kích thước của nó mà chính là sức tàn phá của nó, nơi nào có kiến lửa thì nơi đó không có động vật nào sống sót được. Kiến lửa số lượng rất đông giống như một loài thú ăn thịt vậy nó đã làm chết rất nhiều người vào trong rừng này theo ước tính thời gian để nó có thể ăn hết một con người lớn trưởng thành chỉ trong nửa canh giờ, như vậy cũng đủ nói lên mức nguy hại của nó nếu một đàn gặp ở đây có thể dẫn đến nguy hiểm khó mà thoát khỏi cho đến đêm nay phải rất cẩn thận. Nhưng mà Lục Hữu Bằng cũng đã từng nói qua loài kiến lửa này nếu không phải bước vào gần hang ổ của chúng nó thì chúng rất ít xuất hiện

Nhưng mà dù sao cũng phải đề phòng cẩn thận, đầu tiên Lục Hữu Bằng nhận canh gác vào nửa đầu sau đó là đến Mộ Dung Như Tuyết đến thay phiên nhưng trên thực tế Mộ Dung Như Tuyết không ngủ một chút nào, huyđoongj toàn bộ tinh thần lực của mình quan sát toàn bộ xung quanh xem có nguy hiểm nào hay không. Nhưng cũng vì thế mà Mộ Dung Như Tuyết có thể phát hiện rất nhiều người xung quanh khu rừng này

Thực lực cũng khá cao ít nhất là từ cấp 5 trở đi cao nhất chính là cấp Quân chủ có ba người sơ kì không thể nói đợt này đi toàn là những người có thực lực mà thôi

Sáng ngày hôm sau Mộ Dung Như Tuyết dậy rất sớm đi thám thính địa hình quanh khu này, có thể nói nơi đây rất dễ mai phục, đối độc hiểm trở nghe Lục Hữu Bằng nói Hoa Bách Hợp mọc ở chính đỉnh núi này vào ban đêm lúc trăng tròn lên sẽ bắt đầu nở hoa đây cũng là thời điểm thích hợp nhất để hái hoa là lúc nó hội tụ tất cả tinh hoa nhật nguyệt công dụng của nó sẽ đạt đến mức cao nhất

"Kết...kết" Nghe thấy được tiếng chim kêu trên đầu mình Mộ Dung Như Tuyết ngẩng đầu lên thấy có một đoàn phi hành điều trên đầu mình, từ cấp bậc của loài chim này làm tọa kỵ có thể thấy người này đủ giàu mới có thể khiến Bạch Ưng làm tọa kỵ, cho mình lại còn một đàn nữa cơ chứ. Mộ Dung Như Tuyết cảm thấy có một con ma sừng biết bay cũng rất tốt hơn nữa càng thuận tiện cho việc di chuyển mà nhìn lại đám ma thú của nàng mà xem thật không có con nào biết bay cả thật là đáng tiếc xem ra sau này nàng phải nhất định kiếm được con ma thú nào đó biết bay mới được Mộ Dung Như Tuyết ở trong lòng thầm ra quyết định

Mộ Dung Như Tuyết nhìn lại hướng đi của đám tọa kỵ này hình như là cùng hướng đến bông hoa bách hợp kia thật đúng là lần này có có rất nhiều đối thủ có thực lực nha

Quay lại chỗ của Lục Hữu Bằng, Mộ Dung Như Tuyết thúc giục ông mau chóng lên đường. Trên đường đi cả hai người dường như không nói với nhau câu nào dường như rất hiểu ý mà phối hợp với nhau tránh cho việc nói chuyện bị người khác nghe nén

Nhưng dọc đường chẳng yên lặng được bao lâu Mộ Dung Như Tuyết lại bị một người khác đến quấy giầy. Trên đường đi Mộ Dung Như Tuyết có thể cảm nhận được hướng bên cạnh có một đoàn người đi tới nhưng cũng nàng cũng chỉ nhìn mang máng thấy một thân ảnh màu xanh dẫn đầu một đoàn người đằng sau có khoảng gần một chục người nữa đang đi sát theo sau

Nếu chỉ là người bình thường thì Mộ Dung Như Tuyết cũng chỉ coi là người qua đường mà thôi nhưng mà người này lại có tình gọi tên nàng lại

"Có phải Bách Anh công tử hay không" Thấy một thân ảnh màu đỏ rực chuẩn bị đi qua Kiều Thụy Dương nhanh chóng lên tiếng hỏi thăm. Hắn đã nghe tin đồn này mấy ngày hôm qua rồi trong thế giới này lời đồn thổi rất nhiều có những lời đồn quá mức lên nhưng cũng có những lời đồn lại đúng sự thật không biết đầu vào đâu được nhưng mà đối với hắn hiện giờ thì tin tưởng một lần còn hơn không tin, nhưng mà điều khiến hắn nghi ngờ là không phải theo như lời đồn đi trên vai vị Bách Anh công tử này còn phải có hai con ma thú một chính là Hỏa sư vương bên vai còn lại chính là một con cáo băng hiếm có hay sao. Cho nên lần này hắn muốn gọi lại thử xác nhận xem có đúng hay không mà thôi

Quả nhiên là có người không muốn nàng yên mà, nhưng dù sao Mộ Dung Như Tuyết cũng xoay người lại quan sát người vừa mới gọi mình vừa nhìn Mộ Dung Như Tuyết cũng âm thầm lắc đầu. Da của hắn thực trắng, ngũ quan tuấn mỹ thoát nhìn liền cảm thấy hấp dẫn, nhất là đôi môi, cơ hồ giống màu son hồng nhuận, tuy tướng mạo hắn đẹp, nhưng không hề có nữ khí. Nhất là cặp mắt thiên sắc kia, thú nhả lại kiều ngạo.

Dùng mỹ nam tử để hình dung hắn tuyệt không quá, thân cao gần bảy thước*, thân gầy, trường bào màu xanh quân áo thêu lam văn, mái tóc đen được búi gọn gàng trên đỉnh đầu, đỉnh tinh xảo bạch ngọc bên trên, đứng cách đầu thuyền hoa không xa cùng nàng xa xa nhìn lại, sợi tóc bị gió thổi hơi hơi tung bay, toàn thân phát ra một cỗ trong sáng thú nhả hơi thở, làm cho người ta thoải mái

"Đúng là ta, Có chuyện gì sao" Không chỉ có Mộ Dung Như Tuyết quay người lại mà người bên cạnh của Mộ Dung Như Tuyết cũng quay người lại. Lúc này đây Kiều Thụy Dương mới có cơ hội quan sát rõ người bên cạnh của Mộ Dung Như Tuyết chỉ thấy người đó cao hơn Mộ Dung Như Tuyết khoảng một thước, thân hình không có vẻ rắn rỏi lắm nhưng điều kì lạ chính là người này lại có cách ăn mặc gần giống với Mộ Dung Như Tuyết chỉ khác mỗi màu nếu như người bên cạnh là một màu trắng thuần túy thì người bên cạnh chính là một đóa hoa đỏ rực khiến người ta phải chói mắt tỏa ánh hào quang

"Thật may mắn khi gặp công tử tại đây" Nghe vậy biết mình đã chọn đúng đối tượng. Kiều Thụy Dương nhanh chóng tiến lên làm thân nếu tương lai có thể kết thân với người này sau này hắn nhất định có thể có chỗ đứng ổn định trong gia tộc

"Không biết vị công tử này tìm ta có chuyện gì sao" Thấy tên này có vẻ hơi nịnh hót Mộ Dung Như Tuyết nhún mày không vui

"Ta in giới thiệu một chút ta tên là Kiều Thụy Dương rất vui làm quen với hai người" Kiều Thụy Dương giới thiệu rất tự nhiên sau đó quay người lại giới thiệu mọi người đằng sau

"Đây là biểu muội của ta Kiều Anh Hoa và một số người hộ vệ của bọn ta"

"Hừ..." Kiều Anh Hoa từ nhỏ đã được nuông chiều lên đối với những kẻ mạnh hay yếu đều không quan tâm cô ta chỉ đang tức tối tại sao mình lại phải đi chào hỏi hai người quê mùa này cơ chứ không phải bọn họ lên làm quen với nàng trước hay sao

Thấy thái độ của Kiều Anh Hoa như vậy Kiều Thụy Dương chỉ còn nước thở dài nha đầu này từ nhỏ đã bị chiều chuộng quá nhiều cho lên tính tình ngang bướng kiêu căng càng lớn không coi ai ra gì nếu không phải lần này ả ta bắt hần mang theo thì thực sự hần hông muốn mang theo chút nào

Nhưng chưa kịp để Mộ Dung Như Tuyết tiếp lời thì Lục Hữu Bằng im lặng từ nãy giờ đã lên tiếng trước

"Hóa ra là Kiều thiếu chủ người gia tộc họ Kiều nổi danh tài phú một phương nghe danh đã lâu hôm nay thật là có may mắn gặp " Lục Hữu Bằng hiển nhiên khi nghe đến nhà họ Kiều thì có thể biết ngay thân phận của bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Kiểm tiền cũng phải có nguyên tắc của kiểm tiền -1

Phú tài một phương này ông đã nghe tên qua rồi dù gì ông cũng là một người lão luyện trong luyện được quen biết rộng rãi cũng là chuyện thường tình

Giống như bị điểm trúng tên Kiều Thụy Dương quay sang bên cạnh nhìn người đứng cạnh Mộ Dung Như Tuyết từ vừa nãy đến giờ mà hần chưa chú ý thật là sơ ý mà. Ngay lập tức Kiều Thụy Dương nở một nụ cười thân thiết sau đó mỉm cười hỏi Mộ Dung Như Tuyết

"Không biết vị này là "

Chưa kịp để Lục Hữu Bằng lên tiếng Mộ Dung Như Tuyết đã ra tay một bước cướp lời

"Đây là bạn đồng hành của ta Yến Cảnh "

Khi nghe như vậy Lục Hữu Bằng hơi nghi hoặc nhìn về phía của Mộ Dung Như Tuyết sau đó không nói gì nữa. Còn Kiều Thụy Dương nghe thấy như vậy liền tiếp lời

"Yến Cảnh công tử đúng là người hiểu biết rộng rãi "

"Cũng không phải là Kiều công tử quá nổi tiếng hay sao " Lục Hữu Bằng không thể không khen ngợi Kiều Thụy Dương hần không chỉ có gia thế giàu có mà còn có một khả năng buôn bán làm giàu không hề tầm thường chút nào không hổ danh là sinh ra trong gia đình thương nhân

"Khách khí khách khí " Kiều Thụy Dương trong lòng cũng âm thầm suy đoán nếu người này đi cùng Mộ Dung Như Tuyết đến đây thì suwvjieecj này không đơn giản một chút nào đâu. Lần này hần đến đây không phải là vì tranh đoạt đóa hoa đỏ bởi vì hần biết chính hần không có một chút cơ hội nào trong đám cao thủ võ lâm này người của hần chỉ mang đi chủ yếu để bảo vệ tính mạng hần mà thôi. Mục đích chính hôm nay đó chính là giao lưu với các nhân sĩ này sau này cũng rất có lợi không có hại một chút nào cả

Mộ Dung Như Tuyết vốn không chú ý đến tên này lắm nhưng khi nghe thấy sự phụ giới thiệu tên này chính là phú tài một phương thì Mộ Dung Như Tuyết nàng bắt đầu chú ý đến hần trên đời này cái nàng coi trọng nhất chính là tiền nha, tốt nhất làm quen với hần một chút khi nào thiếu tiền không phải có người cho vay rồi sao, trong lòng của Mộ Dung Như Tuyết đã bắt đầu sôi sục tính toán

Đi cùng một đoạn với Kiều Thụy Dương, Mộ Dung Như Tuyết nàng cũng không nói chuyện nhiều lắm bởi vì nàng không quen biết với bọn họ hơn nữa nàng cũng không quen bắt chuyện với người khác nhưng dù sao bọn họ đối xử với nàng rất hòa nhã trừ một người Kiều Anh Hoa, Mộ Dung Như Tuyết nàng thì nàng chưa bao giờ đắc tội với cô ta nhưng mà sao cô ta cứ nhìn nàng với vẻ mặt hằm hằm vậy cơ chứ hơn nữa thỉnh thoảng còn bắt nàng đi làm sai vặt cho cô ta nữa chứ khi nào Mộ Dung Như Tuyết nàng làm nhà hoàn cho cô ta vậy. Nhưng mà nàng cũng cảm thấy tội nghiệp cho những kẻ bọ cô ta sai khiến bọn họ hết làm việc nọ đến việc kia vậy cơ mà tiểu thư kia quá kênh khiêu quá mức không chỉ chửi mà còn dùng câu doi ở thất lưng đánh người ta nữa cơ chứ thật là tội nghiệp mà nhưng mà dù sao đó cũng không phải việc của nàng

Đến buổi trưa, bọn họ nghỉ chân ngay ở dưới gốc cây cổ thụ to lớn một số người ở lại nghỉ ngơi còn một số khác thì đi kiếm một chút đồ ăn và một chút củi, tất nhiên Mộ Dung Như Tuyết mặt giấy ở lại nghỉ ngơi còn Lục Hữu Bằng hăm hực đi kiếm đồ ai bảo là bây giờ thân phận ông không phải là sự phụ của nha đầu đó chứ thật thâm thương mà

Nhưng mà rất nhanh cũng không để bọn họ chờ lâu, Lục Hữu Bằng đã trở về trên tay còn xách cả hai con thỏ mập mập mũm mĩn đã chết nghèo cổ bị treo ngược lên có thể nói trong số bọn họ Lục Hữu Bằng là người kiếm được phần ngon nhất và nhiều nhất bên cạnh theo sau bọn họ cũng có mấy người bắt được mấy con gà rừng gầy tanh teo, bọn người đi cùng Lục Hữu Bằng rất thắc mắc tại sao tên này chỉ tách ra một lúc thôi lại có thể kiếm được hai con thỏ ngon thế kia sau đó ngồi dành dỗi ngồi ở đó trong khi bọn họ đi khắp nơi thỏ mập chẳng thấy đâu chỉ bắt được mấy con gà rừng còi này thôi thật là bất công mà

Suy nghĩ của mọi người là thế nhưng mà Mộ Dung Như Tuyết chỉ nhìn là biết lão già này không bao giờ chịu đi săn chứ đừng nói là bắt được hai con thỏ mập này chắc chắn là lại móc đồ trong không gian chi giới ra rồi, Mộ Dung Như Tuyết âm thầm khinh bỉ

" Không ngờ là Yến Cảnh công tử rất có tài sẵn bản " Kiều Thụy Dương không tiếc lời hen ngợi

" Không có gì tại hạ tài mọn hèn kém thôi " Nghe những lời đó tâm tình của Lục Hữu Bằng hiển nhiên rất tốt hôm nay không phải hẳn có cơ hội ra oai với đồ đệ sao

Rất nhanh chóng Lục Hữu Bằng đến chỗ của Mộ Dung Như Tuyết nói nhỏ

" Đồ đệ thấy sư phụ thế nào có oai không " Lục Hữu Bằng dương dương mở lời trước kiều ngạo trước mặt đồ đệ của mình

"Không phải là sư phụ lấy đồ trong không gian chỉ giới ra đấy chứ" Mộ Dung Như Tuyết không chút thương tình mà nói ra châm chọc Lục Hữu Bằng

" Sao ngươi biết " Tiểu tử này liệu có phải là ma chứ sao điều gì nó cũng biết vậy cơ chứ không thể nào

" Không phải là ta hiểu quá rõ sư phụ sao " Mộ Dung Như Tuyết bỗng nhiên từ xung quanh nghe được tiếng động nàng dùng tinh thần lực quan sát xung quanh không sai ở xung quanh đây vốn có người mai phục nhưng dù sao hình như nàng cảm nhận bọn họ không hướng sát khí về phía mình mà về phía của Kiều Thụy Dương gần ngay nàng.Đội ngũ kia có khoảng hơn 10 người trong đó có một người mạnh nhất chính là ma pháp sư thủy nguyên tố cấp Thống Lĩnh trung kì ai nha lần này bọn người Kiều Thụy Dương thật là khó đối phó nha nàng cảm nhận nguwoif mạnh nhất của bọn họ mới tới cấp 9 cao cấp thôi

" Sao vậy " Thấy bỗng dưng Mộ Dung Như Tuyết không nói gì Lục Hữu Bằng lơ lửng hỏi không phải có chuyện gì đó chứ

" Có người mai phục " Mộ Dung Như Tuyết lặng lẽ quan sát tiếng động xung quanh xem có động tĩnh gì không

" Ai " Nghe vậy Lục Hữu Bằng càng lo lắng không phải có người muốn ám sát mình đấy chứ

" Không phải nhắm vào chúng ta " Mộ Dung Như Tuyết thấy giọng của Lục Hữu Bằng run rẩy như vậy nhẹ nhàng an ủi

" Hóa ra là vậy " Lục Hữu Bằng hướng mắt nhìn sang phía của Kiều Thụy Dương với ánh mắt đồng cảm

Mà người bị ám sát ở đây lại hồn nhiên không biết gì Kiều Thụy Dương vui vẻ trò chuyện với Mộ Dung Như Tuyết

" Nghe nói Bách Anh công tử là một dong binh "

"Đúng vậy " Mộ Dung Như Tuyết thẳng hừng đáp

Nghe thấy Mộ Dung Như Tuyết nói vậy Kiều Thụy Dương càng cảm thấy nghi hoặc hơn không phải Triệu Hồi Sư thân phận cao quý sao lại làm nghề không có chút thân phận nào cơ chứ

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Kiều Thụy Dương,Mộ Dung Như Tuyết lên tiếng

" Vì tiền " Không phải vì tiền thì nàng làm cái này làm gì chứ không phải ngồi tu luyện sẽ tốt hơn sao

.Ai nha vì mơ ước có một núi tiền của mình nàng không có cách nào khác là làm thôi

"Trong lúc Kiều Thụy Dương hẳn còn chưa thoát khỏi việc ngạc nhiên từ câu nói của Mộ Dung Như Tuyết thì Mộ Dung Như Tuyết đã cảm nhận được những tiếng xạo xạc kia càng ngày càng lớn có vẻ bọn chúng sắp hành động rồi

Không bao lâu sau để tránh cho người của Kiều Thụy Dương hoài phục tinh thần bọn người áo đen kia rất nhanh chóng hành động không để lỡ mất thời cơ

Ngay khi bọn họ chuẩn bị ra tay Kiều Thụy Dương cũng cảm thấy cơ gì đó không đúng lắm hẳn cảm nhận được không khí xung quanh có cái gì đó lạ lạ làm lòng hẳn hết sức bất an

Ngay khi nghe được tiếng động phát ra từ xung quanh Kiều Thụy Dương nhanh chóng đứng dậy hô to

" Có thích khách mau phòng bị " Ngay sau đó đoàn người của Kiều Thụy Dương vây quanh thành vòng tròn lớn bên trong cùng chính là Kiều Thụy Dương và Kiều Anh Hoa đang trong trạng thái hoảng loạn khóc suốt mướt bám chặt cánh tay của Kiều Thụy Dương khiến Kiều Thụy Dương không thể làm gì.Trong không khí đang lo lắng sợ hãi của mọi người thì vẫn còn hai kẻ không coi ai ra gì đang ngồi ung dung nướng thịt thỏ không quan tâm đến tình hình đang biến loạn như thế nào

" Ha..ha..không ngờ Kiều thiếu chủ lại đề phòng chúng ta như vậy " Một tên áo đen che mặt đứng đầu bước ra khỏi khu rừng rậm rạp đầy bóng tối tới gần chỗ của Kiều Thụy Dương với dáng vẻ ung dung tự tại theo sau còn gần chục tên áp đen nữa tuy không nhìn rõ khuôn mặt của bọn chúng nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ này cũng đủ biết bọn chúng tới đây tuyệt đối không có thiện ý tốt

" Các ngươi muốn gì " Khác hẳn với thái độ hòa nhã thường ngày Kiều Thụy Dương lạnh giọng quát lần này hẳn đúng là quá sơ suất rồi thật không ngờ đại ca lại ra tay nhanh như vậy tuy không phải lần đầu tiên bị ám sát.Trước khi ra khỏi nhà hẳn đã chuẩn bị rất kĩ càng nhưng trên đường do có một số sự cố lên đoàn nguwoif phải chia làm hai mà người giỏi nhất ở trong đoàn của hẳn lại đi bảo vệ mấy thứ kia cho lên chỉ còn đám người thực lực bình thường đi theo bảo vệ hẳn và biểu muội nhưng thật không ngờ đại ca hẳn lại ra tay ngay vào lúc này đúng là hiểm độc

" Lão từ ta rất đơn giản,ta chỉ muốn lấy cái mạng chó của ngươi thôi " Người áo đen cầm đầu nở một nụ cười bí ối người thuê bọn hắn có nói người có thực lực cao nhất cũng chỉ là ma pháp sư cấp 9 cao cấp thôi cho lên lần này bọn họ cử người có thực lực cao hơn một bậc chẳng phải có cơ hội thắng chắc rồi sao nhiệm vụ này không hề khó một chút nào mà còn tiền thưởng hậu hĩnh nữa chứ ai nha nghĩ đã muốn làm ngay rồi khoản tiền đó cũng đủ để bọn họ sung sướng một thời gian rồi

" Thiếu chủ người mau dẫn tiểu thư dời khỏi đây đi ở đây đã có bọn thuộc hạ ngăn cản bọn chúng lại chắc cũng đủ thời gian để hai người chạy thoát hai người mau đi đi " Thủ hạ của Kiều Thụy Dương nhanh chóng dàn xếp cho hai người này bọn họ từ nhỏ đã được rèn luyện để bảo vệ chủ tử của mình sống chết của mình từ lâu đã không quan tâm huống chi là nếu không có công tử cứu giúp bọn hắn đã sớm chết đói rồi

" Đúng vậy thiếu chủ người mau đi đi để chúng ta chặn bọn họ lại nếu thoát khỏi ngày hôm nay không lo sau này không có củi đốt " Mấy người đằng sau cũng cất lực khuyên nhủ Kiều Thụy Dương để hắn yên tâm đi đi không cần lo cho bọn hắn

" Đúng vậy biểu ca chúng ta mau đi thôi nếu không sẽ không kịp " Kiều Anh Hoa đang trong lúc hoảng loạn nghe thấy bọn họ nói vậy cũng nhanh chóng đồng ý cũng đúng bọn người nô bộc này được nhà của nàng nuôi lớn lần này được chết vì chủ nhân coi như là vinh quang cho bọn hắn Kiều Anh Hoa cảm thấy làm như vậy chẳng có gì sai cả

" Không ta nhất quyết không đi có đi thì chúng ta cùng đi ta sẽ không bỏ các người lại một mình " Sau đó Kiều Thụy Dương quay sang bên biểu muội của mình lạnh giọng nói " Người hãy cùng tùy tùng của người chạy trước đi bọn ta sẽ cản họ lại " Hôm nay vị biểu muội này làm cho hắn thật sự thất vọng không nghĩ vị biểu muội này bình thường tính tình kiêu căng lớn lối thì thôi đi ai ngờ trong lúc nguy cấp chỉ khư khư giữ lại tính mạng mình không quan tâm đến người khác lớn lên cùng nhau có thể làm như vậy được đúng là đủ tàn nhẫn như vậy hắn không làm được

"Nhưng mà biểu ca " Kiều Anh Hoa lo lắng nhìn Kiều Thụy Dương sao có thể như vậy được chứ không phải nàng lo lắng cho biểu ca lên mới làm thế sao tại sao biểu ca lại nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng như vậy được cơ chứ không thể nào điều này là không thể biểu ca làm sao có thể nhìn nàng với ánh mắt thế được điều này không thể được từ nhỏ đến lớn dù nàng có cao ngạo ngang bướng đến bao nhiêu cùng lắm thì biểu ca chỉ mắng nàng vài câu sau đó không nói gì nữa chưa bao giờ xuất hiện tình trạng như vậy cả nàng không can tâm

" Thiếu chủ việc này không thể chậm trễ ngài mau đi đi "Tuy lời nói của thiếu chủ rất làm bọn hắn cảm động nhưng bây giờ cần lấy đại cục làm trọng không thể theo tình cảm được thiếu chủ đối với bọn hắn như vậy đã là quá tốt rồi không thể đòi hỏi thêm được nữa

Bên này mấy người Kiều Thụy Dương đang dành nhau bên cạnh Mộ Dung Như Tuyết và Lục Hữu Bằng hắn còn ung dung nướng thịt tỏa ra mùi thơm phức hấp dẫn ánh nhìn của bọn người áo đen với ánh mắt thèm thuồng nhìn con thỏ hắn còn được đặt trên giá nướng của Mộ Dung Như Tuyết nhưng mà ánh mắt của Mộ Dung Như Tuyết thì có vẻ chẳng quan tâm lắm

Tuy bên ngoài vẻ mặt của nàng bình tĩnh ung dung không có gì xảy ra nhưng chỉ có nàng mới biết nàng đang lắng nghe bọn người của Kiều Thụy Dương nói chuyện. Càng nói tên này đúng là có chút nghĩa khí không bỏ bạn lúc lâm nguy đúng là đáng được xem trọng

Bên kia dường như bọn áo đen đã không còn kiên nhẫn với việc này lên tiếng quát to

" Các người hôm nay ai cũng đừng hòng chạy khỏi tay lão tử hôm nay nếu các người chịu quỳ xuống đây lão tử sẽ cho các người chết toàn thây " Tên áo đen đầu đàn lớn giọng quát

" Không còn cơ hội chạy rồi hôm nay nếu Kiều Thụy Dương ta cúi đầu trước người thì ta không phải họ Kiều " Kiều Thụy Dương đã thoát khỏi lớp bọc ôn hòa lúc trước thay vào đó là khuôn mặt tràn đầy sát khí không kém khí thế

" Được vậy gia đây chờ người " tên áo đen đầu đàn nhìn Kiều Thụy Dương với ánh mắt đầy giễu cợt một tên ma pháp sư cấp 8 mà giám đối đầu với hắn đúng là ngu ngốc. Sau đó ánh mắt của tên áo đen chuyển hướng nhìn sang phía của Mộ Dung Như Tuyết đã thấy con thỏ trong tay tên tiểu tử kia đã vàng ruộm tỏa ra mùi thơm phức thật đúng lúc hắn cũng đang đói bụng nhanh chóng hung hăng trừng mắt với Mộ Dung Như Tuyết lớn giọng lên tiếng

" Tên tiểu tử kia mau mang con thỏ kia đến cho gia mày ra ta còn tha cho người con đường sống "

Nghe thấy lời của tên áo đen kia Kiều Thụy Dương bỗng sững tỉnh sao hắn có thể những lúc quan trọng như vậy có thể quên được cơ chứ chẳng phải ở đây hắn còn một vị Triệu Hối sư hay sao lần này e rằng chỉ có mỗi một cơ hội này thôi

Vừa nghe thấy có người gọi mình Mộ Dung Như Tuyết ngẩng đầu lên thắc mắc hỏi nàng còn chưa chạm vào bọn chúng đâu mà bọn chúng đã đòi cướp cái con thỏ nàng nướng từ vừa nãy tới giờ

" Người gọi ta sao " Mộ Dung Như Tuyết lại giờ giọng ngây thơ vốn có hỏi tên áo đen

" Còn ai ngoài người nữa " Tên áo đen kia cũng không ngờ tên tiểu tử kia lại non nớt đến vậy e rằng là công tử nhà nào đó rồi

" Tại sao ta phải đưa cho người " Mộ Dung Như Tuyết ngoan cố nhìn tên áo đen muốn cướp đồ ăn của nàng không có cửa đâu

"Vậy thì ta sẽ cướp lấy " Không còn kiên nhẫn nữa hắn bây giờ đang đói lắm rồi

Trong lúc hai bên căng thẳng như vậy Kiều Thụy Dương thấy thể cảm nhận đã đến lúc rồi nhanh chóng đến chỗ của Mộ Dung Như Tuyết chấp hai tay thỉnh cầu

" Không biết Bách Anh công tử có đồng ý làm bảo tiêu một đoạn đường hay không " Kiều Thụy Dương lo lắng nhìn cử chỉ của Mộ Dung Như Tuyết ai bảo tên tiểu tử này che kín hết mặt làm chi cơ chứ làm hán không thể nhìn sắc mặt đoán được tình cảnh

Trong lòng của Mộ Dung Như Tuyết dường như đã sớm dự đoán được Kiều Thụy Dương muốn nhờ cậy mình lên trong lòng không có gì ngại ngần mở miệng nói chuyện

" Cũng không phải là không thể chỉ là giá tiền thuê ta có chút đắt mà thôi không biết công tử có thuê nổi hay không " Vì tiền nếu không phải chạm vào quy tắc của nàng có cái gì nàng không thể làm cơ chứ

Giống như đã tìm được ánh sáng giữa màn đêm tối tăm Kiều Thụy Dương nhanh chóng mở lời

" Vậy 500 kim tệ có đủ không " Chỉ cần cứu được tính mạng của các huynh đệ bằng giá nào hán cũng trả

Nghe được số tiền mà Kiều Thụy Dương nói hai mắt của Mộ Dung Như Tuyết ở mũ đội đầu phát sáng thật nhiều tiền nha mà số tiền này là nàng kiếm được đó nha cộng với số tiền mà sư phụ cho lũ trước ôi nàng sắp trở thành tiểu phú bà rồi.Nhanh chóng ổn định lại tâm trạng của mình Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng đáp ứng

" Được ta đồng ý " Sau đó Mộ Dung Như Tuyết đứng dậy sau đó đưa con thỏ vừa nướng xong cho Lục Hữu Bằng ở bên cạnh trừng mắt nói

" Ngươi đừng có ăn vụng của ta đây "

Vốn dĩ Lục Hữu Bằng nhìn thấy con thỏ mà Mộ Dung Như Tuyết nướng ngon hơn của mình đang định cầm lấy con thỏ này ăn còn con thỏ của mình cho nha đầu kia nhưng khi nghe Mộ Dung Như Tuyết nói vậy Lục Hữu Bằng dường như bị nói trúng tim đen của mình khẽ nguyên rủa Mộ dung Như Tuyết qua kẽ răng

" Quý keo kiệt "

Mà Mộ Dung Như Tuyết nghe thấy vậy chỉ cười ha..ha..không nói gì sau đó quay sang đi về hướng của tên áo đen cũng đang đi tới bên này nờ một nụ cười khát máu muốn đồ ăn của nàng phải không nàng sx cho hán nếm đủ

"Không phải ngươi muốn lấy đồ ăn của ta sao lại đây " Mộ Dung Như Tuyết vẫy tay gọi tên áo đen giống như chủ nhân vẫy gọi một con chó chạy về phía mình vậy

Nhìn những hàng động của Mộ Dung Như Tuyết tên áo đen kia càng tức tối tên tiểu tử này đã quá cuồng ngạo rồi từ trước tới nay chưa từng có ai ở trước mặt hán mà không chửi cho hán một chút mặt mũi nào vốn muốn tha cho tên này một cái mạng nhưng bây giờ hán thật muốn giết chết tên này nhưng mà từ đầu hán đã không biết thật ra thì trong mắt của Mộ Dung Như Tuyết tên này từ lâu đã biến thành một con mồi để Mộ Dung Như Tuyết nàng chơi đùa

"nGươi muốn chết "

Thấy gương mặt bên trên không dùng vải che khuất hết được của tên áo đen đang dần chuyển sang màu đen giống như bộ đồ của hán đang mặc Mộ Dung Như Tuyết lại càng cười to hơn vẫy tay tiếp tục gọi

" Lại đây "

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Kiểm tiền cũng phải có nguyên tắc của kiểm tiền -2

Tên áo đen dường như đã mất hết sự kiên nhẫn của mình đối với Mộ Dung Như Tuyết liên tục tập thủy nguyên tố vào lòng bàn tay dần dần hóa thành một làn sóng dữ dội đang gào thét muốn thoát ra khỏi sự khống chế của tên áo đen để tàn phá tất cả mọi thứ xung quanh

Cảm nhận được sức mạnh của đối phương Mộ Dung Như Tuyết âm thầm cảm nhận,sức mạnh của ma pháp sư cấp Thống Lĩnh đúng là không thể nào coi thường được hơn nữa tên này chắc hẳn phải có ki nghiệm thực chiến thường xuyên chứ không giống mấy tên nàng thách đầu trước kia

"Thủy vũ bão " Theo lệnh của tên áo đen những đợt sóng ồ ạt dường như đã thoát khỏi sự khống chế của tên áo đen như rất nhanh đi về phía của Mộ Dung Như Tuyết trên đường đi của chúng càn quét tất cả mọi thứ xung quanh dường như ở đó đã không còn một sinh vật nào sống sót cả

Dường như cảm nhận được sát khí của đối phương Mộ Dung Như Tuyết cười lạnh, muốn so thủy nguyên tố với ta phải không vậy ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sức mạnh thật sự của thủy nguyên tố

Hai tay của Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu hội tụ hàn khí trong tay,ngay khi thủy nguyên tố của tên áo đen đến Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu dùng tinh thần lực mạnh mẽ của mình để kết băng đường như tất cả mọi thứ ngay kể cả thủy nguyên tố của tên áo đen cũng không buông tha

" Băng phong " Khi những đợt sóng chạm vào tay của Mộ Dung Như Tuyết thì bắt đầu bị ngưng tụ toàn bộ thành băng,sau đó chỗ đóng băng ở bàn tay của Mộ Dung Như Tuyết dường như có xu hướng lan rộng ra bao trùm tất cả thủy nguyên tố của tên áo đen

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy đám người áo đen bắt đầu hoảng hốt không phải chứ tên này sao có thể lợi hại như vậy cơ chứ,nhưng trong đám người đó người sợ hãi hơn cả chính là tên áo đen cầm đầu.Bởi vì từ nhỏ đã sử dụng thủy nguyên tố lên hắn rất hiểu rõ đây chính là băng nguyên tố trong truyền thuyết,nó ở trong truyền thuyết bởi vì nó rất hiếm gặp dường như là không có chỉ có thể nghe tổ tiên kể lại hoặc được ghi trong sách mà thôi. Mà kẻ có thể phát huy được uy lực của băng nguyên tố đến mức này quả là rất khó

Dưới sự ngạc nhiên của mọi người Mộ Dung Như Tuyết lại cực kì bình tĩnh trên khuôn mặt không có một chút xú kiêu ngạo nào cả mà chỉ một khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc

" Không thể nào " Mộ tên áo đen không chịu nổi thốt lên không phải chứ lúc trước khi nhận nhiệm vụ này người thuê bọn hắn đã nói trước là người có thực lực cao nhất chỉ là ma pháp sư cấp 9 cao nhất rồi hơn nữa bọn hắn cũng cảm nhận được thực lực của bọn người kia không mạnh sa bồng dung lại lòi ra một tên Trình Đào Kim cấp Thống Lĩnh thế nào

" Thế nào sợ rồi sao " Mộ Dung Như Tuyết nở nụ cười khát máu.Từng bước từng bước đi đến trước đám người áo đen mang đầy sát khí cộng thêm cái áo choàng đỏ chói trên người,Mộ Dung Như Tuyết lại càng giống như tu la từ dưới địa ngục lên đòi mạng của bọn họ càng làm những tên áo đen càng sợ hãi hơn

Thấy bọn người áo đen càng lùi về sau Mộ Dung Như Tuyết thoáng an tâm trời mới biết vừa nãy nàng dùng gần như toàn bộ sức lực của mình tụy chỉ chênh nhau một cấp nhưng đúng là không thể nào coi thường được,nếu như bây giờ bọn chúng cùng xông lên hết nói thật bây giờ nàng rất khó đối phó chỉ còn chiêu giết gà dọa khỉ mà thôi

" Phá " Ngay lập tức vốn những khối băng cứng cáp dường như không thể nào phá được nhưng chỉ một tiếng của Mộ Dung Như Tuyết lập tức hóa thành những mảnh vụn nhỏ rơi lộp bộp xuống đất

Khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì đám người áo đen càng hoảng sợ hơn thật muốn chạy trốn nhưng mà có điều bọn họ hiện giờ ngay cả chân bước đi cũng khó một số người không chịu nổi trực tiếp ngã nhào xuống đất run rẩy lùi về sau

Để chấm dứt hiện tượng này tên áo đen cầm đầu tiến lên một bước để thương lượng

" Không biết các hạ có muốn thương lượng một chút hay không "

"Thương lượng sao, nói một chút nghe xem "Mộ Dung Như Tuyết giả bộ làm như hứng thú nhưng thực chất nàng đang âm thầm cảm thán thật may chiều vừa rồi của mình thành công dọa bọn chúng sợ nếu không e rằng lần này thật khó đối phó

Đối với hàng động tỏ hứng thú của Mộ Dung Như Tuyết tên áo đen cầm đầu mới thở nhẹ ra trong lòng thầm nhận định thực lực của tên này có thể chắc hẳn đã vượt qua cấp Thống Lĩnh nếu đối phó e rằng bọn sẽ gặp bất lợi lớn trị bằng dùng biện pháp mềm mỏng thì hơn.Còn bọn người thuê bọn hắn hôm nay nhất định trở về sẽ phải cho bọn người kia một trận sứt vì bọn họ mà hôm nay bọn hắn sẽ phải chịu tổn thất lớn

" Hôm nay bọn ta đến đây là bọn ta có lỗi trước làm phiền các vị,lên một chút lòng thành này mong các vị lượng thứ " Nói xong tên áo đen cầm đầu từ trong ngực móc ra một túi tiền hắn tích kiệm bao nay vẫn không dám dùng nhưng lần này hắn bắt buộc phải đưa vì dữ tính mạng cho anh em của mình nhưng bù lại đám người kia hẳn sẽ đòi lại gấp bội

Nhìn thấy thứ mà tên áo đen kia đưa ra hai mắt Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu đóa qua đảo lại suy nghĩ xem bên trong có bao nhiêu tiền

Thấy Mộ Dung Như Tuyết không phản ứng tên áo đen vẫn lặng lẽ dò xét chỉ tội cho hắn là Mộ Dung Như Tuyết từ trên xuống dưới hoàn toàn bị che kín không nhìn rõ được sắc mặt.Cuối cùng hắn lấy hết toàn bộ dũng khí tới gần Mộ Dung Như Tuyết dâng túi tiền của mình lên

Nhưng mà đợi một lúc hắn vẫn không thấy Mộ Dung Như Tuyết phản ứng định rút túi tiền của mình lại thì đã có người nhanh hơn hắn một bước giật lại túi tiền trong tay hắn không ai khác chính là Mộ Dung Như Tuyết

Ngay sau khi cầm lấy túi tiền Mộ Dung Như Tuyết chú ý bên trong có không ít nha trong đây có khoảng 400 kim tệ cũng đủ nàng chơi bời một thời gian rồi

" Ừm.Người có thể đi được rồi,chỗ này coi như đền bù tổn thất tạm đủ rồi " Mộ Dung Như Tuyết cố chỉnh giọng cho trạng thái nghiêm trang một chút dù sao nàng cũng phải có dáng vẻ một chút chứ không để người khác coi thường được

Bọn người áo đen nghe Mộ Dung Như Tuyết nói vậy thì trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm nhưng mà bọn họ thở phào không được bao lâu đã có một giọng nói chua ngoa khác vọng đến

" Bản tiểu thư chưa cho các người đi các người dám đi " Thấy bọn người áo đen có ý định đi Kiều Anh Hoa làm sao dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy được cơ chứ vừa nãy không phải còn muốn giết người hay sao.Hôm nay nàng mà không đánh bọn họ một trận nàng không phải là Kiều Anh Hoa

Đồng loạt mọi người đều quay về phía của tiếng nói phát ra không ai khác chính là Kiều Anh Hoa ngang bướng kia

Nghe thấy tiếng của Kiều Anh Hoa, Mộ Dung Như Tuyết lại thần nhiên như không, không quay lại để ý đến vị tiểu thư bướng bỉnh đó làm gì quay sang phía của đám người áo đen đó giọng lạnh đi mấy phần

" Còn không mau cút "

Dường như nghe được lệnh ân xá đám người áo đen mau chóng quay đầu lại chạy về phía khu rừng rậm tối đen không dám quay đầu lại nhìn đằng sau mặc kệ ai đó đang gào thét

" Các người đứng lại hết cho ta, còn không mau đứng lại. " Thấy bọn họ hần còn tiếp tục chạy Kiều Anh Hoa vẫn tiếp tục gào thét

Biết biểu muội mình lại dở tính ương bướng vốn có ra Kiều Thụy Dương cũng mặc kệ ngồi xuống chỗ cũ tiếp tục công việc còn đang dang dở vừa nãy

Mà mọi người xung quanh dường như cũng quen tính ương bướng này của tiểu thư mà mình rồi lên cũng không thêm để ý

Bị mọi người lơ đi như vậy Kiều Anh Hoa ngày càng tức giận, không ai để cô ta vào trong mắt hay sao. Dường như đang tìm nơi trút giận Kiều Anh Hoa quay sang Mộ Dung Như Tuyết tìm nơi trút giận

Đúng lúc này Mộ Dung Như Tuyết đang cầm con thỏ nướng xong từ vừa nãy thì bỗng nhiên có một lực mạnh nào đó kéo cánh tay đang cầm con thỏ của nàng ra nhân lúc nàng không chú ý

" Bốp " Trong không khí tĩnh lặng bỗng nhiên có tiếng một đồ vật rơi xuống không phải thứ gì khác mà chính là con thỏ mới nướng thơm ngon của Mộ Dung Như Tuyết làm mọi người xung quanh đều quay đầu lại ngoái nhìn chú ý đến bên này

Nhìn thức ăn của mình sắp tới miệng mà bỗng nhiên bị hất xuống đất khuôn mặt của Mộ Dung Như Tuyết bắt đầu lạnh nàng từ trước tới nay chưa từng gặp ai ngang bướng như tiểu nha đầu này

Dường như không cảm nhận được tính khí thay đổi Kiều Anh Hoa lớn giọng quát

" Ai cho người để cho bọn họ đi mà không có lệnh của bốn tiểu thư hà, còn không mau đi bắt lại cho bốn tiểu thư. Người dù đi cũng là tuân theo lệnh chủ nhân mà hành sự thôi không phải sao, chưa có lệnh của bọn ta mà người dám thả người đúng là một lũ vô dụng. " Kiều Anh Hoa vừa chửi vừa chỉ tay hướng của bọn người áo đen chạy đi không quên kèm theo vài câu mắng chửi thô tục thường dùng cho người hầu của cô ta cho Mộ Dung Như Tuyết, dường như việc này đã dần dần thành thói quen sau đó nhìn thứ dưới chân mình là con thỏ vừa nãy đã vắt xuống dính một ít vào giày của cô ta nhanh chóng đá con thỏ kia đi sau đó chà sát giày của mình dường như là chà đi những thứ gì đó làm cho người ta kinh tởm lắm

Sau khi nghe những lời đó của Kiều Anh Hoa khuôn mặt của Mộ Dung Như Tuyết lại càng lạnh hơn, sau đó lại nhìn thấy con thỏ kia dường như đã hồn toàn biến được Kiều Anh Hoa đang vắt ở dưới chân chính mình con tức giận của Mộ Dung Như Tuyết dường như đã lên tới đỉnh điểm

Sau khi phát tiết xong với Mộ Dung Như Tuyết dường như Kiều Anh Hoa đã cảm nhận được cái gì đó không đúng cảm nhận được khí lạnh thoát ra khỏi người của Mộ Dung Như Tuyết khiến nàng ta dùng mình mới cảm thấy dường như những lời vừa rồi mình nói hơi có chút quá đáng. Nhưng mà dù sao tên tiểu tử đó cũng đã nhận tiền của biểu ca đáng ra phải bắt bọn họ lại tra hỏi rõ ràng mới được chứ mà hần lại cứ nhiên thả bọn họ đi tên này xứng đáng bị mắng. Kiều Anh Hoa tự chính mình biện hộ tự cho bản thân mình là đúng đây chính là tính cách mà cha mẹ của nàng ta luyện cho nàng ta từ nhỏ không bao giờ được nhận sai trước mặt người thấp kém hơn mình. Mà đối với Kiều Anh Hoa, Mộ Dung Như Tuyết lại càng không bằng một tên nô bộc chỉ là đồ biết nhận tiền làm việc thôi lên càng không cần xin lỗi

" Người nói xong chưa " Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng nói nhưng lại để cho người ta cảm nhận được hàn khí trong chính lời nói của mình. Lần này mọi người xung quanh thâm hô không hay lần này bọn họ cảm nhận được tiểu thư nhà mình đã chơi quá trớn rồi

" Ta..Ta.. " KHí thế hùng hồn của Kiều Anh Hoa dường như đã bị yếu thế hơn rất nhiều, cảm nhận được hàn khí của Mộ Dung Như Tuyết thân thể của Kiều Anh Hoa ngay càng run rẩy hơn

" Không phải là vừa rồi nói rất hăng hay sao " Trên tay phải của Mộ Dung Như Tuyết dùng một lực rất nhẹ nhưng rất nhanh một số người chưa kịp nhìn rõ Mộ Dung Như Tuyết làm gì thì cây kiếm trong tay của một người hộ vệ của Kiều Thụy Phong đứng gần nhất với nàng, nhưng người hộ vệ kia cũng không biết lúc nào Mộ Dung Như Tuyết rút kiếm của mình chứ đừng nói là ngăn cản Mộ Dung Như Tuyết

KHông kịp đợi Kiều Anh Hoa phản ứng trên cổ của nàng ta đã cảm thấy một trận mát lạnh khiến người ta run rẩy. Kiều Anh Hoa run rẩy nhìn xuống thứ ở trên cổ của mình thì cả người càng hoảng loạn hơn dường như đã mất đi cao ngạo vốn có của mình, xoay mặt run rẩy nhìn về hướng của Mộ Dung Như Tuyết bằng ánh mắt chứa đầy sự hoảng sợ không nói lên lời

" Người "

" Sao không phải là người muốn bắt bọn người áo đen đó lại sao. Mau chạy đi bắt đám người đó đi, người lên đi trước khi đám người đó chạy mất. Mau lên hôm nay ta muốn thử xem Kiều tiểu thư có bản lĩnh như thế nào vừa nãy đám người đó ở đây không phải còn đòi chạy sao, mà bây giờ lại đòi đi bắt họ lại đúng là đủ bản lĩnh nha " Mộ Dung Như Tuyết vừa nói vừa cảm thấy tiện thể cũng không quên thỉnh thoảng lại lướt cây kiếm vừa mới mượn được xung quanh chiếc cổ thon dài của Kiều Anh Hoa một cách không thương tiếc

Chà chà trò chơi này càng ngày chơi càng thích nha thực đáng tiếc là không thể lôi cây kiếm sắc bén của nàng ra được nếu không nó đi đến đâu trên

người nha đầu này chạy máu đến đầy thật kích thích nha.Nhưng mà không có thể lòi, đành dùng tạm cây kiếm cùn này vậy.Đúng vậy cây kiếm quý giá trong tay của tên hộ vệ kia trong mắt của Mộ Dung Như Tuyết chẳng khác gì sắt vụn là mấy không biết có bị thổ huyết tức chết không

Nhưng mà hành động này của Mộ Dung Như Tuyết lại càng làm cho Kiều Anh Hoa run sợ hơn nhất là lúc nàng ta cảm nhận được cây kiếm kia dường như đã cứa vào da thịt chỉ một chút xíu nữa thôi có thể chảy máu điều đó làm con người nàng ta từ trước tới nay chưa từng trải qua sự việc này càng không có can đảm đứng nổi.Hai bên đầu gối bắt đầu run rẩy thân thể dường như sắp không trụ vững

" Ngươi không được động vào ta,chẳng phải ngươi trước đó đã nhận tiền bảo vệ tính mạng của huynh muội ta sao " Kiều Thụy Hoa lấy hết can đảm để nói sau đó hướng mắt sang phía Kiều Thụy Dương cầu cứu

Mà Kiều Thụy Dương khi nhận được ánh mắt cầu cứu của Kiều Anh Hoa cũng không thể nào mà dương mắt làm ngo được dù gì thì đó cũng là biểu muội của mình.Tuy lần này là Kiều Thụy Anh làm sai nhưng mà dù sao con nhóc kia lần này cũng sợ thể kia chắc là sau này cũng sẽ không bạo gan mà trêu chọc người khác như vậy nữa

" Bách Anh công tử dù sao tiểu muội của ta cũng có lỗi hôm nay ta thay mặt nó xin lỗi ngài. Nhưng hôm nay nó bị dọa sợ như vậy cũng đủ rồi mong ngài rộng lượng tha thứ cho nó ta tin rằng về sau nó nhất định sẽ không như vậy nữa "

" Ta từ trước tới giờ tự nhận mình là người nhỏ mọn chưa từng bao dung bao giờ " Mộ Dung Như Tuyết không hề của Kiều Thụy Dương một chút mặt mũi nào muốn trêu chọc nàng thì phải gánh hậu quả thôi là sao nàng có thể cho cô ta chịu một chút xíu sợ hãi về tinh thần mà dễ dàng bỏ qua như vậy cơ chứ.Đó không phải là tính cách từ trước tới nay của Mộ Dung Như Tuyết nàng

Thấy Mộ Dung Như Tuyết không có một chút xíu nể mặt đối với mình như vậy Kiều Thụy Dương cũng chẳng biết nói gì xem ra vị đại gia này đã bị biểu muội chọc giận thật rồi.Kiều Thụy Dương không có cách nào khác đành lắc đầu thờ dài

Nhìn thấy vẻ mặt của Kiều Thụy Dương như vậy Kiều Anh Hoa cảm thấy lần này hết hi vọng thật rồi nhưng ít ra nàng cảm thấy tên anyf sẽ không giám động vào nàng dù gì hẳn cũng nhận tiền rồi không phải sao

" Đúng vậy không sai ta đã nhận tiền rồi không thể làm trái được nhưng mà ngươi cũng lên nhớ là ta chỉ nhận tiền của Kiều Thụy Dương bảo vệ tính mạng của hắn nhưng không phải của ngươi làm sao ngươi có thể nhảm lẩn như vậy được chứ " Mộ Dung Như Tuyết nhẹ nhàng cầm cây kiếm giả bộ như không chú ý nhẹ nhàng kéo một chút qua cổ của Kiều Anh Hoa

Mà cổ của Kiều Anh Hoa hoàn toàn giống như những cổ của các tiểu thư quyền quý khác cao trắng nõn nà nay lại thêm kiếm từ tay của Mộ Dung Như Tuyết kéo qua một đường dòng máu đỏ tươi nhanh chóng tuôn trào ra,một chút còn dính vào cây kiếm của Mộ Dung Như Tuyết làm cho mọi người xung quanh hoàn toàn nín thở hồi hộp chờ đợi hành động tiếp theo của Mộ Dung Như Tuyết

Cảm nhận được một dòng nước ấm từ trên cổ mình chảy xuống,Kiều Anh Hoa càng run rẩy hơn cô ta không giám nhìn xuống cổ mình vào lúc này.Bởi vì một điều rất đơn giản cô ta cực kì sợ máu từ trước tới giờ là một tiểu thư danh giá đại phú đại quý làm sao có ai cho cô ta nhìn thấy những thứ dơ bẩn vậy được chứ

" NGươi muốn bao nhiêu tiền ta sẽ trả cho ngươi chỉ cần ngươi đừng làm tổn hại đến tính mạng của ta " Kiều Thụy Anh cảm thấy bây giờ cách giải quyết nhanh nhất không phải là tiền hay sao,chỉ cần có tiền có thể sai cả ma quỷ nữa cơ mà.Hơn nữa quan trọng nhất trên người cô ta không hề thiếu tiền

" Tiền..Ha..Ha.." Mộ Dung Như Tuyết khi nghe Kiều Anh Hoa nhắc đến tiền liền nở nụ cười cực kì khuyển rũ làm cho con nguwoif ta muốn rợn tóc gáy

" Ta đúng là rất thích tiền điều này ta chưa từng phủ nhận " Thấy vẻ mặt dường như tìm được đường sống của Kiều Anh Hoa.Mộ Dung Như Tuyết càng vui vẻ nàng thích nhất là trò chơi mèo vờn chuột này,đôi khi cho người sắp chết tìm được đường sống sau đó trực tiếp lấy tay mình hủy đi đường sống duy nhất đó,nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của người kia không phải là càng thích thú không phải sao

" Nhưng mà Kiếm tiền cũng phải có nguyên tắc của kiếm tiền,ta từ trước tới nay chưa từng ép buộc mình làm việc gì mà chính mình không thích cả,Cho lên lần này ta không làm " Nói xong Mộ Dung Như Tuyết trực tiếp dùng chân đá nhẹ đầu gối của Kiều Thụy Anh một cái

" Àm..."Mộ cước của Mộ Dung Như Tuyết tuy rằng rất nhẹ nhưng thành công làm cho Kiều Anh Hoa ngã sập xuống đất rất giống tư thế ngồi quỳ của người truyền thống

" Ngươi muốn gì " Khi nghe những lời của Mộ Dung Như Tuyết,Kiều Anh Hoa càng run rẩy hơn tên này không còn gì nữa để ngăn chặn lại nữa rồi,bây giờ dường như tất cả mọi thứ cô ta đều không quan tâm mặc kệ mình ngã xuống đất có ba nhiều bản tươi nhem nhóc.Điều quan trọng nhất đối với cô ta bây giờ chính là bảo vệ tính mạng của chính mình bằng mọi giá

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Đôi khi tự mình ra tay cũng không phải là

biện pháp tốt nhất -1

Nghe được lời nói của Kiều Anh Hoa, Mộ Dung Như Tuyết lại càng vui vẻ hơn

"Rất đơn giản, người có thấy thứ vừa nảy người vất xuống không" Mộ Dung Như Tuyết vừa nói vừa nhìn xuống con thỏ vừa mới nướng xong của mình đã bị tiếp đất một cách thảm hại

"Người muốn gì" Kiều Anh Hoa nhìn thấy con thỏ dưới đất, khiến ả ta càng run rẩy hơn

"Rất đơn giản a. Ta đây vốn đang định thưởng thức rồi nhưng mà không may người lại đánh rơi của ta. Nhưng mà dù sao ta cũng không chấp nhất các người chỉ cần người ăn hết cái thứ ở dưới đất kia coi như hôm nay ta sẽ tha cho người một mạng"

"Mơ tưởng" Kiều Anh Hoa căm giận nhìn Mộ Dung Như Tuyết từ trước tới nay nàng còn chưa thêm động tới cái đồ dơ bẩn dưới đất, làm gì có chuyện ăn nó thật bẩn

"Vậy thì càng đơn giản hơn" Mộ Dung Như Tuyết nghe vậy càng cười vui vẻ như vậy thật đúng ý nàng

"Người chỉ còn một con đường chết" Mộ Dung Như Tuyết cả người bắt đầu thở ra hơi thở lạnh lẽo chứa đầy sát khí không biết lúc nào sẽ bộc phát. Cánh tay cầm kiếm của Mộ Dung Như Tuyết cũng dần hạ nặng xuống hơn giống như sắp kết liễu Kiều Anh Hoa

Dường như không tìm được đường cứu cánh, Kiều Anh Hoa lại có thể cảm nhận được tên tiểu tử này nói là làm thôi nàng phải đành cúi đầu nhận nhục một ngày nàng nhất định sẽ trả thù tên tiểu tử này gấp trăm nghìn lần

"Được ta ăn" Tiếng nói của Kiều Anh Hoa rít ra từ kẽ răng, có thể cảm thấy Kiều Anh Hoa bây giờ hận không thể băm vằm Mộ Dung Như Tuyết ra hàm vụn mảnh, cũng phải thôi dù gì người ta cũng là đại tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ mà bây giờ phải nuốt những thứ bẩn thỉu này đúng là hơi khó khăn

Nhưng cảnh này vào trong mắt của Mộ Dung Như Tuyết thì chẳng đáng là gì dù sao nàng cũng đã có rất nhiều kẻ thù thêm một người cũng không sao. Mộ Dung Như Tuyết trước khi xoay người đi để lại một lời cảnh cáo với Kiều Anh Hoa

"Tốt nhất người lên giữ đúng lời hứa của mình. Còn nữa lần sau tốt nhất đừng có mà trêu chọc ta, nếu không không chỉ là cái này thôi không đâu mà sẽ là cái đầu của người thay thế đó" Mộ Dung Như Tuyết lạnh lùng cảnh cáo sau đó xoay người về phía của Lục Hữu Bằng còn đang ngẩn ngơ

"Yến Cảnh đi thôi hôm nay ta mất hứng rồi" Sau đó tay cầm kiếm của Mộ Dung Như Tuyết vất kiếm cho tên vừa rồi đã bị nàng không may mượn kiếm một thời gian

"Trả người"

Lục Hữu Bằng nghe vậy cũng không dám nói gì dù sao bây giờ tiểu đồ đệ của hắn vẫn đang rất tức giận, tốt nhất là bây giờ lên nghe lời đi theo nếu không hắn không biết hậu quả của việc này đâu nhìn xem vị tiểu thư kia chính là một ví dụ điển hình

Lục Hữu Bằng rất là tức thời đi theo sau Mộ Dung Như Tuyết vào trong khu rừng rậm đã bị bóng đen che phủ, tuy không nhìn rõ đường nhưng cũng may nhờ có bộ quần áo đồ chót kia cũng có thể nhìn rõ lộ mờ mà đi theo được ít nhất thì sẽ không lạc nhau

Im lặng đi một hồi Lục Hữu Bằng cũng không chịu nổi sự im lặng tĩnh mịch này nữa bèn lên tiếng trước

"Bách Anh vừa nảy con thật oai phong nha"

"Sự phụ à khi nào người lại học cách nịnh nọt người khác như vậy" Mộ Dung Như Tuyết tiếp tục đi tiếp không có ý định quay đầu lại

Mà Lục Hữu Bằng nghe thế lại hơi ngượng ngùng giả bộ ho một tiếng lấy lại tinh thần, rõ ràng từ trước tới nay ông chưa từng nịnh nọt ai bao giờ chỉ biết người khác nịnh nọt mình bây giờ thì ốt rồi ự nhiên không đâu lại đi nịnh nọt tên tiểu tử này đúng là quá báo mà

"Khụ... Làm gì có chứ ta là đang nói thật lòng mình mà thôi. À đúng rồi vừa nảy con giới thiệu ta yến Cảnh không phải thật sự có tên đó trên đời đó chứ" Lục Hữu Bằng bỗng nhiên nhớ ra có gì đó không đúng vội lo lắng hỏi

Hai chân của Mộ Dung Như Tuyết đang đi bỗng hơi khựng lại quay đầu về phía của Lục Hữu Bằng, lạnh nhạt giống như băng quơ hỏi

"Nếu thật có người như vậy thì sao"

Ngay khi nghe những lời của Mộ Dung Như Tuyết, Lục Hữu Bằng càng hoảng hốt. Không phải đen đủi như vậy chứ tùy tiện, mặc một bộ đồ kiểu dáng giống với người khác một chút thôi tại sao có thể không may đụng trúng người như vậy được chứ đây không phải là giả mạo danh tính của người ta hay sao

"Không phải trùng hợp như thế chứ" Bỏ mũ trùm đầu xuống Lục Hữu Bằng cả một khuôn mặt già nua nở một nụ cười vô hại

"Nếu có thì sao đây ta" Mộ Dung Như Tuyết thấy khuôn mặt lo lắng của Lục Hữu Bằng càng có hứng thú trêu chọc hơn

"Nếu vậy không phải người đó sẽ vạch trần ta sao, không phải trả thù ta chứ " Không được rồi luyện được ông còn đấu thắng nhưng về thực lực đấu võ tuy cấp bậc cao nhưng lại không có ki nghiệm hơn nữa thường xuyên còn dùng thuốc tăng thực lực làm gì có chuyện đấu thắng người ta cơ chứ nếu nhờ người nọ trả thù thì sao. Dù sao cùng đội với con nhà đầu này thực lực cũng không thể xem thường được, hay là bây giờ về thuê lão bằng hữu làm bảo tiêu cho mình ít ra mình cũng an toàn hơn không phải sao

Thấy vẻ mặt lo lắng của Lục Hữu Bằng cuối cùng Mộ Dung Như Tuyết mở lòng từ bi tha cho Lục Hữu Bằng

" Sự phụ người có thể yên tâm vị huynh đệ đó sẽ nhất định không đụng đến người "

Giống như nghe được lời đảm bảo từ Mộ Dung Như Tuyết, Lục Hữu Bằng nhanh chóng hỏi chắc chắn lại

" Ngươi chắc chứ. Nếu hần sau này tìm ta gây phiền phức thì sao "

" Người yên tâm ta đảm bảo " Mộ Dung Như Tuyết cuối cùng cũng dừng bước chân lại tìm một gốc cây tạm thời nghỉ ngơi đêm nay

Nhận được sự đảm bảo của Mộ Dung Như Tuyết Lục Hữu Bằng thoáng yên tâm, bắt đầu tiếp tục tính tò mò của mình

" Rốt cuộc các người có bao nhiêu người vậy ngoại trừ đại tiểu thư nhà họ Mộ Dung là thứ nhất người là thứ hai còn Yến Cảnh nữa, Tóm lại các người có bao nhiêu người " Lục Hữu Bằng âm thầm tính toán rút cuộc có bao nhiêu người nha hai người này đã mạnh như vậy rồi không biết đám người kia còn bao nhiêu người nữa e rằng đất nước này sẽ có một trận sóng to gió lớn nữa rồi

Nghe được câu hỏi của Lục Hữu Bằng Mộ Dung Như Tuyết hơi ngần ngại, Bao nhiêu người nàng làm sao biết được cơ chứ dù sao thì nàng cũng chỉ giả danh mà thôi. Không biết được dù sao khi nào bị phát hiện hoặc bị làm phiền quá nhiều thì đối thân phận khác tránh được không ít phiền phức điều này không phải rất tốt sao. Lên làm sao nàng biết được tương lai sẽ sao cơ chứ chuyện này còn chưa biết được nhưng ít nhất nàng sẽ không lấy thân phận Mộ Dung Như Tuyết phiền toái kia là được rồi

" Không biết "

" Ngươi " Lục Hữu Bằng hết nói nổi tên này

" Nghỉ đi ngày mai không phải còn rất nhiều chuyện hay sao " Đúng vậy ngày mai sẽ rất có nhiều chuyện vui đang chào đón nàng đây

"Được rồi ta không nói nổi ngươi "Lục Hữu Bằng hậm hực không thèm nhìn Mộ Dung Như Tuyết nữa hậm hực quay sang hướng khác không thèm để ý

Tuy Mộ Dung Như Tuyết giả vờ nhắm mắt nhưng thực chất không mất cảnh giác một chút nào ai mà biết chỗ này có thể gặp nguy hiểm gì cơ chứ. Mà người bên cạnh Lục Hữu Bằng cũng không hơn gì không có tâm trạng để ngủ vẫn đang háo hức mong chờ ngày mai có thể nhìn thấy bông hoa kia

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Đôi khi tự mình ra tay cũng không phải là biện pháp tốt nhất -2

Kết quả cuối cùng chính là hai người bắt đầu khởi hành sớm một chút, đi một quãng đường dài dù sao cũng là vì bông hoa Bách Hợp kia, coi như đến sớm một chút chờ đến tối tìm một chỗ tốt vậy

Nhưng mà ai ngờ điều mà hai thầy trò này dự tính không đúng một chút nào cả khi đến nơi thì cũng giữa trưa nhưng mà xung quanh chỗ này đã có rất nhiều người. Bọn họ chủ yếu tập trung thành từng nhóm một chứ không lẻ tẻ như Mộ Dung Như Tuyết nàng, phản động các đại gia tộc và hoàng gia đều đã chiếm được những vị trí tốt nhất rồi sau đó là đến một số thương lái

Đương nhiên là Mộ Dung Như Tuyết tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt ở đây mà bây giờ cũng không đánh nhau giành chỗ được vì ở đây toàn đại cao thủ mà thôi, lên hai thầy trò đi tìm một chỗ chỉ coi là tạm được không phải tốt lắm vì bên cạnh mấy bông hoa Bách Hợp chỗ đó đã bị chiếm cứ hết rồi

Đương nhiên chỗ Mộ Dung Như Tuyết chiếm được chỗ cũng không phải xấu lắm vì ít nhất còn có người muốn chiếm chỗ của nàng

Ánh nắng buổi trưa ngày càng bắt đầu gay gắt nóng đến mức một số người không còn sức chịu đựng được nếu không tìm được một chỗ nào che nắng e rằng rất dễ bị say nắng mà ngất xỉu nhưng mà các chỗ xung quanh dường như có cây đại thụ nào cũng bị chiếm hết chỗ không còn có cây nào trống để cho mọi người nghỉ chân một chút. Mà lúc này lại có một đám đông binh đoàn từ hướng này đi tới e rằng cũng có mục đích giống nhau mà thôi, lên chắc chắn ai cũng không muốn nhường chỗ của mình cho người khác cả

Mà Mộ Dung Như Tuyết cũng khá là may mắn tuy không có vị trí thuận lợi nhưng ít nhất chỗ này cũng có bóng cây che nắng tránh được ánh nắng gay

gắt kia.Xa Xa Đám người của Hà Từ Nghiệp nhanh chóng từ hướng này đi tới nhưng mà chỗ này dường như đã bị mọi người chiếm cứ hơn nữa còn có mấy đại gia tộc hoàng gia không thể động vào hơn nữa còn cả mấy đám người tập trung đông vào một chỗ cũng rất khó dây dưa theo.Mà trời thì càng ngày càng nắng gắt nếu không tìm được chỗ bây giờ e rằng sẽ mất rất nhiều sức lực

Hà Từ Nghiệp nhanh chóng tìm xem xung quanh xem có chỗ nào có dành không dù sao ở đây ai có thực lực nhất mới chiếm lợi thế.Đôi mắt của Hà Từ Nghiệp nhanh chóng lướt qua bngs đáng của hai người Mộ Dung Như Tuyết và Lục Hữu Bằng đang ngồi gần đó hai mắt bắt đầu phát ra tia sáng giống như tìm được đúng người rồi

Tránh để mất nhiều thời gian Hà Từ Nghiệp ra lệnh cho đám người đằng sau nhanh chóng tiến đến dù sao hiếm có cơ hội tốt như vậy được

Mà Mộ Dung Như Tuyết và Lục Hữu Bằng hiển nhiên còn đang suy nghĩ riêng của chính mình,cảm nhận có người lại gần Mộ Dung Như Tuyết lười biếng nhìn lên quan sát bọn họ.Đám người này khoảng chục người đáng về một mối chắc hẳn đã đi đường trong một thời gian dài không được nghỉ ngơi

Dẫn đầu là đại hán to cao đáng người thô kệch khí thế mạnh mẽ mười phần đang bước đến bên này thấy như vậy Mộ Dung Như Tuyết cũng lười để ý cụp mắt xuống nằm ở đó thành thoi

Dường như Hà Từ Nghiệp không ngờ tên nào đó không thêm đề ý tới mình bắt đầu tức giận

" Tiểu tử kia mau cút ra khỏi chỗ cho ta " Tiếng Hà Từ Nghiệp mang đầy khí thế

Mọi người xung quanh hiển nhiên cũng bị tiếng nói này dẫn dắt chú ý nhìn sang nhưng mà dường như cũng chẳng có ai nhúng tay vào việc của người khác dù sao sau này cũng là đối thủ mà thôi,Thà ở đây xem kịch vui trâu bò đánh nhau dù sao cũng bớt đi một người bớt đi một đối thủ

Lục Hữu Bằng nghe như vậy cũng không thêm đề ý tới bọn chúng bởi vì bây giờ không phải còn học rò cung của ông ở đây sao.Ông tin tưởng chuyện này tên này chắc chắn có thể giải quyết một cách dễ dàng dù sao đây cũng chỉ là mấy tên nhãi nhép mà thôi làm sao mà có thể so với đồ đệ của ông được chứ

" Cút " Mộ Dung Như Tuyết lạnh nhạt lên tiếng tất nhiên không vui vẻ gì với kẻ đang tự nhiên khi không quấy giầy bọn họ

Thấy bọn họ hiển nhiên không để Hà Từ Nghiệp vào mắt lòng tự tôn của nam tử bị tổn thương nghiêm trọng,khuôn mặt sạm nắng càng đen thêm biểu thị độ tức giận của người này hiển nhiên không nhẹ

" Ngươi dám " Hà Từ Nghiệp hiển nhiên không ngờ kẻ này lại ngông cuồng tới mức này không thêm đề ý tới hẳn phải biết mấy kẻ nghiệp dư này ít nhất cũng phải cho hắn mấy phần mặt mũi

" Biến đi trước khi ta tức giận " Hiển nhiên Mộ Dung Như Tuyết không còn kiên nhẫn đối với tên này.Bây giờ thời tiết đang rất nóng mà Mộ Dung Như Tuyết lại không giám dùng băng nguyên tố giữ nhiệt, lộ băng nguyên tố trước mặt của người khác đặc biệt là các thế lực lớn đối với nàng tuyết đối là không tốt một chút nào.Cư nhiên Mộ Dung Như Tuyết nàng là một người cực kì sợ nóng lên đối với trường hợp này Mộ Dung Như Tuyết thực sự không còn sức kiên nhẫn đối với tên trước mặt này

Hiển nhiên câu nói này càng làm cho Hà Từ Nghiệp càng tức giận đối với hành động của tên tiểu tử này không chừa cho hắn một chút mặt mũi nào,tên tiểu tử này đúng là cả gan nếu hôm nay hắn không dạy dỗ tên này cẩn thận hẳn thề hẳn không phải tên là Hà Từ Nghiệp mà tên hắn sẽ đọc hoàn toàn ngược lại

" Hôm nay nếu ta không dạy dỗ ngươi thì Hà Từ Nghiệp ta sẽ đọc ngược lại tên của mình " Hà Từ Nghiệp nói xong bên tay trái của mình rút một quả cầu sắt nặng vài chục cân ra hướng Mộ Dung Như Tuyết đánh tới

Người xung quanh đây đều không dễ chọc nếu không phải là người có thể lực lớn thì chính là kẻ không dễ dây dưa vào.mà ở đây lựa chọn tốt nhất của hẳn chính là tên tiểu tử này vì bọn hắn chỉ có hai người duy nhất hơn nữa đáng người tên tiểu tử này khá thấp đảm bảo là chưa trưởng thành lên loại này theo hẳn có kĩ nghiệm chinh chiến bao nhiêu năm nay chính là loại dễ dàng cuồng vọng nhưng thực lực thực chất chẳng đáng bao nhiêu

" Bùm..." Thật may là Mộ Dung Như Tuyết lẩn qua kịp tránh nếu không coi như là thịt nát xương tan dưới cái chùy thủy ngàn cân của Hà Từ Nghiệp rồi

Mộ Dung Như Tuyết hai mắt bùng lửa giận nhìn Hà Từ Nghiệp hiển nhiên tên này giám ra tay như vậy cũng đừng trách nàng quá vô tình,hai tay của Mộ Dung Như Tuyết dưới tay áo đã nắm thành quả đấm nhỏ thật chặt thể hiện sự không kiên nhẫn của Mộ Dung Như Tuyết

Quay người lại nhìn tên Hà Từ Nghiệp,hai con mắt dưới mũ vì mạo của Mộ Dung Như Tuyết đã dần dần đỏ sọng đầy tơ máu đôi con ngươi màu tím không còn vẻ trong veo bình yên như nước nữa mà thay vào đó là đôi mắt tóe vẻ căng mà mị đầy sự khát máu

Mộ Dung Như Tuyết bởi vì phải tránh những đòn tấn công liên tiếp của Hà Từ Nghiệp lên Mộ Dung Như Tuyết phải lẩn qua lẩn lại tránh trụ thủ của Hà Từ Nghiệp chững vào chính mình,nhưng lẩn qua như vậy tuy quần áo đã không còn sạch sẽ như trước nhưng cũng không kém phần khí thế

Mộ Dung Như Tuyết trng lúc bắt đầu dĩ không có binh khí quanh đây nàng phải làm sao cơ chứ,đánh tay đối với trong trường hợp này ít nhiều cũng phải rơi vào thế thượng phong mà những đòn của Hà Từ Nghiệp vẫn liên tiếp giáng xuống giống như không biết mệt.Mà mỗi nhát của chùy thủy giáng xuống đất trượt qua người của Mộ Dung Như Tuyết đều để lại một phần lổm khá lớn thử tưởng tượng mà xem nếu chùy thủy đó mà giáng xuống thật con người kia không thịt nát xương tan mới là lạ

" Huynh đệ bắt lấy " Chưa đợi Hà Từ Nghiệp phản ứng thì đã có một thanh kiếm hướng Mộ Dung Như Tuyết bắt tới.Mà Mộ Dung Như Tuyết tuy vẫn

tránh lè nhưng vẫn bắt được thanh trường kiếm một cách dễ dàng

Quả là một thanh trường kiếm có thể dùng được ít nhất khi đánh nhau sẽ không bị gãy, đối với những khí này kiếp trước Mộ Dung Như Tuyết đã tìm hiểu sơ qua về chúng đó chính là một loại vũ khí thiên về sức mạnh bởi vì trọng lượng có nó rất nặng khó lắm bắt được phương hướng của nó. lên để có thể sử dụng quả cầu sắt điều khiển theo phương hướng ý kiến của mình đó là một sự nỗ lực không hề nhỏ một chút nào. Mà người trước mặt Mộ Dung Như Tuyết nàng hiển nhiên chính là người như vậy hẳn lắm được điều khiển phương hướng cũng rất chính xác không chệch một li một tí nào

Quả cầu sắt này có ưu điểm lớn nhất đó chính là đánh nhau trong khoảng cách xa lực sát thương đối thủ không hề nhẹ một chút nào. Những sợi dây xích lớn kết nối với quả cầu sắt càng làm tăng thêm độ cứng cho quả cầu sắt. Nhưng đó cũng chính là điểm yếu lớn nhất của loại vũ khí này sợi dây điều khiển càng lớn mắt xích của các sợi xích càng to thì khi làm đứt mắt xích càng lớn. Mà khi một trong những mắt xích này bị đứt thì cũng coi như không điều khiển được chính quả cầu sắt cũng coi như là vũ khí vô dụng. Nhưng thực đáng tiếc đó chính là rất ít người biết điểm mấu chốt này luôn tự cho nó là một trong vũ khí mạnh nhất

Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng điều khiển kiếm trong tay mình giống như một con rắn uốn lượn hướng về phía những sợi móc xích của dây sắt đánh tới mà cơ thể của Mộ Dung Như Tuyết cũng không nhàn rỗi phải tránh cho quả cầu sắt kia đánh tới

" Ầm." Thanh kiếm trong tay của Mộ Dung Như Tuyết đã hướng tới một chỗ hở của của sợi dây xích kia làm nó tách. Sợi dây xích vốn là còn nguyên vẹn nhưng sau nhất kiếm của Mộ Dung Như Tuyết đã biến thành hai sợi ngắn tũn

Chuyện này không chỉ làm có Hà Tử Nghiệp sững sờ mà cũng khiến mọi người chứng kiến bàng hoàng không thể nào tin được chỉ một nhát kiếm cũng có thể làm sợi dây xích vốn to lớn và vững chắc gãy ra làm đôi

Hà Tử Nghiệp đang tròn mắt nhìn sợi dây xích đã bị đứt kia mà chỗ đứt chính là nơi hai mắt xích của cái xích móc nối lại với nhau buồn cười, Hà Tử Nghiệp hẳn đã dùng cái vũ khí này bao nhiêu năm mà lại cứ nhiên không phát hiện ra điểm yếu này chứ thật là vô dụng mà. Tên tiểu tử này quả thật có thực lực thực sự để kiêu ngạo trước mặt hẳn

" Ta thua rồi " Hà Tử Nghiệp hoàn toàn dừng tay lại, hẳn lần này nhất định sẽ về nhà suy nghĩ xem làm thế nào để khắc phục lại điểm yếu này

Mà Mộ Dung Như Tuyết hiển nhiên không ngờ tên này cứ nhiên lại dễ dàng dừng tay như vậy, nghi hoặc nhìn về phía của Hà Tử Nghiệp đôi tay hẳn còn cầm nửa sợi xích đã bị đứt

" Người là một trong số ít những người có thể phá được sợi dây xích của ta đó, tiểu tử người rất khá coi như hôm nay ta thua trong tay người cũng rất đáng. Nhất định sau này gặp lại ta nhất định sẽ thắng người " Nói xong Hà Tử Nghiệp xoay người gọi các đồng đội của mình lại

" Đi thôi " Nói xong không đợi Mộ Dung Như Tuyết trả lời đã xoay người đi hướng khác đi tới

" Ta cũng sẽ chờ người " Mộ Dung Như Tuyết tự lẩm bầm trong miệng mình sau đó xoay người hướng tới người vừa nãy mới vắt kiếm cho nàng

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Đôi khi tự mình ra tay cũng không phải là biện pháp tốt nhất -3

Ngay sau khi Hà Tử Nghiệp đi khỏi, Mộ Dung Như Tuyết cũng không thêm đề ý hình tượng của mình mà ngồi sụp hẳn xuống tựa người vào gốc cây. Nàng quá mệt rồi, ai ui trời nắng thế này mà còn muốn đánh nhau đứng mà muốn giết người mà.

Nghĩ được một lúc, Mộ Dung Như Tuyết ngẩng đầu lên quan sát tên vừa nãy ném kiếm cho mình. Tên này từ nãy đến giờ vẫn ở đây quan sát nàng. Khi Mộ Dung Như Tuyết ngẩng đầu lên nhìn tên này, sự kinh ngạc nhỏ nhanh chóng thoáng qua trong mắt của Mộ Dung Như Tuyết. Tên này không phải là Thẩm Thanh Hải hay sao (các bạn còn nhớ người bạn đầu tiên hay không).

" Huynh đùa chơi khá lắm " Thẩm Thanh Hải khi nhìn thấy những nhát kiếm của Mộ Dung Như Tuyết, thì quả thực là bá phục quả là nhanh nhẹ. Không chỉ có tốc độ mà còn có cả cách thức đứng là khá người mà.

" Cảm ơn " Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng bình phục lại tâm trạng của mình, không còn hoảng loạn nữa. Nhanh chóng ném cây kiếm trên tay của mình về phía của Thẩm Thanh Hải, con như là trả đồ.

" Không có gì, thanh kiếm này được người sử dụng quả không đáng tiếc " Thẩm Thanh Hải vừa đỡ kiếm vừa hết sức khen ngợi Mộ Dung Như Tuyết.

" Là tùy cơ ứng biến mà thôi " Mộ Dung Như Tuyết nhạt nhạt trả lời. Tuy là giọng nói nhàn hạ như vậy thực chất chỉ có Mộ Dung Như Tuyết mới biết mình thực sự đang lạnh sống lưng, run rẩy trước Thẩm Thanh Hải sợ hãi nhận ra giọng của mình từ vừa nãy. Điều này nếu mà bị lộ thì quả thực không tốt một chút nào.

Nhưng có vẻ là Mộ Dung Như Tuyết đã đánh giá quá cao tên khủ khờ thật thà này, Thảm Thanh Hải vốn không nhận ra Mộ Dung Như Tuyết. Hắn vẫn còn đang nghĩ lại những đường kiếm tuyệt diệu vừa rồi, mong ước khi nào mình mới luyện được thành thực như vậy.

"Ta có chuyện đi trước" Nói xong Mộ Dung Như Tuyết tìm kiếm một cái cơ thích hợp nhất chuẩn bị, rất sợ nếu ở lại đây thì sẽ để lộ sơ hở nào đó.

Bởi vì Mộ Dung Như Tuyết nhanh chóng tìm cơ chuẩn mắt cho lên Thảm Thanh Hải chỉ có thể nhìn được bóng lưng của Mộ Dung Như Tuyết. Nhưng mà nhìn thôi, từ bóng lưng của người này Thảm Thanh Hải cảm thấy rất quen thuộc nhưng cũng không nhớ rõ bóng lưng này mình đã thấy ở đâu. Lắc đầu cố nhớ lại những hình ảnh chạy thoáng qua trong đầu mình nhưng mà Thảm Thanh Hải chán nản thở dài rồi cuộc cũng không nhớ ra ai. cuối cùng vì cảm thấy việc này quá nổi khó khăn cho lên Thảm Thanh Hải cũng không thèm nhớ lại làm gì nữa xoay người tìm chỗ nghỉ chân thật tốt.

Buổi tối rất nhanh tiến đến, nhất là hôm nay là buổi tối rất quan trọng. Bởi vì lần này chào đón bọn họ chính là loài hoa quý hiếm mấy trăm năm mới nở một lần hoa Bách Hợp.

Bởi vì nó quá quý giá như vậy cho lên hoàng tộc, tứ đại gia tộc đều đang vây quanh cái cây này. Hơn nữa phía bên mấy thương nhân cũng không chịu yếu thế mà đứng cạnh xung quanh. Chỉ có riêng đám người của Mộ Dung Như Tuyết là đứng xa nhất, chỉ riêng Lục Hữu Bằng đã không nhẫn nhịn chịu được lo lắng hỏi.

"Đồ đệ à người có chắc lần này sẽ ra tay thành công không vậy ta thấy lần này rất khó đó" Nhìn vào đám người nhìn chăm chăm vào bông hoa đang nở kia, tâm tình của Lục Hữu Bằng ngày càng lo lắng khôn nguôi. Bông hoa này đã khiến ông chờ đợi mấy chục năm rồi, đây chính là cơ hội ngàn năm có một đó. Bỏ mất cơ hội này thì phải đợi mấy trăm năm nữa mới có được đó. Ôi bông hoa của ông.

"Ai bảo ta sẽ ra tay" Mộ Dung Như Tuyết nghe Lục Hữu Bằng nói như vậy trực tiếp khinh thường, nơi đây ra tay như vậy không quá lộ liễu hay sao. Hơn nữa không cần thận sau này còn bị người ta truy đuổi nguy hiểm tới tính mạng năng mới không ngu như vậy đâu.

"Người nói cái gì, rõ ràng người đã hứa với a sẽ lấy được nó. Đồ đệ à người không nuốt lời đó chứ" Lục Hữu Bằng nghe vậy trực tiếp nhíu mày, suýt nữa thì trực tiếp cầm cổ áo của Mộ Dung Như Tuyết dặt dặt.

"Đúng là ta hứa a sư phụ, nhưng mà ta đâu có nói là sẽ trực tiếp ra tay"

"Vậy người định làm cách nào, có chắc chắn được không vậy hả đồ đệ" Lục Hữu Bằng nhíu mày nghi hoặc hỏi

"Làm sao ta biết có được không cơ chứ. Trong trường hợp này đôi khi ra tay cũng không phải là biện pháp tốt nhất. Hơn nữa chuyện này sư phụ người không cần lo, tốt nhất tí nữa có chuyện gì thì người tốt nhất đừng lên nói gì kéo liên nguy đến chúng ta. Tốt nhất là chuẩn bị bình yên là được rồi, còn cây hoa Bách hợp đó người không cần lo" Nói xong ánh mắt của Mộ Dung Như Tuyết trực tiếp hướng về phía đám người kia.

Đám người bên kia chủ yếu là tụ tập thành một nhóm quyết tâm lấy về bông hoa bảo bối này, lần này bọn họ quyết định sẽ đấu với nhau nếu ai có thể đấu thắng thì sẽ có thể mang bông hoa này đi. Buổi tối ngày hôm nay có thể nói là nơi tụ tập toàn bộ những tinh anh của những gia tộc lớn, ngay cả những trưởng lão lớn tuổi là cường giả cấp Quân chủ trở lên cũng tề tựu ở đây.

"Mong lần này các vị có thể tranh đấu công bằng tránh sử dụng âm khí không cần thiết, ảnh hưởng đến hòa khí của mọi người" Đại diện cho hoàng gia Lưu Cao Dương trực tiếp lên tiếng.

"Yên tâm hôm nay chúng ta nhất định sẽ đấu công bằng, mong có gì hôm nay các vị sẽ lượng thứ không chấp nhặt" Tiếp lời phía sau của Lưu Cao Dương chính là đại trưởng lão của Mộ Dung gia trực tiếp chấp hai tay lấy lệ, từ tốn tiếp lời

Theo sau đó chính là mấy lời nói khách sáo của các đại trưởng lão khác phụ họa theo làm cho tình hình lúc này người bên ngoài cảm thấy rất hòa nhã, nhưng mà không biết đến lúc bông hoa kia nở bọn họ có hòa nhã như vậy nữa không. Đơn giản Mộ Dung Như Tuyết trực tiếp khinh thường những hành động này của bọn họ.

Đến giữa đêm khuya cũng là lúc nguồn tinh hoa rồi dào dạt nhất, cung cấp đủ lượng sức mạnh cần thiết để cho một bông hoa Bách hợp tề tựu đầy đủ sức mạnh để có thể nở ra. Càng về đêm bông hoa kia càng sáng, xung quanh từng luồng ánh sáng ngày càng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 73: Vật nhỏ hót tay trên

Bây giờ trên cả thân thể của bông hoa Bách Hợp kia sáng lạ thường, bảy sắc cầu vồng giống như đang vây xung quanh nó. Khiến cho bông hoa bách hợp này dường như đã thấp sáng được cả một khu rừng. Và đây cũng chính là thời gian thích hợp nhất, để hái bông hoa này xuống. Đáng tiếc thời gian này chỉ kéo dài trong vòng một canh giờ, nếu không sẽ là giảm tác dụng của hoa Bách Hợp.

Cho lên có thể nói đây chính là thời cơ tốt nhất để cướp bông hoa kia về chỗ của mình, nhưng mà thật đáng tiếc, xung quanh không chỉ có dưới vài chục

người nhòm ngó mà con số có thể kể đến hàng trăm người, mà cơ bản võ công của bọn họ không tầm thường một chút nào.

"Bắt đầu đi" Khắc hấn không khí hài hòa như vừa này, không khí xung quanh đây bắt đầu trở lên ngột ngạt, vì đồng thời bọn họ đều vây quanh một nơi hơn nửa đôi khi ở đây, người ta còn cảm nhận được một chút sát khí. Hiển nhiên mấy người ở đây không dễ dàng tha cho bông hoa kia như vậy. Mọi người xung quanh cũng đồng loạt rút vũ khí của mình ra, chuẩn bị ứng chiến.

Ngay sau đó chính là tiếng va chạm vũ khí của các thế lực với nhau, xung quanh đều có người muốn tiến lên một bước nhưng rất nhanh bị những đối thủ khác chặn lại, đến nỗi khiến họ không nhúc nhích nổi. Trong lúc bên trong, trận đấu đang diễn ra rất kịch liệt thì đằng xa khác hoàn toàn với hoàn cảnh nơi đây, Mộ Dung Như Tuyết vẫn đang nhàn nhã xem cuộc vui này, bên cạnh không ai khác chính là Lục Hữu Bằng đang đứng ngồi không yên. Lo cho bông hoa kia sẽ bị cướp ngay trước mắt mình.

"Đồ đệ à, sao ngươi có thể vô tâm như vậy cơ chứ. Còn không mau ra cướp lấy đi, mau lên nờ bị cướp thì sao, ôi ôi có người sắp chạm được vào kia mau lên" Không còn bộ dạng cao cao tại thượng như trước kia nữa, bộ dáng của Lục Hữu Bằng bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ sợ có người cướp đi đồ chơi yêu thích của mình đến nỗi sắp khóc rồi.

Thấy bộ dạng của Lục Hữu Bằng như vậy, Mộ Dung Như Tuyết chẳng có cách nào khác lắc đầu thờ dãi. Bây giờ mà xông vào đó toàn cao thủ như vậy, chẳng khác gì là đâm đầu vào chỗ chết, nàng mới không ngu ngốc như bọn người này đâu. Đồng thời Mộ Dung Như Tuyết cũng cảm khái thật mảy mẩn, là mình đã có chuẩn bị trước cho sự việc này rồi.

Trong lúc, cuộc chiến hỗn loạn khiến con người ta không có thể nhận ra người nào là người mình, kẻ nào mới chính là kẻ thù làm cho cuộc chiến diễn ra rất lộn xộn. Thì một bóng dáng nhỏ nhắn màu tím, vụt qua nhanh như một tia chớp, hướng tới phía bông hoa Bách Hợp đi tới. Điều này hiển nhiên khiến cho mọi người không kịp chú ý tới, một phần vì cái bóng dáng nhỏ nhắn màu tím này lướt đi quá nhanh hơn nữa trong lúc cạnh tranh kịch liệt này bọn họ cũng không còn tâm trạng để ý tới cái đó.

Rất nhanh bóng dáng màu tím nhỏ nhoi, đã hướng tới cây hoa Bách hợp thành công dùng móng vuốt sắc nhọn của mình.

"Phập" Bông hoa Bách Hợp đáng thương, bởi vì móng vuốt sắc nhọn của vật kia làm cho bông hoa bị lia khỏi thân một cách không thương tiếc rơi xuống. Nhưng rất nhanh sau đó móng vuốt nhỏ bé màu tím đã tiến lên ôm nó vào lồng ngực của mình sau đó đưa lên miệng ngậm vào.

Trong lúc mọi người xung quanh, đang chuyên tâm vào việc của mình hiển nhiên không nhận ra một điều đau đớn rằng, bông hoa của bọn họ nguyện hi sinh vì tính mạng đã bị cướp mất. Cho tới khi bên trong trận chiến cuối cùng cũng có một người nhận ra có gì đó không đúng bèn hô to, khiến mọi người xung quanh đồng loạt rùng lại.

"Bông hoa mất rồi"

Theo tiếng trầm ồm của người đàn ông, mọi người xung quanh đồng loạt nhìn sang hiển nhiên không thấy bông hoa đó đâu. Thêm đó thứ bọn họ nhìn thấy chính là ở chỗ đó có một vết cắt, là có thứ gì đó sắc nhọn vừa mới cắt vào, ở nguyên chỗ cắt còn có cả nhựa cây màu trắng sữa đang ứa ra hiển nhiên là mới bị cắt xuống.

Bởi vì bông hoa kia khá nổi bật cho lên, rất nhanh mọi người nhìn thấy bông hoa đó đang bị một con vật lông lá xù xì màu tím có một chiếc miệng nhỏ nhỏ xinh xinh ngậm vào.

"Đây là sủng vật của ai đây, còn không mau kêu nó nhả ra lỡ bị ăn mất thì sao đây" Nhìn con vật lông lá xù xì thế này, bên ngoài mọi người hiển nhiên đều nhận định đó chính là một con ma sùng, hơn nữa còn là một con ma sùng quá mức tưởng tượng của mọi người, dám cả gan nhân lúc bọn họ không chú ý mà tiến lên cướp mất bông hoa kia.

Không khí xung quanh đều đồng thời im bật, hiển nhiên không có người nào dám đứng ra nhận con ma sùng này là của mình hết. Trong lúc mọi người đang còn hướng ánh mắt nóng rực của mình nhìn chăm chăm vào con ma sùng, bọn họ chỉ sợ chỉ cần bỏ qua một chút, là con ma sùng kia lập tức nuốt bông hoa vào bụng. Đến lúc đó không phải là bọn họ đến đây phí công hay sao.

Đội mãi vẫn không có ai lên tiếng, có một số kẻ đã không còn cách nào kiểm chế lại chính mình nữa rồi, hơn nữa họ lại không giám manh động trước tình thế này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 74

Bởi vì ngoại hình được coi là khá dễ thương, lên vật nhỏ màu tím từ khi bắt đầu xuất hiện đã thu hút rất nhiều sự chú ý của những tiểu thư con nhà quyền quý ở đó. Nhưng à cũng chẳng ích gì con vật nhỏ màu tím kia, cũng chẳng thêm chú ý tới bọn họ. Vì để thu hút được sự chú ý, của con vật nhỏ kia không biết bao nhiêu người mang hết toàn bộ đồ ăn ngon của mình ra dụ dỗ. Nhưng cuối cùng cũng chẳng có ích gì, nó cũng không thèm ngó tới, làm mọi người ngày càng đồ mỗ hôi hột. Trong khi đó người vẫn còn có người ung dung nhìn cảnh này không ai khác chính là Mộ Dung Như Tuyết. Đang rất vui vẻ tự tại, nhìn mọi người đi nịnh nọt con sủng vật màu tím kia

"Ngoan, gia đây có rất nhiều đồ ăn ngon, nào là thịt nào là bánh người muốn ăn cái gì. Gia đây đều nhường cho người hết. Nào lại đây, chỉ cần đưa ta thứ trên mồm người là được" Đường đường là thiếu chủ của Dương gia lớn mạnh một phương, nhưng bây giờ Dương Văn Hải không có dáng vẻ gì là sự cao ngạo của một thế gia cả, mà giống y hệt dáng vẻ chạy chân chó đi hầu hạ con sủng vật màu tím kia

"Đồ ngu, ta mới chính là không thèm ăn những thứ này của nhà người" Lập tức vật nhỏ màu tím kia quay ngoắt sang một bên, kèm theo động tác hướng mặt lên trời giống như rất coi thường đồ ăn của tên này vậy. Nó mới không thèm ăn đồ ăn của tên này đâu, đùa gì chứ nó là một ma thú cổ đại chỉ ăn ma hạch, chỉ trừ khi chủ nhân không cho ăn nó mới cần ăn những thứ này lót miệng thôi. Làm gì mà có chuyện tên này dâng đồ ăn thể làm cho hắn ăn được chứ. Lôi Trần ta còn lâu mới nghe sự dụ dỗ của người.

Ngay sau đó, Lôi Trần rất nhanh chóng truyền âm thanh qua không gian ma thú nói chuyện với Mộ Dung Như Tuyết. Rất giống với cách vừa nãy Dương Văn Hải nói chuyện với Lôi Trần

"Chủ nhân, ta làm tốt như vậy liệu có được thưởng hay không" Lôi Trần lên tiếng, giọng pha chút làm nũng với Mộ Dung Như Tuyết.

"Được, xong lần này ta sẽ thưởng cho người một viên ma hạch cấp 9" Mộ Dung Như Tuyết, cũng rất nhanh chóng đáp lại lời của Lôi Trần qua không gian của ma thú. Đối với những người hoàn thành nhiệm vụ, được nâng giao cho Mộ Dung Như Tuyết nâng chưa từng kẹt sĩ với phần thưởng nào, hơn nữa còn thưởng lớn là đằng khác.

Nhất thời, khi nghe được lời nói của Mộ Dung Như Tuyết, hai mắt của Lôi Trần sáng chói. Hiển nhiên không thể ngờ lần này chủ nhân của nó lại có thể thưởng lớn như vậy, làm Lôi Trần nó đây nhất thời vui sướng đến nỗi hai mắt sáng lên.

Nhưng cảnh này, vào trong mắt của những người xung quanh lại có ý vị khác. Hiển nhiên mấy người đó hiểu nhầm là Lôi TRẦN hoàn toàn đã bị mấy người kia dụ dỗ mất rồi. Lên vì vậy bọn họ lại càng vui vẻ hơn, sau đó nhiều người cũng còn lời hết đồ ăn ngon của mình ra dụ dỗ.

"Nào mau tới đây, ta cũng có rất nhiều món ăn ngon"

"Nào lại đây, ta đây cũng có, hơn nữa còn nhiều hơn hẳn"

"..."

Nhưng hoàn toàn vô ích, vật nhỏ kia cũng không thèm động đậy tí gì. Nhiều người khác nhất thời cũng không chịu yếu thế, đành bước lên trước tóm được con vật nhỏ kia. Tưởng rằng sẽ bắt được nó, ai ngờ khi người đó sắp chạm được vật nhỏ kia, thì bỗng chốc vật nhỏ kia giống như cơn gió vừa nãy đang còn đứng chỗ đó bỗng chốc chỉ nhìn thấy một vầng sáng nhỏ màu tím vụt đi, bỗng chốc vật nhỏ đó đã không thấy đâu. Làm người kia hoảng hồn, vội nhanh chóng tập lấy nhưng hoàn toàn vô tác dụng tốc độ của vật nhỏ đi quá nhanh không hề bắt kịp được.

"Tại người đó, bây giờ nó mất rồi. Tính làm sao đây" Một người trong bốn gia tộc lớn không chịu đựng được lớn tiếng mắng người kia.

"Đúng vậy, người bây giờ tính sao đây" Xung quanh mấy người kia cũng không nhịn được lên tiếng.

"Con vật đó vốn là ta đang dụ dỗ nhưng mà chạy mất, người định đền cho thiếu gia ta cái gì đây" Dương Hải Vân tức giận lên tiếng, kèm theo đó là khuôn mặt nóng bừng bừng vì tức giận.

"Còn đứng đó làm gì, mau chóng đuổi theo" Trong số đó những trưởng lão của các đại gia tộc, và người đại diện của hoàng tộc là bình tĩnh nhất. Nhanh chóng ổn định lại đội hình của mình, tiến đến phía trước kiểm tra.

"Đúng vậy, hôm nay ta không tin lực soát hết cả ngọn núi này mà không tìm được vật nhỏ đáng ghét kia"

Xung quanh, rất nhiều người nhanh chóng nhảy ra, đi tìm lực sức hết xung quanh.

Phía xa, nơi Mộ Dung Như Tuyết đang đứng, đôi mắt được giấu trong mũ đội đầu của Mộ Dung Như Tuyết vẫn không dậy sóng, xoay người đi ra bốn phía tìm kiếm.

Lục Hữu Bằng thấy tên đồ đệ này đi như vậy nhanh chóng đuổi theo hỏi.

"Đồ đệ à, bây giờ chúng ta đi đâu"

"Còn đi đâu nữa, tất nhiên là đi tìm rồi"

"Được vậy hai chúng ta cũng tìm, hôm nay sư phụ đây nhất định phải tìm được nó" Nói xong chưa đợi Mộ Dung Như Tuyết kịp phản ứng, Lục Hữu Bằng đã nhanh chóng đi tìm.

Bởi vì không muốn để cho người khác nghi ngờ mình cho lên Mộ Dung Như Tuyết cố gắng làm cho thật giống mình đang đi tìm vật nhỏ đó, còn Lục Hữu Bằng thì còn gấp hơn nhiều tìm suốt đêm không ngừng nghỉ chỉ với hi vọng chính mình có thể lấy được bông hoa kia.

Sau suốt một đêm tìm kiếm không ngừng nghỉ, mọi người hầu như đã rất mệt mỏi. Có rất nhiều người đã thất vọng bỏ về, mà cũng còn lại mấy người ngoan cố ở lại nhất quyết không tìm được sẽ không chịu đi về, và Lục Hữu Bằng chính là một trong những người ngoan cố nhất ở đó.

"Chúng ta đi về thôi" Suốt một đêm phải giả bộ đi tìm đồ, hiện giờ Mộ Dung Như Tuyết rất mệt mỏi nàng chỉ muốn tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi mà thôi.

"Không ta nhất quyết không về, ta nhất định phải ở đây cho đến khi nào tìm được" Khắc hẳn với thái độ của Mộ Dung Như Tuyết, Lục Hữu Bằng tương đối ngoan cố không chịu hợp tác.

"Vậy người còn muốn con thực hiện lời hứa hay không, nếu không thì con sẽ đi về trước" Nói xong không kịp đợi Lục Hữu Bằng phản ứng, Mộ Dung Như Tuyết đã xoay người đi. Hướng về phía chân núi mà đi đến, cũng không thêm giải thích nhiều, vì nàng tin câu nói đó đã làm cho Lục Hữu Bằng hiểu.

"Lời hứa, rốt cuộc là lời hứa nào..." Lục Hữu Bằng ngây ngơ ở đó một lúc, bỗng nhiên nhớ được gì đó, hai mắt phát sáng chạy theo Mộ Dung Như Tuyết vừa chạy vừa hô.

"Đồ đệ yêu quý, ta biết nhất định con sẽ giữ lời hứa của mình mà. Đi chúng ta đi, không thêm lấy mấy thứ kia nữa" Nói xong tốc độ của Lục Hữu Bằng còn nhanh hơn cả Mộ Dung Như Tuyết, chạy về phía trước chỉ mong mình sớm nhất có thể về đến nhà, hoàn thành mong ước của ông.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Kế hoạch của Mộ Dung Như Tuyết

Ngay sau khi về đến nơi, không kịp nghỉ ngơi Lục Hữu Bằng rất vui vẻ cầm lấy đồ vật mà mình mong nhớ đi vào trong phòng luyện dược, không thêm để ý rằng MỘ DUNG NHƯ TUYẾT vẫn đang còn đứng đó.

Nhìn thấy như vậy, Mộ Dung Như Tuyết cũng chẳng có chút biểu hiện gì, xoay người đi ra tìm quán nào đó ăn chút đồ, dù sao nàng bây giờ cũng đói lắm rồi.

Ngay khi gọi đồ ăn xong, Mộ Dung Như Tuyết lập tức lao đầu vào ăn, không thêm để ý tới xung quanh. Nhưng khi nghe thấy người bên bàn nói chuyện có liên quan tới mình, cây đũa đang gắp đồ của Mộ Dung Như Tuyết khẽ ngừng lại.

"Các người có biết không, tiểu thiếp của gia chủ tương lai của nhà Mộ Dung sắp lên ngôi thành phu nhân nữ chủ nhân chính thức rồi đó"

"Thật sao"

"Đúng vậy, các người không biết đấy chứ. Chuyện này là do Vương Phi của tứ vương gia chính thức ra lệnh. Hơn nữa tiểu thiếp ấy, hình như lại còn đang mang thai nữa đấy"

"Thật sao, cũng tội cho vị phu nhân kia, dù sao cũng mới mất được nửa năm, ngay cả trường nữ còn chưa tìm thấy"

"Biết làm sao được chứ, nhà người ta có quyền có thể làm được gì cơ chứ"

"Đúng vậy, tôi cũng nghĩ vậy. Nghe nói vị tiểu thiếp kia sẽ được sắc phong mấy ngày nữa"

"Vậy sao, dù sao vương phi của Tứ Vương gia ai mà giám ngăn cản cơ chứ"

"Đúng vậy"

"..."

Ngay khi Mộ Dung Như Tuyết nghe xong, lòng liền lạnh xuống cực độ. Muốn lấy quyền thế ra ức hiếp người hay sao, dù sao thì mẹ kế tương lai của nàng kia cũng thân với vị vương phi kia mà, giúp đỡ nhau cũng là chuyện bình thường thôi mà. Nhưng mà muốn thay thế làm mẹ của nàng, đừng mơ tưởng. Cánh tay cầm chén trà của Mộ Dung Như Tuyết khẽ nắm chặt, vỡ nát thành mảnh vụn nhỏ đâm vào cánh tay trắng nõn kia, nhưng mà hiện giờ Mộ Dung Như Tuyết không có tâm trạng nào để để ý tới việc này. Đến mãi khi, một tiểu nhị thấy vậy mới lấy đồ đi băng bó cho Mộ Dung Như Tuyết, nàng mới chú ý tới việc này.

Xem ra, hôm nay không giải quyết việc này là không được rồi. Ngay lập tức Mộ Dung Như Tuyết trả tiền, bước đi ra khỏi quán trà, nhưng ra khỏi cổng Mộ Dung Như Tuyết cũng chẳng biết phải làm như thế nào nữa.

Nhưng ngay lúc Mộ Dung Như Tuyết phân vân, khi bắt gặp những thân ảnh đang bước về phía trước kia, thân thể của Mộ Dung Như Tuyết khẽ run lại, con người dưới mũ chùm đầu thị huyết một màu máu. Nhưng thân ảnh kia, thân thể này rõ như yên đó chính là những người đã giết hại mẹ con thân thể này. Mộ Dung Như Tuyết, nhìn thấy cảnh này khẽ cảm thán, đúng là gặp may mà, đây không phải món quà chúc mừng hợp nhất hay sao.

Khi thấy một đám người kia sắp đi qua mình, Mộ Dung Như Tuyết khẽ lấp vào một ngõ nhỏ. Thay một bộ quần áo khác màu đỏ, đeo trên mặt một chiếc mặt nạ bằng bạc, mái tóc được buộc cao đơn giản. Trông cực kì giống một nữ hiệp. Ngay sau đó, Mộ Dung Như Tuyết lập tức bám theo đám người kia, dù sao còn hai ngày nữa mới đến ngày kia chờ thêm cho bọn họ sống thêm một ngày nữa cũng không muộn.

Bởi vì cần có người khuôn vác bọn chúng lúc cần thiết cho lên, ngay khi đám người kia đến quán trọ Mộ Dung Như Tuyết đã nhân lúc này đến dong binh đoàn thuê tới một đám người to cao lực lưỡng.

Vừa bước trong Tổng cục dong binh đoàn đã có một người đến tiếp đón Mộ Dung Như Tuyết.

"Xin hỏi tiểu thư, người cần gì"

Ngay từ khi Mộ Dung Như Tuyết bước vào, tên sai vặt này đã nhìn thấy bộ quần áo đắt giá trên người Mộ Dung Như Tuyết, hai mắt liền sáng lên biết chắc chắn đây chính là khách quý.

"Ta cần thuê một dong binh đoàn, khoảng từ 7 đến 8 người. Thời gian thì khoảng ba ngày, nhưng mà đáng người thì phải lực lưỡng một chút, tóm lại càng khỏe thì càng tốt. Cấp bậc và chức vụ thì đối với ta cũng không quan trọng lắm, bởi vì ta cần họ áp tải đồ cho ta" Nói xong Mộ Dung Như Tuyết trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống chờ người.

"Vậy, xin hỏi tiểu thư. Sau bao nhiêu ngày, người có thể đến đây nhận người"

"Ta cần ngay lập tức"

"Nhưng mà chuyện này tìm ngay hơi khó, về chuyện tiền long e là hơi khó bàn bạc"

Mộ Dung Như Tuyết nghe như thế, khẽ nheo mày, âm thầm phỉ nhổ, tên này đúng là chỉ giỏi nắm chuyện.

"Ta trả cho bọn họ 100 kim tệ, còn nữa chuẩn bị cho ta một hộp đựng quà càng to càng tốt hơn nữa bên ngoài phải đẹp nữa, à phải thêm một chiếc xe trở cái thùng kia nữa, mai một bó quà sẽ rất nặng"

Vừa nghe thấy nhiều tiền như vậy, hơn nữa cấp bậc đối với vị cô nương này không quan trọng, hai mắt tên tiểu nhị kia sáng lên đây đúng là món hời lớn mà, nhanh chóng sai người bên cạnh đi vào trong tìm mấy nhóm dong binh đoàn đang ở trong kia nghỉ ngơi tới đây, sau đó hắn lại xoay người đi chuẩn bị những gì vị cô nương đó dặn, không trùng ra tay hào phóng như vậy hắn sẽ có tiền thưởng thêm a.

Xin lỗi vì thời gian qua không ra chương đầy đủ cho các bạn nha, từ tuần sau mỗi chiều thứ hai hàng tuần mình sẽ ra chương cho các bạn. Hãy ủng hộ mình bằng cách đọc các truyện của mình để mình có thêm động lực nha,

Nhờ các bạn ủng hộ:

Cô gái bí ẩn, em thật sự là ai- Thanh Vũ

Hồ ly em là đồ tham ăn- Thanh Vũ

Cô nàng mạnh mẽ- Thanh Vũ

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tái Suất (Ác Ma Tái Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75-2: Kế hoạch của Mộ Dung Như Tuyết-2

"Người nói có thật hay không?" Sau khi tên sai vặt này, chuyển lời nhắn vào bên trong. Hiển nhiên điều này làm không khí sôi nổi hơn rất nhiều. Dù sao, chuyện làm ăn tốt như vậy, làm gì có chuyện gì dễ kiếm như vậy cơ chứ.

"Đương nhiên là thật rồi, lúc vị tiểu thư đó nói chính ta cũng ở đấy mà" Tên sai vặt kia, thấy mọi người hình như không tin tưởng mình trực tiếp ngược mặt lên quát.

"Vậy cô ta yêu cầu cái gì, cấp bậc liệu có cao hay không?" một tên thuộc dong binh đoàn nhỏ lên tiếng, dù sao khoản tiền lớn như vậy bình thường cũng rất khó ăn.

"Không phải, vị tiểu thư ấy nói là cần 7 đến 8 chiến sĩ càng khỏe càng tốt"

"Không phải là kiếm người to cao cơ bắp về để làm nô lệ phục vụ bên người đấy chứ?" Sau khi nghe những lời tên sai vặt kia nói chuyện, càng làm cho không khí xung quanh bàn tán xôn xao hơn, dù gì đã từng có rất nhiều người đến đây giống như tìm trai đẹp, trực tiếp tuyên về làm người hầu hạ mỗi đêm cho mình.

“Ta cũng không biết, chuyện này ta chưa hỏi” Tên sai vật thấy mọi người nói như vậy cũng làm hấn hoang mang theo, không biết phải làm gì.

“Người nói cái gì, người không bảo rõ mà đã vào trong đây bảo bọn ta rồi, mau ra kia nói với cô ta, nếu cô ta cần mấy thứ nam sùng gì đó. Thì nói với cô ta rằng, bọn ta đây thiếu tiền nhưng cũng không đến nỗi bán chính thân thể mình, thà chết vinh còn hơn sống nhục”

“Đạ được, ta đi ngay” Tên sai vật kia, thấy mọi người xung quanh tức giận như vậy, tên sai vật rất tức thời mà nhanh chóng lui ra. Dù sao ở đây không cẩn thận, có thể bị đám người kia đánh một trận nữa.

Bên ngoài, Mộ Dung Như Tuyết chờ mất một lúc đã bắt đầu nóng ruột không yên, chỉ sợ rằng đám người kia sẽ đi mất làm lỡ việc của mình. Khi thấy tên kia đi ra khỏi cánh cửa, Mộ Dung Như Tuyết đã không che dấu được sự nóng lòng, đứng lên hỏi.

“Tìm được người chưa”

“Đạ, thưa tiểu thư bọn họ trước khi đồng ý muốn hỏi ngài đó chính là ngài có phải là cần bọn họ làm nam sùng hay không” Tên sai vật kia, khuôn mặt đã toát một lớp mồ hôi vì lo sợ.

“Nam sùng...” Mộ Dung Như Tuyết khi nghe những lời như vậy, hai khóe miệng bắt đầu run rẩy, nhìn nàng rất giống một cô nương háo sắc hay sao.

“Vâng đúng vậy, bọn họ còn nói là nếu người cần nam sùng thì ở đây không có ai có” Tên kia càng lo lắng hơn, không gì khác bởi vì ánh mắt như muốn giết người của vị tiểu thư kia.

“Ta không cần, người ta cần là mấy người giúp ta khuôn vác đồ quý giá, ta tuyệt đối không cần một tên nam sùng nào hết, còn nữa ta không có thời gian để chờ lâu đâu, nếu trong vòng nửa canh giờ nữa mà không còn ai, thì tốt nhất ta sẽ đi nơi khác tìm người” Nói xong Mộ Dung Như Tuyết không kiên nhẫn mà bước ra ngoài, xem mọi thứ đã chuẩn bị xong hay chưa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Tài Suất (Ác Ma Tài Xuất)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.